J.D.

#1 ÎN TOPUL *NEW YORK TIMES*

ROBB

Prins în capcană

Romantic Suspense

J.D. Robb este pseudonimul literar al celebrei autoare Nora Roberts. Cele peste 200 de romane de dragoste și de acțiune scrise de ea au fost publicate în 35 de țări și vândute în peste 400 de milioane de exemplare. Este unul dintre cei mai prolifici și mai apreciați scriitori ai Americii, al treilea autor care a vândut mai mult de un milion de cărți în format Kindle.

Eve Dallas, celebrul locotenent de poliție din New York, se confruntă cu cel mai grav caz din cariera ei.
Cadavrul unei femei este descoperit întâmplător într-o clădire goală din Manhattan. La prima vedere pare doar un jaf, căci victima, Martha Dickenson, nu este genul de om care să-și facă dușmani. Are o familie fericită și este apreciată în viața profesională, unde face audituri pentru unele dintre cele mai mari firme din oraș. Dar când Eve descoperă sânge la locul crimei, își dă seama că nu jaful a fost mobilul.
Atunci când din biroul Marthei dispar fișiere cu informații confidențiale, Eve începe să pună cap la cap datele și să pornească pe urmele ucigașului. Eve știe că trebuie să-l oprească, dar asta înseamnă să îl atragă ea însăși în capcană.

„J.D. Robb continuă să ne uimească."
Seattle Post-Intelligencer

Află mai mult pe:
www.litera.ro
ISBN 978-606-686-795-5
9 786066 867955
Alma

Calculated in Death
J.D. Robb
Copyright © 2013 Nora Roberts

Alma, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Prins în capcană
J.D. Robb
Copyright © 2014 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Gabi Trăşculescu
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ofelia Coşman

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ROBB, J.D.
Prins în capcană / J.D. Robb. trad.: Graal Soft. – Bucureşti:
Litera, 2014
ISBN 978-606-686-795-5
I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135.1

J.D. ROBB

Prins în capcană

Traducere din limba engleză
Dana Purgaru

Capitolul 1

Un vânt ucigaş tăia aerul sumbru de noiembrie, înfigându-şi în oase dinţii ascuţiţi ca nişte cuţitaşe. Cu atât mai bine că îşi uitase mănuşile mult prea scumpe, pentru că oricum şi le-ar fi distrus până avea să-şi termine treaba.

Pentru moment, locotenent Eve Dallas îşi băgă mâinile înghe-ţate în buzunarele calde ale hainei şi privi în jos, spre cadavru.

Femeia zăcea la baza celor câteva trepte care duceau spre ceea ce părea a fi un apartament cu etaj. După poziţia capului, Eve nu mai avea nevoie de părerea unui medic legist ca să-şi dea seama că gâtul îi era rupt.

Eve estimă că victima avea circa patruzeci şi cinci de ani. Nu purta haină, dar vântul aspru nu o mai afecta acum, se gândi Eve. Era îmbrăcată ca o femeie de afaceri, în sacou, cu o bluză pe gât, pantaloni şi cizme de calitate, cu tocuri joase. Probabil că ţinuta ei era la modă, dar Eve va lăsa acest aspect în seama partenerei ei, detectiv Peabody, atunci când aceasta va ajunge la faţa locului.

Nu purta bijuterii, sau cel puţin nimic care să iasă la iveală. Nici măcar o brăţară.

Nu avea asupra ei nici geantă, nici servietă sau vreun dosar.

Pe casa scării nu era nici urmă de gunoi sau de graffiti. Nimic altceva în afara cadavrului prăbuşit lângă perete.

Într-un final, se întoarse spre ofiţerul în uniformă care răs-punsese apelului la 911.

– Care-i treaba?

– Am primit apelul la două şi douăsprezece minute. Eu şi cu partenerul meu eram la numai două străzi distanţă, la un maga-zine deschis nonstop. Am ajuns la două şi paisprezece minute.

Proprietarul clădirii, Bradley Whitestone, şi o anume Alva Moonie se aflau pe trotuarul din faţa casei. Whitestone a declarat că nu intraseră în clădire, care este în curs de renovare... şi e nelocuită. Au găsit cadavrul când a venit cu iubita lui ca să-i arate apartamentul.

– La două dimineaţa?

– Da, să trăiţi. Au declarat c-au fost să ia cina împreună, după care s-au oprit la un bar ca să bea câteva păhărele.

– Bine.

– Partenerul meu e cu ei în maşină.

– O să discut cu ei mai târziu.

– Am constatat că victima era decedată. Nu avea acte asupra ei. Nici geantă, bijuterii sau haină. E destul de clar că are gâtul rupt. La o primă examinare, am observat şi nişte urme uşoare pe corp: obrazul vânăt şi buza spartă. Pare un jaf, dar... Ofiţerul în uniformă roşi uşor. Eu n-aş fi atât de sigur.

Interesată, Eve îl încurajă din cap.

– Pentru că.. ?

– Ţinând cont de haină, sigur n-a fost un atac urmat de fugă. Ce avem aici necesită ceva timp. Şi dacă a căzut sau a fost împinsă pe scări în jos, de ce e sprijinită într-o laterală în loc să fie la capătul treptelor? Ascunsă vederii de pe trotuar. Pare mai degrabă că a fost aruncată.

– Ţinteşti un post la Omucideri, ofiţer Turney?

– N-am avut intenţia să fiu necuviincios, locotenent.

– Nu-i nimic. Poate a căzut pe trepte, a aterizat urât şi şi-a rupt gâtul. Agresorul s-a repezit după ea, a tras-o într-o parte, i-a scos haina şi i-a luat restul lucrurilor.

– Da, să trăiţi.

– Nu prea pare verosimil, dar avem nevoie de mai mult decât supoziţii. Stai pe-aproape, ofiţer. Detectiv Peabody e pe drum.

În timp ce vorbea, Eve îşi deschise trusa de teren şi scoase din ea spray-ul special împotriva lăsării amprentelor. Îşi dădu pe mâini şi pe pantofi în timp ce cerceta cu privirea împrejurimile. Zona aceea a cartierului East Side din New York era liniştită – cel puţin la acea oră. Majoritatea ferestrelor de la apartamente şi a vitrinelor magazinelor erau cufundate în întuneric, totul era închis, până şi barurile. Probabil mai era activitate în unele

locaţii cu program prelungit, dar nici una nu se afla îndeajuns de aproape pentru a apela la eventuali martori.

Aveau să facă o trecere în revistă a zonei, dar erau slabe şanse să apară cineva care să fi văzut ce se petrecuse acolo. În plus, ţinând cont de frigul aspru, cei mai mulţi oameni stăteau în casele lor, la căldură. Aşa cum stătuse şi ea, ghemuită lângă Roarke, înainte să primească apelul.

Cu asta te alegi dacă eşti poliţist, îşi spuse în sinea ei, sau dacă te însori cu unul, în cazul lui Roarke.

După ce îşi izolă amprentele, coborî treptele, se uită cu atenţie la uşă, apoi intră şi se lăsă pe vine lângă cadavru.

Da, patruzeci şi ceva de ani, păr şaten pieptănat pe spate. O mică vânătaie pe obrazul drept, puţin sânge închegat pe buza spartă. Ambele urechi cu găuri pentru cercei, dar fără semne de agresiune. Dacă purtase cercei, ucigaşul îşi pierduse timpul ca să-i scoată, nu să-i smulgă.

Eve ridică o mână şi observă carnea julită de pe podul palmei. Arăta ca o arsură provocată de frecare, îşi spuse, apoi îi presă degetul mare pe tableta de identificare.

„Marta Dickenson", citi ea. Femeie de etnie mixtă, patruzeci şi şase de ani. Măritată cu Denzel Dickenson, doi copii şi adresa în cartierul Upper East Side. Angajată la „Brewer, Kyle şi Martini", o firmă de contabilitate cu sediul la opt străzi distanţă.

În timp ce cerceta cadavrul, părul ei scurt flutura în bătaia vântului. Nu-i trecuse prin cap să-şi pună o pălărie. Ochii ei căprui-aurii, de aproape aceeaşi culoare ca părul, erau reci şi inexpresivi. Eve nu se gândea la soţ, la copii, la prieteni, la familie – nu încă. Se gândea la cadavru, la poziţia acestuia, la zonă, la ora morţii – douăzeci şi două şi cincizeci de minute.

„Ce căutai la câteva străzi depărtare de serviciu, de casă, Marta, într-o noapte rece de noiembrie ca asta?"

Îndreptându-şi lanterna spre pantalonii victimei, observă câteva urme de ţesătură albastră pe îmbrăcămintea neagră. Cu grijă, luă cu penseta două dintre ele şi le sigilă.

Auzi de deasupra capului vocea lui Peabody şi răspunsul ofiţerului în uniformă. Eve se ridică. Haina de piele i se răsuci în jurul corpului înalt şi zvelt când se întoarse să se uite la Peabody – sau spre ceea ce putea zări din partenera ei – ascunsă în josul treptelor.

Peabody fusese prevăzătoare şi îşi luase căciulă şi mănuşi. Căciula roz de schi – roz, Dumnezeule! –, cu ciucurel caraghios, îi acoperea părul brunet şi partea de sus a feţei, până la ochi. Un fular multicolor era înfăşurat de mai multe ori deasupra hainei groase de culoarea prunei. Căciula se asorta cu cizmele roz de cowboy, pe care Eve începuse să creadă că Peabody le purta şi în pat.

– Cum poţi umbla îmbrăcată aşa?

– Am mers pe jos până la metrou şi apoi de la metrou până aici, dar nu mi-a fost frig. Doamne!

Pe faţa lui Peabody se citi în treacăt o expresie de compasiune.

– Nici măcar nu are haină.

– Nu se plânge. Marta Dickenson, începu Eve, dându-i lui Peabody toate detaliile importante.

– Se afla pe drumul dintre serviciu şi casă. Poate mergea pe jos dintr-o parte într-alta, dar de ce n-a luat metroul, mai ales într-o asemenea noapte?

– Bună întrebare. Clădirea asta e în renovare. E goală, lucru extrem de convenabil, nu? Felul în care e înghesuită acolo în colţ... N-ar fi trebuit să fie găsită până dimineaţă.

– De ce i-ar păsa unui tâlhar când e găsită?

– Altă întrebare bună. Dacă mergem pe pista asta, în cazul în care îi păsa, de unde ştia că e o clădire nelocuită?

– Poate locuieşte în zonă, sugeră Peabody. Poate face parte din echipa care se ocupă de renovare.

– Poate. Vreau să arunc o privire înăuntru, dar să vorbim mai întâi cu cei care au sunat la urgenţă. Ia-o înainte şi anunţă legiştii.

– Şi pe detectorii de probe?

– Încă nu.

Eve urcă treptele şi se îndreptă spre maşina de poliţie. În clipa în care îi făcea semn poliţistului dinăuntru, un bărbat de pe bancheta din spate ieşi grăbit din maşină.

– Dumneavoastră sunteţi şefa? o întrebă el agitat, încurcându-se în cuvinte.

– Locotenent Dallas. Domnul Whitestone?

– Da, eu...

– Dumneavoastră aţi anunţat poliţia.

– Da. Da, imediat ce am găsit... pe ea. Era... noi eram...

– Clădirea asta e a dumneavoastră?

– Da.

Era un bărbat atrăgător, de vreo treizeci de ani. Trase adânc aer în piept şi îl expiră într-un nor de ceaţă rece. Când vorbi din nou, vocea lui îşi recăpătase calmul şi reuşi să pronunţe cuvintele mai rar:

– De fapt, deţin clădirea împreună cu partenerii mei. Are opt secţiuni... cu trei şi patru etaje, spuse el ridicându-şi privirea.

Nici el nu avea căciulă, cugetă Eve, doar o haină din stofă neagră şi un fular cu dungi negre şi roşii.

– Eu deţin toată secţiunea de jos, continuă el. Renovăm ca să ne putem muta cu afacerea aici, la primul şi la al doilea etaj.

– În ce constă afacerea dumneavoastră?

– Suntem consultanţi financiari. Reprezentăm grupul de firme WIN. Whitestone, Ingersol şi Newton. W-I-N.

– Am priceput.

– Eu o să ocup partea de jos; cel puţin, aşa era planul. Eu nu...

– Povestiţi-mi ce s-a întâmplat în seara asta, sugeră Eve.

– Brad?

– Stai în maşină la căldură, Alva.

– Nu mai pot să stau jos.

Femeia care se strecură afară din maşină era blondă, elegantă şi îmbrăcată cu un fel de blană naturală şi cizme strâmte, lungi, cu tocuri înalte şi subţiri. Îl luă de braţ pe Whitestone. Păreau făcuţi unul pentru altul, îşi zise Eve. Amândoi erau drăguţi, bine îmbrăcaţi şi vizibil şocaţi.

– Locotenent Dallas, zise Alva şi întinse mâna. Vă amintiţi de mine?

– Nu.

– Primăvara trecută ne-am intersectat timp de câteva clipe la Gala Big Apple. Sunt unul dintre membrii comitetului director. Nu contează, spuse ea şi scutură din cap când vântul îi flutură părul. E oribil. Sărmana femeie. I-au luat până şi haina. Nu ştiu de ce mă supără aşa de mult lucrul ăsta, dar pare un gest brutal.

– Aţi atins cumva cadavrul?

– Nu, răspunse Whiteston preluând discuţia. Am luat cina, apoi am ieşit să bem ceva în clubul Key, la câteva străzi de aici. I-am spus Alvei ce avem de gând să facem cu această clădire şi, fiindcă era curioasă, am adus-o la faţa locului să vadă. Spaţiul

pe care urmează să-l ocup eu e aproape gata, aşa că... Tocmai îmi scoteam cheia şi voiam să introduc codul, când Alva a ţipat. Locotenent, eu nici n-am văzut-o pe femeie. Nici măcar n-am observat-o, până să ţipe Alva.

– Era în colţ, spuse Alva. La început, când am ţipat, am crezut că era un om al străzii, care dormea. N-am realizat... apoi mi-am dat seama. Ne-am dat seama.

Se aplecă mai mult spre Whitestone când el o cuprinse pe după talie.

– Noi n-am atins-o, spuse Whitestone. Eu m-am dus într-acolo, dar am văzut... mi-am dat seama că era moartă.

– Brad a insistat să intru la căldură, dar n-am putut. Mi-era imposibil să aştept înăuntru, ştiind că ea era acolo, în frig. Poliţia a venit foarte repede...

– Domnule Whitestone, o să am nevoie de o listă cu partenerii dumneavoastră şi cu oamenii care lucrează la clădire.

– Desigur.

– După ce i-o daţi partenerei mele, împreună cu informaţiile de contact, vă puteţi duce acasă. Vom ţine legătura.

– Putem pleca? o întrebă Alva.

– Deocamdată. Am nevoie de permisiunea dumneavoastră ca să intru în clădire.

– Bineînţeles. Orice aveţi nevoie. Am cheile şi codurile, începu el.

– OK. Dacă e vreo problemă, vă anunţ.

– Locotenent? strigă Alva din nou când Eve se întoarse să plece. Când v-am întâlnit la acel eveniment, mi s-a părut că munca dumneavoastră este strălucitoare. Într-un fel. Ca în cazul Icove, care o să fie un film mare. Părea ceva foarte interesant, dar nu este, zise Alva şi se uită din nou spre scară. E greu şi e trist.

– Ăsta e jobul, spuse Eve simplu şi urcă din nou treptele. Aşteptăm până mâine ca să adunăm mai multe probe, îi spuse ofiţerului Turney. N-o să ne spună nimeni mai nimic dacă îi trezim la ora asta. Nu numai secţiunea asta, ci întreaga clădire e goală. Ai grijă ca martorii să ajungă la destinaţie. De la ce unitate eşti, Turney?

– De la unu-trei-şase.

– Şi cine-i şeful tău?

– Sergent Gonzales, să trăiţi.

– Dacă vrei să asişti la cercetare, aranjez eu cu şeful tău. Să fii aici la şapte şi jumătate.

– Da, să trăiţi! spuse ea şi schiţă un salut.

Uşor amuzată, Eve coborî treptele, îndepărtă sigiliile, după care intră în secţiunea de jos.

– Aprindeţi toate luminile, ordonă ea, încântată când acestea se aprinseră.

Zona care servea drept sufragerie – presupuse ea, pentru că nu era încă mobilată – se prezenta ca un spaţiu generos. Pereţii, parţial zugrăviţi, arătau ca pâinea proaspăt prăjită, iar porţiunea de podea neacoperită cu folie era finisată şi lucea, fiind vopsită cu o culoare închisă. Materialele fuseseră depozitate în colţuri, semn că încă se lucra. Curat şi eficient, probabil până în cele mai mici detalii. Atunci, de ce oare una dintre folii era strânsă, spre deosebire de celelalte, lăsând la vedere o mare parte din duşumeaua strălucitoare?

– E ca şi cum cineva ar fi alunecat sau s-ar fi luptat, zise ea în timp ce se îndrepta într-acolo.

Scană în lung şi-n lat porţiunea cu aparatul de înregistrat amprente, după care îndreptă folia.

– Sunt multe pete de vopsea, dar...

Se ghemui, îşi scoase lanterna şi lumină folia.

– Aici mi se pare că e sânge. Doar câteva picături.

Deschise trusa şi luă o probă mică înainte să marcheze locul pentru cei care urmau să strângă probele. Se duse mai departe, într-o bucătărie spaţioasă, mai luminoasă şi mai strălucitoare, acoperită de folii de protecţie. Tocmai terminase de făcut un tur întreg al secţiunii, din care făcea parte dormitorul principal şi baia, plus al doilea dormitor, sau biroul, şi baia aferentă, când intră Peabody.

– Am stat de vorbă cu martorii, începu Peabody. Femeia e plină de bani. Nu ca Roarke, dar îşi permite să-şi cumpere haine şi încălţăminte de firmă.

– Mda, se vede.

– Şi el o duce bine. A moştenit nişte bani, dar câştigă şi el. Are o firmă. Problema ei e viteza. Are un puhoi de amenzi de circulaţie pentru viteză, majoritatea de la şi către casa din Hamptons.

– Știi cum e când vrei să ieși din Hamptons. Ce părere ai, Peabody?

– Fac o treabă foarte bună, acordă atenție detaliilor, banii sunt bine cheltuiți și buzunarele, îndeajuns de adânci încât să-și permită asta. În plus...

În timp ce își desfăcea fularul lung, Peabody păși peste zona marcată de Eve.

– Ar putea fi sânge pe folia asta?

– Folia era strânsă, ca un covor pe care cineva a alunecat. Toate celelalte sunt întinse destul de atent.

– În construcții se întâmplă accidente. Mai curge sânge, dar...

– Da, numai că avem sânge pe o folie și un cadavru afară, la ușă. Buza ei e spartă și are sânge uscat pe ea. Nu mult, așa că ar fi fost posibil să nu se observe că a curs și pe folie, mai ales pentru că e strânsă.

– Au adus-o aici?

Cu o expresie îngândurată, Peabody se uită înapoi spre ușă.

– N-am văzut nici un semn de intrare prin efracție, dar o să verific din nou.

– N-au forțat intrarea. Poate au descuiat cu o agrafă, dar pentru asta e nevoie de timp. Mai degrabă au știut codul sau au avut un aparat de descifrat coduri al naibii de bun.

– Ținând cont de toate astea, nu e doar un jaf care a dat greș.

– Nu. Criminalul nu pare să fi fost un tip prea deștept. Dacă a fost suficient de puternic încât să-i rupă gâtul, de ce s-o mai și pocnească?

– Cu pumnul stâng.

– Nu cred că a fost un pumn, era stupid. Cu dosul palmei. Un bărbat pălmuiește o femeie, dacă vrea s-o umilească. Dă cu pumnul dacă e nervos, beat sau nu-i pasă de sânge și de urmări. Lovește cu dosul palmei când vrea să rănească și să intimideze. În plus, pare că a fost dosul palmei... articulațiile degetelor pe os.

Fusese lovită în față de îndeajuns de multe ori ca să recunoască semnele.

– Deștept și suficient de stăpân pe sine ca să nu dea cu pumnul sau s-o bată, zise Eve, dar nu destul de deștept ca să ia folia cu el și să lase locul curat. Ea are la mâna dreaptă, pe podul

palmei, o rană ce poate proveni de la frecarea pe un covor, și fibre albastre pe pantaloni, probabil de la mocheta dintr-o mașină.

– Crezi că cineva a luat-o și a forțat-o să intre într-o mașină?

– Posibil. Trebuia s-o aduci într-un loc ca acesta, într-o clădire nelocuită, ca să faci ce-a făcut el. A fost destul de deștept când s-a gândit să-i ia lucrurile de valoare, inclusiv haina, pentru a da impresia că a fost vorba despre un jaf, dar i-a lăsat cizmele. Cizme bune, care par a fi noi. Dacă ești hoț și te obosești să scoți haina de pe victimă, de ce să-i lași cizmele?

– Dacă a adus-o aici a vrut să aibă liniște, sublinie Peabody. Și timp. Nu pare să fi fost viol. De ce-ar fi îmbrăcat-o la loc?

– Ea se ducea sau venea de la muncă?

– Venea, confirmă Peabody. Când am verificat-o, am găsit un apel. Soțul ei a contactat poliția când a văzut că ea n-a mai ajuns acasă. Muncea până târziu, dar n-a mai ajuns acasă. Ea a luat legătura cu el înainte să iasă din birou... și asta fost imediat după ora douăzeci și două.

– Cam multă agitație pentru un apel, mai ales unul dat de o femeie care a întârziat câteva ore.

– Așa am zis și eu, drept care l-am verificat pe soț. Avocat Denzel Dickenson. Este fratele mai mic al judecătoarei Gennifer Yung.

– Asta mai lipsea, spuse Eve, pufnind. Se-mpute treaba.

– Mda, așa e.

– Cheamă criminaliștii, Peabody. Cazul ăsta are prioritate. Trebuie să cercetăm toate împrejurimile, având în vedere că avem de-a face cu cumnata moartă a judecătoarei.

Își trecu mâna prin păr și se gândi. Intenționase să meargă până la clădirea unde era biroul victimei și să refacă posibila rută, să simtă puțin zona. Apoi, să se întoarcă și să continue drumul spre casa victimei, să facă măsurători, să-și dea seama de ore, de direcție. Acum însă...

– Soțul ei se-nvârte ca un leu în cușcă de câteva ore. Hai să mergem să-i dăm vestea cea proastă.

– Urăsc treaba asta, murmură Peabody.

– Dacă n-ai avea sentimentul ăsta, atunci ar trebui să-ți găsești altă slujbă.

*

Familia Dickenson cumpărase în rate unul dintre cele patru apartamente de lux, cu grădină pe acoperiş, ale uneia dintre cele mai respectabile clădiri din Upper East Side. Construiţi din piatră gri elegantă combinată cu sticlă, pereţii circulari ai acesteia se ridicau şi tronau peste un cartier în care bonele şi cei care îşi plimbau câinii împânzeau trotuarele şi parcurile. Trebuiau să obţină acceptul de trecere de la sistemul de securitate de noapte, ceea ce, pentru Eve, era o neplăcere în plus.

– Locotenent Eve Dallas şi detectiv Delia Peabody, spuse ea şi ridică legitimaţia spre ecranul de securitate. Trebuie să vorbim cu Denzel Dickenson. Apartamentul B.

– Care este natura vizitei? intonă vocea lină computerizată.

– Nu-i treaba ta. Scanează legitimaţiile şi autorizează accesul.

– Îmi pare rău, apartamentul B este securizat pe timpul nopţii. Pentru accesul în clădire şi în apartamente este nevoie de aprobare de la conducere, de la un locatar autorizat sau de un semnal de urgenţă.

– Ascultă la mine, rahat cu juma' de fund şi cu cip în creier, e o misiune oficială a poliţiei. Scanează legitimaţiile şi autorizează accesul, altfel scot imediat mandate de arestare pe numele directorului clădirii, a şefului securităţii şi a proprietarilor, pentru obstrucţionarea justiţiei. Iar tu o să zaci într-un morman de vechituri până în zori.

– Limbajul neadecvat este o încălcare a...

– Limbaj neadecvat? O, mai am mult limbaj neadecvat pentru tine. Peabody, ia legătura cu Cher Reo de la poliţie şi începeţi procedura de obţinere a mandatului pentru toţi cei în cauză. Hai să vedem dac-o să le placă să fie treziţi la ora asta, încătuşaţi şi duşi la sediul central din cauza acestui zeu computerizat din tinichea care refuză accesul unor ofiţeri de poliţie.

– Am înţeles, locotenent. Vă rog să prezentaţi legitimaţiile pentru scanare şi să puneţi palma pe senzor, pentru verificare.

Eve ridică legitimaţia într-o mână şi îşi trânti cealaltă mână pe senzor.

– Deschide uşile. Acum.

– Identificare efectuată. Acces permis.

Eve împinse uşa cu putere, păşi pe marmura neagră din holul de la intrare şi se îndreptă spre liftul alb şi strălucitor, flancat de două urne de mărimea unui om, care explodau de flori roşii.

– Aşteptaţi aici până când domnul sau doamna Dickenson sunt anunţaţi despre sosirea dumneavoastră.

– Valea, computer ticălos!

Intră în lift, iar Peabody o urmă.

– Apartamentul B, ordonă ea. Dacă-mi faci necazuri, îţi prăjesc placa de bază.

În timp ce liftul începu să urce lin, Peabody oftă satisfăcută.

– A fost amuzant.

– Urăsc să facă pe deşteptele cu mine nişte aparate electronice.

– Păi, de fapt, programatorul este cel care face pe deşteptul.

– Ai dreptate, răspunse Eve şi se încruntă. Ai al naibii de multă dreptate. Aminteşte-ţi să verifici cine l-a programat pe nenorocitul ăla băgăreţ.

– Asta ar putea fi şi mai amuzant.

Zâmbetul vesel dispăru de pe chipul lui Peabody când liftul se opri.

– Ceea ce urmează n-o să fie.

Se îndreptară spre apartamentul B. Eve observă că, aici, sistemul de securitate era şi mai bine pus la punct. Senzori pentru palmă şi camere de supraveghere. Apăsă soneria ca să alerteze sistemul.

– Bună!

„Un copil", îşi zise Eve, confuză pe moment.

– Suntem familia Dickenson.

Vocile se schimbară – de bărbat, de femeie, fetiţă, băieţel – pe măsură ce se prezentau:

– Denzel.

– Marta.

– Annabelle.

– Zack.

Apoi, un câine lătră.

– El e Cody, continuă vocea de băiat. Cine sunteţi?

– Ah...

Pierdută, Eve ridică legitimaţia spre cameră. Urmări linia roşie a scanerului. O clipă mai târziu răspunse o voce computerizată standard:

– Identificarea scanată şi verificată. Un moment, vă rog.

Nu dură mult şi Eve văzu lumina de la sistemul de securitate clipind din roşu în verde. Bărbatul care deschise uşa purta pantaloni de trening albastru-închis, o bluză gri şi pantofi sport de alergare uzaţi. Părul tuns scurt trăda o urmă de cârlionţi deasupra chipului trist, epuizat. Ochii lui, de culoarea ciocolatei, se făcură mari într-o clipită, apoi se umplură de frică. Înainte ca Eve să poată spune ceva, durerea îl copleşi.

– Nu. Nu. Nu.

Se lăsă în genunchi şi îşi duse mâinile la burtă ca şi cum ea l-ar fi lovit. Peabody se întinse imediat spre el.

– Domnule Dickenson!

– Nu, repetă el în timp ce un câine de mărimea unui ponei de Shetland se apropie în fugă.

Câinele se uită la Eve. Eve se gândi la electroşoc, dar câinele nu făcu decât să scâncească, întorcându-se cu burta în sus spre Dickenson.

– Domnule Dickenson, repetă Peabody. Lăsaţi-mă să vă ajut să vă ridicaţi. Să vă duc la un scaun.

– Marta. Nu. Ştiu cine sunteţi. Dallas. Criminalistică. Nu.

Mila fu mai puternică decât neîncrederea ei într-un câine mare, aşa că Eve se lăsă pe vine.

– Domnule Dickenson, trebuie să vorbim.

– Nu-mi spuneţi. Nu, zise el şi îşi ridică privirea, uitându-se disperat în ochii lui Eve. Vă rog, nu-mi spuneţi.

– Îmi pare rău.

Bărbatul începu să plângă. Cuprinse câinele cu mâinile, se legănă, se clătină pe genunchi şi plânse.

Trebuia să-i spună. Eve ştia că, deşi el îşi dăduse seama de ce se aflau acolo, trebuia să-i dea vestea, pentru el şi pentru că aşa era procedura.

– Domnule Dickenson, regret că trebuie să vă informez că soţia dumneavoastră a fost ucisă. Ne pare foarte rău pentru pierderea dumneavoastră.

– Marta. Marta. Marta, spuse el ca un cântec, ca o rugăciune.

– Putem suna pe cineva pentru dumneavoastră? întrebă Peabody cu blândeţe. Pe sora dumneavoastră? Un vecin?

– Cum? Cum?

– Haideţi să ne aşezăm, îi zise Eve şi îi întinse mâna.

El se holbă la ea, apoi îşi puse palma tremurândă în mâna ei. Era un bărbat înalt, bine făcut. Amândouă îşi uniră eforturile ca să-l ridice în picioare, în timp ce el se clătina ca un om beat.

– Nu pot... Ce?

– Să ne aşezăm.

În timp ce-i vorbea, Peabody îl conduse spre o sufragerie mare, plină de culoare, de confort şi de lucrurile unei familii cu copii şi un câine imens.

– Vă aduc nişte apă, da? continuă Peabody. Vreţi s-o sun pe sora dumneavoastră?

– Genny? Da, Genny.

– Bine. Staţi aici.

El se aşeză, iar câinele se urcă imediat cu labele masive pe picioarele lui şi îşi puse capul enorm în poala lui. În timp ce Peabody plecă să caute bucătăria, Dickenson se întoarse spre Eve. Lacrimile continuau să-i şiroiască din ochi, dar şocul iniţial trecuse.

– Marta. Unde-i Marta?

– Este cu medicul legist. Observă că Dickenson tresări, dar continuă: El o să aibă grijă de ea. O să avem grijă de ea. Ştiu că e greu, domnule Dickenson, dar trebuie să vă pun nişte întrebări.

– Spuneţi-mi cum. Trebuie să-mi spuneţi ce s-a întâmplat. N-a venit acasă. De ce n-a venit acasă?

– Asta trebuie să aflăm. Când aţi luat legătura ultima oară cu soţia dumneavoastră?

– Am vorbit pe la zece. Lucra peste program şi m-a sunat când ieşea din birou. I-am zis: „Ia o maşină, Marta, ia maşina de serviciu", şi m-a făcut panicos, dar nu voiam să meargă pe jos până la metrou sau să ia un taxi. E aşa de frig în noaptea asta.

– A vorbit pentru maşina de serviciu?

– Nu. A râs doar. A zis că plimbarea până la metrou avea să-i facă bine. Stătuse la computer toată ziua şi... şi... şi voia să slăbească două kilograme. O, Doamne. O, Doamne! Ce s-a întâmplat? A fost un accident? Nu... zise el şi clătină uşor din cap. Criminalişti. Sunteţi de la Criminalistică. Cineva a ucis-o pe Marta. Cineva a ucis-o pe soţia mea, pe Marta. De ce? De ce?

– Ştiţi pe cineva care ar fi vrut să-i facă rău?

– Nu. Absolut pe nimeni. Nimeni. Nu. Nu are nici un dușman pe lumea asta.

Peabody se întoarse cu un pahar cu apă.

– Sora dumneavoastră și soțul ei sunt pe drum.

– Mulțumesc. A fost un jaf? Nu înțeleg. Dacă cineva ar fi vrut geanta ei, bijuteriile, ea i le-ar fi dat. Ne-am făcut o promisiune unul altuia când ne-am hotărât să locuim în oraș. Să nu riscăm prostește. Avem copii.

Mâna în care ținea paharul începu din nou să-i tremure.

– Copiii. Ce-o să le spun copiilor noștri? Cum să le spun copiilor?

– Copiii dumneavoastră sunt acasă? îl întrebă Eve.

– Da, desigur. Dorm. Se așteaptă ca ea să fie aici când se trezesc să plece la școală. Întotdeauna e acasă când se trezesc dimineața.

– Domnule Dickenson, trebuie să vă întreb: Aveați probleme în căsnicie?

– Nu. Eu sunt avocat. Sora mea e judecător la tribunal. Știu că trebuie să mă cercetați. Așa că faceți-o, zise el, iar în ochi i se strânseră din nou lacrimi. Cercetați. Faceți-vă treaba, numai spuneți-mi ce s-a întâmplat cu soția mea. Spuneți-mi ce s-a întâmplat cu Marta.

Rapid. Eve știa. Rapid și scurt.

– Corpul ei a fost găsit la puțin timp după ora două, în dimineața aceasta, la baza unei scări exterioare a unei clădiri aflate la circa opt străzi de biroul ei. Avea gâtul rupt.

El răsuflă sfâșiat și apoi trase din nou aer în piept.

– Nu s-ar fi dus așa departe, nu noaptea și nu singură. Și nu a căzut, altfel n-ați fi aici. A fost... a fost violată?

– La examinarea inițială nu s-a văzut nici un semn de atac sexual. Domnule Dickenson, ați încercat să dați de soția dumneavoastră de la ultima conversație cu ea până la venirea noastră aici?

– Am sunat-o o dată la câteva minute. Am început pe la zece și treizeci de minute, cred, dar nu răspundea. Nu m-ar fi lăsat niciodată să-mi fac atâtea griji. Am știut... Am nevoie de un minut, spuse el și se ridică tremurând. Am nevoie de un minut, repetă și ieși repede din încăpere.

Câinele se uită după el, apoi se apropie precaut de Peabody și își puse o labă pe genunchiul ei.

– Uneori e mai rău decât de obicei, murmură ea și mângâie câinele, încercând parcă să-l aline.

Capitolul 2

Eve se ridică în picioare şi făcu un tur al camerei, ca să îndepărteze încordarea şi să simtă mai bine atmosfera din casa familiei Dickenson. Din loc în loc erau fotografii înrămate – poze de familie care o înfăţişau, în general, pe victimă în vremuri mult mai fericite, împreună cu soţul ei şi cu copiii. Alte fotografii cu copiii – o fetiţă de o frumuseţe aparte, aflată încă în perioada inocentă a pubertăţii, şi un băiat de o drăgălăşenie contagioasă, care se potrivea cu vocea de la sistemul de securitate.

Obiectele de artă înfăţişau peisaje cu uscat sau cu ape, toate în culori calde şi frumoase. Genul de artă pe care oamenii o pot înţelege, medită Eve. Nimic extravagant, nimic pompos, nici în obiectele de artă, nici în mobilier. Le plăcea confortul şi ceea ce Eve presupunea că era benefic pentru copii. Poate chiar şi pentru câine. Benefic pentru familie.

Dar erau mulţi bani acolo. Numai proprietatea în sine vorbea despre asta în tăcere, în tonuri discrete. Şemineul – care apărea în una dintre fotografii, cu ciorăpei de Crăciun, cu copiii şi florile mari şi roşii pe care oamenii voiau să le aibă cu ocazia acestei sărbători – încă pâlpâia. Şemineu adevărat, cu lemn adevărat. El menţinuse aprins focul în şemineu, se gândi Eve şi simţi încă o undă de părere de rău care, îşi spuse ea din nou, nu făcea bine nici victimei, nici supravieţuitorului.

– Un spaţiu mare, zise Eve la întâmplare.

– Pentru doi copii şi un câine de mărimea asta? Nici nu se poate altfel.

– Mda. Nu au o casă în suburbii, aşa că şi-au luat una în oraş. El e avocat la firmă, nu-i aşa? întrebă ea, amintindu-şi de cercetarea rapidă pe care o făcuse.

– Da, partener cu drepturi depline. Grimes, Dickenson, Harley şi Schmidt.

– De ce trebuie să se numească la fel toate firmele de avocatură? Care-i treaba?

Peabody mângâie din nou capul masiv al câinelui.

– Specializat în imobiliare şi finanţe. Chestii legate de bani.

– La fel ca martorul. Interesant. Vezi dacă e vreo legătură între Dickenson, Whitestone şi firmele lor.

– Firma lui Dickenson are două etaje în... clădirea lui Roarke... în sediul lui.

– Alte treburi siropoase legate de investiţii imobiliare.

– Nu-i nici o legătură între el şi martor, dar poate au clienţi comuni.

– Pun pariu că da.

Se opri când auzi uşa de la intrare deschizându-se şi se întoarse.

Judecătoarea Gennifer Yung intră grăbită. Tresări când o văzu pe Eve şi, pentru un moment – doar un moment –, corpul ei păru să se chircească. Apoi, îşi îndreptă umerii şi se întunecă la faţă. Traversă încăperea spre Eve, urmată de un bărbat scund, cu trăsături asiatice.

– Locotenente!

– Doamnă Yung! Îmi pare rău pentru pierderea suferită.

– Mulţumesc. Fratele meu?

– Avea nevoie de un minut de singurătate.

Judecătoarea Yung dădu din cap afirmativ.

– Daniel, ele sunt locotenent Dallas şi detectiv Peabody. Soţul meu, doctorul Yung.

– Copiii? întrebă doctorul Yung. Ei ştiu?

– Dorm. Nu cred că ştiu că s-a întâmplat ceva.

Câinele o părăsise deja pe Peabody şi dădea din coadă în jurul judecătoarei şi a soţului ei.

– Gata, Cody, bravo. Stai jos. Şezi.

Judecătoarea Yung era o femeie care ieşea în evidenţă. Avea o piele măslinie şi netedă, ochi negri strălucitori şi o reputaţie de doamnă de fier, neînfricată în tribunal. Ea puse o mână pe capul lui Cody şi îl mângâie.

– O să vorbesc cu Denzel. Ştiu că aveţi întrebări şi că timpul e preţios, dar o să stau câteva momente cu...

Se întrerupse când Denzel intră, cu chipul răvăşit.

– Genny. O, Doamne, Genny. Marta...

– Ştiu, dragul meu, ştiu.

Ea se duse la el şi îl luă în braţe.

– Cineva i-a rupt gâtul.

– Ce?

Judecătoarea se dădu înapoi şi cuprinse faţa fratelui ei între palme.

– Ce?

– Au zis că gâtul ei... De ce n-am convins-o să ia maşina de serviciu? De ce nu i-am sunat şi nu le-am spus s-o ia?

– Şşş. Linişteşte-te acum. Şşş... Hai cu mine. Să mergem puţin în camera cealaltă. Sprijină-te de mine, dragul meu.

Doctorul Yung se întoarse spre Eve:

– Doriţi nişte cafea?

Eve se gândi că ar fi dat orice pentru nişte cafea, dar nu voia să piardă timpul.

– Nu. Eraţi acasă când cumnatul a sunat-o pe soţia dumneavoastră?

– Da. Se făcuse aproape miezul nopţii şi era deja disperat. Marta nu răspundea la telefon şi întârziase aproape două ore. El luase deja legătura cu cei de la serviciu, care îi spuseseră că plecase în jur de zece. A sunat la poliţie, dar după cum ştiţi, sunt puţine lucruri de făcut când o persoană pare să întârzie acasă. Aşa că a sunat-o după aceea pe sora lui, pentru a-i cere ajutorul.

– Să înţeleg că, din câte ştiţi dumneavoastră, doamna Dickenson nu obişnuia să întârzie?

– Sigur că nu. Adică, nu fără să-l anunţe pe Denzel. Nu i-ar fi creat atâtea griji, nu mai multe decât îşi făcea deja. Am ştiut că s-a întâmplat ceva, dar niciodată... Nu ceva de genul ăsta.

– Cât de bine o cunoşteaţi pe doamna Dickenson?

– Îmi cer scuze, putem să ne aşezăm? E foarte greu. Mă simt...

Se lăsă să cadă într-un fotoliu.

– Nu mă simt bine.

– Să vă aduc nişte apă, domnule doctor Yung?

El îi adresă lui Peabody un zâmbet vlăguit.

– Nu, dar mulţumesc oricum. Aţi întrebat cât de bine o ştiam pe Marta, spuse el şi se întoarse din nou spre Eve. Foarte bine. Suntem o familie, iar pentru Genny şi Denzel... şi Marta... familia e totul. Soţia mea şi fratele ei au fost întotdeauna apropiaţi. Copiii... spuse el şi aruncă o privire spre scara în spirală. Îmi fac griji pentru copii. Sunt prea mici ca să treacă prin aşa ceva şi atât de mult din inocenţa lor moare în seara asta.

El închise ochii un moment.

– Probabil vreţi să ştiţi cum era căsătoria lor... A Martei cu Denzel. Sunt însurat cu o avocată, şi o judecătoare, de treizeci şi şase de ani, adăugă el, apoi oftă prelung şi îşi împreună mâinile. Ştiu că trebuie să faceţi cercetări. Vă pot spune că s-au iubit, foarte mult. Au avut o viaţă frumoasă, o familie fericită. Dacă se contraziceau uneori sau se certau? Sigur. Dar colaborau, se potriveau unul cu altul, alcătuiau un întreg, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Uneori depinde şi de noroc atunci când faci anumite alegeri şi întâlneşti anumiţi oameni. Ei au fost foarte norocoşi.

– Ştiţi pe cineva care ar fi vrut să-i facă rău, ei sau lui Denzel, prin ea?

– Nu, răspunse el şi clătină din cap. Sincer, nu-mi pot imagina. Sunt amândoi oameni fericiţi şi cu cariere de succes, cu un cerc de prieteni buni.

– Avocaţii îşi fac duşmani, sublinie Eve.

– La fel şi judecătorii. Înţeleg asta foarte bine, dar Denzel are de-a face mai mult cu legea proprietăţilor, cu dreptul comercial, cu finanţele. Nu pledează, nu are de-a face cu dreptul penal sau cu dreptul civil... genul de lucruri care pot stârni diverse nemulţumiri. E un om ca oricare altul.

– Iar Marta era contabilă.

– Vorbeau aceeaşi limbă, spuse el cu o umbră de zâmbet.

– Aveau clienţi comuni?

– Da, din când în când, răspunse el şi se ridică în clipa în care Dickenson reveni în încăpere.

– Genny face cafea. Ea... a zis să vă duceţi şi să vorbiţi cu ea un minut, locotenente.

– Bine.

Eve aruncă o privire spre Peabody, care dădu din cap cu subînţeles.

– Domnule Dickenson, aş vrea să vă pun câteva întrebări, începu Peabody când Eve se îndreptă spre ieşire.

Eve trecu printr-o altă sufragerie. Altă mobilă veselă şi plăcută, de data aceasta concentrată în jurul unui ecran imens. Pe rafturi erau şi mai multe fotografii, diverse trofee şi cutii încărcate.

Aceasta se deschidea într-un spaţiu mare de luat masa, în mijlocul căruia trona o masă închisă la culoare, pe care se afla o vază mare, albastră, cu flori albe. De aici se intra în bucătărie, unde găseai dulăpioare făcute dintr-un lemn închis la culoare, blaturi de un gri-deschis şi o nişă la fereastră, ocupată cu băncuţe acoperite cu perne, care flancau o masă unde Eve îşi imagina că familia lua, de obicei, masa. Ghivece frumoase, la fel de albastre ca vaza, erau aliniate la o altă fereastră, şi în ele creşteau ceea ce Eve recunoscu vag a fi plante aromatice.

Judecătoarea Yung stătea în mijloc şi aranja ceştile pe o tavă.

– Fratele meu n-o să-şi revină niciodată. S-au întâlnit în colegiu şi asta a fost. La început, eu n-am fost de acord. Am vrut ca el să termine Dreptul, să ia examenul de barou, să-şi facă un rost şi abia după aceea să înceapă o relaţie serioasă.

Deschise un dulăpior şi scoase un vas pentru frişcă.

– Sunt cu zece ani mai mare decât Denzel şi am avut întotdeauna grijă de el. Fie că a vrut sau nu. Zâmbi vag, gest care nu făcu decât să-i scoată în evidenţă ochii înroşiţi de plâns. Dar n-a durat mult până când Marta m-a cucerit. Am iubit-o foarte mult. Era surioara mea.

Ochii i se umplură de lacrimi înainte să apuce să se întoarcă cu spatele. Deschise frigiderul de un alb lucios şi scoase un tub de frişcă, timp în care îşi recăpătă stăpânirea de sine.

– Nu s-au grăbit să aibă copii, s-au concentrat pe căsnicie, pe cariere, iar când au venit copiii, şi-au îndreptat atenţia asupra lor. Nu au vrut să fie doar părinţi, să-şi sacrifice vieţile pentru creşterea copiilor. Amândoi îşi iubeau munca, aşa că s-au împlinit în acest domeniu şi şi-au dedicat timpul liber unul altuia şi familiei. Este un echilibru demn de invidiat. Denzel n-o să mai găsească niciodată acest echilibru.

Puse vasul cu frişcă pe tavă şi adăugă un bol asortat, cu cuburi de zahăr.

– Îţi spun asta, continuă ea în vreme ce Eve rămăsese tăcută, deoarece ştiu că trebuie să-l cercetaţi pe fratele meu. Partenerul de viaţă este întotdeauna primul pe lista de suspecţi. O să vă dau o listă cu prietenii lor, vecinii, colegii şi şefii. Dădaca şi menajerele. Cu toţi cei pe care veţi vrea să-i interogaţi.

– Apreciez asta. O să avem nevoie de telefonul pe care l-a folosit ca s-o contacteze, şi o să vrem să aruncăm o privire şi la celelalte electronice, la dispozitivele de comunicare. Ar grăbi lucrurile dacă am obţine permisiunea de a cerceta casa, vehiculele şi biroul.

– O să v-o dea. O să facă orice îi cereţi, dar s-o faceţi curat. Nu pot aranja nimic pentru un mandat. O să pun un alt judecător să se ocupe de asta. N-ar trebui să vină de la mine. Tot ce-ţi cer e să faceţi investigaţia cât copiii nu sunt de faţă. O să-i spun lui Denzel să-i aducă la mine în timpul zilei.

– Nu-i nici o problemă.

– Spune-mi ce ştii.

– Nu vă pot da detaliile acum. Ştiţi bine asta, şi-mi pare rău. Nu pot decât să vă spun că pare să fi fost jefuită şi că lucrurile au luat o întorsătură urâtă. Presupun că purta o geantă de mână, poate o servietă.

– Amândouă. Cel mai probabil, amândouă. O servietă din piele maro, cu margini argintii, cu bretea de pus pe umăr. Denzel i-a dat-o când a fost promovată, în urmă cu cinci ani. Întotdeauna purta verigheta. Amândouă erau asigurate. Putem să-ţi dăm fotografii şi descrieri.

– Ar fi de ajutor.

– O să aveţi nevoie şi de informaţiile financiare. Amândoi au conturi individuale, dar cea mai mare parte din bunuri sunt comune. O să vă dăm toate informaţiile. Ştii că Denzel nu i-a făcut nimic rău Martei...

– Doamnă judecător...

– Trebuie să-ţi faci datoria, trebuie să fii meticuloasă şi să-l elimini de pe listă cât mai repede posibil. Dar tu ştii cel mai bine asta. Eşti deşteaptă, suspicioasă şi, cred eu, foarte intuitivă. Nu trebuie să-ţi cer să faci tot ce poţi pentru Marta, deoarece sunt convinsă că aşa vei face.

Se întrerupse o clipă când vocea îi tremură, timp în care își apăsă degetele pe ochi și trase de câteva ori aer în piept.

– Nu demult, începu ea, glumeam cu Daniel. Uneori, în postura noastră trebuie să ne gândim la riscurile la care îi expunem pe cei pe care îi iubim și care își fac griji pentru noi. Am glumit și i-am spus că, dacă vreunul dintre nenorociții pe care i-am condamnat își duce la îndeplinire amenințările, el trebuie să se asigure că tu conduci ancheta morții mele. Ia-o pe Eve Dallas, i-am zis. Și îți spun că, dacă nu te-ai fi ocupat tu de cazul Martei, aș fi tras toate sforile posibile ca să fie așa. Vreau ca tu și detectivul Peabody să-l găsiți pe cel care a făcut asta, care a omorât o femeie minunată, care i-a luat-o fratelui meu și copiilor ei. Care ne-a luat-o tuturor. Of, Doamne!

Se întrerupse un moment și se cutremură de plâns, cu fața acoperită de mâini.

– Of, Doamne. Trebuie să iau lucrurile pas cu pas, pe rând, și să fac așa până se termină. Asta-i tot.

Își lăsă brațele pe lângă corp și făcu un efort vizibil să se stăpânească.

– Dacă Morris nu se ocupă de ea... de corpul ei, așa cum face de obicei, te rog aranjează tu. Bine?

– Da. O să mă ocup de asta.

– Atunci o să fie îngrijită cum trebuie. E tot ce-ți pot cere deocamdată.

– Știți cumva ce haină purta?

– Haină?

– N-am găsit nici o haină pe ea. Ținând cont de temperatură...

– Doamne...

Yung trase aer în piept și își frecă tâmpla.

– Într-o zi ca asta ar fi purtat haina lungă din stofă gri... gri, cu mâneci negre și nasturi negri. Și o eșarfă. Întotdeauna purta o eșarfă; are o colecție destul de mare. Nu sunt sigură că știu exact ce are pe-aici. Poate că Denzel își amintește mai bine.

– O să-l întrebăm despre detaliul acesta mai târziu.

– Trebuie să stau de vorbă cu fratele meu acum. Copiii... zise ea și trase cu greu aer în piept. Copiii se vor trezi curând.

– O să ne retragem, ca să vă lăsăm singuri.

– Mulțumesc. Îți dau tot ce ai nevoie cât mai curând posibil. Dacă o să aveți nevoie de mai multe, să mă suni.

*

Când ieșiră afară, în lumina obscură a zorilor, Peabody își apăsă ochii cu degetele, așa cum făcuse judecătoarea Yung.

– Mai rău de atât nu se putea.

– O să fie și mai rău când se trezesc copiii.

Eve îi dădu lui Peabody punga sigilată în care pusese telefonul pe care i-l dăduse Denzel.

– Te las la sediu. Contactează-l pe McNab și spune-i să-și miște fundul slăbănog încoace. Vreau să analizeze telefonul.

În timp ce vorbea, deschise portiera mașinii și se urcă la volan.

– I-am spus lui Harpo, regina autoproclamată a firelor de păr și a țesăturilor, să verifice fibrele de pe pantalonii victimei. O să urmăresc ce se întâmplă. Yung aranjează să obțină un mandat pentru căutări... locuință, mașini, birouri. Ia legătura cu detectivii Carmichael și Santiago să se ocupe de lucrul ăsta imediat ce ajung, dar trebuie să se asigure că familia nu-i acolo. Să se ducă acasă la judecătoare.

Demară și viră spre centru.

– Îl vreau pe ofițer Carmichael să adune o echipă pentru cercetare. Să se întâlnească la locul crimei cu ofițerul Turney la șapte și jumătate, așa că ocupă-te de asta. Ia legătura cu sergent Gonzales de la unu-trei-șase și spune-i c-am cerut-o pe Turney pentru treaba asta.

– Îl vrei pe primul sosit la fața locului?

– O vreau pe Turney. Are instincte bune. E o mică Peabody.

– Da?

Peabody pufni, apoi se îmbufnă.

– Are...

– Nici măcar să nu-ți treacă prin cap să întrebi dacă are un fund mai mic, o față mai drăguță, pumni mai tari sau orice altceva-ți trece prin cap. Ocupă-te, și cu asta, basta.

– Nu mă gândeam la fundul ei, bombăni Peabody, dar acum mă gândesc.

– Vreau ca Divizia de Detectare Electronică să se ocupe de aparatură, și imediat ce primim informațiile legate de asigurare,

vreau o cercetare asupra lucrurilor pe care le purta... verigheta şi ceasul. Şi haina. Mai târziu luăm legătura cu soţul; vezi dacă-şi aminteşte de cercei şi de eşarfa pe care Yung zice c-ar fi purtat-o. N-ar mai fi suportat să-l întrebăm aşa ceva la prima vizită. Începi cu locurile de muncă. Uită-te după orice lucru care îl leagă pe unul din ei sau pe amândoi de compania lui Whitestone. Trebuie să fie ceva acolo. Pun pariu că ăsta nu a fost un omor oarecare.

Eve îi aruncă o privire lui Peabody în timp ce întoarse maşina ca s-o ia prin oraş. Străzile şerpuiau lin şi repede – era prea devreme ca pietonii să umple trotuarele şi intersecţiile şi prea târziu pentru taxiurile înţesate de petrecăreţii din cluburi. Evită s-o ia prin Times Square, apoi trecu pe lângă un autobuz plin cu călători adormiţi care fie intrau, fie ieşeau din tură.

– Cineva a prins-o şi a trebuit să-i facă felul aproape de biroul ei. Ori a aşteptat-o într-un taxi şi apoi s-a luat după ea ca s-o prindă. A dus-o în apartamentul acela gol pentru că ştia că e gol. Fie avea codurile, fie era al naibii de priceput să intre prin efracţie. A bătut-o puţin...

– Te gândeşti la un dreptaci şi la un dos de palmă?

– Mda, aşa-mi pare. Un rever peste obraz probabil că a durut rău, a doborât-o şi a speriat-o de moarte. E o vânătaie prea mare pentru o simplă palmă, dar nu îndeajuns de mare pentru un pumn puternic.

Îşi aduse aminte de chipul victimei.

– Probabil au fost mai multe lovituri. Să vedem dacă Morris zice că a fost electrocutată sau tranchilizată, dar pun pariu că nu. Agresorul a vrut ca totul să pară un jaf. Dacă ar fi electrocutat-o sau ar fi drogat-o, s-ar fi expus la o cercetare mai amănunţită. A cărat-o în maşină şi a dus-o în apartament, unde nu-i vedea nimeni.

– Din ce motiv? Să zicem că e o răzbunare la adresa lui Yung, fiindcă ne învârtim în cerc. Mda, sunt persoane apropiate, dar în cazul ăsta ai merge mai departe... poate chiar ajungând până la Yung, la soţul ei, la unul din copii sau nepoţi. Are două fete, în caz că te întrebai. Câte un nepot de la fiecare.

– Nu e răzbunare.

Eve se gândise la acest lucru şi luase în calcul toate posibilităţile, eliminându-le.

– I-ar fi produs mult mai mult rău, ar fi făcut din asta o mărturie a răzbunării. Şi da, ar fi mers mai departe, nu s-ar fi oprit la cumnată. Poate criminalul voia să-l preseze pe soţ să facă ceva, gândindu-se că, dacă o avea pe ea, probabil că putea să-l aibă şi pe el la mână. Şi crea mai multă presiune dacă ea rămânea în viaţă. Poate voia să stoarcă nişte informaţii de la ea despre vreun client. Probabil că ea ştia multe secrete financiare, prostii legate de taxe, date contabile... Asasinul ştia că ea lucra până târziu, aşa că a urmărit-o sau a avut pe cineva în interior... sau o fi cineva chiar din firma ei.

Eve opri în parcarea de la sediul central.

– Mă duc să-l văd pe Morris, până începe programul la ea la birou, ca să mergem să discutăm cu şeful ei şi cu colegii. Vreau lista cu clienţii şi dosarele la care lucra. La fel şi în cazul soţului.

– Mergi pe urmele banilor.

– Este întotdeauna o cale interesantă.

– Şterge-o!

– O şterg.

Eve conduse mai departe, aruncă o privire spre ceas, după care îşi folosi videotelefonul de pe bord ca să-l contacteze pe Roarke. Deşi abia se crăpase de ziuă, ştia al naibii de bine că el era treaz de cel puţin o oră, şi, probabil, cumpărase deja un sistem solar mic.

– Locotenente!

Şi el apăru şi îi umplu ecranul, cu acei ochi albaştri pătrunzători şi alerţi pe un chip creat într-o zi în care Dumnezeu fusese deosebit de generos. După felul în care părul lui negru era legat la spate, ea îşi dădu seama că lucra.

– M-am gândit c-ar trebui să-ţi spun că nu mă întorc acasă.

– Am bănuit eu, spuse el, iar din cuvintele lui răzbătu acel melodios accent irlandez nativ. Nu uita să mănânci ceva.

– Cred că o să aştept până ce termin cu morga. Tonomatul de acolo e o porcărie.

– E de rău. Te simt după voce.

– Crima nu-i niciodată frumoasă, deşi în cazul ăsta, asasinul a lucrat curat. Dar era mamă a doi copii, cu un soţ pe care l-am distrus când i-am dat vestea. O familie bine ancorată în Upper

East Side, amândoi cu cariere în domeniul financiar, cu un apartament de lux. Iar ea era cumnata judecătoarei Yung.

– Judecătoarea Yung?

– Penal. Unul dintre cei mai buni oameni. În fața lui își permitea să-și exprime compasiunea. Erau atâta dragoste și durere adunate în acel cămin, încât simțeam că nu am aer.

– E dificil când n-ai încotro și trebuie să fii cel care dă vestea.

– Face parte din meserie, dar, după cum a zis Peabody, uneori e mai rău decât de obicei. De data asta a fost. Yung o să-mi ușureze treaba, cu mandatele pentru căutări, toate informațiile și acces peste tot.

– Și totuși...

– Și totuși, mama a doi copii, care a construit ceea ce pare a fi un cămin fericit, este acum moartă. Mă rog... Ce știi despre Brewer, Kyle și Martini?

– Ah... În mare parte, contabilitate de corporație, sau muncă pentru cei care au la fel de mulți bani ca o corporație.

– Nu-s de-ai tăi?

– Nu, dar i-aș lua în considerare dacă m-aș hotărî s-o apuc în direcția aia. Au o reputație serioasă, directă. Victima sau soțul?

– Victima. Soțul e avocat la Grimes, Dickenson, Harley și Schmidt. El e Dickenson. Se ocupă de drept comercial. Nu-i știu, dar să văd ce pot să aflu.

– N-ar trebui să fie greu. Birourile lor sunt în sediul tău.

– Asta simplifică lucrurile.

– Dacă ai timp. Nu strică niciodată să ai pe cineva care îi știe pe cei care se ocupă de bani. Încă ceva. Grupul WIN – investiții, manageri financiari, chestii din astea.

– Nu-mi sună cunoscut, dar, din nou, e destul de ușor să obțin informații. Care-i treaba cu ei?

– Bradley Whitestone – el e „W" – a găsit cadavrul în fața apartamentului lui în curs de renovare, în dimineața asta, când a adus o femeie acolo, evident în speranța de a i-o trage. Ea zice că am întâlnit-o la nu știu ce gală. Alva Moonie.

– De la New York Moonies – cu bani și pedigree. Se ocupă de transporturi, adică face nave și le folosește ca să transporte marfă și să plimbe pasagerii în croaziere. N-o știu personal, dar îți pot spune că era cunoscută drept o tânără rebelă care trăia pentru

petreceri, călătorii, cumpărături, băutură, droguri, sex, până în urmă cu câțiva ani.

– Părea bogată, își aminti Eve. Nu dădea impresia că era așa de sălbatică.

– Cred că proiectează sau ajută la proiectarea decorului pentru navele de croazieră și se ocupă și de niște activități nonprofit. E suspectă?

– Deocamdată e la coada listei cu suspecți, dar nu poți ști niciodată.

– Tu știi, o corectă el. Sau o să afli. Cum a murit mama celor doi copii?

– Cineva i-a rupt gâtul. Asta numai dacă Morris nu-mi spune altceva, adăugă ea în timp ce opri în parcarea de la morgă. Mă duc să discut cu el. Ne vedem diseară.

– Să mănânci ceva, repetă el.

– Mda, mda.

Rânji la el înainte de a întrerupe transmisia. Uneori ai noroc, își spuse când își aminti cuvintele lui Daniel Yung. Trăsese lozul câștigător cu Roarke, un bărbat care o înțelegea și o iubea necondiționat. Iar, uneori, se gândi când păși pe tunelul alb de la morgă, norocul te părăsește, așa cum se întâmplase cu Marta și cu Denzel Dickenson.

Era prea devreme pentru schimbul de tură, își zise în timp ce pașii îi răsunau cu ecou pe culoare. Oamenii fie se ocupau de tributul pe care orașul îl plătise morții în timpul nopții, fie de hârtogăraie, în birouri, sau de lucruri la care nu voia să se gândească deloc, cu organe în laboratoare. Se opri în dreptul automatului și respinse ideea de a-și lua ceea ce voia să pară cafea. Luă, în schimb, o sticlă de Pepsi și se alimentă cu niște cofeină înainte de a se îndrepta spre zona lui Morris. Dacă el nu fusese solicitat să se ocupe de cadavru, avea să-l contacteze ea pentru a-i transmite rugămintea lui Yung.

În timp ce împinse ușile duble de la laboratorul lui, auzi muzica unui saxofon plângăcios și a unui bass trist. Marta Dickenson era pe masă, iar el făcuse o deschizătură în formă de „Y" și-i scotea delicat inima, ca s-o cântărească. Aruncă o privire spre Eve, cu ochii mari și negri în spatele ochelarilor.

– Ziua noastră începe când a ei se termină.

– A stat peste program la muncă. Ziua ei nu s-a terminat prea bine.

– Are copii. Am căutat indicii de viol, dar nu am găsit nici o urmă de atac sexual, însă există semne că a născut cel puțin un copil.

– Doi.

El dădu din cap afirmativ în timp ce-și continua treaba. Purta un costum perfect croit, maro-închis, pe sub halatul protector, și o cămașă crem. Își împletise părul într-o coadă lungă și complicată, la spate.

– Aveam de gând să te implic în treaba asta, dacă nu te ocupai tu.

– Am fost în turele de noapte săptămâna asta. Obositor, spuse el și își ridică privirea. Un motiv anume pentru care voiai să mă ocup personal de ea?

– E cumnata judecătoarei Yung.

– A lui Genny?

Eve ridică din sprânceană.

– Te tutuiești cu Yung?

– Împărtășim pasiunea pentru același gen de muzică. Ea e soția fratelui ei? Soția lui Denzel? I-am întâlnit odată, când Genny a dat o serată muzicală la ea acasă. N-am recunoscut-o, dar Genny vorbea întotdeauna cu căldură despre ea.

– Judecătoarea netezește calea și se asigură că avem acces deplin și repejor.

– Îl suspectezi pe soț?

– Nu, dar trebuie luat în calcul. Cauza morții este gâtul rupt?

– Da. De cineva foarte puternic și foarte priceput. N-a fost de la o simplă cădere. În raport scrie că a fost găsită la capătul unei scări.

– Una cu doar câteva trepte, și nu, n-a fost de la cădere. N-a căzut. Criminalul a pus-o acolo când a terminat cu ea, încercând să lase impresia că a fost un jaf. Dar n-a fost.

– Are niște răni minore. Echimoză pe față, rană la buză, amândouă de la o lovitură... o palmă, nu pumn... o ușoară vânătaie în jurul gurii, zgârietură pe încheietura mâinii drepte, ușoare răni pe ambii genunchi și pe cotul stâng, și rana de pe podul palmei drepte.

– Genunchi și mână. Ca și cum ar fi alunecat pe un fel de covor sau mochetă? întrebă Eve, care ridică mâna și îndreptă podul palmei în față.

– Asta ar fi concluzia mea. Am găsit fibre în zgârietura de pe mână și le-am trimis la laborator.

– Fibre albastre?

– Da, așa cum spun însemnările tale că ai găsit pe pantalonii ei. Le-ai marcat pentru Harpo, așa că i le-am trimis și pe cele pe care le-am colectat.

– Bine.

– Abia m-am apucat de ea, și n-am prea multe informații.

– Ceva urme de electroșoc? Ceva substanțe?

– Foarte ușoare urme de la un electroșoc, chiar deasupra claviculei stângi.

– Nu mă așteptasem la asta, murmură Eve, care își vârî degetele mari în buzunarele din față ale pantalonilor și se apropie de cadavru. Dacă vrei să faci să pară un jaf, e o mare prostie să lași urme de electroșoc. Un hoț oarecare n-are acces la un aparat cu electroșocuri. Ei folosesc cuțite. Claviculă, continuă ea. A atacat-o pe la spate.

– Da și aș zice că a fost o undă foarte mică, doar cât s-o imobilizeze, s-o amețească pentru o clipă sau două. O să o cercetez în amănunțime. Am trimis o probă de sânge pentru analiza toxică. O pun pe lista de priorități.

– N-ar fi rău.

Eve dădu ocol cadavrului și îl studie, la rândul ei.

– O prinde când iese din clădire... nu înăuntru, decât dacă putea opri sistemul de securitate, și de ce-ar face asta, de ce să lase urme? Își pune palma pe gura ei, o împinge sau o aruncă într-o dubă, rapid. O ametește cu electroșocul... poate criminalul e femeie sau e mic de statură și-și face griji că ea se va opune și va scăpa.

– Micile tăieturi de pe genunchi și mână arată ca o cădere pe un covor. Oare în apartament?

– Nu sunt covoare sau mochete acolo. Folii de protecție... Nimic albastru. Dar e posibilă aruncarea ei într-un vehicul cu mochetă pe podea. Iar ea, amețită de la electroșoc, alunecă pe ea. S-ar fi putut alege cu vânătăile de pe genunchi și cu fibrele

pe pantaloni de la transport. Nu au mers pe jos opt străzi până la locul crimei; au avut un mijloc de transport.

– Harpo ar trebui să poată identifica tipul de mochetă, producătorul şi lotul de vopsea.

– Da, altfel îşi pierde coroana. Putea să fie o singură persoană, medită Eve în timp ce dădea ocol mesei. O atacă rapid cu electroşocul, o împinge în dubă sau maşină, dar ea îşi revine destul de repede. Trebuie să aibă grijă ca ea să rămână tăcută şi liniştită, ca să conducă, s-o scoată, s-o dea jos, să descuie uşa... E mai probabil să fi fost doi, unul care a condus, unul care s-a ocupat de ea.

– Mâini mari, zise Morris. Eu nu cred că acela care i-a făcut de petrecanie era mic de statură. Urma vânătăilor indică mâini mari.

– Bine. Bine.

Nevoia de a o ataca pe Dickenson cu electroşocul avea şi mai puţin sens, dar faptele vorbeau de la sine.

– Deci, au vrut să fie siguri. Poate ideea cu jaful le-a venit în ultimul moment. Oricum, o duc într-un apartament gol, accesibil, fără urmă de intrare prin efracţie. Vor s-o sperie, îndeajuns de mult ca să fie cooperantă, ca să le spună ceea ce ştie. Rever, zise Eve şi despică aerul cu mâna. Ea cade... cu faţa rănită, cotul loveşte podeaua. Când termină, şi nu durează prea mult, unul dintre ei îi frânge gâtul. Manual?

– Da, aproape sigur, din stânga spre dreapta. După unghi, concluzia mea este că a fost de la stânga la dreapta, din spate.

– Din nou din spate. E dreptaci. Puternic. Antrenat. Nu e lucru uşor să rupi gâtul cuiva. E pregătit, destul de controlat ca să n-o şifoneze prea mult, dar nu foarte profesionist. Militar sau paramilitar, obişnuit să omoare pe câmpul de luptă, unde nu trebuie să cureţi locul înainte ca poliţia să ajungă. Am găsit puţin sânge pe o folie adunată pe podea. Apartamentul este renovat. Se va dovedi că e sângele ei.

– Nu am găsit răni de apărare, spuse Morris şi ridică cu grijă mâna victimei. Nimic sub unghii sau între dinţi. Deci da, şi eu aş zice că se va dovedi a fi sângele ei.

– Totul a mers conform planului, cu excepţia faptului că proprietarul apartamentului a sperat să aibă parte de ceva acţiune şi şi-a adus partenera acolo, aşa încât a fost găsită mai repede

decât se aşteptau criminalii. Dar mă întreb dacă au obţinut de la ea ce-au dorit. Deţinea ea oare informaţiile pe care le căutau?

– Nu ştiu asta, dar lipseşte orice semn că ar fi ripostat. Nu există nici un indiciu că ar fi fost legată. Nici un semn de tortură, doar răni minore... Se pare că le-a dat ceea ce voiau, în cazul în care ea avea acest lucru.

Eve se gândi din nou la apartamentul ei primitor, la fotografiile cu copiii fericiţi, la câinele acela mare. Da, ea le-ar fi dat ceea ce căutau. Dacă ar fi ştiut.

– Mai întâi o bruschează, o sperie, o rănesc doar atât cât trebuie, apoi îi spun că, dacă le dă sau le spune ceea ce vor, n-o să-i facă rău. O omoară pe la spate. Asasinul n-a avut nevoie de o confruntare directă. O treabă, o datorie, o sarcină. Şi probabil că nici n-a simţit nevoia să tragă de timp, să-i producă şi mai multă suferinţă. N-a fost ceva personal.

Morris dădu din cap afirmativ şi puse mâna pe umărul Martei.

– Cred că ea nu-i de acord cu tine în privinţa asta.

Capitolul 3

Eve îşi croi drum prin sediul central, la ora la care se schimbau turele. Poliţiştii care îşi terminaseră tura ieşeau, iar cei ca ea, care mai aveau treabă, încercau să intre sau să urmeze şirul. Se opri la automat ca să studieze ce variante avea, dar decise că toate lăsau de dorit şi se hotărî să-şi ia ceva interzis, cum ar fi o prăjitură daneză cu afine. Introduse codul şi alese produsul, însă nu primi în schimb decât un zgomot şi nişte luminiţe.

– Haide, jigodie!

Repetă procesul, iar de data aceasta primi câteva bip-uri slabe.

– La dracu, ştiam că nu va dura.

Povestea ei tristă cu maşinăriile o urmărea, iar acum îşi dorea cu orice preţ un mic dejun. Aplică o lovitură serioasă maşinii.

– Vandalizarea sau folosirea forţei fizice asupra acestui aparat sau a oricărui altuia din zonă poate duce la încheierea privilegiilor de folosire a tonomatelor pentru o perioadă între treizeci şi nouăzeci de zile. Vă rog introduceţi moneda, codul şi faceţi selecţia.

– Asta am făcut, tinichea ce eşti!

Făcu un pas în spate şi lovi din nou.

– Bună, Dallas.

Baxter, cel mai bine îmbrăcat dintre detectivii ei, apăru lângă ea.

– Probleme?

– Mizeria asta nu vrea să-mi dea porcăria aia, deghizată în prăjitură daneză.

– Dă-mi voie.

Fluierând printre dinţi, Baxter introduse codul lui şi alese prăjitura. Aceasta alunecă lin în tăviţă. Eve se uită la ea în timp

ce automatul lista vesel ingredientele şi valoarea nutriţională îndoielnică.

– Gata, locotenente, zise Baxter, dându-i prăjitura. Fac cinste.

– De unde ştiu că eu sunt cea care face comanda? De ce le pasă?

– Poate că e vorba de chimie, ceva ce are de-a face cu energia.

– O prostie.

– Da, dar ai prăjitura.

– Mda. Mersi pentru ea.

– Aşa. Eu şi Trueheart am închis cazul cu dubla crimă, în care fosta prietenă nu voia să fie fostă.

Ea recapitulă în minte dosarele.

– Ciomăgeala din Chelsea.

– Da, continuă el în timp ce mergeau. I-a bătut pe amândoi de i-a nenorocit, cu un levier. Eu am bănuit că cea care nu voia să fie doar o fostă a plătit pe cineva sau s-a culcat cu cineva ca să-l convingă s-o facă. Când e vorba de genul ăsta de atac, nu te aştepţi de la o femeie să fie în stare de aşa ceva.

– De ce?

– Păi, ştii tu... Femeile, în general, optează pentru otravă sau pentru ceva mai puţin înfiorător. Mai ales că asta avea cam un metru cincizeci şi în jur de patruzeci şi cinci de kilograme. Nu credeam că avea puterea sau muşchii necesari, dar Trueheart a prins-o.

– Trueheart.

Eve îşi aminti de bărbatul în uniformă, frezat şi zelos, pe care i-l dăduse lui Baxter ca să-l antreneze.

– S-a ţinut de asta de la început. N-a vrut s-o lase baltă. Şi a jucat-o pe degete, Dallas, a jucat-o la interogatoriu ca pe o minge.

Percepu mândria din tonul vocii lui, care avea ceva tipic unui frate mai mare.

– A fost frumos, îţi spun. E plin de compasiune şi de înţelegere când vorbeşte despre inimi frânte, zise Baxter şi îşi duse mâna la inimă rânjind. S-a prefăcut tot timpul că o înţelege şi a făcut-o să-i spună cum a greşit.

– Bine procedat, îl lăudă Eve.

– O, da, şi a fost şi mai bun. A scos la înaintare faptul că punea pariu că el i-a făcut rău, şi cât de oribil a fost când ea a văzut-o

pe noua lui prietenă purtând cămaşa de noapte cu imprimeu de leopard... Chiar a zis despre cămaşa de noapte. Şi proasta n-a rezistat să spună că era un imprimeu de tigru şi că stricata aia cu pieptul plat nu avea ţâţe ca s-o umple. Moarta tocmai cumpărase chestia aia... imprimeul de tigru, ceea ce băiatul meu ştia... În după-amiaza aceea, aşa că fosta n-avea cum s-o fi văzut în ea decât dacă fusese în dormitorul acela. Băiatul a obţinut o mărturie integrală. Cum ea s-a căţărat pe ieşirea de incendiu... Fostul lăsa întotdeauna fereastra de la dormitor puţin deschisă, îi plăcea aerul curat. L-a pocnit pe el prima dată, s-a dus să-i facă de petrecanie noii fustiţe, şi apoi s-a întors şi l-a lovit din nou pe el. Dup-aia s-a dus în spălătoria de la subsol; el nu schimbase codurile de acces. Şi-a spălat hainele, s-a curăţat şi a plecat. A aruncat levierul în râu.

– Bună treabă. Laboratorul are hainele?

– Da. L-am lăsat pe băiat să se ducă acolo. Ne-am dat seama amândoi de implicarea ei, dar el e cel care şi-a imaginat-o cu levierul în aer.

Se întrerupse o clipă şi, ştiind că mai urma ceva, Eve aşteptă.

– Nu mai e o prospătură, Dallas. Mă rog, e genul care probabil o să fie mereu începător, dar înţelegi la ce mă refer. Şi-a câştigat şansa de a deveni detectiv.

Ea promise să ia în calcul recomandarea şi, deşi concluzia lui Baxter era puţin înaintea programării, nu-l putea contrazice.

– După un an. Dacă vrea, poate să dea examenul atunci. Asta o să-i dea timp să câştige mai multă experienţă şi să studieze. Spune-i asta. Te-ai descurcat bine cu el, Baxter.

– E bun, şefa. Mi s-a părut o povară când mi l-ai aruncat în braţe, dar e de aur. Apreciez.

– Pregăteşte-l, îl avertiză ea. Examenul nu-i pentru molâi.

– O fi el un drăguţ, dar nu-i molâu.

Când intrară în ţarc, lucrurile erau deja în toi. Îi făcu semn lui Peabody şi se îndreptă spre biroul ei, mergând ţintă la maşinăria de făcut sendvişuri şi cafea.

– Morris confirmă că gâtul rupt e cauza morţii. Nu există răni de autoapărare. Zgârieturile pe care le are sunt... cel mai probabil... urmarea loviturii, a dosului de palmă. I-a sucit gâtul cu mâna.

– Un mare „Au".

– Nu cred c-a simţit prea multe. La început a ameţit-o cu electroşocul... cu foarte mare grijă, se pare... o undă uşoară de şoc pe claviculă.

– Ca o ambuscadă, de la spate.

– Da, şi pun pariu că fibrele de pe pantalonii ei şi cele pe care Morris le-a scos din podul palmei ei drepte sunt din interiorul unei maşini folosite pentru transportarea ei. O să desfăşor planşa şi agenda. Tu ce-ai găsit?

– McNab s-a apucat deja să caute în telefon. Divizia de Detectare Electronică aşteaptă acceptul pentru restul electronicelor. Carmichael şi Santiago fac căutările... Ofiţer Carmichael e pe teren. Analizăm şi verigheta şi ceasul şi am mers mai departe, contactându-l pe soţul ei în legătură cu cerceii. Purta doi cercei în formă de inimioară, pe care i-i dăduseră copiii de Ziua Femeii. Sper să-i putem găsi. Cam asta e... Oricum, am putea avea noroc dacă ucigaşul vrea să le ipotecheze sau să le vândă.

– Nu sunt profesionişti, aşa că nu e exclus.

– Am început cercetarea situaţiilor financiare ale victimei şi soţului. Amândoi au asigurări de viaţă serioase, dar sunt cumpătaţi. El face mult mai mulţi bani decât ea, dar nici ea nu stătea rău. Au investiţii cu risc scăzut, de genul celor pe termen lung, şi au deja fonduri pentru colegiu puse deoparte pentru copii.

Scoase carneţelul şi-l răsfoi pentru a-şi reîmprospăta informaţiile.

– Deţin apartamentul şi au o ipotecă pe o casă din Long Island, în Oyster Bay. Un vehicul... stil de familie, ultimul model, dar nu ţipător. Ceva obiecte de artă şi bijuterii. Dickenson şi Grimes au început firma în urmă cu unsprezece ani şi, în timp, i-au luat pe ceilalţi parteneri. Au o reputaţie bună. Victima muncea pentru „Brewer şi compania" cam de tot atâta vreme; a avansat şi şi-a luat concediu de maternitate pentru fiecare copil. Bona e la ei de când a venit pe lume primul copil. Am datele ei de contact.

– Bine, o să vorbim mai târziu cu ea, cu colegii victimei şi cu partenerii.

– Sunt unii clienţi care se intersectează cu amândoi, şi am câţiva care au beneficiat de serviciile firmei martorului.

– Dă-i drumul, apoi o să vedem ce-i cu potrivelile astea.

Se uită în jos când primi un semnal pe unitatea ei.

– Este mandatul.

Comandă să se printeze și citi fișierul atașat.

– Yung zice că familia se îndreaptă spre ea. Dă-i lui Carmichael mandatul și zi-le să se apuce de treabă. Pregătește-te să... domnule!

Își îndreptă umerii când comandantul Whitney apăru în pragul ușii. Se așteptase să apară repede la ușa ei, dar i-ar fi plăcut s-o cheme în biroul lui și să-i dea timp să se pregătească.

– Am fost informat că a fost omorâtă cumnata judecătoarei Yung.

– Da, domnule. Tocmai am venit de pe teren. N-am scris încă raportul inițial deoarece aștept niște rezultate de la laborator.

– Fă-mi rezumatul.

– Peabody, dă-i drumul.

– Domnule comandant, începu ea și îi dădu raportul verbal.

Bărbatul impozant, care părea și mai solid în comparație cu biroul ei mic, se îndreptă spre fereastra micuță, ca să se uite afară, la dimineața tristă, cu o expresie serioasă.

– Nu-l bănuiești pe soț?

– Îl bănuiesc pe soț, îi spuse Eve, dar ne ocupăm de el pe parcurs. Atât el, cât și judecătoarea au fost cooperanți. Carmichael și Santiago se duc la locuința victimei ca să facă o căutare, iar cei de la DDE verifică electronicele. McNab se ocupă deja de telefonul soțului. Se pare că a fost prinsă de o persoană sau de mai multe, necunoscute, din motive încă nedeterminate. Însă n-a fost la întâmplare, n-a fost un jaf și nu avem nici o dovadă care să indice că judecătoarea Yung are vreo legătură cu fapta. O să mă ocup cu mai multă atenție de martor și de partenerii lui, o să aflu la ce lucra victima, sau la ce a lucrat în ultima vreme și care erau clienții ei.

El dădu din cap afirmativ și se întoarse din nou spre ea.

– Soția fratelui unui judecător important; presa o să se agite. O să-l pun pe purtătorul de cuvânt să facă o declarație, ca să mai scutești niște timp.

– Mulțumesc, domnule.

– O cunosc pe Yung, la fel ca majoritatea. Ar trebui să știi că ea, soțul ei, șeful Tibble și soția lui sunt prieteni.

– Am înțeles.

– Ține-mă la curent.

– Da, domnule.

În clipa în care plecă, ea deschise agenda crimei, apoi aranjă planșa și puse fotografia Martei Dickenson în centru. Revizui din nou cronologia faptelor, parcurse interviul cu martorii, apoi cu soțul. Pentru o clipă, studie copiile pe care le făcuse după înregistrările de la locul crimei. Picături de sânge pe folie, meditâ ea. Curățire neglijentă a locului faptei. Înșfăcare rapidă... bine sincronizată. Metoda crimei, rapidă și brutală. Antrenat, își zise din nou, dar nu profesionist. Așadar, cine angajase sau avea pe statele de plată câteva brute antrenate – bătăuși, securitate, scandalagii – care n-ar fi dat înapoi de la a rupe gâtul unei femei lipsite de apărare? Începi cu „de ce", meditâ ea în timp ce își strângea lucrurile.

Videotelefonul îi atrase din nou atenția.

– Dallas?

– Locotenente, zise Harpo, iar capul ei cu păr țepos apăru pe ecran. M-am gândit să-ți dau o mică informație despre fibrele acelea.

– Le-ai identificat?

– Oferă-mi o provocare data viitoare. Mochetă din interiorul unei Maxima Cargo, Mini Zip sau 4X Land Cruiser. Culoarea e un albastru-închis, și, în varianta standard, vine împreună cu nuanța indigo la exterior, dar se poate și comanda special. General Motors a introdus culoarea anul trecut, deci modelul de fabricație e ori din 1959 ori din 1960, dar fibrele sunt acoperite cu material de etanșare din fabrică, deci vehiculul nu prea a fost utilizat.

– Bine și rapid, Harpo.

– După cum am zis, n-a fost o provocare. Cele de la morgă se potrivesc; cele cu urme de sânge. Am verificat cu cei de la laborator, așa că-ți pot spune că sângele de pe folie și cel de pe fibre e al victimei tale.

– Bună treabă.

– Mulți dintre noi au depus mărturie în fața judecătoarei Yung. Deci... o să trimit rapoartele.

– Mda. Mersi, Harpo.

– Facem ce putem, spuse ea. Eu îmi dau silința.

Eve nu putu decât să fie de acord.

– Peabody, zise ea în timp ce se ridică.

Peabody îşi luă haina şi alergă s-o prindă din urmă.

– McNab a terminat cu telefonul. Totul se potriveşte cu mărturia lui Dickenson. A sunat victima, care i-a zis că lucrează până târziu... au vorbit despre copii şi chestii domestice. L-a sunat din nou puţin după ora zece ca să-i spună că se îndrepta spre casă. El a insistat să ia maşina de serviciu, dar ea a refuzat, aşa cum a zis el. A mai spus că îşi aducea de lucru pentru acasă, dar o lăsa pentru dimineaţă... că aranjase să poată munci acasă până la prânz.

– Asta a uitat să ne spună.

– McNab ne trimite o copie cu toate convorbirile. Zice că se vede clar că victima îşi ia pe ea haina, fularul, chiar şi o pălărie şi mănuşi în timp ce vorbea cu soţul. Videotelefonul era pe birou. McNab spune că ea avea geanta descrisă de Yung şi o servietă roşie cu bretea de umăr. Verigheta, ceasul şi cerceii în formă de inimioară.

– Bine.

McNab era omul lui Peabody, dar acest lucru nu-i afecta munca.

– Au vorbit vreo trei minute, iar ea i-a spus s-o aştepte cu un pahar mare de vin, şi poate că avea să fie norocos în seara aceea. El a glumit că poate norocul era de partea ei. E trist. Pur şi simplu, e trist.

– Tristeţea nu face parte din ecuaţie acum, zise Eve în timp ce ieşeau din lift şi intrau în parcare. Convorbirea susţine povestea soţului şi ne oferă şi o imagine a relaţiei lor. Adăugând la asta discuţia iniţială, reacţia lui şi starea lor financiară, el pare curat. Doar dacă nu cumva aflăm că avea o amantă, pentru că, altfel, nu avea motive să facă aşa ceva.

Urcă la volan.

– Am vorbit cu Harpo. Trebuie să verificăm maşini de marfă, maşini mici şi maşini de teren, cu mochete albastru-închis. Ori 1959, ori 1960.

– E o informaţie bună.

– Oricum, e o informaţie. Sângele de pe folia de protecţie şi cel de pe fibre e al victimei. Deci avem confirmarea că a fost

înşfăcată, aruncată într-o maşină, transportată, dusă înăuntru şi omorâtă. Haina, căciula, mănuşile, fularul şi bijuteriile i-au fost luate, iar ea a fost aruncată afară.

– O să fac o verificare, să văd dacă vreuna dintre persoanele pe care le avem pe lista de suspecţi are o maşină care se potriveşte descrierii.

– Hai să aflăm ce îşi luase de muncă acasă, şi dacă putem afla şi de ce.

Ştiind ce avea de făcut, Peabody îşi scoase tableta în timp ce Eve ieşi din parcare. Lucrurile trebuiau luate pe rând.

– Sylvester Gibbons este şeful ei direct. Dacă nu mă înşel, ea lucra într-un departament care face audituri independente. Afaceri, corporaţii, fonduri mutuale.

– Audit. Ăsta se face când se caută lucruri care sunt în neregulă.

– Aşa cred. Sau ca să se asigure că totul e în regulă.

– Lucruri care sunt în neregulă, repetă Eve. Poţi să denaturezi un audit sau cel puţin să-l amâni... dacă omori auditorul.

– E destul de dur şi de extrem, iar dacă cifrele sunt măsluite, acest lucru oricum va ieşi la iveală, nu-i aşa?

– Poate că au nevoie de timp ca să îndrepte lucrurile. Prinzi auditorul, afli ce ştie, ce-a înregistrat, cu cine-a vorbit. Iei informaţiile, îl omori şi înscenezi un jaf. Acum ai timp să îndrepţi cifrele sau, dacă ai băgat mâna în borcanul cu dulceaţă, să pui banii la loc. Dacă totul merge bine, lumea va crede că Marta a avut ghinion. Nu se apucă nimeni să cerceteze ce făcea ea. Am putea să le-o luăm înainte. Ia legătura cu judecătoarea Yung.

– Acum?

– Lovitură surpriză. Nimeni n-o să vrea să dea poliţiei documentele clientului. Avem nevoie de mandat, unul care să ne lase să ne băgăm nasul în toată activitatea victimei, în ultimele luni. Yung o să înlesnească lucrurile, scutindu-ne de timp pierdut.

– E ca şi cum ai avea judecătorul la degetul mic. Nu mă refer la mită, ci la oportunitate.

– Mda. Nu-i da mai multe informaţii decât e necesar. Vrem să acoperim totul. Ştii care e procedura.

– N-am mai avut de-a face cu o judecătoare până acum. Şi asta e puţin ciudat. Sau inconfortabil, din punct de vedere sexual.

– Fă rost de mandat, Peabody.

Eve își spuse că și ea avea un atu. Era măritată cu un tocilar. Vorbea în limbajul lui, și îl vorbea foarte fluent. Se uită după un loc de parcare și se gândi că avea o zi norocoasă, pentru că găsise unul în curbă, la numai o stradă și jumătate distanță de clădirea de birouri în care lucra victima.

– Judecătoarea zice că o să facă rost de mandat, raportă Peabody, dar s-ar putea să fie nevoie de ceva timp. E o chestiune delicată, probleme legate de confidențialitate. Dacă putem aduce o dovadă solidă că victima a fost omorâtă din cauza muncii ei, va merge mai ușor.

– S-ar putea să avem o dovadă, dacă vom căuta la ea la serviciu.

Se așteptase la așa ceva. Cel puțin, roțile se învârteau.

Cerul începu să scuipe o lapoviță urâtă și rece, care îi făcu pe trecători să grăbească pasul. În câteva secunde, un vânzător ambulant cu spirit întreprinzător opri pe stradă cu un cărucior, îl deschise și scoase la iveală o încărcătură de umbrele de trei ori mai scumpe decât de obicei. În câteva clipe se trezi asaltat de mulțime.

– Nu mi-ar strica una de-alea, murmură Peabody.

– Ține-te tare.

– De ce nu ninge pur și simplu? Măcar zăpada e drăguță.

– Până când se înnegrește.

Eve își băgă mâinile în buzunare ca să se încălzească și parcurse mai repede ultima jumătate a străzii. Împinse ușile ce dădeau în hol, își scutură capul ca un câine, împrăștiind câțiva stropi reci în jur. Îi arătă legitimația unui bărbat care asigura paza clădirii.

– Brewer, Kyle și Martini.

– Etajul cinci. E în legătură cu doamna Dickenson? Am auzit știrea înainte să vin.

– Da, e în legătură cu doamna Dickenson.

– Deci e adevărat, zise el, după care strânse din buze și clătină din cap. Speram să fie o greșeală, știți? Era o femeie bună; întotdeauna saluta când intra.

– Nu erați de serviciu aseară?

– Am ieșit la patru și jumătate. Ea s-a delogat la zece și opt minute. Am verificat evidențele când am venit, din cauza știrii.

– Obișnuia des să lucreze până târziu?

– N-aș spune des, dar se întâmpla uneori. Toți angajații fac asta, mai ales în perioada plății impozitelor, zise el. Ar putea la fel de bine să locuiască aici.

– A venit cineva aici și a întrebat de ea?

– Nu la mine. Adică, primește oameni, clienți și pe oricine vine și întreabă de ea și de firmă. Cine vine trebuie să se înregistreze.

– E vreo problemă dacă ne arătați evidențele din ultima săptămână?

– Nu văd nici o problemă.

– Ce-ar fi să ne faceți o copie, pentru dosarele noastre?

De data aceasta, el își schimbă greutatea de pe un picior pe altul.

– Aș vrea să cer voie șefului pentru asta. Dacă mergeți sus, puteți să vă opriți pe aici la ieșire. Cred că va fi de acord, ținând cont de ce se întâmplă.

– E bine și așa. Mulțumim.

– Era o femeie bună, zise el din nou. I-am cunoscut soțul și pe copii. Veneau din când în când s-o ia de aici. Frumoasă familie. E mare păcat, asta e. Mare păcat. Primul grup de lifturi, pe dreapta. O să vorbesc cu șeful meu.

– Mulțumim din nou, zise ea și apoi se întoarse spre Peabody. Verifică, te rog, cu ofițer Carmichael dacă a găsit ceva.

– Dacă știe tipul de la pază, știe tot biroul, sublinie Peabody.

– Mda, s-a dus elementul surpriză.

– Ceea ce face ca totul să fie mai ușor.

Nu chiar, își zise Eve când ușile liftului se deschiseră. Auzi pe cineva plângând; sunetul era înfundat în spatele unei uși închise. Doi oameni – un bărbat și o femeie – stăteau în spatele biroului de la recepție și se țineau în brațe. Nimeni nu era în holul solemn – și plictisitor – vopsit în crem și maro. Femeia se îndepărtă și făcu un efort evident ca să se stăpânească.

– Îmi pare foarte rău, toate întâlnirile sunt anulate pentru azi. A avut loc un deces în familia noastră.

– Știu, zise Eve și scoase legitimația.

– Aţi venit în legătură că Marta.

– Locotenent Dallas şi detectiv Peabody. Suntem aici să investigăm moartea ei. Trebuie să vorbim cu Sylvester Gibbons.

– Sigur. Da, spuse ea şi scoase nişte şerveţele dintr-un suport. Marcus?

– Mă duc să-l chem, imediat.

Bărbatul plecă repede.

– Vreţi să luaţi loc? Cafea? Adică, doriţi nişte cafea?

– Nu. Cât de bine o cunoşteaţi pe doamna Dickenson?

– Foarte bine. Cred că foarte bine, răspunse ea şi îşi şterse ochii. Am... am făcut un curs împreună, de două ori pe săptămână. Şi vorbeam în fiecare zi, adică munceam împreună. Nu-mi vine să cred ce s-a întâmplat! Ea e atentă, şi locuia într-o zonă bună. Nu s-ar fi luptat şi nu s-ar fi certat cu un hoţ.

Lacrimile îi umplură din nou ochii.

– Nu trebuiau să-i facă rău.

– A întrebat cineva de ea?

– Nu.

– Au fost probleme între ea şi cineva din birou, cineva din firmă?

– Nu. Aş fi ştiut, pentru că auzi tot ce se întâmplă în firmă. E o companie bună. Ne înţelegem bine cu toţii.

Nimeni nu se înţelege bine cu toată lumea, dar Eve lăsă de la ea.

– Dar a fost vreo problemă cu vreun client, vreo plângere?

– Aş fi ştiut. Poate. Nu ştiu.

– Oamenilor nu le place să li se facă audit. A făcut cineva probleme în legătură cu asta, cu munca pe care ea o făcea?

– Chestii legale? Nu înţeleg. A fost jefuită, aşa că...

– E rutina, spuse Eve. Trebuie să urmăm orice pistă.

– Sigur. Sigur. Îmi pare rău. Sunt supărată.

Se înecă încercând să vorbească şi scoase alte şerveţele curate.

– Am ajuns să fim bune prietene datorită cursului pe care l-am făcut.

– V-a vorbit despre munca ei, despre audit?

– Marta n-ar fi bârfit despre audit. Nu este profesional. Iar dacă ar fi bârfit, probabil că ar fi făcut-o cu mine. Devii, mă rog, mai flexibil, când munceşti cot la cot împreună cu cineva. Şi, uneori,

mergeam să bem ceva după... ca o recompensă. Vorbeam despre copii, haine şi chestii din astea. Bărbaţi... soţi, zise ea şi zâmbi uşor. Nici una din noi nu voia să discute despre slujbă când nu eram la birou.

– Bine.

– Eu... ah, Sly!

Spuse silaba pe un ton văicărit, apoi se lăsă într-un scaun şi îşi acoperi faţa cu palmele.

– Nat!

Un bărbat subţire, cu părul blond vâlvoi şi cu ochi albaştri dădu ocol biroului de la recepţie şi o mângâie pe femeie pe umăr.

– Nu vrei să te duci acasă?

– Vreau să rămân, să ajut. N-am putut da de toţi care aveau programare. Am nevoie doar de... câteva minute.

Se ridică şi se îndepărtă repede.

– O să fie nevoie de mai mult, spuse el şi îşi trecu istovit mâna peste faţă, apoi se întoarse spre Eve şi Peabody. Locotenent Dallas?

– Domnul Gibbons?

– Da. Nu suntem deloc bine în dimineaţa asta. Marta... zise el şi clătină din cap. Ar trebui să mergem la mine în birou. Mişcările lui erau nesigure, ca şi cum nu-şi putea controla bine picioarele. Le conduse într-o zonă de birouri cu pereţi despărţitori – şi mai multe lacrimi, şi mai multe bocete –, şi apoi pe un hol scurt, în care uşile birourilor erau închise.

– Biroul Martei... Se opri şi se uită la uşa închisă. Vreţi să-l vedeţi?

– O să vrem, da. Aş dori să discut cu dumneavoastră mai întâi. Uşa e securizată?

– A încuiat-o când a plecat; aşa e regula. Eu am descuiat-o când am venit, după ce am auzit... Să văd dacă e ceva... Sincer, nu ştiu de ce. Am încuiat-o din nou.

Trecură pe lângă o zonă de relaxare, unde câţiva oameni stăteau jos şi vorbeau în şoaptă, şi ajunseră la capătul holului. Biroul lui Gibbons ocupa un colţ, cum se întâmpla de obicei în cazul directorilor. Lui Eve i se păru minimalist, eficient şi înspăimântător de organizat. Pe biroul lui erau două computere, două ecrane tactile, mai multe dosare frumos aşezate unul peste altul, o pădure de creioane letal de ascuţite, în mai multe culori,

şi un cadru de fotografie împărţit în trei cu poze ale unei femei grăsuţe, zâmbitoare, ale unui băiat care zâmbea şi ale unui câine foarte urât.

– Vă rog, luaţi loc. Eu... cafea. Să vă aduc nişte cafea.

– E în regulă. Nu vrem.

– Nu-i nici un deranj. Tocmai voiam să iau pentru mine nişte cafea, zise el vag. Eram în camera de relaxare, încercam să... mă relaxez, cred. Nu suntem un departament mare şi alcătuim o... mă rog... o firmă unită. Toţi cei de aici se cunosc, interacţionează, se poate spune. Noi... noi avem o echipă de softball şi sărbătorim zilele de naştere în camera de relaxare. Ziua Martei a fost luna trecută. Am mâncat tort. Of, Doamne. E vina mea. Totul e din vina mea.

– Cum aşa?

– I-am spus să stea peste program. Am fost strâmtoraţi săptămâna asta pentru că doi dintre auditorii noştri sunt la un congres. Trebuie să se întoarcă, dar a fost un accident... un accident de maşină. Unul şi-a rupt un picior, iar celălalt e în comă. A fost, adică. Tocmai am primit veşti că şi-a revenit, dar l-au băgat din nou în comă indusă, nu ştiu de ce. Nu are probleme la creier, dar are coastele rupte şi are nevoie de mai multe analize şi... Îmi pare rău. Nu de-asta sunteţi aici.

– Când i-aţi spus Martei să stea peste program?

– Ieri. Ieri dimineaţă, după ce am vorbit cu Jim, cel cu piciorul rupt. Nu se pot întoarce. Sunt în Vegas, la un congres. V-am spus asta. Îmi pare rău. Nu se pot întoarce câteva zile, cel puţin, şi aveam audituri care aşteptau. I-am spus Martei să le ţină locul. Şi eu am stat până la opt, dar apoi m-am dus acasă. Marta era încă aici. A zis: „Mersi pentru cină, Sly". Comandasem nişte mâncare pe la şase. Pentru mine, Marta şi Lorraine.

– Lorraine?

– Lorraine Wilkie. Ea şi Marta lucrau peste program. Eu şi cu Lorraine am plecat în acelaşi timp, dar îi dădusem Martei cea mai mare parte din muncă. Era cea mai bună dintre toţi. Nu ştiam că va sta atât de mult. Ar fi trebuit să-i spun să plece când am plecat şi eu. Ar fi trebuit să-i chem un taxi. Dacă aş fi făcut-o, acum ar fi fost bine.

– La ce lucra?

– La mai multe lucruri.

El îşi scoase videotelefonul din buzunar când acesta sună, se uită la ecran şi apăsă butonul de ignorare.

– Îmi pare rău, poate să aştepte. Marta termina un audit al ei şi tocmai începuse altul. Şi i-am mai dat încă trei... unul atribuit lui Jim, iar celelalte, lui Chaz. Şi am rugat-o să verifice şi munca unui om aflat în perioada de probă.

– Marta ar fi spus cuiva despre acestea... detalii, adică... nume...

– Nu. Informaţiile sunt strict confidenţiale.

– Va trebui să vedem la ce lucra. Trebuie să-mi daţi accesul la dosarele ei.

– Eu... nu înţeleg, spuse el şi îşi ridică mâinile, cu palmele în sus, ca un om care face o rugăminte. Aş face orice ca să ajut, dar nu vă pot da acces la materialele confidenţiale. Nu înţeleg.

– Domnule Gibbons, avem motive să credem că Marta nu a fost victima unei tâlhării, ci că a fost răpită când a ieşit din birou, fiind transportată într-o altă locaţie, unde a fost omorâtă. Servieta i-a fost furată. Aceasta ar fi putut conţine cel puţin o parte din munca ei, o parte din dosare.

El îşi lăsă mâinile în jos şi se holbă la ea.

– Nu înţeleg ce spuneţi. Nu vă înţeleg.

– Avem motive să credem că Marta Dickenson a fost o ţintă anume şi că ea ar fi fost omorâtă din cauza muncii ei.

El se lăsă să cadă pe scaun.

– Au zis... la ştiri... că a fost un jaf.

– Şi cred că o să zică în continuare asta, pentru o vreme. Eu vă spun că n-a fost aşa şi vă mai spun că trebuie să ţineţi secretă informaţia. Cine ştia că lucra peste program aseară?

– Eu... Lorraine; Josie, secretara Martei; secretara lui Lorraine. Şeful meu...

Cu capul uşor aplecat, îşi trecea mâinile prin păr, fără să-şi dea seama ce face.

– Doamne! Doamne! Oricine putea să fi ştiut. Nu era un secret.

– Cei de la curăţenie, de la administraţie, de la pază?

– Da, mă rog, echipa a venit să facă curat în timp ce lucram. Iar cei de la pază au nevoie de logare şi delogare. Nu înţeleg, repetă el.

– Înţelegeţi că avem nevoie să vedem la ce lucra.

– Eu... trebuie să vorbesc cu cei de la Juridic. Dacă aş putea, vă jur că v-aş da totul, orice. A fost prietena mea. Credeţi că cineva a omorât-o din cauza unui audit?

– E o teorie.

– Nu înţeleg cum s-ar fi putut întâmpla aşa ceva.

Începu să-şi frece degetele de frunte, înainte şi înapoi, de mai multe ori.

– Vorbiţi cu avocatul. Spuneţi-i că un mandat e pe drum. O să-l obţinem. Judecătoarea Yung se va ocupa de asta.

– Sper asta, şi repede, zise el şi se ridică. Cred că vă înşelaţi, dar dacă e posibil să fie aşa... dacă... vreau să primiţi tot ce aveţi nevoie. Era prietena mea, repetă el. Din vina mea ea a fost aici, la muncă. Nu ştiu cum i-aş putea spune lui Denzel... E vina mea, orice s-ar fi întâmplat. E vina mea.

– Nu este, spuse Eve pe un ton plat pentru că el avea nevoie să audă aşa ceva. E vina celui care a omorât-o.

Capitolul 4

Gibbons îi permise lui Eve accesul în biroul Martei, apoi, aşa cum i se ceruse, se duse să o cheme pe secretară. Deşi mai mic decât al şefului ei, biroul Martei părea la fel de organizat şi de eficient. Îşi pusese amprenta asupra lui, medită Eve uitându-se la fotografiile cu familia, la suportul pentru pix şi la creionul strâmb care era, probabil, opera unui copil sau a unui adult lipsit de talent. Un gen de plantă luxuriantă verde, cu frunze mari, era aşezată la fereastră. Eve observă notiţa lipită în faţa unui aparat de făcut sendvişuri.

– Două kilograme.

– Ca să-i aducă aminte că voia să slăbească înainte de a mânca ceva ce putea s-o îngraşe. Tu n-a trebuit niciodată să ai grijă la siluetă, adăugă Peabody. Când o faci, foloseşti tot felul de şmecherii şi subterfugii.

– Îi plăcea munca ei, după toate mărturiile, dar asta nu era ca a doua casă, aşa cum arată alte birouri. L-a făcut să fie confortabil, însă nu are multe lucruri personale. Fotografiile, creionul şi cam atât.

Eve realiză că ea avea mai multe obiecte în spaţiul ei mai mic de la sediul central. Chestii mici... greutatea pentru hârtii, mai mult ca să aibă ceva pe care să apuce şi cu care să se joace; colantul cu model de vitraliu de pe geamul micuţ, doar pentru că-i plăcea să-l vadă acolo; prostia de pistol vorbitor pe care i-l dăruise Peabody, pentru că o făcea să râdă. Avusese odată o plantă, dar de când aproape o omorâse pentru că o neglijase, renunţase la ea.

Eve se întoarse spre videotelefonul de pe birou şi comandă o reluare a zilei de ieri. Lucruri tipice pentru birou, nimic ce ieşea

în evidență. Câteva convorbiri cu clienții, pe care și le notă, alta cu Legislativul în legătură cu o problemă spinoasă pe care Eve nu o pricepu, una cu dădaca, căreia îi spusese că va întârzia, rugând-o să rămână să-l ajute pe Denzel cu cina pentru copii și ultimele două cu soțul ei. În timp ce acesta se închise, își ridică privirea și văzu chipul palid și răvășit de lacrimi al femeii care stătea în prag.

– Am auzit vocea ei. Am crezut... Când am auzit vocea ei.

– Josie Oslo?

– Da. Da, eu sunt Josie. Sunt secretara Martei.

– Locotenent Dallas, detectiv Peabody. Vă rog să luați loc. Trebuie să vă punem câteva întrebări.

– Nu auzisem, înainte să vin la serviciu. Niciodată nu dau drumul la televizor dimineața. N-am timp. Când am ajuns aici, Lorraine... doamna Wilkie... plângea. Apoi a început toată lumea să plângă. Nimeni nu știa ce să facă.

Se uită în jur, într-o încercare neajutorată de a căuta ceva, lucru care o făcu să-și ducă mâna la gură.

– Sly... domnul Gibbons a întârziat puțin. A încercat să-l sune pe soțul Martei, dar nu i-a răspuns nimeni și a încercat să dea de cineva de la poliție, dar nu i-au spus nimic, absolut nimic. Apoi a zis că ar trebui să anulăm toate programările pentru astăzi și mâine. Că ne putem duce acasă. Nu s-a dus nimeni, cel puțin nu încă.

– E bine să fii în preajma oamenilor care au cunoscut-o, spuse Peabody și o conduse pe Josie cu blândețe spre un scaun.

– Așa cred. Când am auzit vocea ei, am crezut... Văd că m-am înșelat. Am încercat să le spun la toți că trebuie să fie o greșeală, dar n-a fost.

– Nu. Îmi pare rău, nu-i nici o greșeală, zise Eve și se rezemă de birou. De când sunteți secretara Martei?

– De circa doi ani. Am venit aici imediat după facultate. Urmez cursurile de master la seral.

– Au fost probleme în ultima vreme?

– S-a stricat imprimanta Martei, dar am reparat-o.

– Ceva ieșit din comun, o lămuri Eve.

– Nu, nu cred. Nu-i adevărat! Am uitat. Jim și Chaz au avut accident, un accident de mașină în Las Vegas. S-au dus la un

congres acolo și trebuiau să se întoarcă ieri, dar erau într-un taxi care a fost lovit de o altă mașină, iar Chaz... adică domnul Parzarri... și domnul Arnold au fost răniți. De aceea Sly a trebuit să le dea Martei și lui Lorraine mai mult de muncă. De aceea Marta lucra peste program.

– Ca secretară a ei, știți la ce lucra. Țineți o evidență a contactelor ei, a întâlnirilor?

– Da, sigur că da.

– În ultima vreme, a avut probleme cu cineva sau discuții supărătoare sau mai puțin obișnuite?

Josie răspunse repede:

– Nu.

– Josie.

Eve vorbi îndeajuns de apăsat ca s-o facă pe femeie să se uite din nou la ea.

– Trebuie să ne spui.

– Marta a zis că nu trebuie să spun nimic.

– Asta a fost înainte.

Peabody se așeză lângă ea.

– Vrei s-o ajuți pe Marta, să faci ce e mai bine pentru ea și pentru familia ei.

– Da. Chiar vreau. N-a vrut să-l supere pe Sly și a zis că o să se ocupe ea de asta.

– Să se ocupe de ce? vru Eve să știe.

– A fost doar... doamna Mobsley. Ăăă... Marta se ocupa de auditul contului ei pentru că administratorul i-a cerut asta. Marta își făcea doar meseria, dar doamna Mobsley a fost foarte supărată, chiar vehementă în legătură cu asta. A zis că sunt banii ei, că nu-i permitea nici unui contabil să-i facă zile fripte; astea au fost cuvintele ei. A spus că Martei îi va părea rău dacă nu făcea ce voia ea.

– Și ce voia?

– Cred că voia ca Marta să... știți, să schimbe niște cifre, ca totul să pară în regulă. Dar n-ar trebui să vorbesc despre conturi și oameni.

– Obstrucționați accesul poliției la informație și e posibil să fiți acuzată de infracțiune, îi reaminti Eve.

– Am ajutat la adunarea cifrelor, la căutarea informațiilor și... mă rog, doamna Mobsley cam trișa. Lua fonduri pe care nu trebuia să le ia și ascundea lucrul ăsta, așa că păreau cheltuieli în regulă. Iar administratorul este clientul nostru, așa că Marta a trebuit să îi dea un raport curat. Marta i-a spus că dacă o mai hărțuia, va trebui să sesizeze administratorul și Curtea. Atunci, doamna Mobsley s-a înfuriat foarte tare. Marta mi-a spus să intru și să închid ușa și mi-a povestit... auzisem câte ceva, oricum... dar mi-a zis că, din moment ce ajutam la audit, trebuia să știu. Și mi-a spus că trebuia s-o ajut imediat în cazul în care doamna Mobsley sau oricine altcineva mă contacta în legătură cu auditul sau încerca să facă în vreun fel presiuni asupra mea.

– Și a încercat cineva?

– Nu. Oameni ca doamna Mobsley nu bagă în seamă secretarele, așa cred. Trebuia să-i spun ei... doamnei Mobsley... dacă lua din nou legătura cu biroul, că Marta nu era disponibilă, dar să înregistrez convorbirea și tot ce spunea. Dacă aceasta nu se oprea, ea avea de gând să-i spună lui Sly și urma să informeze administratorul.

– Aveți numele complet și datele de contact ale doamnei Mobsley?

– Da, sigur. Candida Mobsley. Vă pot da adresa... adresele, se corectă Josie. Și a administratorului. Să-i spun lui Sly? Credeți că ar trebui să-i spun?

– Da, dar deocamdată povestiți-mi despre ziua de ieri. Mobsley a încercat s-o contacteze pe Marta?

– Ieri nu. Am fost așa de ocupați și de supărați din cauza accidentului... Marta s-a ocupat de trei audituri, iar două dintre ele erau abia începute. Am stat până târziu ca s-o ajut, dar mi-a spus să mă duc acasă, pe la opt, cred. M-am dus. Eram foarte obosită. Colega mea de apartament se despărțise de un tip, așa că am stat împreună câteva ore.

– Bine. Dați-i detectivului Peabody informația aceasta și spuneți-i lui Lorraine Wilkie să intre.

– Bine, zise Josie și se ridică. Vreau să vă spun că a fost o șefă nemaipomenită. A fost pasionată de muncă și m-a învățat multe.

Peabody așteptă ca Josie să iasă.

– Candida Mobsley apare în toată presa. A fost de nenumărate ori la reabilitare pentru chestii ilegale și/sau abuz de alcool, iar asta e scuza folosită când lovește câte o mașină, pocnește o rivală, distruge o cameră de hotel sau altele. Călătorește mult. Bani la a treia sau a patra generație, pe care îi toacă imediat, cât de repede poate.

– Și de unde știi toate astea?

– Uneori îmi place să urmăresc bârfele și emisiunile cu vedete, împreună cu McNab. E amuzant. A fost logodită de nu știu câte ori și a fost măritată circa cinci minute, după o nuntă de multe milioane pe un domeniu privat din South Sea Island. Au zis că numai rochia ei a costat...

– Nu-mi pasă.

– Scuze, m-am lăsat dusă de val. Ce vreau să spun e că e foarte bogată, foarte răsfățată și a dat dovadă de un comportament violent în trecut.

– Cineva numai bun care să-și permită să angajeze un ucigaș destul de neglijent din cauza unei contabile pe care era supărată.

– Mda, putea s-o facă. În plus, se întâlnea cu unii indivizi mai duri, în urmă cu câțiva ani. Genul care știau cum să angajeze un ucigaj destul de neglijent.

– Bine, fă rost de informații și o să discutăm cu ea. Ce-ar fi să te duci jos și să vezi dacă tipul de la pază are copia înregistrărilor pentru noi. Dacă nu, poți încerca să presezi puțin.

– Îmi place slujba asta.

Bucuroasă de perspectiva de a interoga persoane bogate și faimoase, Peabody ieși chiar în clipa în care o altă femeie intra pe ușă. În timp ce Josie era o tânără slabă de înger și fragilă, îmbrăcată după ultima modă, Lorraine era cioplită ca un creion bine ascuțit. Subțire și colțuroasă, cu părul de culoarea oțelului, tuns scurt, purta pantaloni în stil masculin, de un albastru-închis și o cămașă albă apretată. În ciuda ochilor ei roșii de plâns, aceștia erau uscați și calmi în timp ce o măsura din priviri pe Eve.

– Vă ocupați de găsirea celui care i-a făcut asta Martei?

– Sunt anchetator principal.

Lorraine dădu din cap scurt în timp ce intră.

– Păreți capabilă.

Se aşeză picior peste picior şi îşi puse mâinile una peste alta în poală.

– Ce doriţi de la mine?

Eve trecu în revistă aspectele principale. Colega Martei părea că nu ştia despre problema legată de Mobsley. Pe lângă acest lucru, nu era aşa de uşor de manipulat să divulge informaţii despre audit, cum fusese secretara cea fragilă.

– Noi ne ocupăm aici cu lucruri delicate. Avem obligaţia de a păstra confidenţialitatea în privinţa lor. Şi adevărul e că eu şi cu Marta am lucrat la cazuri diferite. Ca regulă, nu ne intersectăm. În caz de boală sau de încetare...

Se întrerupse şi strânse pentru scurt timp din buzele subţiri.

– Mă refer la încetarea contractului... Sylvester ne desemnează pe una din noi pentru a face un audit sau a ne ocupa de un client.

– Cum e cazul accidentului din cauza căruia dumneavoastră şi Marta a trebuit să preluaţi alte cazuri?

– Exact. Firma aceasta are o reputaţie, câştigată şi meritată, pentru acurateţe, discreţie şi eficienţă, iar departamentul nostru este o parte din motivul pentru care se bucură de această reputaţie. Evident, Chaz şi Jim nu vor putea lucra timp de câteva zile, poate chiar săptămâni. Treaba pe care o aveau de făcut nu poate aştepta.

– Din cauza naturii sensibile a muncii dumneavoastră, aţi fost vreodată ameninţată sau hărţuită?

– În cea mai mare parte a timpului avem de-a face cu corporaţii şi cu afaceri mari. Avocaţii lor poate că ne înghiontesc, dar, de obicei, sunt prea ocupaţi cu solicitările Curţii, care dă aprobarea pentru un audit. Au existat situaţii, de-a lungul anilor, când un anumit individ a aflat cine se ocupa, de fapt, de cifre, şi mai sunt... rareori... discuţii în contradictoriu, dar mai rar o confruntare faţă în faţă aici, la birou. În acele situaţii, se poate presupune că există şi un motiv pentru supărare şi frică, zise ea şi ridică din umerii osoşi. În cea mai mare parte a timpului, muncim în linişte şi pace, într-o atmosferă foarte plăcută.

– Şi mite?

Lorraine zâmbi.

– O, nu e ceva nemaiauzit în audit ca cineva să mituiască un auditor ca să acopere lucrurile pe care auditul le-ar putea scoate la suprafaţă. A accepta aşa ceva înseamnă riscul de a face puşcărie, sau o amendă foarte mare, pierderea licenţei cu greu câştigate, încheierea contractului cu firma...

– Mita e destul de apetisantă, iar pentru unii ar putea însemna ceva.

– Poate, dar e un gest prostesc şi obtuz. Cifrele nu mint, locotenente. Mai devreme sau mai târziu, se vor calcula corect şi aceşti bani câştigaţi uşor şi rapid se vor dovedi o alegere greşită. Marta n-ar fi făcut niciodată o astfel de alegere.

– Nu aveţi nici o urmă de îndoială în această privinţă?

– Absolut nici una. Îi plăcea munca ei şi era bine plătită pentru ea. Soţului ei îi place munca lui şi e bine plătit şi el. Au copii şi n-ar fi riscat niciodată să-şi facă de râs familia şi să-şi expună copiii unui scandal. Şi mai presus de toate acestea? Integritate.

Pentru prima oară, vocea lui Lorraine tremură, iar ochii aceia uscaţi şi calmi deveniră umezi.

– Îmi pare rău. Încerc să nu cad pradă emoţiei, dar e foarte, foarte greu.

– Înţeleg. Mi-aţi fost de mare ajutor. Dacă vă mai gândiţi la ceva, vă rog să mă contactaţi. Orice detaliu.

– Aşa voi face, spuse Lorraine şi se ridică. Şi eu merg pe acelaşi drum, când e vreme bună. De fapt, eu şi Marta mergeam de multe ori împreună. Locuiesc la doar două străzi distanţă de locul în care am auzit că au găsit-o. Îmi place să merg pe jos prin oraş. Niciodată nu mi-am făcut griji că mergeam prin cartierul acela. Cartierul meu. Acum, eu... Va trece o vreme până să mă încumet să merg din nou pe jos, pe acolo.

– Încă ceva, zise Eve când Lorraine dădu să plece. Aveţi vreo legătură cu sau vreo informaţie despre grupul WIN?

– WIN? Ca în „câştigi"? întrebă ea şi strânse din buze când Eve dădu din cap afirmativ. Mi se pare cunoscut, dar nu-mi dau seama. Nu-mi amintesc dacă am făcut ceva pentru ei sau cu ei.

– Bine. Mulţumesc.

Eve continuă interogatoriile cu restul personalului, până când partenera ei se întoarse cu copia după evidenţa persoanelor care intraseră în clădire în acea zi. Nu era nici o mirare că

mărturiile colegilor conturau imaginea unei femei foarte plăcută de cei din jur. Nu se arătă surprinsă când mandatul se împotmoli în hățișurile legale, dar ieși din clădirea de birouri convinsă că Yung urma să se descurce. În plus, avea un fir de urmat.

– O să dăm de această Candida Mobsley, dar vreau mai întâi să trec pe la locul crimei și vreau să aflu care-i treaba cu cei doi martori și să discut cu partenerii lui Whitestone. Începe să faci săpături pentru a găsi vehiculul folosit la prinderea ei.

Mașina lui Eve se îndepărtă de lângă trotuar. Până să ajungă câteva străzi mai departe, Peabody dormea cu tableta în mână. Eve îi dădu un ghiont cu cotul.

– Da! Ce-i?

– E un butic mai sus, pe stradă. Du-te și fă-ți plinul. Ia-mi orice.

– Mda, bine. Scuze. Am stat cu Mavis și gașca ei până pe la miezul nopții. M-a ajuns oboseala.

– Ia-ți un energizant, dacă ai nevoie.

Peabody își frecă fața cu palmele, căscă și se târî afară din mașină. Eve dădu o raită prin cartier și merse în direcția opusă din care bătea lapovița insistentă, spre intrarea în clădirea în care murise Marta Dickenson. Arăta bine, își zise ea, chiar și pe acea vreme groaznică. Solemnă, de modă veche și foarte, foarte nouă. Se gândi că proprietarii nu vor avea probleme prea multe ca să umple acele spații. Dacă ignorau acel mic detaliu legat de crimă.

Rămase pe loc în toiul lapoviței și închise ochii. Parchează duba sau mașina de teren – pentru că o mașină mică i se părea o idee absurdă pentru o răpire – aproape de intrarea în clădirea de birouri. Ea trebuie să iasă mai devreme sau mai târziu. Așteptarea face parte din îndeplinirea sarcinii. Camerele de supraveghere nu bat până pe trotuar. O lasă întâi să iasă. Coboară din mașină, își imaginează ea. O lasă să treacă pe lângă ei, se duc în spatele ei, o ametesc cu electroșocul, îi astupă gura și o urcă în spate în câteva secunde. Unul sare pe scaunul șoferului, celălalt în spate, lângă ea. Îi ține mâna pe gură și o țintuiește în timp ce ea se luptă sau scoate zgomote. O călătorie scurtă. Unul iese, deblochează ușa – pe o parte sau pe cealaltă – și se întoarce. O duc cu forța înăuntru. Nu durează mai mult de câteva secunde. Nu e greu de ghicit cum procedează, se gândi Eve. Pare destul de clar. Mai greu e de spus de ce.

– Locotenente!

Ea se întoarse și îl văzu pe ofițerul Carmichael, care se apropia, cu uniforma udă și cu fața rozalie de la frig.

– Am văzut-o pe detectiv Peabody în magazin. Tocmai voiam să-mi cumpăr ceva de mâncare în pauză.

– Ce-ai descoperit?

– Nu prea multe. Nimeni dintre cei cu care am vorbit n-a auzit nimic. Am găsit un posibil martor, de cealaltă parte a străzii, într-un apartament de la etajul patru, cu vedere încoace. Femeia crede că e posibil să fi văzut o dubă parcată aici noaptea trecută.

– Ce fel de dubă?

– Culoare închisă, spuse el și făcu o grimasă. Poate neagră, poate albastră, poate gri-închis. Nu știe ce mașină, ce model sau numărul ei. I se stricaseră jaluzelele și încerca să le repare, și crede că a văzut o dubă aici. Și zice că e sigură că luminile erau aprinse în apartamentul de jos. Lucrul ăsta i-a atras atenția pentru că a urmărit progresul renovărilor. S-a gândit că duba e a echipei care muncește peste program.

– La ce oră?

– În jur de nouă și jumătate, zice ea, cu o marjă de eroare de câteva minute. S-a chinuit cu jaluzelele o vreme, apoi s-a întors la concubinul ei. El dormea în fotoliu, la televizor. Am vorbit cu el prin videotelefon. Nu-și amintește nimic. Am bătut la multe uși. Într-un cartier ca ăsta, oamenii deschid polițiștilor, dar mulți dintre ei sunt plecați la ora asta. O să încercăm să dăm de ei peste câteva ore.

– E bine. Cum s-a descurcat Turney?

Carmichael zâmbi ușor.

– Nu se dă bătută.

– Ia-o cu tine și la tura următoare, dacă vrea.

Să vadă și ea, își spuse Eve. La Omucideri, ca în cea mai mare parte a muncii de polițist, se discută, se așteaptă, se pun întrebări și se face multă hârțogăraie.

Coborî treptele, rupse sigiliul și intră în apartament.

Nu era mai nimic de văzut. Totul era la fel ca înainte, cu excepția stratului subțire de praf lăsat în urmă de cei care adunaseră probe și mirosul urât de chimicale care încă plutea în aer. Criminalii nu o duseseră mai departe de prima încăpere. Prin

jaluze se vedeau luminile, dar nu se distingea nici o mişcare, nici o activitate. Izolare fonică bună. O mulţime de oameni puteau să fi trecut pe trotuar, fără să o poată auzi ţipând. I-au luat servieta, ceea ce a fost mai mult decât o demonstraţie, mai mult decât o acoperire. Făcea parte din misiune. Să-i ia munca, dosarele, agenda, tableta, orice avea la ea. Femeia avea acasă doi copii. N-ar fi făcut pe eroina. Şi de ce-ar fi făcut-o? Pentru nişte cifre, pentru banii altcuiva? Trebuie să le fi spus tot ce doriseră să afle, dacă ştia ceea ce o întrebaseră. Nu s-a opus. A crezut c-o s-o lase în pace după ce le spunea totul, după ce le dădea ce voiau; a cooperat.

– Are mai mult sens, murmură Eve în timp ce dădea târcoale încăperii. Spune-ne, dă-ne ce vrem şi nu-ţi facem rău.

Ea i-a crezut, pentru că alternativa era prea înspăimântătoare.

Peabody intră şi aduse cu ea mirosul a ceva minunat.

– Supă de pui cu tăiţei şi pâine cu ierburi. Le-au făcut pe loc, în faţa mea. Am luat pentru amândouă, la pachet, două porţii mari. Te-a găsit Carmichael?

– Mda. E posibil să avem o martoră care a văzut o dubă parcată în faţă, dar nu avem nici o descriere a aşa-zisei dube, doar că era închisă la culoare. Fă mai multe verificări despre asta, despre transport.

Eve luă cutia pe care i-o oferi Peabody, mirosi şi gustă.

– Doamne, e a naibii de bună!

– E trăsnet. Eu am început-o pe-a mea pe drum încoace. Mirosul aproape că m-a omorât. Seamănă la gust cu a bunicii mele.

– Probabil că e ceva ilegal în ea. Nu-mi pasă.

Nu realizase cât de epuizată era până când nu simţi nivelul de energie ridicându-se din nou.

– Au obţinut ce-au vrut de la ea, decretă Eve. Dacă ar fi spus că nu ştia, că nu avea, sau ceva de genul ăsta, i-ar fi făcut mai mult rău, i-ar fi rupt nişte degete, i-ar fi învineţit ochiul, ar fi făcut-o să sufere până când se dădea bătută sau erau siguri că ea nu deţinea informaţiile pe care le căutau. Au obţinut ce-au vrut, destul de repede şi destul de uşor.

– Şi au omorât-o oricum.

– Au avut de la început intenţia s-o omoare. Orice ştia, avea, făcea... nu-şi permiteau ca ea să spună cuiva, să discute despre

asta. Cineva de la muncă sau de aici, fie proprietarii, fie cineva din echipa de constructori. Pun pariu pe proprietari, dar o să ne vedem şi cu muncitorii. O treabă ca asta e făcută de cineva de top. O firmă de construcţii de top. Şi pun pariu că auditurile la ei nu sunt ceva ieşit din comun.

Eve muşcă din pâine.

– Trebuie să fie ilegal. Hai să mergem să discutăm cu martorul şi cu partenerii lui.

– Încă mai vrei să vorbim cu Candida, nu?

– După aia, dacă mai poţi rămâne trează până dăm de ea.

– Sunt din nou în priză. Poate ar trebui să mă duc să iau câţiva litri de supă din asta. Nu! O să-i dau un email bunicii mele şi o s-o conving cu frumosul să-mi trimită.

– N-ai nici un pic de viclenie în tine.

Eve o luă înainte, continuând să soarbă din supă.

– Dă-i email şi spune-i c-ai găsit o supă la fel de bună ca a ei – cu subînţeles, poate chiar mai bună – şi că te-a făcut să te gândeşti la ea, bla, bla. La cât e de bună, într-o zi rece şi urâtă din New York etc. etc. Îţi va face un pachet şi ţi-l va trimite ca să-ţi arate că a ei e mai bună.

Peabody se strecură în maşină şi se uită la Eve.

– Ai cunoscut-o pe bunica mea? Pentru că exact asta ar face. E genial.

– De-asta eu sunt locotent, şi tu nu.

– Adevărat. Ai de gând să mănânci toată pâinea?

– Da.

– Mi-era teamă de asta.

Peabody îşi scoase din nou tableta şi se apucă de treabă, încercând să dea de Candida Mobsley.

– După spusele secretarei ei, e în oraş, raportă ea. Are agenda de întâlniri plină şi n-am specificat că sunt de la poliţie. N-am zis nici că nu sunt, dar dacă aş fi recunoscut că-s de la poliţie, poate c-ar fi fugit înainte să ajungem la ea.

– În sfârşit dai şi tu dovadă de puţină viclenie.

– Probabil de la supă mi se trage.

*

Eve parcă în Midtown. Lapoviţa se mai potolise, dar frigul era în continuare pătrunzător. Binecuvântă în gând supa până

când intrară într-o clădire înaltă de birouri. Arătă legitimația la pază, spuse unde voia să ajungă și se strecură într-un lift.

– Dallas, sunt peste două mii de mașini de cărat marfă cu anii de fabricație 1959 și 1960, înmatriculate în New York. Și cel puțin încă pe atâtea, dacă includem și New Jersey.

– Închise la culoare. Negru, albastru-închis și gri-închis.

– Sunt numai culori închise.

– Încearcă să te folosești de interiorul albastru-oțel ca să mai elimini din ele.

Se gândi la raportul lui Harpo despre materialul de etanșare din fabrică.

– Și rezumă-te deocamdată la modelele 2060.

După ce parcurseră cele optsprezece etaje înghesuite, părăsiră liftul și se îndreptară spre panoul unde figurau numele firmelor.

– Grupul WIN.

Eve arătă cu degetul, o luă la stânga și găsi numele pe o plăcuță de pe o ușă dublă.

– Sunt înregistrate peste opt sute, raportă Peabody. Numai în New York.

– O să facem o căutare standard și o să le confruntăm cu numele pe care le avem. Dacă nu apare nimic, lărgim aria.

Pătrunseră în spațiul mic unde se afla recepția și remarcară abundența de roșu, alb strălucitor și crom. Bruneta din spatele tejghelei schiță un zâmbet.

– Vă pot ajuta cu ceva?

– Suntem locotenent Dallas și detectiv Peabody.

Eve își puse legitimația pe tejghea.

– O, e în legătură cu sărmana femeie pe care Brad a găsit-o azi-noapte. Ați aflat cine a jefuit-o?

– Trebuie să-l vedem pe domnul Whitestone, spuse Eve.

– Sigur. Îmi pare rău. E destul de afectat, zise ea și apăsă pe dispozitivul din ureche.

– Brad? Au venit de la poliție. Da, locotenent Dallas. Așa voi face, zise ea și apăsă din nou. Vă conduc în biroul lui. Doriți ceva?

Era posibil să nu mai vrea niciodată nimic după supa aceea.

– Nu, mulțumim. Sunt aici și partenerii domnului Whitestone?

– Jake e la un prânz de afaceri și ar trebui să se întoarcă până la două. Are o întâlnire la două și jumătate. Rob e înăuntru cu un client. Îi pot spune secretarei lui că sunteți aici, dacă doriți să discutați cu el.

– Vă rog să faceți asta.

Înainte ca secretara să apuce să deschidă ușa, Whitestone apăru în prag. La fel ca Lorraine, și cămașa lui era apretată și albă. Costumul lui era croit perfect, dar avea cearcăne.

– Mersi, Marie. Locotenente, detective, sper că sunteți aici ca să-mi spuneți că l-ați găsit pe borfaș.

Făcu un pas în spate ca să le lase să intre într-un birou mic și frumos. O fereastră cu perspectivă bună, observă ea, un filtru de cafea și un minifrigider. Artă contemporană, un birou negru, lucios, și câteva scaune pentru vizitatori, în aceeași nuanță roșie, plină de energie.

– Ni s-a confirmat că Marta Dickenson a fost omorâtă în apartamentul dumneavoastră...

– Ce? Înăuntru?

– N-a fost un jaf. Când ați fost ultima oară în apartament?

– Eu... începu el și se așeză. Alaltăieri. M-am dus să discut cu șeful echipei de muncitori câteva detalii.

– Numele.

– Jasper Milk. De la firma „Milk și fiii". Sunt a treia generație. Niște adevărați artiști. Și sunt cunoscuți. Întotdeauna închid clădirea. Avem un sistem de alarmă.

– Da. Am văzut. Cine știe codurile?

– Eu, Jasper. Partenerii mei. Și, ah, designerul. Sasha Kirby. De la „City Style". Dacă persoana aceasta a intrat prin...

– Nu e nici un semn că s-a intrat prin efracție.

Eve îi urmări expresia feței care, din uimită, deveni plină de înțelegere, și apoi de negare încăpățânată.

– Auziți, eu am încredere absolută în toți cei care dețin codul, ca să aibă acces în clădire. Nu văd cum putea cineva să intre în apartamentul meu.

– Dovezile nu mint, domnule Whitestone.

– Poate că nu, dar sunt al naibii de sigur că nu are sens. Este un sistem nou-nouț.

– Brewer, Kyle şi Martini. Firmă de contabilitate, auditori. Victima lucra pentru ei şi există o legătură între clienţii dumneavoastră şi ai lor.

El nu mai părea uimit sau îndărătnic, ci faţa lui căpătă un aspect uşor bolnăvicios.

– Nu le ştiu numele pe de rost. Îl pot ruga pe administratorul meu să verifice... dacă-mi spuneţi ce clienţi avem în comun...

– Peabody.

La acest semn, Peabody enunţă scurta listă de nume care se intersectau.

– Nu sunt ai mei. Îl recunosc pe Abner Wheeler. Este unul dintre clienţii lui Jake. Şi compania Blacksford e a lui Rob. De astea sunt sigur, dar ca să-i confirm pe ceilalţi trebuie să verific dosarele sau să discut cu Rob şi cu Jake.

– Trebuie să discutăm cu partenerii dumneavoastră.

– Absolut. Nu înţeleg de ce ar vrea cineva să folosească noul nostru sediu ca s-o omoare pe femeia aia?

– Bună întrebare, răspunse Eve.

Capitolul 5

Whitestone le conduse într-o sală mică de conferinţe şi îşi ceru scuze pentru simplitatea acesteia.

– Este unul dintre motivele pentru care am investit în noua clădire. Avem nevoie de spaţiu. Am mutat unele lucruri de colo-colo, aşa că acum suntem pe val.

– Nu-i nici o problemă. Înseamnă că afacerea merge.

– Merge, răspunse el şi se lumină la faţă. Am crescut încet-încet, am construit o bază solidă de clienţi, ne bucurăm de o bună reputaţie, iar clădirea din centru are personalitate, cu aspectul ei impozant. În finanţe, aparenţele contează.

– În multe lucruri e valabil lucrul acesta.

– Daţi-mi voie să sun după Jake şi Rob.

– Înainte de asta, spuneţi-mi câte ceva despre dumneavoastră. De câtă vreme sunteţi parteneri?

– Oficial? Peste puţin timp facem cinci ani. Eu şi cu Rob am fost colegi de liceu. În anul întâi de facultate am investit în prima noastră proprietate, un spaţiu mic şi îngrămădit din partea de vest a oraşului.

Se relaxă în timp ce vorbea, cuprins de nostalgie.

– A fost ideea lui, şi m-a convins şi pe mine. Îmi plac banii, zise el şi rânji. Îmi plac afacerile, riscul calculat şi recompensele, dar am avut reţineri când am investit într-un mic spaţiu comercial. Rob n-a vrut să renunţe la idee până ce nu m-am alăturat lui. A fost cea mai bună decizie pe care am luat-o, pentru că ne-a propulsat ca echipă. Am lucrat din greu la locul acela, am făcut cea mai mare parte din treabă singuri şi am învăţat multe despre cum e să transpiri alături de cineva. Când l-am vândut am făcut un profit frumos, am aruncat mare parte din sumă

pe piață, ca parteneri, am investit împreună și am făcut mai mulți bani.

– Se pare că ați făcut o echipă bună.

– Așa e, și continuăm să o facem. După facultate eu m-am angajat la Prime Financial, iar el la Allied, dar ne întâlneam și discutam despre înființarea propriei noastre companii. Rob l-a cunoscut pe Jake la Allied, și ne-am înțeles perfect toți trei. Am cumpărat împreună încă un loc. După ce l-am renovat, am deschis un fond de investiții, căruia i-am spus WIN. Cu acesta am început aici. Unchiul lui Jake – numele lui e Ingersol, de la Ingersol-Williams Corporation, ne-a dat pe mână una dintre companiile lui, iar tata ne-a lăsat să preluăm administrarea unui mic fond de investiții, și așa ne-am lansat.

– E bine să lucrezi cu prieteni, spuse Eve simplu. Dacă-i găsiți, terminăm treaba și vă lăsăm în pace.

– Doar un minut. Între timp, serviți-vă cu cafea sau cu ce doriți. Cafeaua de aici e bună.

„Așa o fi", își spuse Eve, și se hotărî să încerce, luând o ceașcă pentru ea și una pentru Peabody.

– E entuziast, comentă Eve.

– Mda, însă ar fi aiurea să nu-ți placă ceea ce faci.

– Și nu mi se pare un imbecil, ceea ce ar fi trebuit să fie dacă a pus la cale sau a luat parte la omor, și a făcut în așa fel încât acesta să se întâmple în apartamentul lui, după care, surpriză! s-a prefăcut c-a descoperit cadavrul.

– Dacă ar fi vrut atenție, s-ar fi plasat în cadrul investigației.

Eve clătină din cap.

– Nu el, și nu acest criminal. A fost o lovitură cu țintă, nu o misiune, spuse ea și se încruntă când gustă cafeaua. E marca lui Roarke.

– Of, Doamne! Micul nostru miracol.

– Afacerea merge bine, spuse Eve din nou.

Whitestone se întoarse.

– Rob tocmai termină de vorbit cu un client și vine imediat. Jake se întoarce de la o întâlnire din oraș. N-ar trebui să dureze mult. Vreți să rămân și eu? Am un client care trebuie să sosească, dar îl pot reprograma.

– Cred că deocamdată ne-ați furnizat suficiente informații.

– În regulă. Auziți, știu că sună urât, dar îmi puteți spune când poate echipa să se reapuce de lucru în noua clădire? Încerc să stabilesc un termen final de execuție.

– Ar trebui să putem să finalizăm ancheta la sfârșitul zilei de azi, mâine, cel târziu.

– Bine.

– V-aș sfătui să schimbați codurile și să aveți mare grijă cui le dați pe viitor.

– Puteți conta pe asta. Iată-l pe Rob. Locotenent Dallas, detectiv Peabody, Robinson Newton.

– E o plăcere să vă cunosc, în ciuda circumstanțelor.

El intră în încăpere perfect încrezător, ba chiar autoritar. Eve știa combinația. Și Roarke era la fel. Robinson Newton sublinia acele trăsături prin costumul meticulos croit, gri-ardezie, cu dungi fine, prin cămașa de o nuanță puțin mai închisă și cravata roșie, îndrăzneață. Pe sub costum i se contura un corp atletic, ca de fundaș de fotbal american, dur și bine făcut. Părul brunet tuns scurt îi scotea în evidență pomeții proeminenți și chipul de culoarea cafelei. Ochii lui verzi, cu o privire directă și îndrăzneață, îi întâlniră pe ai lui Eve și apoi pe ai lui Peabody. Întinse mâna spre amândouă – netedă, fermă, uscată – apoi făcu un semn spre masa de conferințe.

– Suntem cam spartani în acest moment, dar, vă rog, luați loc. Îmi pare rău că v-am făcut să așteptați.

– Nici o problemă.

– Am auzit despre jaf în dimineața asta devreme. E oribil, dar când Brad mi-a spus că dumneavoastră vă ocupați de caz, m-am simțit mai bine. V-am urmărit câteva dintre cazuri, mai ales de când am citit cartea *Icove*. De fapt, tocmai am făcut rost de bilete la premiera filmului, zise el și îi arătă partenerului său mâna, cu degetul mare în sus. Șase, așa că va fi un grup. Și îmi cer scuze, adăugă repede. Nu sunteți aici ca să discutăm despre Hollywood și covoare roșii. Cu ce vă pot ajuta?

– Ați avut acces la apartament.

– Da. Cu toții avem acces la toate zonele din clădire.

– Îmi puteți spune unde ați fost aseară între ora douăzeci și unu și miezul nopții?

– Pot.

Îşi băgă mâna în buzunar, scoase o agendă, căută în ea, apoi o puse pe masă, în faţa lui Eve.

– Am luat cina cu logodnica mea şi cu părinţii ei la „Taverna" din Green; le plac tradiţiile. Am ajuns la ora opt şi am plecat puţin după ora zece. Eu şi cu Lissa am luat un taxi, apoi ne-am întâlnit cu nişte prieteni la „Reno's Bar", care e în centru. N-am stat mult. Poate o oră. Apoi ne-am întors cu taxiul acasă. Am ajuns pe la miezul nopţii. Suntem suspecţi?

– E vorba de rutină, spuse Eve automat. Victima a fost dusă în apartament, iar dumneavoastă aveţi acces acolo. Ne-ar fi util să ştim unde aţi fost. Voi avea nevoie de numele celor cu care v-aţi întâlnit, doar pentru dosare.

– O să-i spun secretarei mele să vă dea lista cu numele şi datele de contact. Dar nici n-am cunoscut-o pe victimă. Nu-i aşa? îl întrebă el pe Whitestone.

– Eu nu, dar a lucrat pentru firma de contabilitate a unuia dintre clienţii tăi. Blacksford.

– Era de la Brewer, Kyle şi Martini? Am trei... cred că trei clienţi de la ei, zise el şi îşi luă agenda, strecurând-o în buzunar, însă nu-mi amintesc să fi avut ocazia să stau de vorbă cu ea. Eu lucrez cu Jim Arnold.

Eve scoase fotografia de buletin a Martei.

– Vă amintiţi dacă aţi văzut-o sau aţi întâlnit-o?

– Nu. Îmi pare rău. Am luat prânzul cu Jim de mai multe ori, şi cu Sly – Sylvestor Gibbons, dar n-am făcut niciodată afaceri cu această femeie.

– Ne-ar ajuta dacă ne-aţi da numele clienţilor de la firma victimei, cu care v-aţi intersectat.

– E destul de simplu. Nu credeţi că a fost un jaf oarecare? O ocazie ivită la întâmplare? Sunt sigur că oricine din cartier ştie că acea clădire e în renovare şi că nu e încă ocupată.

– N-a fost intrare prin efracţie, zise Eve.

– Poate că echipa a lăsat apartamentul nesecurizat.

– Se mai întâmplă greşeli, Brad.

– Investigăm toate posibilităţile, începu Eve, dar se întrerupse când auzi voci.

– E Jake.

Whitestone ieşi şi apoi intră din nou, un moment mai târziu, însoţit de celălalt partener al lui.

– Persoana cu care mă întâlnesc tocmai urcă. Dacă nu mai aveţi nevoie de mine...

– Ţinem legătura, îi spuse Eve.

– Jake Ingersol, locotenent Dallas şi detectiv Peabody. Sunt în biroul meu.

– Ce porcărie, nu? zise Ingersol, care întinse repede mâna, o scuturâ zelos, după care se aşeză la masă. Ce întâmplare îngrozitoare! Lui Brad nu i-a picat deloc bine.

În timp ce Whitestone afişase un aer de competenţă veselă, iar Newton, de încredere firească, Ingerson era ca un căţeluş plin de energie, agitat şi cu privirea în toate direcţiile. La fel ca partenerii lui, purta un costum de calitate, o cravată perfect înnodată şi asortată, şi pantofi cu un luciu ca de oglindă. Părul cârlionţat, presărat cu fire aurii, îi încadra chipul şi îi dădea un aspect copilăresc, cumva inocent, dar privirea lui, în ciuda ochilor căprui blânzi, era atentă, isteaţă.

– Café Diablo, spuse Newton pe un ton blând. Ce pot să zic, asta vrea clientul. Când am început munca eram deja în formă, îi zise el lui Eve, la asta s-a mai adăugat o Diablo Locas dublă, şi acum sunt prea în priză. Am prins frânturi despre ce se întâmplă. Brad a zis că hoţii au fost în apartament... Înăuntru?

– E corect.

– Am pus un sistem de securitate al naibii de bun. Nu pricep.

– Credem că au avut codurile.

El deschise gura, o închise din nou, şi apoi se lăsă pe spătar.

– Doamne, Rob, o fi cineva din echipa lui Jasper?

– Nu ştim asta, zise Newton repede.

– Aveţi motive să suspectaţi pe cineva din echipa de constructori? îl întrebă Eve.

– Făceam doar nişte calcule, zise el şi se ridică, luând sticla de apă de pe frigider. Puţini au codurile, iar noi sigur n-am omorât pe nimeni.

– Jasper şi oamenii lui au lucrat la mine timp de şase luni înainte să se apuce de clădire, sublinie Newton. N-a lipsit niciodată nici măcar o cană de cafea.

– Știu, hei, știu, și mie îmi place de el. Mult. Cred că cineva a uitat să încuie, atâta tot, iar oricine a omorât-o pe femeia aceea a avut noroc.

Eve împinse fotografia Martei spre Ingersol.

– O cunoașteți?

– Nu, eu nu... stați puțin, spuse el, apoi se apropie și studie fotografia. Poate, dar nu sunt sigur.

– A lucrat pentru Brewer, Kyle și Martini, interveni Newton înainte ca Eve să poată spune ceva.

– Asta e!

Ingersol pocni din degete, întâi cu mâna dreaptă, apoi cu mâna stângă – poc, poc!

– Acolo am văzut-o. Noi am coordonat strategia de portofoliu, taxe și investiții cu contabilii clienților noștri. Am avut niște clienți care au apelat la firma aceea. Eu lucrez cu Chaz Parzarri și Jim Arnold, dar am întâlnit-o înainte de a-i cunoaște pe ei. Doar în trecere. Uau! Am cunoscut-o.

– Puteți să-mi spuneți unde ați fost aseară, între ora douăzeci și unu și miezul nopții?

Preț de o clipă, el rămase cu gura căscată. Ridică sticla și luă o înghițitură.

– Uau! Din nou. Suntem suspecți?

– E vorba de rutină, zise Eve din nou.

– Păi, sigur. Am fost... stați să mă gândesc, spuse el și își scoase agenda. Am băut ceva cu Sterling Alexander, de la Alexander și Pope Properties; și acesta e unul dintre clienții pe care îi împart cu Chaz. Ne-am întâlnit la șase și jumătate la Blue Dog Room. Cred că el a plecat pe la șapte și un sfert sau cam așa ceva. Se ducea la cină, cred. Mi-am terminat băutura, apoi m-am întâlnit cu niște prieteni – o femeie cu care mă văd și încă un cuplu –, cu care am luat cina la Chez Louis. Cred că am plecat pe la zece și jumătate. Eu și Alys ne-am dus acasă la mine și am rămas acolo.

– Aș vrea o listă cu numele și datele de contact ale persoanelor respective, ca să le avem la dosar.

– Bineînțeles, spuse el și se uită din nou la Newton. E foarte ciudat.

– O să am nevoie și de o listă cu alți clienți ai dumneavoastră care s-au intersectat cu firma victimei.

Odată terminată treaba, Eve se ridică în picioare.

– Apreciem faptul că ați cooperat.

A trecut ceva timp până să obțină toate numele și contactele de care avea nevoie. De la recepționista cea vorbăreață află că aceasta se angajase anul trecut la firmă, când portofoliul din ce în ce mai mare de clienți necesitase o recepționistă separată. Partenerii plănuiau să se asocieze cu o firmă mică de avocatură și să se stabilească în clădirea cea nouă. Sperau ca, într-un an, să-și ia un asociat.

– O combinație interesantă, comentă Eve în timp ce ieșeau din clădire.

– Cred că li se potrivește. Funcționează de minune... și să-mi dai una peste fund dacă tipul ăla nu era bine făcut!

– Am observat.

– Îmi place fundul slăbănog al lui McNab și umerii lui osoși, dar, mamă!... În fine, Newton e sigur pe el, Whitestone e charismatic, iar Ingersol e ca un hamster.

– Hamster?

– În roată. Dă-i, dă-i, dă-i drumul.

– Ceva de genul acesta.

– Cu toții au alibiuri solide.

– Le vom verifica bine alibiurile, dar mă aștept să țină. Mister Musculosul probabil că are mușchii necesari ca să rupă un gât, dar e prea deștept ca să-și pună fundul la bătaie pentru a face una ca asta. Poate că el sau Ingersol au vrut să arunce cu putină mizerie pe Whitestone... la dublu, dar nu au vrut să-și murdărească mâinile. Sunt oameni serioși.

– Dar îi verificăm oricum, zise Peabody.

– Așa-i.

– Nici unul dintre cei trei nu are o dubă înregistrată pe numele lor sau pe firmă.

– Verifică situația financiară a lui Newton, a familiilor lor și afacerile de familie.

Eve urcă din nou la volan. Energia dată de supa de pui magică nu avea să dureze mult, dar voia să mai facă ceva.

– Hai să vedem dacă putem discuta cu Mobsley.

– Super.

– Şi încearcă să nu te comporţi aiurea.

– Ştiu să mă port, pufni Peabody. Apar într-un film, dacă-ţi aminteşti. Am avut o scenă cu staruri de cinema. Mă duc la o premieră importantă şi nici măcar nu trebuie să iau bilete, fiindcă mi-au fost făcute cadou.

– Mda, mda!

– Haide, nu se poate să nu fii măcar puţin încântată. Mavis a zis că rochia pe care Leonardo a creat-o pentru tine este super.

Îşi aduse aminte vag că aceasta avea culoarea magenta – după spusele lui Leonardo, care se aliase cu Roarke când ea spusese că avea deja rochii elegante şi că, oricum, se putea îmbrăca pur şi simplu în negru.

– Nu înţeleg de ce trebuie să se facă atâta zarvă pentru un film. Te duci la el, îl vezi şi mănânci popcorn.

– E despre noi. În plus, adăugă Peabody cu viclenie în glas, ştiind bine ce urmărea, e foarte important pentru Nadine.

Nadine Furst, reporter de top, personalitate a ecranului, autor de succes şi, la naiba, prietenă. Nu avea cum să se eschiveze.

– Trebuie să merg, nu-i aşa?

– O să arătăm fabulos printre celebrităţi pe care chiar le cunoaştem, şi o să păşim pe covorul roşu. Ca stelele de cinema. Cred că o să mi se facă rău.

– Nu în maşina mea. Iar acum sunt mai preocupată de cel care a omorât-o pe Marta Dickenson decât de o defilare fără rost pe un covor roşu, în timp ce oamenii se holbează la mine.

Peabody omise să amintească de pregătirile de dinainte de avanpremieră, pe care le pusese deja la cale cu Mavis şi care o includeau pe stilista de coafură şi machiaj Trina. Eve suferea de trinafobie.

– Pentru ce-i asta? întrebă Eve.

– Este expresia mea „serioasă când e vorba de crimă".

– Prostii!

– Sunt serioasă când e vorba de crimă, insistă Peabody şi aproape răsuflă uşurată când primiră un apel pe videotelefonul de pe bord.

– Locotenente!

Detectivul Carmichael apăru pe ecran.

– Am terminat căutarea la reşedinţa victimei. Nimic deosebit. Am verificat şi maşina. La fel. McNab s-a ocupat de electronicele lor şi le-a cercetat de-a fir a păr. Nimic.

– Bănuiam eu. Lucrăm la un mandat pentru a avea acces la informaţiile din biroul ei, la lista de clienţi.

– McNab a zis că era ceva legat de muncă pe unitatea ei de acasă.

– Da? întrebă Eve şi zâmbi. Ia-le. Mandatul acoperă asta. Zi-i să facă copii după orice. Vreau ca tu şi Santiago să mergeţi şi să discutaţi cu Sasha Kirby, arhitectă la City Style. Ea a proiectat locul crimei, ca să zic aşa, şi a avut acces.

Se uită la ceas şi făcu un calcul.

– Apoi, am nişte alibiuri pentru tine, ca să le verifici.

– S-a făcut.

Eve închise.

– Peabody, contacteaz-o pe Yung şi spune-i că am terminat cu locuinţa. Vezi dacă poţi obţine nişte date estimate pentru sosire pe mandat. Avem o mică breşă aici, murmură ea. S-ar putea să găsim ceva relevant în unitatea ei de acasă. S-ar putea.

*

Era ziua apartamentelor de lux şi a zonei Upper East Side, îşi zise Eve. De data asta nu avu încotro decât să-şi croiască drum printre cei de la pază şi să zăbovească în holul decorat în auriu şi alb, înţesat cu ghivece de flori. Încercând să răzbească, îşi ridică privirea şi tocmai atunci i se permise politicos să treacă.

– Am crezut că Mobsley o să ne spună să plecăm, zise Eve în timp ce urcau.

– Poate că e curioasă. Sau se simte vinovată. După ceea ce prezintă emisiunile de bârfe mondene, mereu face câte ceva.

– Tocmai de-aia mă aşteptam să nu ne primească.

Eve ridică din umeri şi intră într-un foaier decorat în albastru-safir şi gri-smarald. Şi mai multe flori, de data aceasta în vaze înalte, albe, flancate de lumânări de înălţimea ei. Un bărbat îmbrăcat în negru, cu păr blond şi aproape la fel de mulţi cercei ca McNab, ieşi pe nişte uşi mari, albastre.

– Intraţi, vă rog. Candida va veni la dumneavoastră imediat. Astăzi servim ceai de iarba-mâţei.

– Ne lipsim de asta.

– Vă pot prepara cu plăcere altceva, zise el şi le făcu semn să intre într-un spaţiu imens, care arăta ca un mic palat într-o furtună de zăpadă.

Fiecare centimetru era alb – canapele, mese, covoare, lămpi, perne. Singurul loc colorat era tabloul în ramă albă – cu gazda lor tolănită goală pe un pat alb. Părul ei blond şi nespus de lung şi buzele roşii ieşeau în evidenţă pe pânză. Chiar şi draperiile de pe peretele cu ferestre erau albe, astfel încât oraşul de dincolo de ele părea să plutească pe nori. Dar în mintea lui Eve, acesta nu era un semn bun.

Ceva se mişcă în apropiere. Îşi dădu seama că era o pisică imensă, albă, care stătea întinsă pe un gen de divan, iar ochii ei clipeau vioi şi verzi. Se uita la ele în timp ce dădea leneşă din coadă. Ei îi plăceau pisicile. Avea şi ea. Dar aceea, la fel ca încăperea, ca ferestrele ecranate, îi dădea fiori.

– Astăzi postim, aşa că nu vă pot oferi nimic de mâncare. Sau cafeină, dar avem o minunată apă, adunată din zăpada topită din Anzi.

– Ar fi excelent, zise Peabody înainte ca Eve să apuce să refuze în numele amândurora.

– Vă rog să vă simţiţi ca acasă.

– Aş vrea să aflu ce gust are apa din zăpadă topită din Anzi, spuse Peabody când el ieşi.

– Pun pariu că are gust de apă. Cine ar putea trăi aici?

– Îmi cam dă dureri de cap. Mă dor ochii şi trebuie să clipesc ca să văd unde sunt, de fapt, lucrurile. Of, Doamne, aia nu-i o pisică.

– Ce?

Eve se uită în spate. Nu, nu era doar o pisică. O felină. Poate un leu... de dimensiuni mici, dar... Sau un tigru, sau...

– Un pui de panteră albă.

Candida, îmbrăcată într-o bluză albă şi pantaloni albi strâmţi, cu diamante albe care străluceau puternic, intră plutind, desculţă. Părul ei încadra un chip la fel de frumos şi de dur ca diamantele.

– Delilah, zise ea şi mângâie puiul în timp ce trecu pe lângă el. Aston s-a dus să vă aducă ceaiul?

– Apă, o corectă Eve. Mulţumim că aţi acceptat să discutaţi cu noi.

– Ei, mă rog...

Râse, dădu din mână, şi apoi se ghemui pe o canapea albă şi aproape dispăru în aceasta.

– Îmi petrec mult timp vorbind cu poliţia, deşi, în general, avocaţii mei fac asta. Ştiu cine sunteţi şi eram curioasă să vă întâlnesc. Am crezut că sunteţi mai în vârstă.

– Decât cine?

Râse din nou.

– Voi merge la premiera filmului dumneavoastră.

– Nu-i filmul meu.

– Îmi plac premierele. Nu ştii niciodată pe cine o să vezi sau cine o să te vadă. Nu ştii niciodată ce se poate întâmpla, şi, în plus, nimic nu se compară cu senzaţia pe care ţi-o provoacă rochiile de coşmar pe care le poartă unele femei. Leonardo este designerul dumneavoastră.

– Nu sunt aici ca să discut despre garderoba mea.

– Păcat. Aş putea vorbi ore în şir despre haine. Ai venit, Aston? Vrei să te asiguri că Delilah îşi primeşte gustarea?

– Sigur că da.

El puse ceaiul pe masa de lângă ea, apoi le oferi lui Eve şi lui Peabody celelalte două pahare de pe tavă.

– Aşa, deci de ce sunteţi aici? N-am prea mult timp la dispoziţie. Am întâlniri.

– Marta Dickenson a fost omorâtă seara trecută.

Candida întinse mâinile şi se lăsă pe spate.

– Cine-i Marta Dickenson şi de ce mi-ar păsa?

– Este contabila care făcea auditul la contul dumneavoastră. Cea pe care aţi ameninţat-o.

– A, ea.

– Da, ea.

– Dacă a omorât-o cineva, pentru mine nu are prea multă importanţă.

– Nu?

– Nu. L-am întrebat pe Tony, şi el a zis că tocmai au pus pe altcineva să facă nenorocitul ăla de audit. Dar poate n-o să mai fie aşa o pacoste.

– Cine-i Tony?

– Tony Greenblat. E tipul care se ocupă de banii mei.

– Unul dintre administratori?

Ea scoase un sunet urât, dezaprobator.

– Nu e unul dintre expiraţii ăia bătrâni şi constipaţi. Este administratorul meu personal şi e şi avocatul meu. Unul dintre ei. Se ocupă de scoaterea banilor mei din cont.

– Deci Tony v-a spus că n-ar fi de nici un folos dacă o omorâţi pe Marta Dickenson?

– Da. Nu! răspunse ea şi îşi îndreptă spatele, supărată. Încercaţi să mă păcăliţi. Nu sunt proastă, să ştiţi.

„Nu", îşi spuse Eve, „eşti mai mult decât proastă".

– De ce l-aţi întrebat despre ea?

– Păi, a murit, nu? Am crezut că poate aşa voi scăpa, dar Tony mi-a zis că nu va fi aşa, deci...

Ridică din umeri şi sorbi din ceai.

– Dacă n-o cunoaşteţi, aşa cum aţi spus când v-am întrebat, de ce i-aţi cerut asta lui Tony?

Sprâncenele Candidei se apropiară, într-un gest pe care Eve îl interpretă drept gândire profundă.

– Aşa, şi? Ce dacă am ştiut cine era?

– Ce dacă aţi mințit un ofiţer de poliţie în timpul unei investigaţii pentru crimă? Dacă aţi mințit pentru ceva atât de simplu, am motive să cred că aţi minţi şi în legătură cu lucruri mult mai importante. Cum ar fi dacă aţi aranjat sau nu ca Marta Dickenson să fie omorâtă.

Înfuriată, Candida trânti ceaşca albă pe masa de aceeaşi culoare.

– N-am făcut aşa ceva.

– Aţi ameninţat-o. Aţi hărţuit-o. I-aţi dat telefoane furioase şi amenințătoare, iar ea a răspuns prin a vă informa să încetaţi şi să renunţaţi, altfel urma să-i informeze pe administratori şi Curtea. Acum e moartă.

– Şi ce dacă? întrebă din nou Candida. Pot să spun ce vreau, nu e nici o lege care să-mi interzică asta.

– Aici vă înşelaţi.

– E libertatea de exprimare. Ca în Al Cincilea Amendament sau ceva de genul ăsta. Verificaţi!

– Sigur voi face asta, murmură Eve. Din moment ce tot vorbim despre drepturi, lăsaţi-mă să vi le citesc pe ale dumneavoastră, ca să mă asigur că înţelege toată lumea.

Candida se îmbufnă din nou în timp ce Eve recită din drepturi.

– De parcă n-am mai auzit de ele până acum.

– Ei bine, o aducere aminte nu strică. Deci înţelegeţi care vă sunt drepturile şi obligaţiile?

– Mda, mare brânză!

– Ce-ar fi să ne spuneţi ce cuvinte i-aţi adresat doamnei Dickenson când v-aţi exersat interpretarea personală a drepturilor constituţionale?

– Ce?

– Care e versiunea dumneavoastră legată de conversaţia cu Marta Dickenson?

– Doamne, de ce n-aţi spus aşa de la început? Tot ce-am făcut a fost să-i cer s-o lase mai moale... Sunt banii mei şi e, pur şi simplu, stupid să-i implor pe crispaţii ăia de fiecare dată când am nevoie de mai mulţi bani. Şi m-am purtat frumos cu ea. I-am trimis flori, nu? I-am spus că i-aş da zece mii pe sub masă dacă mă lasă în pace. Zece mii nu sunt de ici-de colea pentru o amărâtă de contabilă.

– I-aţi sugerat doamnei Dickenson să măsluiască auditul în favoarea dumneavoastră şi i-aţi oferit în schimb zece mii de dolari?

– Mda. Şi s-a supărat din cauza asta. Aşa că am zis: bine, bine. Hai să fie douăzeci, iar ea a zis că mă reclamă dacă mai continui astfel.

– Peabody, cătuşele mele sau ale tale?

– Le putem folosi pe ale mele?

– Ce vreţi să spuneţi? Nu vă apropiaţi de mine, zise Candida şi se ghemui pe spătarul canapelei. Aston!

– Doamnă Mobsley, tocmai aţi mărturisit că i-aţi oferit o mită de douăzeci de mii de dolari Martei Dickinson în schimbul acceptului ei de a altera un audit cerut de Curte. Aceasta este o infracţiune.

– Nu este!

– Ai grijă, sugeră Eve când Aston dădu buzna. Dă-te înapoi, amice, dacă nu vrei să fii arestat şi acuzat.

– Care-i problema? Ce s-a întâmplat?

– Au spus că mă arestează pentru că am fost drăguță cu idioata aia de contabilă. Am zis că i-am oferit bani.

Evident, puțin mai evoluat decât șefa lui, Aston închise ochii.

– Of, Candida...

– Ce e? Care-i problema? Sunt banii mei. Voiam să-i dau și ei o parte.

– Locotenent, vă rog, Candida nu înțelege care e situația. Ne puteți acorda un moment, doar un moment? O să-l contactez pe avocatul ei. O să vină imediat.

– Hai să încercăm mai întâi altceva. Mărturisiți, mărturisiți totul. Răspundeți la întrebări fără să bateți câmpii, și mai vedem.

– Sigur. Sigur că da. Hai, Candida, trebuie să răspunzi la întrebările locotenentului. Trebuie să-i spui adevărul.

– Am spus!

– Ați mințit la primul răspuns. Încercați din nou.

– N-am recunoscut numele la început, atâta tot.

– Peabody! Cătușele!

– Bine, bine. Doamne! Făceam puțin pe distanta. Nu-i cine știe ce. Am recunoscut că știam cine era, nu?

– Ați amenințat-o.

– Poate că am spus unele lucruri. Eram supărată. Pe administratorii care sunt niște nenorociți. Și bunicul meu, care e un crispat. Și pe părinții mei, pentru Dumnezeu, deoarece...

– Nu-mi pasă de administratori, de bunic și de părinți, deși îi compătimesc. Nu-mi pasă decât de Marta Dickenson.

– N-am făcut nimic. N-am spus decât că i-am oferit bani, ca un favor. „Dacă faci asta, te plătesc. " Îi plătesc pe mulți oameni pentru diverse lucruri.

– Locotenente... începu Aston.

– Liniște!

Se uită în jos și avu o senzație familiară când puiul de panteră albă se frecă și se încolăci printre picioarele ei. Era ciudat.

– Ați contactat-o de mai multe ori și ați amenințat-o dacă nu cooperează.

– Eram supărată! La început am fost drăguță cu ea, dar ea făcea pe supărata. Așa că m-am enervat.

– Ați spus c-o să-i pară rău.

– Chiar așa. Cunosc oameni care ar fi făcut-o să-i pară rău.

– Da? întrebă Eve în timp ce Aston gemu încet.

– Tocmai lucram la asta. Crispații ăia îmi spun mereu să fac investiții inteligente, nu? Așa că voiam să cumpăr locul acela stupid în care lucrează ea. Apoi o puteam concedia.

– Planul dumneavoastră era să cumpărați firma și s-o concediați?

– Chiar așa! Tony a zis că nu erau interesați să vândă, dar oamenii cedează mereu când le dai îndeajuns de mulți bani. Iar el a zis... Tony... chiar dacă se întâmpla așa, proștii de la Curte nu vor face decât să pună altă firmă să facă prostia aia de audit, dar era vorba de principiu. Am și eu principii, ca toată lumea.

– Și pentru că spuneți că aveți relații, poate cunoașteți și oameni care ar ști cum s-o sperie. S-o scuture puțin.

– Ce? Adică...

Candida mimă o lovitură cu pumnul.

– Ei, haideți! zise ea și râse. Dacă voiam s-o pocnesc, o făceam chiar eu. Dar dacă mai lovesc pe cineva pentru următoarele optzeci și una de zile, trebuie să fac mai multe ședințe de terapie pentru stăpânirea nervilor, și e al naibii de plictisitor; nu mai suport. Probabil a mai enervat și pe altcineva. Mi-am dat seama de asta când am auzit că a fost omorâtă. Oamenii care se încurcă cu banii altora ajung să enerveze.

Când puiul încercă să se cațere pe piciorul lui Eve, ea îl mângâie absentă între urechi, apoi îl împinse. Acesta se îndepărtă, se întinse și se făcu ghem, dându-i de înțeles lui Eve că avea mai multă minte decât stăpâna lui.

– În regulă.

– În regulă, ce?

– De atât aveam nevoie deocamdată. Ținem legătura dacă mai e ceva.

Aston își împreună mâinile.

– Să sun la avocat?

– Nu acum. Să trimiți flori cuiva e un lucru frumos; mita nu este, spuse Eve spre Candida. Este ilegal. Încercați să nu uitați asta. Peabody!

Când intrară din nou în lift, Eve răsuflă ușurată.

– Concluzia?

– Am crezut că va fi precaută şi şireată. Adică, la atâţia bani, te-ai aştepta să fie mai deşteaptă, dar e bătută-n cap. De toată jena. Prea proastă ca să aranjeze crima... sau dacă nu, prea proastă ca să n-o recunoască... cum a făcut când a recunoscut că a plătit pe cineva să-i facă un favor.

– De acord. Să cumpere firma ca să concedieze un auditor, zise Eve clătină din cap. Doar pentru că are principii!

– Şi drepturile ei din Al Cincilea Amendament... sau ceva de genul ăsta...

– Mda. Ar fi trebuit să-l invoce, în loc să se incrimineze pentru mită.

– Dar nu făcea decât să fie drăguţă.

Eve clătină din cap şi râse.

– Ei, cum a fost apa din zăpadă topită din Anzi?

– Udă.

Capitolul 6

Ţinând cont de ora înaintată, Eve decise s-o trimită pe Peabody să-l interogheze pe Jasper Milk. Ea voia să dea de Alva Moonie. Partenera lui Bradley Whitestone şi a doua martoră în acest caz ar fi putut face puţină lumină în legătură cu cei trei parteneri. O găsi pe Alva acasă. De data aceasta nu mai avea de-a face cu un apartament de lux, ci cu unul drăguţ, din piatră roşiatică. Eve nu avea nimic împotriva celor de la pază, mai ales dacă aceştia nu făceau pe grozavii cu ea. În câteva momente, Alva deschise uşa, îmbrăcată într-o fustă scurtă, mov, şi desculţă.

– Locotenent Dallas, ce sincronizare! Tocmai m-am întors de la muncă.

– Muncă?

– Mă ocup de un grup nonprofit. O chestie legată de o fundaţie de familie. Intraţi.

Pereţii din hol, de aproape aceeaşi culoare ca fusta Alvei, ieşeau în evidenţă, iar pe jos era un covor cu forme geometrice. Alva o luă pe hol în stânga, spre o sufragerie largă, cu tavanul înalt, care avea puţin din stilul caselor familiei Dickenson şi a Candidei. Reflecta bogăţia – Eve o recunoştea în obiectele de artă, în ţesături, în obiectele de antichitate împrăştiate. Şi era mai confortabilă, cu pernele acelea moi, avea mai multă culoare şi un şemineu în care pâlpâia focul.

– Tocmai voiam să-mi torn un pahar cu vin... Am avut o zi lungă. Vă pot oferi şi dumneavoastră unul?

– Nu, mulţumesc, dar nu vă sfiiţi.

– Îl aduce Sissy. Menajera mea, explică ea. A fost cândva bona mea, şi încă mai are grijă de mine. Vă rog, luaţi loc. Mă

aşteptam să vă mai văd. Aţi aflat ce s-a întâmplat cu sărmana femeie?

– Investigaţia e în curs de desfăşurare.

– Am vorbit cu Brad cam acum o oră, zise Alva, care se aşeză şi îşi ghemui picioarele sub ea. A zis că aţi trecut pe acolo să vorbiţi cu el şi cu ceilalţi. Şi că sunteţi de părere că a fost omorâtă în apartament. Că a fost o ţintă.

– M-a scutit de la a mai pierde timpul cu explicaţiile.

– N-ar fi trebuit să-mi spună?

– E în regulă.

Aruncă o privire spre o brunetă înaltă şi atrăgătoare care intră cu o tavă pe care se afla o sticlă cu vin, două pahare şi un platou mic cu brânză şi fructe.

– Mulţumesc, Sissy. Dânsa este locotenent Dallas. Cicily Morgan, piatra mea de temelie.

– Mă bucur să vă cunosc, spuse aceasta cu un accent care lui Eve i se păru a fi britanic, clasic.

– Doriţi un pahar cu vin?

– Sunt în timpul serviciului, mulţumesc.

– Cafea? Ceai?

– Nu, mulţumesc.

– Vă las să discutaţi.

– Sissy, ia loc şi bea un pahar de vin cu mine din moment ce locotenent Dallas nu poate. E în regulă? întrebă Alva spre Eve. I-am povestit deja lui Sissy toată tărăşenia.

– E în regulă, răspunse Eve. Aş vrea să vă mai pun câteva întrebări. Poate îmi puteţi spune mai multe despre relaţia dumneavoastră cu Bradley Whitestone.

– Ne-am întâlnit la o strângere de fonduri în urmă cu câteva săptămâni. Îmi face curte, zise ea şi zâmbi în timp ce turna vin în cele două pahare. Mie sau portofoliului meu. Nu mă deranjează. Are idei bune, noi şi o abordare interesantă.

– Deci nu e o relaţie personală.

– Încă nu. Îmi place de el, dar sunt precaută. N-am fost mereu astfel, nu-i aşa? zise ea şi bătu uşor cu palma mâna lui Sissy.

– Erai tânără, poate puţin prea încăpăţânată.

– Puţin? întrebă Alva şi râse. Sissy e discretă. Am trecut printr-o etapă nebună, nu cu mult timp în urmă. Cluburi, cluburi, şi mai

multe cluburi, petreceri, bărbaţi. Chiar şi câteva femei, doar ca să spun că am avut şi aşa ceva. Am aruncat cu banii pentru că-i aveam. Apoi mi s-au aprins călcâiele după bărbatul nepotrivit. M-a rănit.

– Îmi pare rău.

– Ca să scurtez, m-a bătut până mi-am pierdut cunoştinţa, m-a violat şi apoi m-a bătut din nou. A furat de la mine şi m-a aruncat afară din propriul meu apartament... dezbrăcată. Dacă unul dintre vecini nu m-ar fi auzit, nu m-ar fi băgat înăuntru şi n-ar fi chemat poliţia, nu ştiu ce s-ar fi putut întâmpla.

– L-au prins?

– Da. A fost un proces urât. Am fost implicată la fel de mult ca el. Familia, care o include şi pe Sissy, a fost alături de mine. Chiar şi după ce am zis şi am făcut.

– Nu-mi amintesc să fi auzit despre asta.

– S-a întâmplat în Londra. Mă mutasem acolo într-un fel. A fost acum patru ani. Sissy s-a mutat cu mine şi a avut grijă de mine. Am fost la consiliere şi m-am întors acasă. Am venit aici o altă persoană, una mai bună decât cea care a plecat.

– Te-ai întors acasă persoana care ai fost întotdeauna, o corectă Sissy. Doar că ţi-a luat ceva timp s-o găseşti.

– N-am vrut s-o pierd niciodată pe acea persoană, aşa că am rugat-o pe Sissy să vină înapoi cu mine, să stea cu mine. Ea e busola mea. Am cumpărat locul ăsta şi încerc să-mi merit a doua şansă. Ceea ce încheie versiunea prescurtată a vieţii mele.

– Este un loc frumos. Dă o anumită... satisfacţie.

– Mersi, asta şi vrem.

– Tocmai vin de la o persoană care nu a părut aşa de satisfăcută. O cunoaşteţi pe Candida Mobsley?

– Da.

Aruncă o privire rapidă spre Sissy, care nu făcu altceva decât să ofteze, în timp ce Alva mai sorbi din vin.

– Ea a fost una dintre femeile cu care m-am încurcat, doar ca să spun că am făcut-o şi pe asta. În vremurile nebune am făcut destul de multe prostii timp de câteva luni. Nu mai împărtăşim, ca să spun aşa, acelaşi stil de viaţă, dar o văd din când în când la câte un eveniment sau o petrecere. Nu s-a schimbat prea mult. Este...

Când pe chipul ei se citi surpriza, lăsă paharul jos.

– Candida nu e implicată în asta, nu?

– Nu cred, nu.

– E sălbatică, puțin nebună și, sincer, nu foarte deșteaptă.

– Mda, m-am prins de asta.

– E genul de persoană care vrea să fie, adăugă Sissy, apoi imediat își îndreptă spatele. Îmi pare rău. A fost un comentariu dur și gratuit.

– Și adevărat, adăugă Alva. Dacă vrea, poate să se ia la bătaie. Să pălmuiască pe cineva, să arunce cu lucruri... De fapt, mai mult o scenă decât o luptă. Dar n-o văd făcând așa ceva, nu ceea ce i s-a făcut acelei femei.

– Are destui bani și destule relații ca să angajeze pe cineva s-o facă pentru ea, sublinie Eve.

– Nu, nici măcar asta. Dacă avea probleme cu cineva, făcea o scenă, arunca cu bani, amenința, arunca cu și mai mulți bani. Dar crimă?

Alva își ridică din nou paharul și se lăsă pe spate.

– Sincer, nu cred că i-ar trece prin cap sau ar fi în stare de așa ceva. Iar dacă, din anumite motive, a făcut-o... nefiind foarte deșteaptă... ar vorbi despre asta.

– Interesant, comentă Eve. Exact aceasta era și părerea mea.

– Poate c-ar trebui să dau la Drept, spuse Alva și râse din nou. Nici într-un milion de ani. Deci... Nu ați întrebat, dar vă răspund. Nu-l văd nici pe Brad făcând așa ceva. E adevărat că-l cunosc de numai câteva săptămâni, dar mă pricep mult mai bine să judec oamenii acum decât pe vremuri. Ce zici, Sissy?

– Da. Îmi place de el. Are maniere, umor și mult entuziasm.

– Busola mea, repetă Alva. Seara trecută ne-am simțit foarte bine, a fost relaxant, haios și totul a mers ușor. Cină și apoi câteva băuturi. Am zis ceva despre cât de interesant trebuie să fie să renovezi o clădire întreagă. Mi-a plăcut faptul că a clădit firma împreună cu prietenii, că revitalizau clădirea. Am discutat o vreme despre asta, iar el a spus că, din moment ce clădirea era la doar câteva străzi distanță, poate mi-ar plăcea s-o văd.

– Așa că ideea a fost pusă în practică, o completă Eve.

– Da, exact. Și chiar am vrut s-o văd, să observ ceea ce făcuse el împreună cu partenerii lui. A fost încântat să mi-o arate,

bucuros că voiam s-o văd. Și cred că ar fi fost posibil ca relația noastră să devină una personală. Dar apoi... Am fost amândoi atât de șocați. M-a dus acasă și a intrat cu mine în apartament, pentru o vreme. Nici unul din noi nu voia să stea singur. A dormit câteva ore în camera de oaspeți.

– Despre partenerii lui ce puteți spune? Ce știți despre ei?

– I-am cunoscut. Arătosul...

Râzând, Alva își făcu vânt cu mâna.

– Am luat cina cu el... cu Rob și logodnica lui, și cu Jake și prietena acestuia. Fără afaceri. Făcea parte din ritualul de curtare, aș zice, dar într-un mod foarte plăcut. În plus, l-am rugat pe tata să facă niște cercetări în legătură cu ei, atât profesional, cât și personal. Nu mai vreau să risc. Tatălui meu i-a plăcut ce-a aflat. E puțin probabil să-și modifice preferințele, dar nu are nimic împotriva lor, dacă mă hotărăsc.

– În regulă. Ar trebui să fie suficient.

– Lucrați de dimineață, de când ne-am întâlnit?

– Asta-i meseria.

– Nu-mi pot imagina cum e. Eu și cu Sissy citim cartea *Cazul Icove*. Vom merge la premiera filmului.

– Alva, caută-ți un partener.

– Asta fac, spuse ea și o luă de braț pe Sissy. E alegerea mea. Ne-a plăcut foarte mult cartea.

– A fost fascinantă, zise Sissy. Îmi pare rău pentru sărmanele femei, pentru fete și copii.

– Și mie, zise Eve și se ridică. Apreciez timpul acordat și inocența dumneavoastră. Din punctul meu de vedere, faceți o treabă foarte bună acordându-vă o a doua șansă.

*

Ea programă mașina pe pilot automat, pe de o parte pentru că era istovită, pe de alta pentru că voia să mai facă câteva ture, în drum spre casă. Începuse ca de obicei, anchetând fiecare membru al firmei la care lucra victima și fiecare membru al firmei lui Whitestone. Eve își spuse că avea nevoie să sape în fișierele pe care McNab le copiase din unitatea de acasă a victimei. Acest lucru le dădea un avantaj până când Yung reușea să obțină un mandat. Și, recunoștea ea, nu avea nici o șansă să analizeze

aspectele financiare, cifrele, auditurile, orice naiba era, decât dacă își limpezea creierul și se odihnea.

În timp ce trecu încet cu mașina prin porțile deschise, își frecă ochii obosiți și își zise că locuința ei nu arătase niciodată mai bine. Vântul rece și puternic de noiembrie smulsese ultimele frunze ale copacilor, ce se ridicau de pe gazonul mare și verde. Dar acest lucru nu făcuse decât să scoată în evidență casa, cu foișoarele ei, ce-i dădeau un aspect de castel din piatră gri. Deja se vedea înăuntru – în căldura, culoarea și liniștea ei.

Mai întâi avea să facă un duș fierbinte, fierbinte, cu toate acele jeturi de apă ce vor îndepărta ziua aceea nesfârșită de pe corpul ei. Poate douăzeci de minute de somn de revenire. Apoi, puțină mâncare la birou în timp ce înainta cu greu printr-o grămadă de cifre pe care spera să le înțeleagă.

Parcă în dreptul intrării principale, ieși din mașină și, ușurată că ajunsese, intră în casă, mergând ca prin somn. Summerset stătea în hol, ca un coșmar în visul ei. Corpul lui osos era îmbrăcat în costumul lui obișnuit, negru, și se uita la ea cu o privire critică, în timp ce motanul gras, Galahad, îi stătea la picioare.

– Dacă pisica a adus ceva înăuntru, dumneavoastră sunteți aceea.

Ea își scoase haina și o aruncă pe balustradă.

– Asta doar pentru că și-a dat seama că tu nu meriți efortul.

„Puțin cam jalnică replica", își spuse ea, „dar coerentă". Pisica în cauză se apropie de ea și începu să se frece de piciorul ei. Apoi înlemni, își arcui spinarea și o mirosi cu o privire sălbatică în ochii bicolori. După aceea, se dădu înapoi și se uită lung la ea, mieunând.

– Hei!

– Se pare că el crede că nici dumneavoastră nu meritați efortul.

Pentru o clipă, ea se arătă uimită și îngrozită. Era pisica ei... și îi salvase viața. De două ori. Iar în acel moment stătea acolo ca o pisică de Halloween, cu spatele arcuit, blana zburlită și scuipând spre ea. Apoi își aduse aminte de puiul de panteră.

– Nu-i vina mea. Am fost la un interogatoriu. Femeia aceea avea un pui de panteră.

Lui Galahad nu-i păsă de scuzele ei jalnice. Se întoarse, arătându-și coada și se duse înapoi la Summerset.

– Bine. Apropo, mormăi ea ca pentru sine când începu să urce scara, cine te-a adus în palatul acesta pentru pisici?

Se duse în dormitor. Se opri doar cât să dea drumul computerului casei.

– Unde-i Roarke?

– Bună seara, dragă Eve. Roarke nu este în reședință în acest moment.

– Bine.

Deci nici măcar nu se putea plânge soțului ei în legătură cu pisica. Bine. Păși pe platformă și se așeză pe marginea patului imens ca să-și scoată cizmele. Le îndepărtă cu piciorul.

– La naiba cu toate, reuși ea să spună înainte să se cațere în pat, să se așeze cu fața în jos și să adoarmă.

*

O oră mai târziu, Roarke intră. Și el avusese parte de o zi lungă și grea și nu-și dorea decât să fie lângă soția lui și să bea un pahar mare cu vin, mai mult sau mai puțin în acea ordine. Se trezi întâmpinat de același tablou.

– Locotenentul e sus, începu Summerset în timp ce Galahad, cu spatele arcuit doar pe jumătate de data aceasta, se apropie ca să miroasă pantalonii lui Roarke.

– Bine.

– Pare epuizată.

– Nu-i de mirare. Ce-i asta?

Se aplecă să mângâie motanul care continua să adulmece.

– Se pare că are îndoieli că i-ați fost loial, pentru că a mirosit o altă pisică la locotenent.

– Ah, păi, eu n-am avut azi timp de pisici.

În timp ce Roarke își dădu haina jos, Summerset întinse mâna să i-o ia.

– Mersi. Să mergem sus atunci, spuse el spre pisică. Sunt sigur că se va revanșa față de tine.

O luă în sus pe scări, cu motanul pe urmele lui. Dacă ea se dusese în birou, avea de gând să toarne niște vin pentru amândoi. Și o putea convinge să stea puțin întinsă. Lui i-ar fi prins bine. Dar voia să-și dea jos mai întâi nenorocitul ăla de costum. Și o găsi, tot cu fața în jos, de-a latul patului.

– Merge şi aşa.

Îşi scoase costumul şi se schimbă în pantaloni largi şi un tricou cu mâneci lungi. Vinul putea să mai aştepte, îşi zise el, apoi se strecură în pat, lângă Eve. Ea se mişcă puţin când el o cuprinse cu braţul, murmură ceva care semăna cu nişte cifre, apoi se linişti din nou. Pisica sări şi se balansă pe pat, lângă şoldul lui Roarke. Cu soţia ghemuită în faţa lui şi cu pisica în spate, fu rândul lui Roarke să se relaxeze complet şi să adoarmă.

Visele o purtară pe Eve de-a lungul zilei, în felul lor ciudat, în peisaje albe, pe trotuare reci, şi în birouri goale în care se auzeau nesfârşite ecouri de bocete. Stătea în apartamentul familiei Dickenson cu mâinile în şolduri.

– Nu-i aici, îi zise ea lui Galahad, care o ignora. Nu ţi-a cerut nimeni să vii, dar îţi spun că nu-i aici. Nu-i nimic aici în afară de durere. Aici nu-i nimic.

Ieşi pe uşă şi intră în apartamentul aflat încă în construcţie.

– Doar puţin sânge, dar ei nu l-au văzut. Neglijenţi, neglijenţi. O lasă în prag? A fost asta oare o dovadă, şi dacă da, pentru cine?

Pentru Whitestone? Dar el n-ar fi trebuit să dea peste cadavru. Un trecător dimineaţa, poate, sau mai degrabă unul dintre muncitori. Iar ea nu vedea nici o legătură între victimă şi muncitori. Se întoarse şi văzu fotografiile înrămate ale copiilor victimei, ale soţului. Zile fericite.

– Familia însemna totul.

Daniel Yung stătea pe canapeaua confortabilă, cu mâinile frumos aşezate în poală.

– Ea ar fi făcut, ar fi dat, ar fi spus orice ca să-i protejeze.

– Mda, s-ar fi gândit la ei după ce-a fost prinsă, să ajungă acasă la ei. La copii în special. Aşa fac mamele, nu?

O văzu pe Stella rânjind în prag.

– S-ar fi gândit la ea, ca toată lumea. Nu-i plăcea să stea blocată aici cu un copil care se smiorcăie. Aşa ca mine. Nu e mai bună ca mine.

Eve se uită la ea o clipă, la ochii trişti, la gura care rânjea, la gâtul însângerat, tăiat de lama lui McQueen. Şi simţi o uşoară enervare.

– Dispari. N-am timp de tine. Nu are legătură cu tine.

– Crezi că s-a gândit la nişte plozi sau la idiotul care i-a îndesat în ea?

– Da, aşa cred. S-a gândit la copiii ei, la viaţa ei, şi le-a dat nenorociţilor care au omorât-o tot ce i-au cerut. Bani, audituri, portofolii, investiţii. Sunt cifre. Cumva, ele nu se adună. Cum naiba le deosebesc pe cele bune de cele rele?

Roarke se mişcă în spatele ei şi o mângâie pe păr.

– Chiar trebuie să întrebi?

– O, da. Te-am prins.

Ea deschise ochii şi se uită direct în ochii lui uimitor de albaştri.

– Vorbeşti în somn.

– Da? Aşa am făcut?

– „Te-am prins", aşa ai zis, şi te-am prins şi eu. Ţi-am acoperit spatele.

Încă somnoroasă, ea îl mângâie pe păr, aşa cum făcuse şi el în visul ei.

– Revizuiam cazul în somn. Are legătură cu bani, mulţi bani, aşa cred. Genul de bani care sunt investiţi, şi auditaţi, şi ascunşi în conturi speciale. Erai şi tu acolo, în somn. La locul faptei.

– Şi ce-am zis?

– Doar mi-ai adus aminte că am în mânecă un expert în bani mulţi. Sunt destul de sigură că voi avea nevoie de aşa ceva.

– Sunt fericit să ajut.

– McNab a găsit fişierul pe care trebuie să mă uit, sau pe care trebuie să te uiţi tu.

Ea dădu să se ridice. El se rostogoli deasupra ei.

– Vreau plata în avans.

– Chiar azi am avertizat pe cineva legat de asta.

– Mă poţi aresta după.

El îi desfăcu hamul armei pe care nu şi-l dăduse jos.

– În acest moment te prefer neînarmată. Şi dezbrăcată.

– Mereu mă preferi dezbrăcată.

– Mă declar vinovat, spuse el şi o sărută. Iată.

Părea că trecuseră zile întregi de când fusese acasă, în pat cu el. Era ca un dar să fie acolo, să-şi simtă corpul care răspundea, să-i permită minţii să uite de muncă, de sânge, de moarte şi de durere şi să se concentreze asupra plăcerii.

– În sfârşit nu porţi prea multe haine.

Ea trase în sus de cămaşa lui, apoi îşi strecură degetele pe spatele lui.

– Am anticipat.

O ridică, îi scoase arma şi îi desfăcu jacheta.

– Tu n-ai făcut la fel.

– Tocmai voiam să-mi refac forţele, zise ea şi rânji în timp ce el îi scotea puloverul. Încă mai vreau asta.

Îl luă în braţe, îmbrăcată încă în maieu, pantaloni şi cu diamantul cât pumnul unui bebeluş, pe care îl purta pe lănţişor, primit în dar de la el. Îi cuprinse talia cu picioarele şi inversă poziţia până când îl încălecă.

– Cred că somnul de revigorare m-a încărcat.

Îşi scoase maieul şi îl aruncă deoparte.

– Dar aş avea nevoie de o mână de ajutor.

– Eu am două, zise el şi îşi cuprinse sânii cu palmele.

– Da, aşa e.

Închise ochii şi se lăsă inundată de senzaţii. Se aplecă peste el, se cufundă într-un sărut binevenit, excitant, promiţător. „Subţire şi puternică", îşi zise în sinea lui. Avea cearcăne de oboseală, dar energia revenea în corpul ei. Eve a lui, darul lui la sfârşitul unei zile lungi şi grele. Când o întoarse, îi auzi râsul înfundat, ce se transformă într-un tors de plăcere în timp ce gura lui luă locul palmelor. Inima ei bătea sub buzele lui, iar ritmul ei se întetea în timp ce mâinile lui o mângâiau peste tot.

Ea îşi săltă coapsele când el îşi trase în jos pantalonii, iar buzele ei coborâră pe abdomen, pe burtă. În timp ce el se juca cu ea, aluneca peste ea şi o poseda, respiraţia ei se înteţi, iar degetele se înfipseră în spatele lui. Ea se ghemui şi se lăsă pradă plăcerii. Gemu uşor, satisfăcută.

El ştia ce să-i ofere şi ce să ia de la ea. Întotdeauna ştia. Cu el, ea putea iubi, fără teamă, fără îndoieli, şi ştia că era iubită la fel. Întinse mâinile spre el, spre acea iubire, spre acea senzaţie binevenită şi încă o dată se uită în ochii lui uimitor de albaştri. Când el o umplu, bucuria se împleti cu plăcerea. Mişcările rezonau cu dorinţa. Încet, încet, apoi din ce în ce mai rapide, într-un joc ce îndepărta orice în afară de acea împerechere, de acea uniune. Luă în palme chipul lui în timp ce fiecare împingere

o purta şi mai sus. În ochii lui se văzu zburând. Şi îl văzu şi pe el zburând după ea.

*

Din moment ce ceasul ei biologic era deja întors pe dos, nu vedea nici un motiv pentru care să nu stea întinsă în pat încă două-trei minute. Poate că programul la care se gândise nu ieşise aşa cum îl plănuise, dar era mai bine.

– Am vorbit cu prea mulţi oameni azi, comentă ea.

– Povesteşte-mi despre asta.

Se uită la cer prin fereastra de deasupra patului şi se întrebă când se întunecase complet.

– Tu nu te saturi niciodată să vorbeşti cu oamenii.

– Te înşeli în privinţa asta.

– Şi ai fi în stare să plăteşti oameni care să vorbească cu ei. Să plăteşti oameni ca să vorbească cu oamenii care vorbesc cu oamenii cu care tu nu vrei să vorbeşti.

El o luă de mână, amuzat.

– Şi cu ei cine-ar vorbi?

– Ai putea face totul prin mesaje sau email şi niciodată n-ai vorbi cu cineva. Eu nu pot decât să visez la aşa ceva.

– A, dar dacă aş plăti oameni care să vorbească cu oamenii... ceea ce fac, de fapt, atunci când e necesar, şi apoi aş plăti şi mai mulţi oameni ca să vorbească cu oamenii pe care i-am plătit, nu e nici o îndoială că unele lucruri s-ar pierde în traducere, şi aş sfârşi prin a vorbi cu şi mai mulţi oameni, după ce totul e încurcat.

– Poate, dar ţie îţi plac oamenii mai mult decât mie.

– Probabil că e adevărat, dar ia în calcul faptul că tu îţi rişti viaţa pentru ei în fiecare zi.

– Astăzi nu în mod deosebit.

– Atunci ar trebui să sărbătorim. Doamne, vreau un pahar cu vin.

Ea îşi săltă capul cu mâinile şi se uită la el prelung.

– Ai avut o zi proastă.

– Nu, una aglomerată, lungă, dar în final n-a fost prea rea. Mai ales partea cu venitul acasă.

– Păi, asta se subînţelege.

– E ceva ce ar trebui spus mereu, zise el şi se ridică într-o rână ca s-o sărute.

– Atunci, o spun şi eu. Şi vreau un duş, poate puţin vin, şi din moment ce te-am plătit în avans, vreau să te uiţi prin fişierul victimei.

– Înţelegerea e înţelegere. Duş, vin, mâncare... şi partea mea din înţelegere.

– Eu am mâncat înainte.

– Înainte de ce?

Ea râse şi se rostogoli din pat împreună cu el.

– Am mâncat un aşa-zis paté danez de dimineaţă şi o supă de pui magică, după-amiază.

– Şi mai multe motive de sărbătoare.

Intrară la duş, iar Roarke se resemnă deja la gândul că avea să-şi opărească pielea cu apa fierbinte.

– A fost o supă foarte bună, luată de la un butic de lângă locul faptei.

Ea comandă un jet la putere maximă, la 50 de grade. El tresări, dar suportă.

– Şi tu?

– Ce-am mâncat?

El nu-şi putea aduce aminte dacă ea îi pusese vreodată acea întrebare.

– Am luat micul dejun, apoi prânzul în cantina pentru directori, unde am vorbit cu prea multă lume pentru prea mult timp. Mi-a cam stricat apetitul.

– E vreo problemă? Să amanetez vreuna dintre miliardele de bijuterii pe care mi le-ai oferit?

– Cred că ne putem descurca. Nu-i nici o problemă, zise el, dar îşi masă gâtul sub jetul de apă. Au fost doar câţiva oameni cărora a trebuit să le reamintesc care sunt priorităţile şi cine îi plăteşte.

– Ai făcut pe Roarke Înspăimântătorul?

El zâmbi şi îi ridică bărbia cu degetul.

– S-ar putea. Oricum, a trecut, şi nu trebuie să le mai repet prea curând.

– Cred că ai fost tare azi. Eu n-am fost. Ar fi fost bine să fiu, dar am intimidat-o pe o bogătană idioată, deci tot e ceva.

– Pe cineva cunoscut?

– Probabil. Candida Mobsley.

– A, da. E o idioată. E implicată?

– Nu cred. E mult prea proastă să fi plănuit ceva din toate astea, iar dacă ar fi plătit pe cineva s-o facă, s-ar fi dat de gol când o pusesem pe jar.

El zâmbi când îi auzi argoul.

– Cred că ai dreptate.

– Oricum, am o listă întreagă de firme... De ce trebuie mereu să aibă trei nume în titulatură? Vreau să mă uit peste ele cu tine. Doar să ştiu dacă ai auzit de ei.

Ea ieşi din cabina de duş şi intră în tubul pentru uscare în timp ce el scăzu temperatura apei cu zece grade şi oftă uşurat. Întoarsă în dormitor, îşi puse nişte haine confortabile şi se încruntă la pisică.

– S-a strâmbat la mine.

Profund insultată, se întoarse spre Roarke.

– Cum poate o pisică să se strâmbe? Las-o baltă, grăsane, îi ceru ea. Am aruncat pantalonii. M-am spălat. S-a terminat.

– E nervos. Mi-a spus Summerset că ai fost lângă o altă pisică.

– N-a fost o pisică. A fost o panteră.

– Ai fost la grădina zoologică?

– Idioata cea bogată avea un pui de panteră albă care se asorta cu apartamentul ei orbitor de alb, ca zăpada. Totul era alb, cu excepţia secretarului, care purta negru. M-am gândit că era aşa ca să-l găsească mai repede în toată acea furtună de zăpadă în care locuieşte. Şi trebuie să nu uit să văd dacă are autorizaţie pentru acea panteră. Ce fel de idioată ţine un animal din junglă pe post de animal de companie?

– Ea, dacă i-a spus cineva că e la modă şi ieşit din comun.

Eve se încruntă.

– I-ai tras-o proastei ăleia?

Roarke clătină din cap.

– E un termen foarte jignitor, ţinând cont de ceea ce-am făcut după ce am ajuns acasă. Şi nu, nu mi-am tras-o, pus-o sau culcat cu proasta aceea.

– De ce?

– Faptul că e proastă ar trebui să fie un motiv suficient. Şi, oricum, nu e în nici un caz genul meu. Băutură, droguri, prostie, comportament iraţional şi răsfăţ până în măduva oaselor.

– E bine de ştiut. Dar lui Alva Moonie?

– Deşi nu e o proastă, nu, nici ei nu i-am tras-o, pus-o etc. E implicată, adică e mai mult decât un martor?

– Nu. Nu din câte cred sau simt. Îmi place de ea. A zis că am mai întâlnit-o.

– E posibil să fi schimbat câteva vorbe la vreo strângere de fonduri sau la un alt eveniment. Mai e vreo altă femeie pe listă cu care e posibil să mi-o fi tras?

Ea rânji spre el.

– Nu chiar. Mă întrebam asta în privinţa lor, pentru că eşti putred de bogat.

– Aveţi mâinile mânjite, locotenente.

– M-am molipsit, zise ea şi întinse mâna. O să fii de ajutor în cazul ăsta, pentru că eşti putred de bogat, nu eşti prost şi înţelegi cum stă treaba cu portofoliile şi cu toate chestiile alea.

– Toate chestiile alea sunt preţul vinului pe care o să-l bem împreună... şi al mâncării.

– Am salariu, îi reaminti ea. Am zis că plătesc pentru mâncare în seara asta.

– Cum vrei, spuse el şi dădu mâna cu ea, după care o trase mai aproape şi o sărută din nou. Dar să fiu al naibii dacă mai mănânc pizza după o zi atât de lungă ca asta.

– Bine. Eu vreau o friptură. O friptură mare şi grasă.

– Aici suntem de acord. Hai să mâncăm, să bem şi să discutăm despre crimă şi bani.

Ea oftă satisfăcută.

– Te iubesc.

Capitolul 7

În ultimii ani, cea mai apropiată întâlnire pe care o avusese Eve cu o friptură, din salariul de poliţistă, fusese un burger anemic din soia. Îl asezonase cu cartofi prăjiţi falşi, îi îngropase în sare şi fusese mulţumită. Acum, avea în farfurie o bucată adevărată, preparată perfect la grătar, iar alături erau cartofi prăjiţi adevăraţi, adunaţi grămadă ca nişte şireturi aurii, şi mazăre verde şi crocantă presărată cu câteva bucăţele de alune. Nu era rău deloc.

Dar cel mai bun lucru, mai bun decât carnea şi cartofii adevăraţi, era să aibă pe cineva aşezat la masă vizavi de ea, cu care să revizuiască tot cazul. În toţi acei ani, majoritatea meselor ei, aşa sărace cum fuseseră, se petrecuseră în singurătate sau pe fugă. Abia dacă apuca să îmbuce ceva cu Mavis, dar acest lucru nu însemna decât să îngurgiteze ceva cu un om din branşă. Dar să stea în casa ei, în faţa unui fel de mâncare adevărat şi cu un bărbat care nu numai că o asculta, ci o şi înţelegea? Câştigase pariul vieţii ei.

– Ai eliminat un motiv personal, comentă Roarke după ce ea îi povesti elementele principale.

– A fost vorba de afaceri. Nu găsesc nici un indiciu despre un motiv personal în execuţia ei. O să-i cer lui Mira un profil, adăugă ea referindu-se la cel mai bun psihiatru al departamentului. Dar asta a fost ceea ce cred eu că se numeşte o lovitură semiprofesionistă.

– Semi-pro? N-a fost destul de bună pentru Liga Mare?

– Cred că nu, n-a fost îndeajuns de bine făcută. A fost ceva... prosteşte la ea. Ceva deosebit. Victima nu a ştiut că avea să lucreze peste program până în acea după-amiază, deci nu a fost

ceva plănuit cu mult timp înainte. Totuşi, a fost un plan destul de bun. Au ameţit-o... deşi electroşocul pare inutil... au înşfăcat-o, au transportat-o şi au dus-o înăuntru pentru intimitate. Felul în care au omorât-o necesită antrenament şi, din nou, nu a fost ceva personal.

– Mă îndoiesc că victima a gândit la fel.

– Ea a crezut că îi vor da drumul sau a sperat al naibii de tare că-i vor da drumul imediat. Iar criminalul a atacat-o prin spate, deci, din nou, ceva nelegat de persoana ei. El... ei... au obţinut informaţia pe care au vrut-o şi, în plus, au luat şi ce avea în servietă. Apoi s-au folosit de acoperirea standard de a înscena un jaf.

– Un caz clasic.

– Ar fi funcţionat. Dar ce fel de ticălos îşi foloseşte electroşocul, o loveşte şi apoi îi rupe gâtul pe la spate?

– Unul atroce, dar nu, continuă el înainte ca Eve să spună ceva. Dacă eşti un ticălos îndeajuns de norocos să ai un electroşoc, îl foloseşti, iei obiectele de valoare şi fugi.

– De acord. Dacă eşti atroce, nu te mai oboseşti să foloseşti electroşocul. Vrei să provoci durere şi treci la treabă.

– Aşa e. Şi în plus, de ce? Era visul oricărui hoţ. O femeie care merge singură şi care nu se opune. Nu are nici un semn că s-ar fi apărat. Dacă ar fi ţipat sau ar fi strigat după ajutor şi l-ar fi speriat, ar fi auzit cineva. Iar în cartierul acela s-ar fi raportat, sau cel puţin poliţiştii ar fi aflat asta în timpul interogatoriilor. Iar dacă s-a speriat...

– Şi a avut un electroşoc, îi luă Roarke vorba din gură, ar fi fost mai rapid şi mai uşor să i-l înfigă în gât şi s-o omoare aşa.

– De-asta electroşocul nu pare a avea sens, dar semnele sunt pe ea. Şi încă ceva. Ea nu avea ce căuta atât de departe de birou şi atât de departe de casă. Era prea frig şi prea târziu ca să meargă pe jos acolo, şi îi spusese soţului ei că se îndrepta pe jos spre metrou... aflat la o stradă şi jumătate distanţă de biroul ei.

– Da, toate astea, şi sângele de pe folia de protecţie.

– Asta e partea cea mai tare, pentru că dovedeşte că a fost în apartament. Ca s-o ducă înăuntru au avut nevoie de cod.

– A, păi... spuse el zâmbind şi îşi mişcă degetele.

– Dacă şi-au permis un specialist destul de bun ca să treacă prin sistemul de securitate fără să lase urme, înseamnă că şi-ar fi permis şi un ucigaş profesionist.

– Deci n-au avut prea mult timp pentru recrutări.

Ea arătă cu degetul spre el.

– Exact.

Încântată că el gândea la fel ca ea, ridică paharul ca să bea.

– Primise dosare noi pentru audit chiar în acea după-amiază. Acesta e cel mai plauzibil motiv. Poate, poate că a fost totuşi şi unul dintre cazurile vechi, şi ea tocmai ajunsese într-un stadiu care a speriat pe cineva, dar probabilitatea e mai mare să fi fost ceva nou, pentru că pare o treabă făcută pe fugă.

– Ceva nou pentru ea.

De data aceea, ea toastă.

– Exact. Ajunge vorba la client sau la auditat... Aşa se numeşte?... Sau la persoana implicată în afacere, care nu vrea ca cineva proaspăt să intre pe fir, nu-şi permite asta. A avut doar câteva ore la dispoziţie, la naiba, poate abia a făcut un pic la suprafaţă. Dar nu poţi risca. Lucrurile sunt destul de confuze, puţin date peste cap la „Brewer şi compania", din cauză că cei doi contabili sunt în spitalul din Vegas. E un departament mic. Toată lumea cunoaşte pe toată lumea. Cu siguranţă, oricine poate afla cine la ce lucrează. Nimănui nu i s-ar părea ciudat dacă ar fi întrebat cui i-a fost dată munca lui Jim sau a lui Chaz. Sau şeful direct i-a spus chiar el părţii interesate cine se va ocupa de audit, când l-au contactat ca să-şi exprime îngrijorarea.

– Nu vă faceţi griji, Domnule Foarte Rău, începu Roarke, Marta e unul dintre cei mai buni. Ea face o treabă excelentă şi, de fapt, chiar va sta peste program aici ca să recupereze timpul pierdut.

– Simplu, fu Eve de acord. Apoi, Domnul Foarte Rău îi sună pe nişte nătângi, le spune să afle ce ştie Marta, să ia dosarele şi să scape de ea.

– Ceea ce fac, dar locotenentul Femeia Foarte Deşteaptă detectează greşelile subtile pe care ei le fac.

– N-ar fi trebuit să i la haina, spuse ea şi muşcă din friptură, făcând apoi un gest cu cuţitul. E o chestie minoră, dar a fost exces de zel. Sau, dacă i-au luat haina, trebuiau să-i ia şi cizmele.

Erau cizme bune, destul de noi. Probabil erau mai scumpe decât haina. Iar dacă voiau să arate şi mai mult a jaf, ar fi trebuit să folosească un pistol. Ar fi făcut mizerie, dar dacă făceau câteva găuri în ea ar fi semănat mai mult a jaf. Faptul că au folosit acel apartament a fost un lucru la îndemână, dar n-a fost deloc o mişcare deşteaptă din partea lor. Ne-a ajutat să facem legătura.

– Între WIN, Brewer şi noile audituri ale victimei.

– Sunt cel puţin opt clienţi în acest moment care se intersectează, iar trei dintre ei aveau audituri la Marta în ziua în care a fost omorâtă. S-ar putea să găsim mai mulţi, zise ea ridicând un cartof prăjit şi încruntându-se la el. E prea convenabil.

– De ce n-ar fi cineva din echipa de muncitori? Unul dintre ei putea subtiliza codurile.

– Nu e imposibil, trebuie să sap mai mult în raportul lui Peabody. Până acum nimeni nu iese în evidenţă. Şi mi se pare că unul din echipă ar fi fost mai tentat să îndrepte la loc folia de protecţie. Ar fi ştiut cum arată locul acela în fiecare dimineaţă. Dacă o lăsa adunată, nu făcea decât să atragă atenţia. Iar când era îndreptată, era posibil să fie văzut sângele.

– Aşa cum ai făcut tu.

– Da. Totuşi, panica duce la greşeli.

– Ar fi putut bănui că nu te vei duce înăuntru.

– Chiar că e prost. Pentru numele lui Dumnezeu, găsim o femeie în faţa unui apartament gol... e logic că intrăm să aruncăm o privire înăuntru.

– Atunci uită-te cu mai multă atenţie la... mai zi o dată cine e „W" din WIN?

– Bradley Whitestone.

– Aşa. Care se întâmplă să fie şi la faţa locului.

– Îl face să pară suspect, aşa e. Şi e evident că aici nu e nimic subtil. Moonie mi-a spus cum s-au petrecut lucrurile în seara aceea cu el, iar ea e cea care l-a dus acolo, la noua clădire. El nu a insistat. O să-l mai cercetăm, dar înclin mai mult spre ceilalţi parteneri.

– De ce?

– Dacă aranjezi ca cineva să fie omorât, şi ai plănuit cu ei să folosească locuinţa ta, şi eşti un tip ambiţios şi cu bani, duci acolo pe cineva în speranţa că e o clientă importantă... şi cineva căreia

vrei să i-o tragi... la locul faptei, astfel încât ea să facă descoperirea odată cu tine?

– Pare o treabă puţin probabilă şi una prostească. Totuşi, ai putea-o numi alibi.

– Ai putea-o numi alibi, a fost ea de acord, dar e o treabă mai deşteaptă... iar el e deştept. Ideea este să rămâi cu potenţiala clientă departe de zonă şi să afli ce s-a întâmplat, când te contactează poliţiştii.

– Unora le place să se amestece.

Îi plăcea că el făcea pe avocatul diavolului, că o făcea să se gândească mai bine la paşi şi la detalii.

– Unora da, dar lui, nu. Pur şi simplu nu, zise ea şi clătină din cap când Roarke ridică sticla să-i mai toarne nişte vin. În plus, este vorba despre acea ambiţie. E mândru de firma lui, de clădirea aceea. Poate să dăuneze afacerii când clienţii descoperă că o femeie a fost omorâtă... chiar dacă am fi acceptat versiunea cu jaful... în acel loc şi aruncată pe trepte. Îi îndepărtează pe oameni, mai ales pe cei cu mulţi, mulţi bani.

– Ai dreptate, zise Roarke şi se lăsă pe spătar, bucurându-se de prezenţa ei, de momentul pe care îl împărtăşeau, în ciuda morţii. Ceilalţi parteneri nu sunt mândri şi ambiţioşi?

– Aş spune că da. Aş mai spune că a fost un imbold de moment, luat de val şi determinat de puţină panică. Avem un loc, îl folosim... poliţaii nu-şi vor da niciodată seama că noi suntem. E ceva la întâmplare, ghinionul ei. Oricine a ordonat atacul le-a spus făptaşilor s-o facă repede şi curat şi să pară un jaf. Să-i ia obiectele de valoare. Şi pariez cu leafa pe o săptămână că oricine a omorât-o n-a jefuit pe nimeni niciodată şi nici n-a fost jefuit. Altfel, ar fi ştiut mai bine cum trebuie să facă să pară.

– A cui leafă pe o săptămână? A ta sau a mea?

– Din moment ce tu câştigi mai mult într-o săptămână decât majoritatea în câteva decenii, ne limităm la leafa mea. Ceea ce ne duce înapoi la motivul pentru care eşti aşa de folositor. Dacă e ceva în neregulă cu documentele, cu fişierele, tu eşti cel care poate observa asta.

– Din fericire, îmi place să fiu folositor, aşa că abia aştept ocazia de a-mi băga nasul în treburile financiare ale altora, spuse el şi zâmbi când ea se încruntă la el. Îmi voi folosi puterile

pentru a face fapte bune, desigur. Ce-ar fi să mă apuc de treabă? Voi lucra aici. Cred că e mai uşor, dacă am întrebări pentru tine sau tu pentru mine.

– Bine. O să folosesc cealaltă cameră. Trebuie să-mi aranjez planşa, dar mai întâi te las pe tine să începi.

– Fişierele sunt la tine sau la sediul central?

– I-am spus lui McNab să-mi facă o copie şi să mi le trimită.

– Atunci pot începe singur.

„Foarte bine", îşi spuse ea. Pentru că el pusese farfuriile una peste alta, ei îi rămase sarcina de a face curăţenie. Dar era corect şi, la fel ca supa magică, masa şi reluarea activităţii îi ridicase nivelul de energie. Puiul de somn, sexul şi duşul fierbinte puteau să fi jucat şi ele un rol. Oricum, calculă că mai avea încă energie pentru câteva ore.

Observă că Roarke se apucase de treabă şi că motanul o urmărea suspicios când ea ieşi din bucătărie ca să instaleze planşa. Se hotărî că cea mai bună tactică era să-l ignore pe Galahad până când el avea să dea semne că nu era nici o problemă şi că nu se întâmplase nimic. Studie planşa în timp ce lucra şi apelă la unitatea auxiliară ca să scoată la imprimantă mai multe poze de buletin. Le fixă pe planşă pe cele ale Candidei, a lui Aston şi pe a menajerei lui Alva Moonie.

„Legături", îşi spuse în sinea ei şi începu să le construiască. Candida de Alva – foste prietene, iubite. Amândouă se potriveau în peisaj. Candida era legată de victimă prin audit. Îl adăugă pe cel care se ocupa de banii Candidei şi se hotărî că trebuia să dea de el.

Alinie familia victimei într-o parte, şi colegii ei, în cealaltă. Apoi se uită cu atenţie la James Arnold şi la Chaz Parzarri şi făcu o nouă notiţă, ca să contacteze spitalul şi să facă rost de raportul asupra rănilor şi de evoluţia pacienţilor.

Observă că Roarke era în priză. Avea părul prins la spate, mânecile suflecate şi părea relaxat. Cine putea şti de ce pentru unii oameni cifrele sunt aşa de fascinante. Se aşeză la a doua unitate şi se cufundă în ceea ce i se părea mult mai interesant, adică ideea de a face săpături în vieţile oamenilor.

Arnold James, patruzeci şi şase de ani. La a doua căsnicie, de nouă ani. Din prima avea doi copii, un băiat şi o fată, şi plătea

o pensie alimentară considerabilă. Mai avea un copil – fată – din a doua căsnicie. Îşi zise că acesta chiar arăta ca un contabil. Cel puţin ca imaginea-clişeu a unui contabil. Palid, cu o expresie uşor preocupată, ochi de un albastru deschis şi păr blond cu fire subţiri. Era genul care părea atât neprimejdios, cât şi plictisitor. Şi ea ştia prea bine că uneori aparenţele puteau fi înşelătoare. El avea o diplomă de studii postuniversitare, fusese asistentul unui profesor şi supraveghetor al dormitoarelor în liceu. Tocilar. Lucrase pentru Fisc în ultimii şase ani, apoi intrase în sectorul privat după doi ani de eşec, încercând să-şi conducă propria afacere de la domiciliu. Lucra la Brewer de treisprezece ani. Avea un salariu decent. Ea îşi spuse că cineva care aduna cifre toată ziua probabil că merita aşa ceva. Era un lucru bun pentru că taxa pentru colegiu a copilului cel mai mare mușca destul de mult din buget. Nu avea dosar penal, ci o mulţime de amenzi de circulaţie, observă ea. Şi, hmm... al doilea copil avusese câteva probleme de infracţionalitate juvenilă. Furt din magazine, posesiune ilegală, băutură, vandalism. Petrecuse ceva vreme la reabilitare. Într-o clinică privată. Scump. Soţia lui renunţase de curând la statutul de părinte de profesie ca să se întoarcă la muncă pe postul de asistent de avocat. În timp ce finanţele păreau a fi echilibrate, din câte putea ea să-şi dea seama, bugetul era restrâns. Cum era oare să te ocupi de toate acele conturi pline de bănet, de acţiuni, de fonduri şi de alte lucruri de acest gen în timp ce trebuia să munceşti şi să calculezi cât plăteşti pentru creditul imobiliar? Interesant.

Chaz Parzarri, treizeci şi nouă de ani, singur, fără copii. Avea genul acela de înfăţişare serioasă şi îmbufnată după care unele femei se dau în vânt. O structură osoasă frumoasă şi multe bucle răvăşite. După ea, acesta nu arăta a contabil. Dar şi el avea o diplomă de studii postuniversitare şi experienţă guvernamentală. Oare de atâta tot era nevoie? Aruncă o privire spre Roarke şi se întrebă dacă el ştia, dar nu i se păru într-atât de important ca să-l întrerupă. Educaţia lui avansase în cea mai mare parte cu burse – Chaz era băiatul deştept, îşi spuse ea. Născut în Jew Jersey, dintr-o mamă ospătăriţă şi un tată şofer de taxi, cu trei fraţi. Din nou, puţini bani în trecutul lui. Întorsese însă roata prin muncă grea, investiţii inteligente – presupunea ea – şi îşi

luase un apartament în Upper East Side, la doar câteva străzi distanță de locul de muncă. Nu avea dosar penal. Luase câteva amenzi de circulație, dar nu așa ca Jim Arnold. Cele mai multe pentru viteză. Unii oameni sunt mereu pe fugă. Poate că Chaz se grăbea să se îmbogățească.

Îi puse deoparte și citi raportul lui Peabody cu interogatoriul lui Jasper Milk, apoi pe al ei cu Carmichael și pe al lui Santiago cu designerul de interior. Le lăsă și pe acestea deoparte, se ridică, făcu niște cafea și puse o cană pe masă, în fața lui Roarke.

– Mersi.

El se lăsă pe spătar și își ridică privirea spre ea.

– Care-i prețul?

– Câteva răspunsuri și/sau păreri.

– Îmi pot permite asta.

– Ai dat de ceva?

– Sigur, spuse el și zâmbi, luând apoi în mână ceașca de cafea. Dă-mi voie să-ți spun de la început că nu e lucru ușor. Două dintre acestea sunt companii mari cu filiale, fundații caritabile, state de plată, cheltuieli, devalorizări și așa mai departe. O să am nevoie de o privire de ansamblu asupra fiecăreia dintre ele. Nu te aștepta să existe o coloană la îndemână, intitulată Bani Delapidați, sau Pierduți, sau Care N-au Fost Acolo de la Început.

– Ce înseamnă ultima?

– Că, uneori, companiile sau oamenii din ele născocesc ceva în direcții opuse, ca să-i liniștească pe deținătorii de acțiuni, pe clienții potențiali sau pe investitori și consiliile lor de administrație, în speranța că se pot ridica la înălțimea acelor cifre. Este o... trișare optimistă, zise el. Și, de obicei, dă greș.

– Bine.

– Am un audit aici din cauza unei posibile fuziuni, un altul din cauza unui regulament municipal, altul în urma unui ordin al Curții. Se pare că victima ta a făcut ceea ce fac și eu aici. Mai întâi a vrut să vadă ce-i cu ele. Și-a notat câteva întrebări legat de toate trei. Nimic foarte important, dar nu lucra la ele de mult timp.

– Ești de părere că ea n-a știut... cel puțin la ora decesului... ceva compromițător?

– Nu pot spune absolut sigur, dar cred că așa e.

– Bine. Am câțiva suspecți. Dă-mi voie să-ți spun câte ceva despre unul dintre ei. Tipul ăsta are propria companie, o afacere de familie. În urmă cu circa zece ani, lucrurile au început să meargă prost. Abia a rezistat. A fost nevoit să ia împrumuturi, să vândă unele bunuri. S-a ocupat de treburi mai mărunte și uneori a pierdut bani cu ele.

– S-a restrâns. Avea angajați?

– Da. Se adunaseră cam cincizeci, iar când treburile au mers prost, au rămas vreo douăzeci. Nu sunt expertă în afaceri, dar se pare că a fost deștept că a tăiat jumătate din personal. N-ar mai fi avut bani pentru salarii din cauza treburilor mărunte care merseseră prost.

– A păstrat câți oameni și-a permis ca să poată continua activitatea. Poate că nu era o afacere bună pe termen scurt, dar era pe termen lung. Știi cine lucrează pentru tine, iar ei știu că se pot baza pe tine.

– În regulă, înțeleg asta. Acum are treizeci și doi de angajați, iar unii dintre ei sunt de dinainte de restrângere, cei pe care îi concediase.

– Loialitate? A procedat corect în privința lor și l-a adus înapoi când lucrurile au început să meargă.

– Poate.

– Compania e particulară sau de stat? Există acționari? întrebă el.

– Nu, e afacerea lui. Afacerea lui de familie. E tipul care lucrează în construcții.

– Ah! Deci în urmă cu circa zece ani a mers prost în domeniul ăsta. În investiții imobiliare, în amenajări interioare. S-a spart bășica.

– Ce bășică?

– Bășica investițiilor imobiliare. Și nu pentru prima oară. Oamenii și-au pierdut casele, iar când acest lucru s-a întâmplat, cei care se ocupau de case și de clădiri, care le renovau, le reparau, le construiau n-au mai avut de muncă. A fost o perioadă grea pentru mulți, iar pentru cei care au fost dispuși să-și asume riscuri a fost o oportunitate.

– Cum adică?

– Să-şi asume riscuri şi să culeagă profitul... pe termen lung. Eu am luat multe proprietăţi în timpul acelei perioade de criză. Crezi că bărbatul acesta a omorât-o pe victima ta?

– Nu, cel puţin nu mă dau în vânt după ideea asta, dar, cum ai spus şi tu, el sau unul dintre cei din echipă ar fi putut subtiliza codul.

– Nu-ţi place nici ideea asta, cu atât mai puţin cu cât l-ai cercetat mai mult.

– Nu, nu-mi place. N-a fost destul timp, din câte-mi dau eu seama, ca să găsească persoana potrivită şi să-i ofere instrumentele potrivite. Numai dacă nu cumva erau deja implicaţi în asta, dar nu văd legătura.

Îşi rezemă şoldul de un colţ al biroului în timp ce sorbi din cafeaua ei.

– Am cam acelaşi lucru legat de designerul de interior. Are o reputaţie bună, după spusele celor care au investigat-o, are o relaţie frumoasă cu tipul care se ocupă de construcţii şi cu clienţii... şi cu partenerii.

– Atunci, chiar dacă nu vrei... sau nu poţi... să-i elimini, sunt în partea de jos a listei.

– Da, doar dacă nu cumva au pasat codurile fără intenţie.

Îşi schimbă poziţia ca să se uite la planşă.

– Asta mă lasă, deocamdată, cu cei trei parteneri şi cu cei doi contabili a căror muncă a preluat-o victima. Sau cu unul dintre cei din firma de contabilitate, dar, din ce mi-ai spus tu, asta nu prea se potriveşte.

– Ei ar fi ştiut că ea nu avea nimic de spus şi că nu era nici un motiv s-o omoare. N-ar fi avut de ce să aranjeze s-o jefuiască, să-i ia servieta şi geanta de mână în cazul în care ea luase fişierele acasă. Apoi, dacă oricum aveau acces la birou în postura de angajaţi, nu e aşa de greu să accesezi un birou încuiat după terminarea programului şi să modifici fişierele din calculatorul ei. E mai uşor şi mai curat decât o crimă.

– Aşa zic şi eu. De-asta rămân numai cu partenerii, clienţii care se intersectează şi cei doi contabili din Vegas. Unul nu avea cum să discute cu ea pentru că e în comă, iar celălalt n-ar fi putut vorbi cu ea decât pe ocolite. Prea multă curiozitate ar fi dat de bănuit. În plus, şi el e destul de răvăşit.

– Ar fi fost greu pentru ei să comande lovitura.

– Da. Nu prea-mi pot imagina un contabil care comandă o lovitură din camera de spital din Vegas. Lovitura a fost comandată din altă parte, dar dacă a fost făcută din cauza dosarelor, unul sau amândoi sunt implicaţi. Sunt prea buni la ceea ce fac ca să nu fi bănuit ceva.

– Te-ai uitat pe situaţia lor financiară?

– Da, iar unul dintre ei e cam strâmtorat. Două căsnicii, trei copii, unul cu o taxă de colegiu mare, altul care a avut ceva necazuri şi a avut nevoie de o reabilitare privată scumpă, spuse ea şi arătă spre planşa ei şi spre fotografia lui Arnold. Are o casă în Queens şi trei maşini pentru care plăteşte. Cum o fi să vrei ceva pe care-l ştii, îl vezi, îl visezi... şi pe care îl vezi de multe ori, ai de-a face cu el şi e mereu al altcuiva?

– Vrei mai mult, sau cel puţin unii aşa sunt. Eu aşa am făcut.

– Mda. La suprafaţă. El pare un tip obişnuit, dar asta nu e decât suprafaţa. Celălalt e singur şi vine de pe băncile şcolii, e studios. A avut multe burse, zise ea şi făcu din nou un gest, încercuind numele lui Parzarri. A făcut bani cu propriii bani, ceea ce cred că poţi face numai atunci când te pricepi la bani. Nu înoată în ei, dar stă bine. Un puştan cu burse, care a trecut prin multe şcoli bune, şcoli foarte bune, şi care s-a întors într-un cartier dur din Jersey. Ai văzut cum trăieşte cealaltă jumătate şi asta poate fi ceva supărător. Te afli acolo pentru că eşti deştept, nu pentru că ai bani. Nu ai haine drăguţe, iei autobuzul în locul maşinuţei cumpărate de tăticul. Poate să te scoată din pepeni.

– Aşa că vrei să te asiguri că, până la urmă, vei fi cel cu bani, cu haine frumoase şi cu o maşină de lux?

– Poate. Par curaţi, dar... spuse ea şi bătu în computer cu degetul. E ceva acolo.

– Dar nu mă presa.

Ea râse şi clătină din cap.

– Vei găsi. Între timp am nevoie de nişte date. Tu eşti expertul.

– În lăcomie sau avariţie?

– În lucrul cu lăcomia şi avariţia. Dacă e ceva acolo, şi trebuie să fie, ar trebui să ştie contabilul care se ocupă de cont, sau fac eu presupuneri şi sunt suspicioasă?

– Eşti suspicioasă, dar da, aproape sigur, contabilul care se ocupă ar şti. Este o portiţă acolo, dacă persoana care a modificat cifrele... în cazul în care e într-adevăr un contabil care coace ceva şi e de rea-credinţă... reuşeşte să facă acest lucru fără să lase să se vadă. Un audit bine realizat e menit să scoată la iveală unele dintre aceste lucruri.

– Deci persoana care face auditul ar şti sau ar descoperi ce e în spatele cifrelor.

– Într-o firmă ca Brewer? Poţi să fii sigură de asta.

– Cel care se ocupă de bani... managerii de bani, brokerii, sau ce termen se foloseşte pentru ceea ce face „WIN", ar şti?

– Din nou, există acea portiţă, mai ales dacă clientul şi contabilul au lucrat împreună la ea. Dar să faci mai mult de atât? Să fie mai puţin bine lucrată treaba şi mai simplă? Trebuie să-l implici şi pe managerul care se ocupă de bani.

– Deci cel puţin trei oameni, zise ea şi se gândi. Poate că e mai simplu, dar devine periculos. Cu cât ştiu mai mulţi oameni, cu atât e mai uşor să-ţi scape printre degete.

– Şi nu s-a întâmplat aşa? replică el. Cineva a murit.

– Mda, spuse ea şi se uită înapoi la planşă. Aşa este.

– E vorba doar de afaceri, continuă el. După cum ai zis şi tu despre crimă, nu e nimic personal, doar afaceri. A înşela, a fura, a transfera fonduri, mită, răzbunare, profituri ascunse... orice ar putea fi... e doar o afacere. Ca să faci afaceri, şi ca să le faci bine, să fie profitabile, ai nevoie de consilieri, de manageri, de muncitori. Şi, ca treaba să meargă bine şi simplu, vrei ca fiecare dintre acei oameni să aibă un picior înfipt în fiecare uşă... în afaceri legale şi în cele ilegale.

– Mda, în regulă, aşa mă gândeam şi eu. M-am gândit la Oberon, la cum şi-a condus departamentul, la toţi acei poliţişti... şi cum s-a folosit de cei mai buni ca să-i ducă la îndeplinire munca murdară. Ai nevoie de unii în fiecare tabără, să ţii afacerea legală pe roţi şi să te foloseşti de ea pentru cea ilegală.

Se gândi la acest lucru în timp ce-şi bău cafeaua.

– Şi dacă e aşa, dacă e o comparaţie bună, tipul cu banii, contabilul, nu ei conduc, ci sunt doar uneltele. Cel care se ocupă, spuse ea şi bătu din nou în computer, este aici.

– Dar fără presiune, repetă Roarke.

– Amice, tu mănânci presiune pe pâine.

– Uneori, un om vrea să mănânce pe îndelete.

– Iar eu am parte de asta în fiecare zi.

Se ridică şi se întoarse la planşă.

– El, sau ea, sau ei. Nu sunt aici încă. Nu încă. Dar uneltele sunt. Nu trebuie decât să-mi dau seama care dintre ei se ocupă de bucătărie.

Se întoarse la computer şi se cufundă din nou în studiu.

*

Roarke observă că ea începuse să dea semne de oboseală, că se freca la ochi şi se juca absentă cu părul, ca şi cum aceste lucruri ar fi ţinut-o trează şi în stare de alertă. Se gândi că mai putea rezista o oră. Era al naibii de interesant totul, felul în care unii îşi aranjaseră afacerile, registrele contabile, investiţiile. Avea să găsească ceea ce căuta Eve, pentru că nimic altceva nu era mai important pentru el acum, când ea îi acordase toată încrederea. Simţea, desigur, că era o provocare foarte incitantă. Îşi punea la bătaie egoul şi spiritul de competiţie. Nici nu putea să facă altfel. Din păcate însă, nu avea să găsească ce trebuia în noaptea aceea. Avea unele întrebări, dar din moment ce nu era un contabil neglijent, trebuia să verifice mai întâi nişte coduri legate de taxe. Mâine. Se ridică, se duse spre ea şi o ridică în picioare.

– Eu vreau să...

– Mergi la culcare. Eşti trează de aproape douăzeci şi patru de ore. La fel şi eu. Amândoi avem nevoie de somn.

– Ai dat de ceva?

– Trebuie să verific mâine nişte coduri şi vreau să încep o căutare pentru nişte conturi separate, nedeclarate. Va fi amuzant.

– Iese cineva în evidenţă?

– Încă nu. La tine?

Ea clătină din cap, îndreptându-se spre dormitor.

– Contabilii nu au primit acceptul medicilor ca să călătorească. Parzarri a avut nişte creşteri de tensiune şi alte prostii din astea medicale pe care nu le înţeleg, dar sunt amândoi stabili, doar că încă nu au voie să călătorească timp de câteva zile. Vreau să mă întâlnesc faţă în faţă cu ei.

– Putem merge la Vegas. Îi punem pe jar pe contabili şi jucăm jocuri de noroc.

– N-am destul timp ca să-i pun pe jar. Nu încă.

Dar, Doamne, ce s-ar mai fi bucurat s-o facă.

– Dacă mă duc acolo, oricine se ocupă de treaba asta va şti sau va suspecta că ştiu, şi vreau să-l fac să creadă că a scăpat.

Odată ajunsă în dormitor, se dezbrăcă şi se târî în pat. În clipa în care atinse aşternutul, îşi dădu seama că avusese dreptate. Avea nevoie de somn. Spera că fără vise, deşi ultimul vis nu fusese tocmai rău, dacă n-ar fi fost un coşmar. Amintirile se risipeau din nou, dar moartea şi crima erau încă prezente în mintea ei. Şi mamele, medită ea încercând să nu se mai gândească în timp ce Roarke se strecură lângă ea şi o trase mai aproape.

Dar gândurile nu-i dădeau pace. Cine avea dreptate? Ea când spunea că Marta se gândise la copii, la familia ei, când fusese înspăimântată, când suferise? Sau Stella era cea care avusese dreptate, când spusese că Marta nu se gândise decât la ea şi la supravieţuire? Nu conta, iar răspunsul nu putea fi aflat. „Las-o baltă", îşi impuse ea. Apoi îşi dădu seama cu claritate. Prea prinsă cu restul investigaţiei, scăpase din vedere ceva.

– S-a gândit la ei.

– Hmm?

– Marta... victima. S-a gândit la copiii ei, la soţul ei, când au prins-o. S-a gândit la ei pentru că nu le-a spus totul. Credeam că le-a spus totul, dar n-a făcut-o. Nu le-a spus că a copiat fişierele în calculatorul de acasă. I-au făcut rău, au speriat-o, au ameninţat-o şi, într-un final, au omorât-o, dar şi-a protejat familia.

– Lucrul la care ţinea cel mai mult, spuse el şi o sărută pe păr. Dormi acum. Odihneşte-ţi creierul ăla.

Pentru motive pe care nu le înţelegea, ştiind că avea dreptate, că mama îşi protejase copiii, închise ochii şi alunecă într-un somn adânc, fără vise.

Capitolul 8

O trezi o aromă de cafea, iar focul ardea mocnit. Îl zări pe Roarke citind rapoartele de la bursă pe canapeaua din sufragerie. Era îmbrăcat într-unul din costumele sale elegante, închise la culoare. Se gândi cât de minunat este să îţi începi ziua aşa, sau că va fi cu adevărat minunat de îndată ce îşi va bea cafeaua şi îşi va limpezi mintea.

Se rostogoli din pat şi, târându-şi picioarele, îşi umplu o cană mare din cafetiera pe care Roarke o pusese pe masă.

– Păreţi odihnită, locotenente.

– Aşa mă şi simt. Oarecum, spuse ea şi luă o gură mare de cafea în timp ce se îndrepta spre baie.

Când ieşi de acolo, îmbrăcată într-un halat despre care bănuia că era de caşmir, mai multe boluri cu fructe de pădure şi farfurii cu fâşii de bacon şi pâine prăjită o aşteptau pe măsuţa de cafea. Se trânti pe scaun lângă el, recunoscătoare că nu se gândise să îi ofere terci de ovăz, aşa cum făcea de obicei.

– Frumos!

– M-am gândit că meritam amândoi un mic răsfăţ.

Roarke ridică din sprâncene când ea rupse o bucată de bacon şi i-o oferi motanului, care aştepta pofticios lângă ei.

– Pentru el, ăsta e sex de împăcare. Doar atât primeşti, adăugă când Galahad înghiţi cu lăcomie bucata de bacon şi apoi îşi frecă mulţumit capul de glezna ei.

– Îţi spun ca să ştii: dacă laşi vreun alt bărbat să se frece de tine şi îi adulmec mirosul, pe mine nu o să mă poţi mitui cu bacon, îi mărturisi el în timp ce îi dădu siropul pentru pâinea prăjită.

– Am reţinut. Ce-ai în plan pentru astăzi?

Încă o dată, Roarke ridică din sprâncene.

– Ei, sunt şi eu curioasă cum îţi câştigi pâinea, spuse şi muşcă zâmbind dintr-o felie de pâine. Şi da, încerc să-mi fac o idee despre cum arată o zi din viaţa unor tipi ca ăştia. Mă refer la tipii cu bani, la cei care învârt banii. Va trebui să mă interesez de mahării din companiile pe care le audita victima. Şi cum tu eşti cel mai mare de pe aici...

Fără să scoată vreun cuvânt, Roarke îşi consultă agenda, tastă pentru a accesa ziua şi i-o pasă ei.

– Pe bune? Ea dădea din cap pe măsură ce îi parcurgea programările. Ai avut deja o videoconferinţă cu tipii aştia din Hong Kong şi ai vorbit cu altul din Sydney?

– Şi am hrănit pisica, dar nu e trecut acolo.

– Ha! Şi mai târziu ai încă două videoconferinţe şi o şedinţă de consultanţă cu ceva ce se numeşte Sentech?

– Vrei să-ţi explic ce e Sentech?

– Nu, chiar nu vreau. Apoi mai ai încă o conferinţă cu Staţiunea Olympus... Ce mai face Darcia? întrebă ea despre şefa securităţii de pe Olympus.

– E foarte bine.

– Ştii, am auzit că Webster s-a dus acolo de două ori de când a fost ea pe aici şi că între ei...

– Că între ei e ceva? sugeră Roarke.

– Da. Ciudat, nu? În fine, apoi mai ai o întâlnire la prânz cu alţi tipi şi mai e o însemnare în legătură cu o licitaţie. Ce vrei să cumperi?

– Oricum o să afli ce-am cumpărat, nu-i aşa?

– Hmm... alte întâlniri, mai multe conferinţe... şi conferinţe din astea video. Simt că mă ia durerea de cap doar uitându-mă la ele.

Rupse nişte pâine prăjită cu furculiţa şi încercă să-şi relaxeze mintea.

– Ai putea pune pe alţii să facă jumătate din lucrurile astea. Poate şi mai mult de jumătate.

– Aşa şi fac de cele mai multe ori.

– Te trezeşti înainte de răsărit pentru a încheia afaceri, apoi vii aici şi verifici astea, zise ea şi arătă spre rapoartele care se înşirau pe ecran. Îţi verifici acţiunile, companiile, investiţiile şi concurenţa...

– Faci afaceri inteligente numai dacă eşti la curent cu evoluţia acţiunilor tale, care fluctuează mereu.

– Bine, cred că asta înţeleg. Apoi îţi petreci restul zilei în mişcare, strângând mâini, pe patru roţi, făcând afaceri, verificând cum merg lucrurile, investind şi cumpărând lucruri.

– Pe scurt, da.

El luă agenda şi o puse deoparte.

– Faci asta ca să câştigi bani şi să cumperi lucruri, dar o mai faci şi pentru că reprezintă o provocare.

– E un fel de-a spune...

Se pricepea; ştia foarte bine cum mergeau lucrurile. Departamentul ei era mic faţă de „Universul lui Roarke", însă ambele funcţionau după aceleaşi reguli.

– Şi dacă te-aş întreba despre un angajat oarecare, unul care ar avea nivelul de securitate necesar pentru a accesa şi a strânge informaţii despre fonduri, sau proprietăţi, sau investiţii... despre orice... dacă nu ai deţine informaţii despre această persoană, le-ai putea avea oricum în vreo zece secunde...

– Te gândeşti la cineva anume?

– Nu. Vezi tu, vreo două persoane care au lucrat pentru tine au dat-o în bară, dar dacă te gândeşti că ai atâţia oameni în subordine, care lucrează într-un fel sau altul pentru tine, mai ales undeva la nivel înalt, atunci poţi spune că sistemul tău e infailibil. Şi acest lucru se datorează implicării tale active, faptului că te ocupi de banii tăi, de oamenii tăi, de companiile tale, de reputaţia ta.

– Bine gândit.

– Ai avut audit, nu-i aşa?

– Şi intern, şi extern.

– Şi dacă ar fi ceva în neregulă, ai afla înaintea auditorilor. Şi ai rezolva problema.

Într-un fel sau altul, dar n-avea rost să se gândească la asta.

– Acum mă întreb: dacă mahării companiilor pe care le ancheta victima ştiau cum stau lucrurile, şi dacă nu, atunci de ce nu ştiau? Şi încă ceva: una dintre firmele alea... cel puţin una... ascunde ceva pentru care merită să ucizi. Cât de sus merg oare lucrurile cu treaba asta?

– Mai bine începi de sus şi continui de acolo în jos.

– Aşa mă gândeam şi eu. Încă o discuţie cu partenerii, continuă ea în timp ce mânca. Încă una cu firma victimei. Restrâng lista suspecţilor cât pot, până afli tu ceva. O să trimit şi o copie către contabilii de la juridic.

– Îmi spui asta ca să fac vâlvă prin concurenţă?

– Nu, eu trebuie să fac. Şi, da, e şi ăsta un factor, dar trebuie să o fac eu. Şi să o pun la curent şi pe Mira, imediat ce vorbesc cu încă câţiva oameni.

– Ziua ta începe să semene cu a mea.

– Nu spune asta, altfel mă ascund sub pat până mâine.

– Draga mea Eve, poate că diferă motivele şi metodele pe care le folosim, dar zilele noastre sunt asemănătoare. Acum, de vreme ce o să intervievezi pe cei mai mari oameni de afaceri din zonă, ce-ai de gând să porţi?

– Nişte haine.

– E un început.

Roarke se ridică şi se îndreptă spre dulapul ei.

– Mă gândesc că ţinuta ta trebuie să sugereze o femeie puternică, dar într-un mod subtil. Să fie autoritară, dar să nu inspire teamă.

– Îmi place să inspir teamă.

– După cum bine ştiu, dar vei vrea să îi faci să vorbească de bunăvoie, nu să îi forţezi, iar îmbrăcămintea transmite un mesaj, cum că ai fi de-a lor.

Eve se uită încruntată la ultima felie de bacon şi spuse:

– Tu eşti de-al lor, fir-ar să fie!

– Închide gura până nu mă enervezi, că poate îţi aleg ceva ce o să te facă să pari o fetiţă prostuţă.

Roarke reuşise să o amuze, şi linse farfuria zâmbind.

– Am aşa ceva în garderobă?

– Totul ţine de cum combini hainele, de cum te prezinţi, de loc şi de momentul din zi.

– Câte lucruri, mormâi ea, dându-şi seama că el vorbea serios.

– Că tot veni vorba, rochia ta pentru premieră e aici. Te-ai deranjat măcar să te uiţi la ea?

– Am văzut-o, răspunse ridicând din umeri ca şi cum aceştia ar fi fost încordaţi. Ştii că ar putea să apară altceva între timp...

– Opreşte-te, zise el şi apăru cu o pereche de pantaloni gri-închis cu capse argintii, o bluză simplă pe gât, de culoarea piersicii şi o jachetă roşu-portocalie. Culoarea îndrăzneaţă spune că nu îţi e teamă să fii remarcată, iar croiala e de bun-gust. Dacă le combini, e ca şi cum ai spune: „Nu te pune cu mine. Eu deţin controlul!". E un material de calitate, dar nu ostentativ.

– De ce nu-mi vorbesc şi mie hainele aşa?

– Ba o fac, dar nu le asculţi tu. Şi, ca să revenim la ce discutam mai devreme, te vei distra la premieră. Am aranjat ca Peabody, McNab, Mavis şi Leonardo să vină cu noi în limuzină. Şi asta spune ceva despre voi... Sunteţi parteneri, dar şi prieteni.

– Toată lumea va fi cu ochii pe noi. Urăsc asta. Jumătate dintre cei cu care am vorbit ieri vor fi prezenţi la evenimentul ăsta şi...

Eve făcu o pauză, gândindu-se.

– Hmm...

– Ei, poftim. Acum e şi asta o îndatorire de serviciu.

– S-ar putea să-mi convină. E ceva la care merită să mă gândesc.

Roarke îi atrase atenţia şi spuse:

– Căpşorul ăsta al tău mereu învârte câte ceva. Curea şi cizme negre.

– Până şi eu mi-am dat seama de asta.

O sărută pe cap, apoi se îndreptă spre cutia ei cu bijuterii, pe care le cercetă atent.

– Nişte cercei finuţi din cuarţ, care reflectă culoarea jachetei... clasic şi rafinat.

– Eu ştiam că piatra de cuarţ îşi schimbă culoarea.

– Foarte amuzant, zise el şi îi dădu cerceii. Cu ăştia vei fi ca un cameleon în turnurile de fildeş ale marilor afacerişti.

Eve se îmbrăcă, iar Roarke o studie cu capul înclinat, apoi spuse:

– Să ştii că ar merge şi o eşarfă.

– Sigur, îmi pun ceva la gât. Aşa, dacă vrea să mă sugrume vreun nebun, poate să folosească eşarfa.

– Lasă, nu contează. O să mă interesez de ce m-ai rugat. Dacă aflu ceva, te anunţ.

– Cu aşa un program, nu-mi închipui cum mai ajungi la toaletă, ca să nu mai spun de munca suplimentară.

– Şi, cu toate astea, mă descurc eu cumva, răspunse el, apoi o luă în braţe şi o sărută. Păzea că vine poliţista mea!

– Sunt îmbrăcată aşa frumos, încât nimeni nu mă poate lua drept poliţistă.

– Facem pariu?

Ea clătină din cap şi râse.

– Păzea la miliardarul meu!

– Normal.

Când era gata să plece, telefonul din buzunar îi vibră. Citi şi se încruntă.

– E şeful securităţii de la Brewer. Dallas la telefon.

– Locotenent, sunt Sly Gibbons de la Brewer, Kyle şi Martini. A avut loc o spargere.

– Cum adică?

– Ăăă... păi am venit mai devreme. Voiam să fiu puţin singur... Şi cineva a pătruns în biroul Martei. I-a accesat computerul. Lipsesc nişte fişiere şi au dispărut şi fişierele de rezervă. Şi...

– I-aţi alertat pe cei de la pază?

– Da, ăsta a fost primul lucru pe care l-am făcut, dar când au vrut să verifice înregistrările de pe camere, au întâmpinat probleme. Nu pot să înţeleg. Am plecat ultimul de la birou ieri. Am securizat totul eu însumi. Nu..

– Sunt pe drum. Rămâneţi acolo şi spuneţi celor de la pază că vin şi eu şi că vreau să văd toate înregistrările de pe camerele de supraveghere.

– Da, da. Rămân aici.

– Te duci să pui lucrurile la punct? o întrebă Roarke când ea ţâşni spre uşă.

– Da, aveau cheile ei, codurile, tot ce putea să aibă în geantă, în servietă. Au umblat la camerele de supraveghere. Trebuiau să şteargă documentele, probabil pe cele care puteau să-i dea de gol. Poate au făcut să pară că a avut loc o defecţiune...

– Nu şi-ar fi dat nimeni seama, dacă nu se uita cu atenţie.

– Dar noi exact asta vom face. Ei nu ştiu că ea a făcut copii după fişiere şi că le are pe computerul de acasă. Asta dacă nu au cercetat cu atenţie. Trebuie să plec.

Eve îl contactă mai întâi pe Denzel Dickenson. Acesta o privi epuizat.

– Sunt Dallas. V-a contactat cineva sau a încercat cineva să intre la dumneavoastră în apartament?

– Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi.

– Voi trimite câţiva ofiţeri la dumneavoastră ca să verifice. Nu vreau să deschideţi uşa nimănui altcuiva. Aţi înţeles?

– Da, dar...

– E doar o măsură de precauţie. Copiii sunt cu dumneavoastră?

– Da. Sora mea vine mai târziu în dimineaţa asta. Trebuie să... să începem să facem aranjamentele.

– Să nu vă mişcaţi de acasă, atâta vă rog.

Îşi luă haina de pe balustrada unde o lăsase cu o seară înainte şi o târî după ea până ce ieşi pe uşă. Maşina o aştepta în faţa casei. Probabil că-i spusese lui Summerset s-o scoată afară, de vreme ce noaptea o parca mereu în garaj. Urcă repede în ea, contactă dispeceratul şi aranjă să vină Peabody acolo.

– Am nevoie de tine şi de McNab la locul de muncă al victimei. Cineva a intrat prin efracţie. Vreau ca unul dintre ciudaţii de la IT să cerceteze computerul din biroul ei. Nu avem nevoie de mandat încă. Spune-i să îl contacteze pe Feeney ca să ştie că l-am luat pe unul dintre oamenii lui.

– Am înţeles. Plecăm acum.

Demară în trombă şi o zbughi prin porţile întredeschise. Cineva gândise lucrurile la rece şi, în cele din urmă, ajunsese la concluzia că ei aveau să pună un alt contabil ca să facă auditul. Nu renta să îi tot omoare pe contabili. Aşa că se gândise că era mai bine să distrugă fişierele, apoi să genereze altele la momentul oportun. Unele falsificate, poate. Sau să insiste ca auditul să aibă loc când îl vor avea la degetul mic pe contabilul responsabil. Sau... Ce tupeu! Să facă afaceri în altă parte ori să ceară în instanţă ca altă firmă să se ocupe de audit. Care era strategia cea mai bună? Să tragă de timp.

Se luptă cu traficul infernal, luă legătura cu cei de la biroul Mirei şi se puse bine cu bestia de administrator, ca să-l convingă să discute. Nu era o treabă uşoară să se dea bine pe lângă el, dar o făcu şi pe asta înainte să intre în parcarea unde era biroul

lui Gibbons. Parcă neregulamentar – fir-ar să fie! – şi aprinse girofarul.

Cu insigna la vedere, primi imediat acces în clădirea în care întâlni acelaşi paznic ca în ziua precedentă.

– Ştiu că domnul Gibbons crede că a pătruns cineva în birourile de sus, dar în registru nu apare că ar fi intrat sau ieşit cineva din clădire după program.

– Poate echipa de curăţenie?

– Da, ei da, dar s-au trecut în registru.

– Voi avea nevoie de copii după înregistrările făcute de camerele de supraveghere.

– Vi le aduc.

– Am chemat un tehnician de la IT să se ocupe de asta. Trebuie să apară. Să îi arătaţi sistemul vostru de securitate.

– Nici o problemă.

Dădu din cap şi intră în lift. Când ieşi, Sylvestor Gibbons o aştepta şi îi strânse mâna cu fermitate.

– E groznic. Cineva a furat documentele alea, locotenente. Erau în computerul Martei. Lucra la ele în ziua în care... în ziua aceea. Computerul ei e protejat cu parolă. Erau date confidenţiale. Şi noi suntem responsabili de ele.

– Înţeleg, spuse ea şi intră în biroul lui. Dumneavoastră ce căutaţi la computerul ei?

– Voiam să fac o copie după fişierele ei. Trebuie să se ocupe altcineva de proiect. Avem termene limită de respectat. Ni se vor prelungi, desigur, dar proiectul trebuie finalizat. Şi, dacă primiţi mandat şi îi confiscaţi toate documentele înseamnă că mai am nevoie de un set de copii.

– Aţi spus că informaţiile erau protejate prin parolă.

– Aşa este, dar eu am codul superior de acces. Ca supervizor, trebuie să pot accesa orice informaţie. L-am contactat pe domnul Brewer personal, am discutat cu dânsul şi a fost de acord.

– Când aţi vorbit cu el?

– În dimineaţa asta. Foarte devreme. Nu am dormit bine azi-noapte, aşa că eram treaz. Am reflectat asupra situaţiei şi am ştiut că trebuie să discut cu domnul Brewer.

– Am înţeles.

Asta probabil că îl disculpa pe Brewer. Nu avea cum să fi fost el.

– Haideţi să aruncăm o privire în biroul ei.

– Era securizat, îi spuse în timp ce descuia uşa. Nu e nimic nelalocul lui, cel puţin nu din cât îmi dau eu seama. Am introdus parola, am început să fac copii după fişiere, când am văzut că lipsesc câteva.

– Câte conturi au fost sparte şi securitatea câtor clienţi a fost compromisă?

– Opt la număr, asta până să alertez securitatea, iar apoi pe dumneavoastră. Mi-a fost teamă să mai fac vreo mişcare. Mi-a fost teamă că pot compromite dovezile, locul crimei... Sunt foarte necăjit.

– Dar aţi controlat apoi să vedeţi dacă aveţi copiile de rezervă?

– Imediat.

– Unde le ţineţi?

– Mă scuzaţi. Vă arăt acum. Sunt într-un seif din biroul meu. Toate copiile după datele confidenţiale sunt securizate.

– Cine ştie combinaţia care deschide seiful?

– În afară de mine? Directorii şi şeful securităţii.

– Şi nu o mai ştie nimeni din birou?

– Nimeni, nimeni.

– Cât de des schimbaţi combinaţia? întrebă ea în timp ce studia seiful solid amplasat într-o cămăruţă.

– Păi, nu cred că am schimbat-o vreodată. E aşa din fabrică, dar nu am avut niciodată vreo problemă. Nu am crezut că ar fi nevoie să o reprogramăm.

– Pun pariu că s-a mai întâmplat să fie cineva cu dumneavoastră aici atunci când puneaţi bine documente importante în seif. Asistenta dumneavoastră, unul dintre contabili, asistenţii lor.

– Da... da, spuse el şi se lăsă greu pe un scaun, cuprinzându-şi capul cu mâinile. E un coşmar! Toate părţile implicate vor trebui înştiinţate că datele lor ar putea fi compromise. Toată munca de până acum, proiectele finalizate şi transmise clienţilor şi Curţii vor trebui să fie refăcute. Şi reputaţia noastră... Eu sunt responsabil de această nenorocire.

– Persoana care a ucis-o pe Marta Dickenson şi care i-a compromis datele este responsabilă.

– Credeți că este aceeași persoană...

Eve îl privi și îl întrebă:

– Dumneavoastră ce credeți?

– Nu știu ce să mai cred.

– Mai lipsește ceva? Ceva ce nu era neapărat al Martei?

– Nu cred. Nu m-am uitat cu atenție.

– Uitați-vă acum. Voi chema o echipă de la criminalistică la fața locului să investigheze birourile, iar tehnicianul meu va analiza înregistrările de pe camerele de supraveghere și sistemul de securitate. La ce oră ați plecat de la birou ieri?

– Pe la patru. Am închis mai devreme. Au venit asociații, au vorbit cu toată lumea și ne-au spus să mergem acasă. Și astăzi avem închis. Eu am rămas încă puțin, apoi am încuiat și am plecat. M-am dus până în biroul domnului Brewer. Simțeam nevoia să vorbesc cu cineva. Când am ajuns acolo, domnul Kyle și domnul Martini încă nu plecaseră. Ne-am gândit să ținem o comemorare acolo, la birou. După aceea, m-am dus până la apartamentul Martei să îi prezint lui Denzel condoleanțele mele. Știu că ar vrea să fie alături de familie în momentele astea, dar Marta era ca un membru al familiei. Toți erau. Sunt. Și, când am ajuns acasă, am băut câteva pahare. Soția mea a fost foarte înțelegătoare în privința asta.

Făcu o pauză și clătină din cap.

– Erau și niște bani. Puțini. Trei sute de dolari. Au dispărut și aceștia. În rest, doar copii după fișierele Martei. Până acum am numărat zece. Cred că mai lipsesc încă vreo două din computerul ei. Ucigașul nu poate să fie unul dintre noi. Nu are cum. Noi suntem o familie, spuse Gibbons, cu privirea în podea.

Eve nici nu se obosi să îi spună că, cel mai adesea, membrii unei familii se fură unii pe ceilalți și că nu se dau înapoi nici de la crimă.

Ajunse și Peabody, și Eve îi făcu un semn să intre în biroul Martei, după care îi spuse:

– Lipsesc opt fișiere și cineva încearcă să mușamalizeze lucrurile, dar nu face o treabă prea bună. Când vine McNab să îi spui că, deși pare o eroare de sistem, trebuie să sape mai adânc să afle ce s-a petrecut.

– Așa o să și facă. Acum revizuiește protocolul de securitate cu tipul de jos.

– Au spart seiful din biroul lui Gibbons, au luat copiile, deci nu are cum să fie o eroare de sistem. S-au servit și cu vreo trei sute de dolari de pe acolo.

– N-au pierdut ocazia.

– Adevărat. Gibbons nu a schimbat niciodată combinația și a recunoscut că nu era mereu singur când deschidea seiful ca să pună ceva în el.

– Deci oricine lucrează acolo ar putea să știe combinația seifului. Și, în plus, știau mai mult ca sigur parola Martei, ținând cont că ea avea totul în geantă sau în servietă. Și dacă nu ar fi așa, dacă au pe cineva din interior, atunci puteau obține acces garantat la fișiere.

– Sunt profesioniști. Nu au răscolit locul, nu au făcut deranj, nu au folosit violența. Sau măcar semiprofesioniști; suficient de buni să își acopere urmele, dar îndeajuns de proști să se dea de gol cu banii și cu fișierele.

– Totul a fost făcut pe fugă, cum s-a întâmplat și cu crima, observă Peabody. Planul e bun, dar nu au fost meticuloși.

– Până una-alta, și-au terminat treaba. Nouă nu ne mai rămâne nimic de făcut pe aici, conchise Eve. I-am anunțat pe cei de la laboratorul criminalistic; nu că ar găsi ceva. De restul se ocupă McNab. Ar trebui să mergem să vorbim cu șmecherii care fac afaceri pe aici.

– Ai ținută de șmecheră.

– Nu începe să-mi critici ținuta!

– Nu pot să-ți fac complimente? Ești culmea!

– Tu porți cizme de cowboy roz. Ce știi tu despre modă?

– Tu mi-ai dat cizmele, îi aminti Peabody. Și să știi că mereu primesc complimente când le port.

Merseră la parter, iar Eve îl căută pe McNab. În ceea ce privește moda, Ian McNab avea gusturi aparte. Eve se gândi că poate exista o întrebuințare la miile de buzunare ale pantalonilor lui violet, dar nu-și dădea seama de ce el îi asortase cu un pulover atât de colorat, încât te lua durerea de cap. Peste el își pusese o vestă lungă, fără mâneci, tot violet, probabil ca să ascundă arma. Doar că inimile fosforescente ce păreau să danseze pe

spatele vestei depășeau orice limită a discreției. Și Roarke spunea că ea nu avea gusturi în materie de vestimentație!

Când McNab scoase capul la vedere, cerceii de argint din ureche i se legănară ușor. Avea părul ca al lui Roarke – drept și blond –, prins la spate în timp ce muncea, însă al lui se întindea până la inimile fosforescente de pe spatele vestei.

– Cine a făcut asta se pricepea, îi spuse lui Eve. A făcut să pară că e o defecțiune de sistem, cum pățesc multe calculatoare mai vechi.

– Dar nu asta s-a întâmplat aici.

– Nu. A lăsat o amprentă.

– I-ai luat amprentele?

Eve mai avea puțin și țopăia de bucurie la auzul cuvintelor lui.

– Nu amprentă din aia. O amprentă digitală. Dacă faci o scanare standard a sistemului, ai zice da, o eroare, fir-ar să fie! Dacă sapi însă mai adânc, descoperi un cod de închidere a sistemului, ascuns printre celelalte. E ca într-un joc de-a v-ați ascunselea, și asta e o ascunzătoare a naibii de bună. Trebuie să mai fac câteva teste, dar cred că au folosit o telecomandă, ceea ce înseamnă că au avut echipamente performante și un tehnician excelent.

– Foarte bine. După ce termini aici, vezi ce poți să afli despre computerul din biroul victimei.

– Am înțeles, spuse McNab și se întoarse la treabă.

Avea o față firavă, uscățivă. Ochii săi mici, de un verde superb, se opriră asupra pieselor, iar gura repeta parcă de una singură:

– Un tehnician excelent... Oprește camerele, alarmele, desface încuietorile în unu, doi, trei... O fi un sistem mai vechi, dar e bun!

– Nu și-a făcut treaba, spuse un bărbat cu o figură blândă de bătrânel, îmbrăcat într-un costum din trei piese. Nu e bun de nimic. Ce alt sistem mi-ați recomanda?

– Ei bine...

McNab se uită la Eve.

– Mă scuzați, mă numesc Stuart Brewer, sunt acționar majoritar la Brewer, Kyle și Martini. Dumneavoastră sunteți locotenent Dallas?

– Domnule Brewer. Măcar nu mai pierdea vremea căutându-l, se gândi ea. Am înțeles că domnul Gibbons v-a contactat mai devreme în dimineața asta.

– Da, de două ori. Prima dată în legătură cu fișierele Martei. Nici unul din noi și nici asociații mei nu ne-am gândit la asta ieri. Încercam să ne revenim după ceea ce s-a întâmplat și am lăsat să ne scape din vedere acest lucru. Am fost nechibzuiți, iar acum plătim. Când m-a sunat iar Sly să îmi spună de spargere, mi-am dat seama că ne-am făcut-o cu mâna noastră. Sistemul ăsta este vechi, după cum a remarcat și tânărul de aici. Sunt, de asemenea, membru al concernului care deține această clădire. Am actualizat sistemul în mod regulat, ca să corectăm erorile din soft... Am zis bine?

– Da, domnule, îi răspunse McNab.

– Am făcut asta pentru a economisi bani, în loc să investim într-un sistem nou și eficient. Și acum... Știți cumva dacă au fost compromise și alte sedii?

– O echipă de criminaliști este pe drum, și vom cerceta clădirea, dar cred că e evident că au fost vizate sediile dumneavoastră de audit, cu precădere fișierele doamnei Dickenson.

– Credeți că Marta a fost ucisă pentru ele? Era o femeie tânără, avea copii, avea viața înainte. Și credeți că a fost ucisă pentru fișiere? Informația înseamnă putere, informația înseamnă bani; este o armă, dar și o apărare. Înțeleg asta, dar nu și crima. Dumneavoastră da, puteți înțelege.

– Vreau să vorbim despre fișierele pe care le-a primit în ziua morții ei. Cunoașteți indivizii care au legătură cu ele?

– Nu, dar am de gând să aflu despre ce este vorba până la sfârșitul zilei. Am pornit afacerea asta acum șaizeci de ani, alături de Jacob. Jacob Kyle. Acum douăzeci de ani, Sony a devenit partener cu drepturi egale. Aveam de gând să mă retrag din afacere peste șase luni, însă acum cred că va trebui să îmi amân pensionarea. Eu am pornit afacerea asta și nu mă las până nu o pun iar pe picioare.

*

– Îmi pare rău pentru el, zise Peabody când ieșiră din clădire. Îmi pare rău pentru Brewer. Știu că e și el suspect, dar părea așa de istovit.

– Iată de ce nu e suspect în momentul ăsta: el are acces la informațiile care au fost furate. E șeful cel mare și, dacă voia fișierele alea, ar fi putut pur și simplu să le ia. Dacă era ceva putred

la mijloc şi era şi el implicat, în loc să numească un contabil care să facă bilanţul, ar fi putut spune: „Hei, mă ocup eu de asta. Fac eu bilanţul contului ăstuia sau al conturilor ăstora". La fel şi cu ceilalţi doi, Kyle şi Martini. Dacă eşti îndeajuns de inteligent încât să faci o afacere ca asta să prospere timp de mai bine de jumătate de secol, chiar mai mult, atunci ştii şi să îţi acoperi urmele, fără să trebuiască să ucizi un angajat.

Eve îşi băgă mâinile în buzunare. Nu era la fel de frig, se gândi când observă că nu bătea vântul, dar tot era destul de frig. Apoi continuă:

– Şi dacă nu eşti, sau dacă ţi se pare mai eficient să ucizi un angajat, în nici un caz nu ţi-ai sparge propriul sediu şi nu ai lua fişierele, după aşa ceva.

– Pentru moment, să ne concentrăm asupra afacerilor din fişierele pe care victima le-a trimis către computerul personal. Nu a dezvăluit nimic hoţilor, chiar dacă au forţat-o. A avut ea un motiv să facă asta, un motiv să vrea să lucreze la ele de acasă, unul pe care l-a ţinut secret, doar pentru ea.

– A descoperit ceva, se aventură Peabody în timp ce urcau în maşină.

– Poate că da. Sau poate că a avut o presimţire. Avea nişte întrebări, îşi luase nişte notiţe. Voia să sape după răspunsuri. O să dăm o raită. Cel mai apropiat sediu e al firmei Young-Biden. O companie medicală, cu centre sanitare, spitale, clinici, medicamente, aprovizionări şi alte prostii din astea.

Centrul Young-Biden avea cinci etaje, toate îmbrăcate în marmură şi sticlă, vopsite în culori luminoase, vii. Erau cinci persoane la recepţie; fiecare dintre ele avea o înfăţişare tinerească, proaspătă şi un aer sănătos. Pe ecranele de pe pereţi se derulau prezentări ale diverselor laboratoare, centre de reabilitare şi sănătate şi clinici din întreaga lume. Eve se apropie de biroul de la recepţie şi aşteptă pînă când unul dintre cei cinci de la recepţie se uită la ea.

– Da, cu ce vă pot ajuta?

– Aş dori să vorbesc cu Young sau cu Biden.

Femeia se arătă atât de uimită, încât sprâncenele aproape că i se ridicară până la linia părului.

– Aveţi programare?

– Am asta, spuse Eve şi puse insigna pe tejghea.

– Înţeleg, veni răspunsul recepţionerei, care apoi privi lung la insigna lui Eve, de parcă ar fi fost un păianjen mare şi păros. Doamna Young nu este în ţară în acest moment. Domnul Young-Sachs este, însă se află într-o şedinţă; la fel şi domnul Biden. Dacă doriţi să faceţi o programare...

– Sigur că da. Pot să fac o programare ca domnii Young-Sachs şi Biden să fie aduşi la secţia de poliţie pentru a fi interogaţi. Când credeţi că vor dori să vină?

Recepţionera se încruntă vizibil şi spuse:

– Sunt sigură că nu va fi nevoie. Vă rog să mă scuzaţi o clipă.

Se învârti pe scaun şi, cu spatele la Eve, murmură ceva în căşti. Când se roti înapoi, faţa ei era inexpresivă.

– Domnul Young-Sachs vă va primi în scurt timp. Vă rog să urcaţi la etajul patruzeci şi cinci, unde vă va întâmpina cineva.

– Aşa voi face, zise Eve şi se îndreptă către lift, ridicând din umeri. A fost plăcut.

– De ce oamenii ăştia se enervează aşa de mult când trebuie să le spună şefilor lor să vorbească cu un poliţist? se întrebă Peabody. Acum, serios, nu e pielea lor la bătaie.

– N-am idee, dar mă bucur că se enervează, recunoscu Eve, apoi păşi în lift şi apăsă butonul pentru etajul patruzeci şi cinci. Mă încarcă de energie.

Capitolul 9

La etajul patruzeci şi cinci atmosfera se schimbase, era calmă; la asta contribuiau mult culorile calde, mocheta groasă, plantele cu frunze şi zonele de aşteptare stilate. O blondă de un metru optzeci, pe tocuri cui şi într-un costum scurt şi negru, o întâmpină pe Eve cu un zâmbet plăcut, profesional.

– Ofiţer?

– Locotenent Dallas, detectiv Peabody.

– Locotenente. Eu sunt Tuva Gunnarsson, mă ocup de secretariat pentru domnul Young-Sachs. Pot să vă întreb în legătură cu ce e această vizită?

– Treburi poliţieneşti.

– Da, desigur.

Vocea plată şi purtarea ei nu se modificară.

– Vă rog să veniţi cu mine.

Cum de reuşea blonda să plutească pe tocurile cui părea un lucru ce ţinea de magie, dar plutea, prin zona de aşteptare, dincolo de uşile de sticlă, pe un coridor cu pereţi din geamuri, până la uşile duble, mari. Le deschise pe amândouă şi intrară în biroul mare, elegant, al şefului ei. Şi mai multă sticlă, şi mai mult pluş în două zone pentru conversaţii, un bar argintiu şi lucios, trei ecrane de perete şi o consolă de comandă în aceeaşi culoare argintie, lucioasă, în spatele căreia se afla un fotoliu din piele roşie ca sângele.

– Domnul Young-Sachs va veni imediat la dumneavoastră. Vă pot servi cu ceva?

Deschise un panou din perete şi scoase la iveală o zonă de bucătărie, cu un bar plin şi un set de pahare sclipitoare, rubinii.

– Nu, mulţumesc. De cât timp lucraţi aici?

– De şase ani, de patru ca secretară a domnului Young-Sachs.

– Care-i funcţia lui?

– Este director financiar. Doamna Young este director executiv. Acum e plecată din ţară.

– Am auzit. Şi Biden?

– Biden e director executiv. Domnul Biden senior s-a retras.

Expresia ei se schimbă uşor când aruncă o privire spre uşă. Eve detectă o roşeaţă pe chipul ei la intrarea şefului. Aproape că putea simţi feromonii secretarei cea trăsnet. El avea aproape patruzeci de ani, îşi dădu seama Eve. Arăta sexy ca un tip din postere, în costumul lui excelent croit. Avea tenul unui bărbat bogat, un corp bine lucrat la sala de fitness şi un rânjet şmecheresc, pe care probabil că femeile îl găseau încântător. În plus, avea pupilele dilatate asemenea unui drogat, aflat pe culmi.

– Îmi pare rău că v-am făcut să aşteptaţi. Carter Young-Sachs.

Întinse mâna spre Eve, o strânse mai mult decât s-o scuture şi făcu la fel cu Peabody.

– Haideţi să luăm loc. Tuva, ce-ar fi să ne uimeşti cu cafeaua ta? E foarte pricepută, zise el şi făcu semn cu ochiul. Îmi pare rău, nu mi-au spus numele dumneavoastră.

– Locotenent Dallas, detectiv Peabody.

– Mi s-a părut că vă ştiu de undeva.

Dădu din deget, iar inelul inscripţionat de pe degetul lui mijlociu licări.

– Soţia lui Roarke şi personajul-cheie dintr-un film de la Hollywood, prezentat în New York. Eu şi Ty mergem la premieră. Tuva, suntem onoraţi cu prezenţa unor vedete.

– Cu poliţia, îl corectă Eve. Nu suntem aici pentru a onora pe cineva şi nici pentru cafeaua uimitoare.

– Oricum, putem bea. Eu abia aştept premiera, mai ales acum că am avut ocazia asta de a vă întâlni pe amândouă.

Se lăsă pe spătar, îşi întinse mâinile, şi toate celelalte gesturi pe care le făcu părură exagerate, probabil din cauza acelei energii induse chimic.

– Cu ce vă pot ajuta?

– O cunoaşteţi pe Marta Dickenson?

– Nu-mi sună cunoscut. Tuva?

– A fost auditor la Brewer, Kyle şi Martini. A fost omorâtă.

– O, aşa-i, spuse el şi, preţ de o clipă, afişă o mină mai serioasă. Bătrânul Brewer m-a sunat personal în legătură cu asta. Uitasem. Nu era auditorul iniţial. A fost...

– Chaz Parzarri, îi aminti Tuva când aduse cafeaua.

– Aşa-i. Băiat bun. A avut un accident. Ghinion pentru Brewer şi ceilalţi.

– Îmi puteţi spune unde aţi fost acum două seri până la miezul nopţii?

– Acum două seri?

Arăta de parcă ea îl întrebase unde fusese în urmă cu cinci ani, într-o marţi, la două şi cincisprezece minute fix.

– Ai fost la noaptea de poker, la clubul tău. Şoferul te-a luat la şapte, îi spuse Tuva.

– Aşa-i, aşa-i. N-am câştigat nimic. N-am făcut decât să pierd, dar, la naiba, totul pentru o cauză bună.

– La ce oră aţi plecat de la club? îl întrebă Eve.

– Nu sunt sigur. Am plecat repede, din moment ce-am încasat-o. Poate pe la nouă şi jumătate sau zece.

– Şi v-aţi dus acasă?

– Păi, nu, spuse el aruncând o privire spre Tuva şi ridicând din umeri. M-am dus acasă la Tuva. V-aş putea spune că am lucrat până târziu, dar, ce naiba, suntem cu toţii adulţi. Nu ştiu sigur când am plecat.

Tuva stătea cu spatele foarte drept şi cu obrajii îmbujoraţi.

– La unu şi ceva dimineaţa.

– Ea ştie, zise el, afişând un rânjet strâmb şi făcând din nou cu ochiul. Mare scofală. Amândoi suntem singuri. Hei, Ty, hai să le cunoşti pe celebrele Dallas şi Peabody.

Încă un tip cu aspect de model de pe un poster, serios în comparaţie cu lejeritatea lui Young-Sachs, cu o expresie meditativă şi îmbufnată, pe care unele femei o considerau la fel de atrăgătoare precum rânjetul şmecheresc. Se trânti într-un fotoliu ca şi cum ar fi fost epuizat.

– Tuva, ce-ar fi să aduci încă o ceaşcă? Mi-ar prinde bine nişte cafea.

El rânji subtil spre Eve.

– Deci? Sunteţi la vânătoare de clone?

– De criminali, contraatacă ea. Criminalii Martei Dickenson.

– Cine?

Încă o dată, Tuva oferi informaţia şi aduse o nouă ceaşcă.

– Nu văd ce legătură are asta cu mine... cu noi. Îmi pare rău pentru femeie, dar o să pună un alt auditor.

– Aş dori să ştim ce-aţi făcut în urmă cu două seri, între ora nouă şi miezul nopţii.

El îşi dădu ochii peste cap, dar îşi scoase agenda.

– Am luat autobuzul corporaţiei până în South Beach, la o petrecere. Tu ai vrut să te duci la chestia aia cu poker, spuse el către Young-Sachs. Ai zis că te simţi norocos. A pierdut, spuse Biden şi îi arătă degetul mare asociatului său. Eu am fost norocos. M-am întors pe la zece, ieri dimineaţă.

– Va trebui să verificăm ambele alibiuri.

– Pentru o contabilă?

Pentru prima oară, Biden arăta puţin interes şi enervare.

– Da, pentru o contabilă care, la momentul crimei, făcea un audit companiei dumneavoastră, şi al cărei birou a fost spart azi-noapte. Copiile pe care le făcuse documentelor dumneavoastră au fost furate.

– Pentru Dumnezeu! Asta nu-i de bine.

Nesigur, Young-Sachs se uită spre Tuva.

– Ar fi bine să informezi consilierii financiari şi avocaţii, începu Tuva. Să schimbi codurile de acces, să...

– Ce dracului de pază de doi bani au acolo la... cum naiba-l spune?

– Brewer, Kyle şi Martini, îl ajută Tuva.

– Renunţăm la serviciile lor, să fiţi siguri de asta.

– Nu suntem clienţi, îi zise Tuva. Au fost desemnaţi de Curte.

– Atunci vorbeşte cu blestemaţii de avocaţi şi găseşte pe cineva care nu e un idiot nenorocit.

– Sunteţi conştienţi, interveni Eve, că trupul Martei Dickenson a fost găsit de Bradley Whitestone în faţa clădirii în renovare unde va fi sediul grupului de firme WIN?

– La naiba, fă-mi legătura cu Rob pe videotelefon, ordonă Biden. Şi dă-i nevestei lui Roarke numele avocaţilor noştri. Am terminat.

Eve se ridică încet şi Biden văzu ceva pe chipul ei care îl făcu să-şi schimbe atitudinea.

– Fără supărare.

– Prea târziu. Ar trebui să fiţi atent să nu jigniţi poliţiştii, domnule Biden, mai ales când sunteţi implicat într-o investigaţie de crimă.

– Vorbiţi cu avocaţii. Eu am terminat, zise el şi se ridică brusc în picioare. Caută-l pe Rob şi trimite-l la mine în birou.

Ieşi val-vârtej.

– Îmi cer scuze, începu Young-Sachs. Ty tinde să se piardă cu firea când e supărat.

– Interesant. Cineva s-a pierdut clar cu firea în cazul Martei Dickenson. Mulţumesc pentru cafea. Ţinem legătura.

– A fost o cafea chiar foarte bună, murmură Peabody în timp ce se întorceau la lift.

– Ciocolată. Puţină ciocolată în cafea.

– Eşti sigură?

– Mă pricep la ciocolată.

– Atunci, la naiba. O terminasem cu dulciurile până după premieră. Nu se pune, nu? Pentru că n-am ştiut ce conţinea.

– Aşa-i, zise Eve şi intră în lift bombănind. Ticălosul!

– Ştiu. Amândoi sunt, pe bune, dar Young-Sachs era genul de ticălos benign. Poate din cauza faptului că era puţin ameţit.

– Ceea ce-l face nu numai ticălos, ci şi prost. Secretara ştie mai multe decât amândoi la un loc. E topită după şeful ei. Ar minţi pentru el, fără îndoială, numai că el n-ar fi capabil de crimă. Nu personal. Cât despre celălalt, ar putea comanda crima ca pe un simplu prânz.

– Încep verificările lor.

– Aşa să faci. Următorii. Alexander şi Pope.

Birourile de la Alexander şi Pope respirau o cu totul altă atmosferă, de demnitate pretenţioasă. Mobilier greu, obiecte de artă în rame aurii, groase – multe tablouri cu oameni călare şi cu câini care alergau pe lângă ei. În recepţie toată lumea vorbea în şoaptă, aşa cum ar fi făcut într-o sală de operaţii. În timp ce Eve şi Peabody erau conduse, în spatele ei, Eve auzi sunetul unui videofon pornit, voci şi zgomot de paşi grăbiţi.

Biroul lui Sterling Alexander reflecta zona de recepţie, cu nuanţele închise, pernele mari, mocheta în tonuri graţios de şterse şi obiectele de artă cu rame ornate. El stătea la birou – un bărbat

cu înfăţişare prosperă, cu părul negru. Tentele perfecte de păr alb de la tâmple adăugau un aer distins la trăsăturile lui bine cizelate.

El le invită pe Eve şi pe Peabody să ia loc cu un gest al mâinii şi făcu un semn similar către secretară, ca să plece.

– Pope va veni imediat. Am vorbit deja cu Stuart Brewer şi cu Jake Ingersol... ştiţi cine sunt. Am vorbit şi cu consilierul nostru juridic. Am înţeles că aveţi o treabă de făcut, o procedură de urmat, dar eu şi partenerul meu trebuie să acţionăm repede, ca să ne protejăm compania şi investitorii.

– Am înţeles. Aţi cunoscut-o pe Marta Dickenson?

– Nu. Am lucrat cu Chaz Parzarri. Şeful lui ne-a informat că el a fost rănit grav în timp ce era plecat din oraş şi că auditul nostru... care este solicitat prin regulament municipal... urmează să fie preluat de această femeie, Dickenson. Apoi am aflat că a fost omorâtă, iar acum, biroul a fost compromis, iar datele noastre financiare confidenţiale au fost furate. Este evident ce s-a întâmplat.

– Da?

– Accidentul lui Parzarri trebuie să fi fost înscenat astfel încât această femeie să pună labele pe datele noastre. Oricine a făcut-o, a lucrat cu ea. Bănuiesc că e unul dintre concurenţii noştri.

– Aveţi concurenţi aşa de agresivi?

– Este o piaţă agresivă, după cum probabil ştiţi, din moment ce soţul dumneavoastră este implicat în piaţa imobiliară.

– Mi se pare prea agresiv să bagi un auditor în spital şi să omori un altul doar pentru a avea acces la nişte date financiare, dar, zise ea înainte ca el să intervină, noi investigăm toate pistele. De aceea trebuie să vă întreb unde aţi fost în seara crimei.

O pată roşie apăru pe obrajii lui.

– Îndrăzniţi?

– O, da. Dacă refuzaţi să răspundeţi, lucru la care aveţi dreptul, voi interpreta asta într-un fel care nu v-ar plăcea.

– Nu-mi place atitudinea asta.

– Mi se întâmplă des, nu-i aşa, Peabody?

– Da, să trăiţi, aşa-i.

– Ascultă, tânără...

– Locotenent, replică Eve pe un ton tăios.

Pieptul lui Alexander se umflă de două ori.

– Tatăl meu a fondat firma aceasta înainte ca tu să te fi născut. Şi o conduc de şapte ani. Am jucat la bursă casa de la ţară a guvernatorului.

– Frumos, numai că tot trebuie să ştiu ce-aţi făcut. E vorba de rutină, domnule Alexander. Nu e nimic personal.

– Pentru mine e personal. Am fost cu soţia şi cu câţiva prieteni la cină la Top of the Apple.

– Asta a fost după ce v-aţi întâlnit şi aţi băut ceva cu Jake Ingersol de la grupul de firme WIN?

La fel ca Galahad înainte de micul dejun, Alexander mai avea puţin şi o străpungea cu privirea, însă nu se simţi tentată să-i ofere bacon.

– Da. Am discutat despre afaceri pe care n-am nici intenţia, nici obligaţia să ţi le dezvălui. M-am întors acasă, la soţie, şi am luat maşina ca să mergem la restaurant, la rezervarea de la ora opt. Am plecat de acolo aproape de miezul nopţii.

– Bine.

Se auzi o bătaie uşoară în uşă, ca o zgârietură de şoricel.

– Intră! strigă Alexander, iar şoricelul se strecură înăuntru.

– Îmi pare rău că am fost reţinut.

Bărbatul subţire, cu expresie îndurerată, cu faţa prelungă, flancată de urechi enorme, îi întinse lui Eve o mână flască.

– Locotenent Dallas, v-am recunoscut. Şi detectiv Peabody. Mă bucur să vă întâlnesc, şi mai ales înainte de premieră. Eu şi cu soţia mea abia aşteptăm să mergem. Şi tu cu Zelda, Sterling.

– N-avem timp de pălăvrăgeli, se răsti Alexander.

– Sigur. Îmi pare rău. Eu sunt Thomas Pope.

– Trebuie să lămurim mizeria asta, Tom.

– Ştiu, spuse Pope şi ridică mâinile cu un aer neputincios. I-am contactat pe toţi cei despre care am vorbit. O să fie bine, Sterling.

– Cineva încearcă să ne saboteze.

– Nu ştim asta. Nu te mai supăra. N-am fost singurii afectaţi. În plus, o femeie a murit. A murit, zise el şi se uită la Eve. Avea doi copii. Am auzit asta la ştiri.

– Da. Trebuie să vă întreb ce aţi făcut în noaptea în care a fost ucisă.

– O, vai! Desigur, desigur. Am fost acasă. Mi-am petrecut seara acasă, cu soţia mea. Fata noastră a ieşit cu prietenii. Ne-am făcut griji. Are şaisprezece ani. Am stat în casă toată seara, iar fiica noastră s-a întors acasă la zece... la timp.

Zâmbi când spuse asta.

– Aţi văzut pe cineva sau aţi vorbit cu cineva în seara aceea, în afară de soţia dumneavoastră şi de fată?

– Ah, de fapt am vorbit cu mama mea. Mama noastră, se corectă el şi se uită la Alexander. Suntem pe jumătate fraţi.

– Chiar aşa?

– Da, am vrut să-ţi spun, Sterling, dar totul a fost aşa de întors pe dos încât am uitat. Am discutat cu mama şi, da, cu unul dintre vecini. Când am plimbat câinele.

Fiecare propoziţie conţinea o doză de scuză.

– Am uitat să spun că am ieşit să plimb câinele. Avem un câine, şi împreună cu vecinul meu ne plimbăm câinii, atunci când putem. Aşa am făcut. Pe la ora nouă.

– În regulă. Mulţumesc. Acest audit e solicitat prin regulament municipal?

– Da, confirmă Alexander. Iar tata crede în contabilitatea ţinută în ordine.

– Este un mod de a menţine casa curată, interveni Pope, care îşi drese glasul. Mama zicea mereu asta. La început s-a alăturat firmei ca asociată, apoi a devenit parteneră cu drepturi depline. Deşi ea şi domnul Alexander Senior s-au despărţit în viaţa privată, au rămas parteneri de afaceri până la retragerea lor din activitate.

– Nu are rost să insistăm pe afacerea de familie, se răsti Alexander.

– E interesant, contraatacă Eve. Au fost ceva probleme la celelalte audituri?

– Sigur că nu.

Pope vorbise primul, apoi tresări şi aruncă o privire spre fratele său vitreg.

– Nu vreau să mă bag unde nu-mi fierbe oala, dar, deşi au existat câteva probleme minore, care au fost rezolvate imediat, suntem foarte mândri că ţinem casa curată.

– Există vreo şansă să primesc copii după auditurile anterioare?

– Sigur că nu.

De data aceea Alexander vorbise primul, pe un cu totul alt ton.

– Nu mai avem timp de pierdut cu asta. Căutați la concurență. Este evident că femeia asta a fost prinsă în ceva care a costat-o viața. Noi suntem victimele.

– Mda. Sunteți victimele. Mulțumim pentru timpul acordat.

Eve scrâșni din dinți când ea și Peabody ieșiră pe hol.

– Încă un ticălos.

– Lumea-i plină de ei. Dacă te uiți la ei sau îi asculți, nu-ți dai seama că sunt rude.

– Alexander nu consideră că sunt rude. El crede că Pope e un obstacol, atunci când nu-l consideră un nătărău. Iar Pope știe. Alexander joacă rolul de victimă, ceea ce mă deranjează. Pope însă e un pic prea șters.

Reluă interogatoriul în cap în timp ce traversară holul.

– Alexander face pe importantul, dar videotelefonul lui nu a sunat deloc cât am fost acolo, și poți fi sigură că nu a cerut să i se preia apelurile de către secretară. În schimb, telefonul lui Pope a zumzăit de două ori.

– N-am observat asta, ci cât de curat era biroul lui Alexander. Nu conținea nimic care să indice că lucra la ceva.

– Pun pariu că Pope face cea mai mare parte din munca murdară, treaba de interior, în timp ce Alexander face pe grozavul. Când te ocupi de treaba murdară, ai acces la multe lucruri.

– Nu pare genul care să fie în stare să fure, să înșele și să omoare.

– Mulți oameni care fură, înșeală și omoară nu par în stare, Peabody. De-aia fură, înșeală și omoară până îi prindem noi. Hai să mergem la următorul.

*

Birourile de la Your Space se întindeau pe două niveluri, într-o zonă din centru. Eve se gândi că o familie de patru persoane putea locui acolo confortabil, mai ales pentru că designul reflecta o casă mai degrabă decât un spațiu de lucru. Zona de așteptare se întindea în jurul unui șemineu care ardea, cu o poliță pe care se aflau bețișoare parfumate și flori. O altă zonă de așteptare se afla lângă fereastră. În cel de-al doilea spațiu, o femeie

arăta ceva pe o tabletă unui cuplu de tineri care păreau complet absorbiți. În locul pazei, a secretarelor și a administratorilor vigilenți, una dintre cele patru fondatoare ale firmei le întâmpină personal pe Eve și pe Peabody.

– Latisha Vance, zise femeia înaltă, cu pielea ca de abanos, care le strânse mâinile, vioaie. Angie e cu niște clienți, dar eu am ceva timp. Putem merge sus dacă doriți. Vă pot servi cu ceva? Avem niște prăjituri proaspete. Sunt mortale.

– Nu, mulțumim, spuse Eve, ignorând geamătul înfundat al lui Peabody. Celelalte partenere ale dumneavoastră sunt disponibile?

– Atât Holly, cât și Clare sunt plecate cu treburi. Mă aștept să se întoarcă nu peste mult timp.

Le conduse în sus pe treptele suspendate, vopsite în roz bombon.

– Sunteți aici în legătură cu femeia care a fost omorâtă, Marta Dickenson?

– Da.

– Am vorbit cu domnul Gibbons în ziua aceea și mi-a spus despre accident, asigurându-mă că acest lucru nu va cauza nici o întârziere.

– Ați întâlnit-o vreodată pe doamna Dickenson?

– Da.

Latisha trecu pe lângă un dormitor și intră într-un birou spilcuit și bine organizat, unde o femeie lucra la un computer deasupra căruia se aflau rafturi.

– Îmi pare rău, Kassy, am nevoie de cameră.

– Nici o problemă. Continui în sufragerie.

Latisha se așeză pe un scaun gri, curbat, în timp ce femeia ieși din încăpere.

– Kassy e șefa noastră de birou. Da, am întâlnit-o pe Marta. Eu și cu asociatele mele ne-am dus la sediul Brewer înainte să-i angajăm. Ne place să vedem cum stau lucrurile. Ne-a plăcut destul de mult ce-am constatat acolo. Ne-a plăcut de Marta și am sperat că va reuși să se ocupe de contul nostru, dar în acel moment nu avea timp pentru noi. Însă și Jim e în regulă și sperăm să-și revină deplin și repede. Dar Marta... Tocmai vorbisem cu ea cu o săptămână în urmă.

– Despre ce?

– Voia să ne angajeze.

– Pentru ce?

– Noi ne ocupăm de organizare. Când eu și Angie am început totul, doar noi două, ne-am concentrat pe case particulare... pe camere, mai exact. Mergeam acolo, proiectam un sistem, îl ajutam pe client să facă o schimbare, și asta era o provocare, redesenam spațiul, dacă era necesar, și tot așa. Angie și Tisha au venit după șase luni, și atunci, eu și cu Holly am început să discutăm la sala de fitness, zise Latisha, care își schimbă poziția și își puse picioarele tonifiate unul peste altul. Ea lucra pentru un designer de interior și se gândea să înceapă ceva pe cont propriu. În schimb, a venit la noi. Angie a adus-o pe Clare, care era, de fapt, șefă de birou. Ea ne-a sugerat să începem să organizăm, să reorganizăm și să refacem spațiile de birouri. Locul acesta a fost ideea lui Clare, spuse ea și arătă în jur. Birourile nu trebuie să arate ca niște birouri, ca să fie productive și eficiente, iar noi putem să le arătăm clienților ce se poate face, câtă productivitate și confort pot obține de la spațiul lor, fără înghesuială. Îmi pare rău, m-am abătut de la subiect.

– Nu, e bine de știut.

– Marta m-a contactat. Voia să-i facă o surpriză soțului, să renoveze biroul lui de acasă și dormitorul. Stabiliserăm o întâlnire ca să mergem să vedem locul. Eu și cu Angie trebuia să ne vedem cu ea lunea următoare.

– Ați vorbit cu ea după ce a preluat auditul?

– Nu. Intenționam să-i trimit un email a doua zi, doar ca să stabilesc o legătură. Eram preocupate pentru Jim și voiam să-i dau puțin timp ca să se familiarizeze cu dosarul nostru. Și apoi...

– Vă ocupați de afacere de cinci ani?

– De afacerea asta, da.

– Merge bine?

– Merge, răspunse ea și se mai înveseli. Majoritatea oamenilor nu știu cum să înceapă, cum să renunțe, cum să redecoreze și să reproiecteze. De asta ne ocupăm noi.

– Iar acest audit se face din cauza unei potențiale fuziuni?

– Da. Am fost abordate de o companie care proiectează și produce echipamente pentru organizare. Au o afacere online bună, dar au nevoie de un aport de bani și de o legătură. Suntem în

discuții ca să-i alipim la Your Space. Înainte de a face următorul pas am vrut niște cifre solide, ale noastre și ale lor, așa că am insistat pe audituri aprofundate. Dacă facem asta, e un pas mare. Ar însemna să ne extindem, să găsim un spațiu de vânzare și pentru birouri, pentru ramura aceea nouă, și să facem angajări. Trebuie să fim sigure că suntem pregătite pentru așa ceva, din punct de vedere financiar, și ambele părți trebuie să fie sigure că fundația e solidă.

– Consilierul dumneavoastră financiar știe despre acest lucru?

– Știe foarte bine, da, și lucra cu Jim. Și eu știu, din ce-a apărut în media, că trupul Martei a fost găsit chiar acolo, la noua clădire WIN. Este... deranjant să ai atâtea legături cu o crimă.

– Lucrați cu Jake Ingersol de la WIN?

– Da. Are multă energie, spuse ea și zâmbi. Entuziasm. Întotdeauna spunem că, după o întâlnire cu Jake, avem impresia că putem organiza o lume întreagă. Angie a vorbit mai întâi cu el, doar... Iat-o.

Bruneta se mișcă repede, cu pas hotărât, și întinse mâna spre Eve și apoi spre Peabody.

– Angie Carabelli. Trebuie să vă spun că e o mare plăcere să vă întâlnesc, deși e o împrejurare groaznică. Țelul nostru este să organizăm Lumea lui Roarke.

– Angie, spuse Latisha și tresări.

– Ei, haide, ăsta-i adevărul. Ne pare rău pentru Marta. Ne-a plăcut de ea și abia așteptam să lucrăm cu ea. Ce vreți să știți?

– Vă lăsăm repede în pace dacă ne spuneți unde ați fost în seara crimei, de la nouă la miezul nopții.

Angie se uită la Latisha.

– Nu te saturi să ai mereu dreptate?

– Nu.

– Tisha a zis că o să vină poliția și că o să ne pună exact această întrebare. Eu am zis: „Ba nu. De ce-ar face-o?", iar ea a spus...

– Conexiuni, continuă Latisha.

– Așa că am vorbit despre asta între noi.

– Ca să vă puneți poveștile în ordine, zise Eve cu blândețe.

– Doamne, așa sună, nu? spuse Angie și râse. Nicidecum, doar ca să ne pregătim, mai ales pentru că la buletinele de știri au spus

că dumneavoastră vă ocupați de caz, deși am bănuit că o să trimită alți detectivi. Dar speram să fiți dumneavoastră, pentru că am țelul ăsta cu Roarke. Profesional, adăugă ea și zâmbi.

– Dacă Angie are ceva în cap, interveni Latisha, de obicei îi iese pe gură.

– Așa e. De ce să ascund? Nu e eficient. Și iată-vă aici, punând întrebări. M-am pregătit, dar tot am un gol în stomac.

– Ce-ar fi să mă ocup eu de asta? sugeră Latisha. Am fost toate aici... toate cinci... până pe la nouă și jumătate. Am avut o întâlnire peste program, iar Clare a făcut friptură irlandeză.

– Îi place să gătească, interveni Angie. Kassy a plecat prima. S-a măritat în septembrie și voia să se ducă acasă la iubițelul ei. Apoi a plecat Holly ca să se întâlnească cu tipul cu care se vede. O ducea la dans. Pe mine nu mă duce nimeni la dans. Părea complet ametită, nu-i așa, Tisha?

– Da. Angie și Clare au plecat împreună.

– Am luat împreună un taxi. Locuim în aceeași clădire. Unul dintre vecinii noștri dădea o petrecere, așa că ne-am dus acolo.

– Iar eu am încuiat și m-am dus acasă, pentru că în acest moment n-am nici o viață personală, încheie Latisha. Am mers pe jos. Locuiesc la doar cinci străzi distanță.

– Aș fi vrut să nu mergi singură pe jos noaptea, o certă Angie.

– Am centura neagră la karate și am la mine un spray paralizant. Până la unsprezece eram deja în pat. Singură.

– E vina ta. Dacă i-ai fi dat încă o șansă lui Craig, cred...

– Angie, nu cred că locotenent Dallas sau detectiv Peabody sunt interesate de lipsa mea de sex din acest moment.

– Toată lumea e interesată de sex, nu-i așa? zise ea și rânji spre Peabody.

– E greu de contrazis așa ceva.

– Pot să vă întreb ceva?

Peabody clipi uimită.

– Da.

– A fost ciudat să investigați crima femeii pe care o jucați în film? Semăna puțin cu dumneavoastră, în fragmentele publicitare. Trebuie să fie foarte ciudat.

Latisha oftă pe scaunul ei curbat.

– Da, a fost ciudat.

– Și ce scandal, care nu face decât să adauge puțină aromă... Nu-ți da ochii peste cap, Tisha, așa e. Aș omorî pe cineva ca să merg la premiera din New York. Nu literalmente, spuse ea repede. Îmi pare rău. Sunt emoționată și, de obicei, nu mă comport așa. De obicei nu am emoții, doar că acum am. Niciodată n-am fost interogată de poliție. Și, în plus, sunteți chiar dumneavoastră, polițista din cazul Icove. Și partenera de viață a lui Roarke. Și Doamne, îmi pare rău, dar îmi plac la nebunie cizmele dumneavoastră, îi spuse ea lui Peabody.

– Mulțumesc. Și mie.

Latisha se ridică, scoase o sticlă de apă dintr-un dulap și o dădu prietenei ei.

– Ia o gură, respiră.

– Mersi, spuse ea și respiră, apoi luă o gură de apă. Suntem niște femei deștepte și ambițioase, care și-au pus capetele și talentele la un loc pentru a face ceva. Și acum lucrăm ca să avansăm puțin. Facem treabă bună, câștigăm bine și ne place foarte mult munca noastră. Și ne pare foarte rău pentru ce i s-a întâmplat Martei.

Latisha se întinse și strânse mâna lui Angie.

– Cam asta e.

– Încă ceva, interveni Eve. Ați auzit despre intrarea prin efracție de la firma Brewer?

– Da. Domnul Brewer ne-a sunat personal, cam cu o oră înainte să veniți, îi spuse Latisha lui Eve. Se pare că primesc lovitură după lovitură.

– Furtul fișierelor dumneavoastră financiare vă afectează?

– Nu știu. Nu cred. Suntem o firmă relativ mică, iar ceea ce-i în fișierele acelea ar fi fost arătat reprezentanților companiei cu care vrem să fuzionăm. Este o problemă pentru că s-ar putea să amâne fuziunea, dar nu ne grăbim.

– Vrem să nu ne grăbim, adăugă Angie. Pare o treabă bună, dar la fel s-a întâmplat și cu pantofii aceia fabuloși, pe care i-am cumpărat săptămâna trecută și au sfârșit prin a ajunge la Clare, după ce mi-au făcut bășici peste bășici. Înțelegeți ce vreau să spun?

Peabody rânji.

– O, Doamne, eu înțeleg.

– Oricum, continuă Latisha, Kassy a vorbit despre asta cu Jake. Chestia e că am lucrat inteligent şi curat, aşa că, dacă datele ies la iveală, e bine. Şi deja am schimbat parolele, am alertat companiile financiare şi aşa mai departe. Se pare că cineva i-o trage lui Brewer, nu nouă.

*

– Ele nu sunt ticăloase, conchise Peabody în timp ce urca înapoi în maşină.

– Nu, dar şi cei care nu sunt ticăloşi pot să înşele, să fure şi să omoare.

– Nu văd ce motiv ar avea.

– Poate că e ceva cu fuziunea. Poate una dintre ele acţionează pe ascuns, zise Eve şi ridică din umeri. Nici eu nu prea cred, dar conexiunea există.

– Mie îmi place de ele. Mă întreb ce preţuri au. Mie şi lui McNab ne-ar prinde bine puţină organizare în casă.

În acel moment, Eve era mai preocupată să-şi organizeze notiţele şi creierul.

– Am o întrevedere cu Mira şi vreau să pun câteva lucruri cap la cap înainte să mergem din nou la partenerii de la WIN. Apucă-te să verifici alibiurile, de la cap la coadă. Eu vreau să dau de poliţia din Vegas ca să văd ce s-a întâmplat cu accidentul de la care a început totul.

Capitolul 10

Avea destul de multe pe cap; detectivi care trebuiau să se ocupe de investigaţii la cererea ei sau s-o informeze despre stadiul în care se aflau; trebuia să citească sau să descifreze raportul lui McNab despre securitatea de la clădirea lui Brewer şi despre progresul descifrării datelor din calculatorul de pe biroul victimei; propria ei planşă şi agenda trebuiau şi ele actualizate. În plus, avea nevoie de cafea şi de câteva minute de linişte pentru gândire. În timp ce adăuga fotografiile pe planşă, Trueheart bătu în tocul uşii.

– Îmi pare rău că vă deranjez, locotenente. Aveţi un minut? Hei, o cunosc!

– Pe cine?

El intră şi arătă spre poza lui Holly Novak.

Intrigată, Eve se mai uită o dată la partenera de la Your Space. Atrăgătoare, pe jumătate asiatică. Părul brunet încadra un chip cu o expresie vioaie şi ochi de un verde-deschis.

– Cum şi de unde?

– O caut, spuse el. O, da, au angajat-o... pe firma ei... ca să organizeze şi să renoveze biroul mamei mele. Adică, biroul la care lucrează mama mea. Am fost acolo într-o zi şi am cunoscut-o. E suspectă?

– Nu cred, dar fă-mi profilul ei.

– Prietenoasă, energică. Nemiloasă, zicea mama mea, dar în sensul bun al cuvântului. Mamei i-a plăcut de ea, ştiu asta. A zis că îşi dorea ca mătuşa mea s-o angajeze. Mătuşa mea e foarte strângătoare, iar când a aflat că sunt poliţist la sediul central, a spus că pune pariu că ne-ar prinde bine un organizator, ba chiar

a făcut o glumă că am putea să ne luptăm cu criminalii într-un spațiu mai mare. Mi s-a părut amuzant.

El studie planșa în timp ce vorbea.

– Ea și firma ei au legătură cu cazul Dickenson.

– Sunt multe legături în cazul Dickenson.

– Afaceri mari, bani mulți...

Când văzu privirea întrebătoare a lui Eve, roși ușor.

– Mă refer la Young-Sachs și Biden. Se bucură de multă atenție din partea presei; afaceri și bârfe. O nouă generație de oameni influenți.

– Cum ți s-au părut?

– Păi, mie mi s-au părut răsfățați, înțepați și lăudăroși. Probabil că nu e corect, din moment ce asta e treaba presei; și, de obicei, lucrurile sunt exagerate.

– Nu, aș zice că e corect în cazul ăsta. Și adaugă epitetul de ticăloși.

– Cred că așa mi s-a părut și mie.

– De ce-ai nevoie, Trueheart?

– O, îmi pare rău, locotenente. Nimic deosebit. Eu... voiam doar să vă mulțumesc pentru că-mi acordați o șansă cu examenul pentru detectivi.

– Meriți șansa asta, iar Baxter te-a susținut. Restul depinde de tine.

– Da, să trăiți. N-o să vă dezamăgesc. M-ați luat de pe trotuar, continuă el repede. M-ați adus la sediul central și m-ați repartizat în grija lui Baxter ca să mă antreneze. M-a învățat multe, locotenente. N-o să vă dezamăgesc pe nici unul din voi.

– Faci treabă bună, Trueheart. Cât timp continui așa, nu poți dezamăgi pe nimeni.

– Da, să trăiți. Nu vreau decât să fac o treabă bună. Și o insignă de detectiv, adăugă el rânjind.

– Să n-o dai în bară cu munca. Învață, și o să ai insigna. Acum șterge-o.

Rămasă singură, închise ușa biroului și-și luă niște cafea. Se așeză la birou și își puse picioarele sus. În timp ce o savura, studia planșa. Răsfățați, înțepați și lăudăroși pentru un grup. Pe celălalt îl putea defini drept pompos, supărat și invidios, chiar

puțin timid. Și al treilea? Ambițios, bine clădit și eficient. Dar oare toate astea aveau legătură cu crima?

Your Space. Ceva nu se lega. Poate că îi scăpa, momentan, așa că își propuse să se ocupe de firma asta mai târziu.

Young-Biden. Ei aveau mai mult decât generația de dinainte și făceau mai puține pentru asta. Young-Sachs nu numai că se culca des cu secretara lui, dar depindea de ea în totalitate. Din câte observase Eve, el nu știa nimic despre propria lui companie și puțin îi păsa dacă se droga în timpul programului. Poate Biden știa mai multe, trebuia să se asigure de asta, dar din câte înțelesese din scurta lor întâlnire, lui îi plăceau costumele scumpe, viața luxoasă și nu avea nici o problemă să profereze injurii în stânga și-n dreapta.

Alexander și Pope. Grozavul care făcea pe grozavul. Îl trata pe fratele lui vitreg ca pe un nimic, ceea ce Pope părea să accepte. Eve bănuia că Alexander îi trata pe toți ca pe niște nimicuri. Poate că era un complex de inferioritate moștenit de la mamă, își zise ea, din moment ce mămica avusese proasta inspirație să-i dea naștere lui Pope.

Era un lucru amuzant sau interesant faptul că numele lui Roarke fusese adus în discuție la fiecare interogatoriu. Trebuia să se gândească și la acest lucru. Se ridică și rearanjă planșa. Avea cincisprezece minute până la întrevederea cu Mira. Destul timp ca să mai bea o cafea și să se mai gândească puțin. Nici nu apucă bine să-și așeze fundul pe scaun că cineva bătu la ușă.

– La naiba!

Peabody băgă capul înăuntru.

– Îmi pare rău, dar...

– Doar o clipă.

Gennifer Yung își făcu apariția în cadrul ușii.

– Mi s-a spus toată dimineața că nu sunteți disponibilă.

Eve îi făcu semn lui Peabody să iasă și să închidă ușa.

– Am fost pe teren.

Ocoli biroul și dădu să întoarcă planșa.

– Nu-i nevoie. Am mai văzut până acum scheme ale unor crime.

– Ați mai văzut vreodată una centrată pe un membru al familiei?

– Nu sunt novice, locotenente. Lăsați-o așa cum este, vă rog.

Yung stătea în picioare, cu umerii încordați, cu spatele drept și se holba la planșă.

– Ați fost ocupată.

– Da, așa e. Uciderea cumnatei dumneavoastră este prioritatea numărul unu pentru mine.

Yung dădu din cap și își frecă ceafa.

– Îmi cer scuze c-am dat buzna aici. Așteptarea este cumplită, locotenente, și poate fi distructivă. Mi-am spus să am răbdare cu privire la mandatul pentru fișierele din biroul ei. Știu că astfel de lucruri pot fi delicate și pot dura. Deja am intervenit cam mult, așa că mi-am spus că trebuie să aștept, să las timp pentru procesare. Și iată că acum cineva a profitat de acest timp ca să fure dovezi valoroase. Dovezi care vă puteau conduce spre ucigașul Martei.

– Doamnă judecător, știți că nu pot discuta despre caz cu dumneavoastră, dar vă voi spune că analizăm și procesăm o cantitate considerabilă de informații, urmăm toate pistele posibile, îi interogăm pe toți cei care simțim că ar putea avea vreo legătură, de orice natură, cu moartea ei.

– Ați trimis o echipă acasă la fratele meu.

– Ca măsură de precauție după intrarea prin efracție în biroul cumnatei dumneavoastră.

– Da. În regulă. E ușor să te obișnuiești să fii la conducere, să deții controlul. Mai greu e să te găsești în situația în care nu mai ai nici un control. Trebuie să lași totul în mâinile altuia. Nu contează dacă știi că acele mâini sunt capabile. Nu sunt mâinile tale.

Își ridică palmele, se uită la ele și le închise.

– De dimineață m-am dus cu fratele meu să-și vadă soția. Pe Marta. Dintre toate lucrurile pe care le-am văzut în anii petrecuți la tribunal, nimic n-a fost așa de oribil.

Își drese glasul.

– Fratele meu și familia lui vor sta deocamdată la mine. S-a gândit că ar fi mai ușor pentru copii să fie acasă cu lucrurile lor, dar e prea dureros pentru ei, pentru fiecare dintre noi. Va fi cu mine, dacă aveți nevoie de el.

– Din nou, îmi pare sincer rău pentru pierderea suferită. Când am vreo informație pe care o pot face publică, vă anunț imediat.

Ea dădu din cap, apoi se uită din nou la planșă.

– Credeți că ucigașul e acolo?

– Nu știu, dar cred că mobilul crimei e acolo. Acesta duce la o persoană sau la mai multe.

– Plec, vă las să vă întoarceți la muncă.

Când ușa se deschise și Yung ieși, Eve își trecu mâna prin păr. Durerea, își zise ea, lăsa mereu în urmă o senzație de apăsare. Își luă haina pe care o aruncase când intrase și lăsă acea greutate în urmă, ca să ajungă la timp la întâlnirea cu Mira. Se grăbi, pentru că nu voia să ia o săpuneală de la secretara Mirei, dacă întârzia chiar și un minut. Trecu pe lângă biroul dragonului cu – potrivit calculelor ei – treizeci de secunde mai devreme și tot i se aruncă o privire încruntată.

– Doamna doctor are un program foarte încărcat astăzi.

– E valabil pentru toți.

Secretara își țuguie buzele și apăsă pe butonul interfonului.

– Locotent Dallas e aici să vă vadă, zise ea și pufni. Intrați.

Mira stătea în picioare și aranja pe o tavă niște cești frumoase. Purta un costum într-o combinație de gri și levănțică, pantofi mov cu tocuri și lanțuri de argint. Părul ei castaniu-deschis era dat pe spate, iar expresia din ochii albaștri deveni mai caldă când întâlni privirea lui Eve.

– Da, ți-am făcut ceai, care nu prea-ți place, dar îți prinde bine. Ai avut câteva zile lungi și dificile.

– Asta-i meseria.

– Este. Și totuși, mă bucur să te văd că pari destul de odihnită și elegantă.

– Roarke s-a ocupat de garderobă. A trebuit să mă confrunt cu o mulțime de moguli ai afacerilor.

– O alegere excelentă. Puternică, dar nu dură, la modă, dar nu țipătoare, autoritară, însă nu amenințătoare.

– Se pare că și ție îți vorbesc hainele.

– Da, și de multe ori îmi spun: „Cumpără-mă". Ia loc.

Alese unul dintre fotoliile confortabile în formă de cupă, apoi îi dădu lui Eve una dintre cestile drăguțe.

– Ce face judecătoarea Yung?

– Se ține tare.

– Îmi place foarte mult de ea, atât personal, cât și profesional. Am întâlnit-o pe Marta de câteva ori. Mi s-a părut o femeie frumoasă și iubitoare.

– Aşa părea. A murit pentru că a tras lozul necâştigător.

– Poftim?

– Totul duce la concluzia asta. Doi auditori sunt implicaţi într-un accident şi ies din calcul. Ea moşteneşte o parte dintre fişierele lor. Câteva ore mai târziu moare în urma a ceea ce ucigaşul a sperat să pară un jaf violent. La scurt timp după aceea, biroul în care lucrează este compromis, computerul ei e spart, iar fişierele... şi originalele lor... dispar. Lozul necâştigător.

– Da, înţeleg. De acord. Deci uciderea n-a avut legătură cu persoana ei şi a fost prost pusă în scenă. Tu o numeşti în raport „făcută de nişte pseudoprofesionişti". Cred că e o abordare corectă.

– Îi am pe mahării ăştia, da? Companii la care mă uit cu atenţie. Îl am pe Roarke care face ce ştie cel mai bine, care se pricepe la afaceri, cifre şi bani mai bine decât mine, aşa că el poate să-mi dea mai multe informaţii sau mă poate ajuta să elimin o parte din cele la care mă uit acum. Dar mahării pe care-i am, hai să zicem că toţi au însuşiri care îi puteau duce la ordonarea crimei unei contabile. Ea era doar o unealtă, o unealtă nepotrivită, care o făcea să reprezinte un potenţial pericol.

– A fost făcută în grabă. Atât momentul, cât şi modul de operare au fost alese în grabă. Totuşi, mahării de care vorbeşti îşi pot permite profesionişti în toată regula.

– Da, admise Eve, dar poate că ei nu consideră necesar să plătească mai mult pentru asta. Ea nu-i decât un robot, nu contează.

– Nevoile lor le depăşesc pe ale ei, spuse Mira şi dădu din cap în timp ce sorbea din ceai. Nu le pasă de vieţile celor care lucrează pentru ei, adăugă Mira şi sorbi din nou în timp ce se gândea. Mi-ar plăcea să citesc rapoartele tale de la interogatoriile din dimineaţa asta.

– Ţi le aduc.

– Aş zice că ai de-a face cu indivizi brutali, cu sânge rece şi antrenaţi fizic să omoare. Celor cărora li se comandă aşa ceva se supun şi nu gândesc. A duce victima departe de locul în care lucra şi a lăsa corpul ei la câteva străzi distanţă de zona în care ar fi trebuit să fie pare lipsit de logică.

– Ea ar fi trebuit să meargă la metrou, dar ei n-au ştiut asta. Ei, sau cel care i-a angajat, probabil că au presupus că ea va merge pe jos. În plus, locaţia era convenabilă.

– O clădire goală şi, în plus, una la care se pare că aveau acces.

– Nu şi-au făcut griji pentru conexiuni poate pentru că erau grăbiţi. E doar un jaf, iar ea nu-i decât o contabilă.

– Oricine i-a angajat, dacă au fost într-adevăr angajaţi, nu s-a gândit deloc pe termen lung. A fost un gest impulsiv, cu satisfacţie de moment, mai degrabă decât ceva planificat cu grijă şi cu fineţe. Pe autorul faptei îl preocupă fişierele, informaţiile, care puteau fi incriminatorii într-un fel, nu victima. Ea e uşor de înlocuit. Nu e cruzime. E egoism.

– E o chestiune de afaceri.

– Da. Afaceri. Şi cum să conduci şi să menţii o afacere de succes când nu eşti înclinat să priveşti lucrurile pe termen lung, să fii atent la detalii, să îţi croieşti drum cu orice mijloace atunci când te confruntă cu o problemă?

Eve se lăsă pe spătar.

– O moşteneşti.

Mira zâmbi.

– Cinic, iar în acest caz, chiar plauzibil. Ucigaşii, după cum am zis, sunt nişte brute. Nu e un abuz sexual, nu e mânie, nu-i nimic personal. Deşi modul de operare în sine este un fel de a te da mare.

– A te da mare?

– „Sunt puternic. Vezi ce puternic sunt... pot să frâng gâtul cuiva cu mâinile goale." Repede şi curat, după raportul lui Morris. Au un aparat cu electroşocuri, care e letal dacă e folosit la intensitate maximă, dar apelează la forţă brută. Da, s-a dat mare şi a omorât-o cu mâinile goale, în loc să utilizeze arma sau alt obiect. El este arma.

– Bine, zise Eve şi încercă să priceapă. Mda. Bine. Şi poate că el avea nevoie să se dea mare pentru că fusese nevoit să folosească aparatul cu electroşocuri pe o femeie neînarmată, pe la spate, iar asta e o dovadă de laşitate. El trebuia să spele ruşinea.

– Aşa cred şi eu. Şi sursa? Nerăbdător, impulsiv, obişnuit să aibă ceea ce-şi doreşte, şi repede, cu o mare lipsă de compasiune sau de atenţie faţă de cei care îşi fac treaba ca să-şi poată duce traiul.

– Asta cam elimină patru dintre suspecţii mei.

Mira zâmbi.

– Care sunt cei patru?

– Patru femei, cinci, dacă o iei în calcul şi pe directoarea de birou de la Your Space. Ele n-au moştenit nimic, provin din pătura de mijloc şi sunt atente la detalii. Face parte din munca lor. Sunt organizate şi eficiente. Dacă ar fi luat-o la ochi pe victimă, cred c-ar fi făcut totul ca lumea. Ar fi fost o treabă foarte curată şi foarte îngrijită.

– E un compliment?

– Chiar este. Şi se pricep la planificare. Victima n-a avut timp să ajungă prea departe cu fişierele. Omorârea ei n-a fost eficientă. Bine, pe ele le pot elimina de pe listă şi-mi pot îndrepta atenţia în altă parte. Mă scuteşte de timp pierdut. Mersi.

– Îţi spun ce cred după ce mă uit pe rapoartele de la interogatoriu.

– Foarte bine.

Eve se ridică şi observă cu surprindere că ceaşca ei era aproape goală. Nu-şi amintea când băuse din poşirca aia.

– Aşa... mă gândeam că ar trebui să-ţi spun că am avut un vis azi-noapte.

Pe chipul Mirei apăru o expresie îngrijorată.

– Un vis?

– Mda. Nu un coşmar. I-ai putea spune un fel de revizie a zilei, un fel de trecere în revistă a crimei, la faţa locului. Uneori, aşa îmi dau seama de o altă latură a victimei sau a ucigaşului, sau de un fir ori de o abordare. Oricum, ea era acolo. Stella.

– Înţeleg.

– Nu m-a deranjat în vis. Nu m-a supărat, nu m-a întors pe dos. Doar i-am spus să se care de acolo.

Mira zâmbi spre ea ca şi cum ar fi câştigat o medalie de aur.

– Perfect. E un progres.

– Aşa cred. Chestia e că, aflându-se acolo, mi-am dat seama de ceva. Nu ştiu de ce, cu excepţia faptului că ea nu s-a gândit niciodată la mine, niciodată nu m-a pus pe mine înainte... sau altundeva. Nu numai că nu m-a protejat, ea a fost unul dintre moştrii de sub pat. Mamele ar trebui să se gândească la copiii lor. Nu trebuie să-mi spui că nu a fost mama mea decât prin ADN. Ştiu asta. Mă descurc cu ideea asta, dar totul s-a întors la Marta. Şi mi-am dat seama că ea s-a gândit la copiii ei, la familia ei.

Copiase fişierele pe calculatorul de acasă, dar nu le-a spus ucigaşilor. S-ar fi dus după soţul ei, sau cel puţin după fişiere. Ea ştia asta. Nu sunt sigură dacă a crezut că o vor omorî oricum, însă cred că a murit înainte să-şi pună familia în pericol. Pentru mine, a contat mult când m-am sculat şi mi-am revenit. Mi-am dat seama că Stella pe mine m-ar fi omorât numai dacă se tăia într-o foaie de hârtie, pe când femeia asta ar fi murit ca să-şi protejeze familia. Am dormit mai bine, cred, ştiind asta.

– Eşti o femeie puternică, Eve. Nimic din ce-a făcut Stella nu te poate distruge.

– M-a rănit, dar mă descurc. Voiam să ştii că sunt bine.

– Eu sunt aici, la bine şi la rău.

– Ştiu. Tocmai asta mă ajută să mă descurc. Trebuie să mă întorc. Mersi că ţi-ai făcut timp pentru mine.

Mira se ridică s-o conducă la uşă.

– Abia aştept premiera.

– Of, Doamne!

Mira râse şi o bătu pe spate.

– Sunt pregătită să fiu uluită de vedete, de modă, de strălucire. L-am pus pe Dennis să-şi cumpere un smoching nou. O să fie foarte chipeş.

– Întotdeauna arată bine.

Slăbiciunea lui Eve pentru Dennis al Mirei îi alungă o parte din anxietatea pe care o simţea legată de eveniment.

– Dacă nu închid cazul înainte, o să ai ocazia să te întâlneşti cu suspecţii mei. Mare parte din ei vor fi acolo.

– Şi mai incitant.

– Aşa cred.

Eve ieşi, surprinsă puţin de atitudinea Mirei. Se hotărî să treacă pe la divizia de omucideri, ca să verifice progresul lui McNab şi să schimbe câteva cuvinte cu Feeney, dacă avea timp.

Îl găsi pe McNab dansând pe scaun în cubul lui, cu fundul osos care se balansa şi cu umerii înguşti care se mişcau în timp ce vorbea cu computerul din biroul victimei în limbajul de neînţeles al tocilarilor. Îi atinse umerii mişcători şi se aşteptă ca el să tresară pentru că era evident adâncit în lumea lui, dar el nu făcu decât să se învârtă cu scaunul.

– Hei, Dallas.

– Cum merg treburile pe aici?

– Bine. Primesc același cod pe care l-am primit și la securitatea clădirii. Același individ l-a spart, prin aceeași metodă. E ca o amprentă.

– Mi-ai mai zis. Cum pot folosi amprenta asta?

– Când termin aici, m-am gândit să fac niște cercetări, să văd dacă aflu cine a scris codul. E un anumit stil, să știi. Ca pantofii.

„Pantofi și amprente", își zise ea. „*E-style.*"

– Bine.

– Uite care-i treaba. Nu văd nici o cale de acces la fișierele pe care le-a trimis ea. Eu, dacă intru, sparg tot și caut peste tot. Mi se pare că scopul a fost ca autorul să ia fișierele, să compromită unitatea și să meargă mai departe. Nu cred că cine a făcut asta s-a obosit să afle dacă le-a copiat. A făcut-o de pe un disc, vezi?

El arătă spre ecran, de unde ea nu înțelegea nimic.

– Dacă zici tu.

– Da. E chiar acolo. M-am gândit că toți contabilii au o gândire analitică, da? Își fac copii la copii, apoi fac o copie de rezervă, în caz că lumea sare în aer. Așa că ea a făcut copii la fișiere pe discuri, apoi a mers mai departe și a copiat totul în calculatorul de acasă de pe discuri, câte un disc pentru fiecare fișier. Eu le-aș fi pus pe toate pe unul singur, în dosare separate, dar câte unul pentru fiecare înseamnă să fii analitic.

– OK.

– Probabil că a avut copia la ea în servietă. De fapt, ar fi cam trebuit s-o aibă la ea, ținând cont de factorul analitic. Deci, când au prins-o, au crezut că sunt acoperiți. Trebuie să fii analitic atunci când ai de-a face cu cei analitici.

Asta pricepuse și ea.

– Deci, ție ți se pare că cineva a primit o misiune și a făcut exact ce i s-a cerut. Nimic mai mult. N-a fost nici un „hai să merg mai în profunzime".

– Asta-i chestia. Majoritatea hackerilor se joacă puțin, își bagă nasul. Hei, dacă tot ai intrat acolo... Ăsta n-a făcut așa. S-a dus direct, fără să se abată, zise McNab și făcu un gest cu mâna în aer. Cel puțin eu n-am descoperit încă.

– Bine, se potrivește.

Îl lăsă să se balanseze și să se clatine în continuare, și bagă capul pe ușa biroului din fericire liniștit, în culori șterse și inert al lui Feeney.

El stătea la birou, îmbrăcat cu o cămașă bej. Din moment ce încă purta o haină maronie pe deasupra, ea presupuse că tocmai se întorsese de pe teren. Își desfăcuse cravata la fel de maronie, dar nu și-o scosese, deci însemna că era posibil să iasă din nou. Părul lui, o combinație de roșcat și cărunt, era ciufulit în jurul feței adormite ca a unui câine basset. Lucra în fața unui ecran tactil și la tastatură, în același timp.

Poate că se îmbrăca asemenea unui polițist, gândea ca un polițist, mergea ca un polițist, dar îl putea întrece pe McNab și pe toți ceilalți tocilari din departamentul lui la un loc. Ea bătu repede în tocul ușii.

– Ai cinci minute?

Feeney ridică un deget, continuă cu ce naiba făcea, apoi mormăi mulțumit:

– Acum am cinci minute. Nenorocitul de hărțuitor virtual. Crede că poate să terorizeze femei, să se strecoare în sistemele lor de securitate, să le violeze sau să le jefuiască, și apoi să iasă fluierând? O să fluiere în curând într-o cușcă.

– L-ai prins?

– I-am prins semnătura, locația, iar acum ceilalți sunt pe urmele lui. Dacă-l prind, ar trebui să fluiere în închisoare.

– Cine se ocupă?

– Schumer.

– E bun. O să ducă la bun sfârșit cazul.

– Mda, zise Feeney și-și frecă fața. Au fost zile lungi. Și la tine la fel.

– Mda. Se pare că la tine se-ncheie. Eu nu pot spune același lucru.

– Băiatul lucrează la asta.

– Da, face tot ce poate. Apreciez că l-ai lăsat să se ocupe de asta, mai ales că ai fost și tu prins în menghină.

– Nici o problemă.

El întinse mâna spre castronul cu alune glazurate când Eve se rezemă de biroul lui.

– Eu am niște tipi răi care au făcut treaba, dar n-au depus nici un efort să fie atenți până la capăt. Au omorât o femeie pentru că asta le era treaba, dar femeia nu trebuia omorâtă ca să-și atingă scopul. Apoi s-au întors ca să curețe în urma lor și n-au verificat în toate colțurile. Au folosit o locație pentru crimă, care dă de bănuit. Victima e auditor... de bani mulți. Locul crimei e proprietatea unor consilieri financiari... de bani mulți. Iar cele două firme au câteva lucruri în comun.

– Neglijent.

– Da, însă doar pe jumătate. Ca și cum aș scrie eu un raport răutăcios de genul: „Face treaba, dar nu gândește mai departe, nu e capabil să evalueze situația și să se adapteze când aceasta se schimbă". Trueheart o să dea examenul pentru detectivi după primul an.

Feeney se întoarse și zâmbi.

– Se descurcă.

– Da. Vezi tu, nu mai e nou, dar încă e o prospătură. Întotdeauna o să fie o prospătură, pentru că așa e el, dar știu de ce l-am trimis în misiune. Nu doar pentru că își face treaba bine, ci pentru că leagă detaliile unul de altul, se adaptează situației, după caz. Ar putea greși la un moment dat, fiindcă nu are prea multă experiență, dar n-ar face aceeași greșeală de două ori.

– Nu te contrazic.

– Trueheart primește aprecieri pentru asta, la fel și Baxter deoarece l-a antrenat, și a făcut-o bine. Eu primesc aprecieri fiindcă am văzut în el potențialul. Și primesc aprecieri pentru că sunt șefa lor.

– Și te alegi cu critici când ei o dau în bară sau fac ceva de mântuială.

– Exact.

– Deci avem câțiva nătângi, așa văd eu lucrurile. Crima n-a fost nici isteață, nici dezordonată. A fost, pur și simplu, făcută neglijent. I-a rupt gâtul, nu?

– Da, ceea ce Mira zice că a fost o metodă ca să se dea mare, și se pare că așa a fost. Doar pentru asta ai o brută la îndemână. Apoi, ai un hacker care trece de sistemul de securitate decent, dar nu strălucit, după aceea de un alt sistem de securitate, în computerul victimei și în seiful șefului ei. Și-a făcut treaba, dar

nu mai caută pe-acolo ca să vadă dacă victima a făcut copii ale fișierelor acelea nenorocite pentru care a făcut atâtea eforturi ca să le fure. Și-a făcut treaba. Nătângul sau nătângii și-au făcut-o pe-a lor. Numai că...

– Management prost.

– Da! zise ea și ridică brațele lovind aerul cu pumnul. Management al dracului de prost. Iar acum ești șucărit pentru că polițiștii îți vin în prag în timp ce tu ai pus, practic, covorașul de bun-venit în întâmpinarea lor. Și tot nu știu sigur cine e făptașul.

– Ai mai aliminat din suspecți?

– Da, din fericire.

– E un început.

– Sunt tot felul de ticăloși și, uitându-mă la ei, mi-l pot imagina pe fiecare făcând asta, ordonând asta. Chiar dacă îmi dau seama cine e, e posibil să fie circumstanțial acum. Și încă nu mi-am dat seama exact de motiv. Banii sunt. Trebuie să fie banii. Este lăcomie sau, cum a zis Roarke, avariție. E o lăcomie mai stilată, nu?

Feeney își împinse în față buza de jos și dădu din cap afirmativ.

– Sună mai stilat.

– Avariție. Suferi de așa ceva, deci te bălăcești în ea, însă vrei mai mult. Ești în stare să înșeli, să furi și să omori pentru mai mult, și să te protejezi.

– L-ai pus pe tipul tău bogat să se uite peste datele financiare?

– Da.

– Dacă vrei să afli motivul, caută la soții.

– Nici unul nu are așa ceva.

– Pun pariu că fiecare are parte de sex de undeva. Partenera de viață fie știe, fie își petrece timpul cheltuind banii, fără să-i pese. Dacă nu și-o trag cu cineva anume, atunci află cu cine se văd, agață-le sau plătește-le. Oamenilor lacomi le place să vorbească despre bani, despre cât de mulți au.

– Lui nu-i pasă de oamenii care lucrează pentru el, continuă ea. Nu știu dacă asta include o parteneră, dar ar trebui să existe o escortă, o șustă, o amantă. Sex și bani, întotdeauna un duo câștigător.

Luă o mână de alune și bagă în gură una în timp ce se ridică.

– Mersi. E ceva ce merită verificat.

– Nenorociții lacomi care omoară femei merită o cușcă la fel ca ticăloșii care le urmăresc virtual și le violează.

– Așa-i.

– Hei, strigă el în timp ce ea se îndrepta spre ușă. Soția mea zice că trebuie să închiriez un costum pentru chestia cu premiera.

– Nu știu, Feeney. Mira tocmai mi-a spus că l-a pus pe soțul ei să-și cumpere unul.

– Ce porcărie e asta? Cine naiba are nevoie de un smoching ca să se uite la un film amărât?

– Eu trebuie să port rochie și tocuri cui și să-mi pun mizeria aia pe față. Așa că nu mi te plânge că trebuie să porți un smoching.

– Rahat, se plânse el.

– Așa-i, admise ea și plecă mai departe.

Capitolul 11

Întoarsă în birou, Eve căută pe site-urile cu mondenități și bârfe din societate în speranța că va găsi niște perle. În timpul căutării, contactă poliția din Vegas ca să obțină o copie a raportului poliției asupra accidentului în care fuseseră răniți Arnold și Parzarri. Un alt contact îi oferi informația că cei doi bărbați urmau să primească acceptul de a călători a doua zi. Intenționa să dea de amândoi pentru interviuri, imediat ce acest lucru era posibil.

În timp ce înota printre bârfe – haine, coafuri, lipeli, despărțiri, pregătiri –, mai făcu o căutare după soția lui Alexander, soția lui Pope, Tuva Gunnarsson și logodnica lui Newton. Era destul, își zise ea, cel puțin pentru început. Își adună lucrurile și se îndreptă spre spațiul de lucru.

– Peabody, vino cu mine.

– Nu găsesc pe nimeni de pe listă care să aibă o dubă, spuse Peabody în timp ce își băgă mâinile în buzunare și o prinse din urmă pe Eve.

– Rude, prieteni, închirieri...

– Nimic încă, dar mai fac săpături. De exemplu, știai că Chaz Parzarri are paisprezece verișori de gradul unu și unsprezece dintre ei trăiesc în New York sau în New Jersey?

– Nu știam.

Eve se strecură în lift și se întrebă de ce dracului era așa de înghesuit când îl folosea ea.

– Dacă nici unul dintre ei nu are o dubă, n-am nevoie de informația asta.

– Nu voiam decât să spun că sunt o mulțime de verișori și că nici unul nu are o dubă, dar fac căutări și asupra oamenilor și

potențialelor lor vehicule. Am căutat steguleţe roşii. Jocuri de noroc, prostituate, călătorii neobişnuite...

„Un management bun", îşi zise Eve, simţindu-se mândră de ea însăşi. Un management bun contribuia la munca bine făcută.

– Şi?

– Până acum numai lucruri la care te poţi aştepta în ceea ce priveşte jocurile de noroc, prostituatele şi călătoriile. Cu excepţia tipilor însuraţi şi a celui logodit, în ceea ce priveşte prostituatele. Dacă apelează la dame de companie, o fac cu bani lichizi şi cu grijă.

Femeia rezemată în colţul din faţă, într-o fustă de mărimea unui şervețel, cu cizme înalte din dantelă, cu un păr roz care, spera Eve, era o perucă şi cu ditamai ochiul învineţit sparse un balon impresionant de gumă.

– Banii lichizi trebuie declaraţi, spuse aceasta pe un ton relaxat. Poţi obţine un împrumut cu reducere dacă vrei, pentru că nu trebuie să plăteşti comisionul de credit, dar trebuie să declari.

– Da? Notează, Peabody. Cum ţi-ai furat-o? o întrebă Eve.

– M-am certat cu o asociată în legătură cu un client. Căţeaua m-a pocnit. Tocmai am făcut o plângere că trebuie să ţineţi evidenţa, nu? Ofiţer Mills a fost foarte drăguţ. Nici măcar n-a vrut un oral pe gratis.

– E... drăguţ.

– Eu sunt adepta sexului oral pe gratis pentru poliţişti şi pompieri, atunci când pot. Ca să-mi arăt susţinerea.

– Iar oraşul New York îţi mulţumeşte.

Femeia zâmbi, mai sparse un balon de gumă, apoi ieşi din lift când uşile se deschiseră la etajul principal. Fericită că aproape toată lumea ieşise odată cu prostituata, Eve îşi schimbă poziţia ca să respire în voie.

– Bine, Peabody, continuă.

– Cred că ea nu s-a prins că, dacă oferă sex oral gratis unui poliţist, acest lucru e considerat mită.

– Încearcă doar să-şi îndeplinească datoriile civice.

– Sigur. Unde rămăsesem? A, da. Echipei Young-Biden îi plac jocurile de noroc. Câştigă, pierd... la mesele de joc sau la cursele de cai. Joacă sume uriaşe şi o fac de parcă n-ar fi mare lucru. Ei, adică Alexander şi Ingersol, călătoresc mult, inclusiv

în zone de care n-am auzit niciodată. Newton călătoreşte şi el şi îi plac pariurile sportive, nimic de amploare. Doar sume mici. Whitestone călătoreşte în special pentru afaceri. Îi plac şi scufundările şi a fost în câteva vacanţe special pentru asta.

– Se pare că trăiesc cu toţii după cum îşi permit, spuse Eve în timp ce coborau în garaj, la nivelul la care parcase. Şi trăiesc după ceea ce noi am numi stil de viaţă privilegiat sau semiprivilegiat. Iar acest stil de viaţă include soţii, logodnice, iubite, foste iubite, dame de companie şi, poţi fi sigură, amante.

– Doar nu crezi că sfrijitul ăla de Pope are o amantă.

– Genul acela de om te poate surprinde şi ţi-o poate trage de nu te vezi.

– Ţie ţi-a tras-o vreodată un sfrijit?

– Nu.

Se auzea ecoul paşilor lor. Undeva, la nivelul de mai sus, cineva porni un motor.

– Dar Mavis s-a întâlnit o vreme cu un tip care arăta ca unul dintre piticii ăia de grădină. A zis că i-o trăgea ca un animal în călduri. Nu te lua după aparenţe.

– E adevărat, spuse Peabody şi sări în maşină. Uite, de exemplu McNab. E adorabil, însă e slăbănog, dar e turbo în pat.

– Iisuse, Peabody, nu vreau să ştiu nimic despre abilităţile lui McNab în pat.

– Sunt excepţionale. De exemplu, noaptea trecută, el...

– Nu, nu, nu.

Eve îşi puse mâinile la urechi, apoi zâmbi când auzi chicotelile înfundate ale lui Peabody.

– Ai făcut-o intenţionat.

– Voiam să văd dacă mai funcţionează.

– Funcţionează mereu. Aşa cum cizma mea va funcţiona întotdeauna pe fundul tău.

– Sunt cizme frumoase, spuse veselă Peabody, dar lui Angie de la Your Space i-au plăcut ale mele.

– Probabil că eşti mândră. O să începem cu fostele, continuă Eve înainte ca Peabody să poată pălăvrăgi din nou despre cizmele ei. Young-Sachs are una care conduce un butic pretenţios în districtul Meatpacking.

– De unde știi?

– Nu ești singura care pleacă urechea la bârfe.

*

În vitrina magazinului frumos erau mai multe ecrane ce prezentau o varietate în continuă mișcare de haine emanând senzualitate. Cizme cu model leopard, până la genunchi, fustă scurtă, neagră, cu pantofi argintii cu tocuri și o eșarfă complicată, o eșarfă argintie cu jeanși, un maieu roșu și o vestă. Spoturi mici luminau fiecare obiect de vestimentație expus pe un umeraș sau pe un raft, așa cum apăreau pe ecran. Eve se simți puțin amețită.

Solidă și cu forme pline, Brandy Dyson era încălțată cu cizme cu toc și se mișca precum un fulger, până când Eve reuși s-o încolțească.

– Îmi pare rău.

Cu un zâmbet luminos și cu gene atât de groase și de grele, încât Eve se întrebă cum reușea oare să-și țină ochii deschiși, Brandy scoase o sticluță mică, albastră, din suportul încrustat cu bijuterii de la centură și luă o înghițitură.

– Energizant... legal. Voiați să mă întrebați ceva despre Carter? Are probleme?

– Ar trebui să aibă?

Brandy râse.

– E o întrebare grea pentru o fostă. Faptul că-i un puțoi nu-i ceva ilegal, nu? Dacă ar fi, jumătate dintre tipii cu care m-am întâlnit s-ar afla în pușcărie.

– Ce fel de puțoi e Carter Young-Sachs?

– Asta-i o întrebare ciudată din partea unei polițiste, dar e genul egoist, plin de el, mincinos și care înșală.

Înțelegând unde bătea Eve, Peabody își luă tonul potrivit unei discuții între fete.

– N-ați putea să ne povestiți o întâmplare amuzantă sau să ne dați un exemplu?

– Mi-a tras clapa de ziua mea, fără să-mi dea mai mult decât un mesaj scris, și a pretins mai târziu că fusese chemat la o întâlnire urgentă, când, de fapt, a șters-o în Capri cu o altă femeie. Atunci a fost ultima oară când m-a mințit și m-a înșelat. Nu prima, dar uneori durează mai mult ca să-ți dai seama de realitate.

– Deloc plăcut, zise Peabody. Tocmai cu ocazia aniversării...

– Mda. La început era așa de atent, chiar s-a ținut după mine, știți? Mi-a făcut curte și m-am lăsat dusă de val. Tocmai începusem să mă văd cu un tip, unul foarte drăguț, și am rupt-o cu el pentru Carter.

Umerii ei se ridicară când oftă, apoi se întoarse cu spatele și îndreptă poziția unei genți supradimensionate.

– A fost o prostie, i-am întors spatele unui drăguț. Și imediat ce Carter m-a avut, a ieșit la suprafață puțoiul din el... Metaforic vorbind, pentru că bărbăția îi jucase deja câteva feste.

Lui Eve îi plăcea stilul femeii, așa că nu se putu abține să nu zâmbească.

– Și cum anume s-a făcut de râs cocoșelul metaforic?

Brandy își dădu capul pe spate și râse.

– E bună asta. Păi, pentru început, eu trebuia să fac doar ce avea el chef. Își bătea joc de magazinul meu, subtil la început, doar în treacăt, știți? Dar a continuat și a devenit clar că nu-mi respecta munca. Doar pentru că familia mea are bani nu înseamnă că ar trebui să stau cu mâinile în sân și să nu fac nimic, spuse ea pufnind. Încă sunt nervoasă. Ce-a făcut?

– Nu știu dacă a făcut ceva, în afară de faptul că e un puțoi, îi zise Eve.

Pe sub genele imposibile, privirea lui Brandy deveni serioasă.

– Păi, dacă a făcut, puteți fi sigură că fratele lui e băgat în asta.

– Tyler Biden?

– Ăla nici măcar nu pretinde că n-ar fi puțoi. Îi place să fie. Scula lui e ca o misiune în viața asta și chiar se pricepe. E un ticălos rânjit, strâmb și îngâmfat. Îmi pare rău, adăugă ea. Încă sunt șucărită.

– Nu-i nevoie să vă scuzați, îi spuse Eve. Am aceeași impresie despre el.

– Bine, pentru că vă mai spun ceva: ei nu se pricep nici măcar pe jumătate cât mine la afaceri. Nu s-ar ocupa nici măcar de curățatul podelelor la Young-Biden, dacă nu s-ar fi născut cu afacerea. Mai ales Carter. Încercați doar să purtați o conversație cu el despre furnizori și cerere, despre marketing, profit net, bază de clienți și creșteri de prețuri și e clar că habar n-are. Chiar

e idiot. Un puțoi idiot, ceea ce mă face și pe mine să mă simt idioată pentru că i-am oferit opt luni și jumătate din viața mea.

– Deci nu-i plăcea să discute despre afaceri, muncă și compania lui?

– Mai degrabă nu putea. Îi plăcea să vorbească despre companie, dar numai ca să bârfească. Despre banii lui și despre cum îi plăcea să-i cheltuiască, sau despre călătorii. Vorbea urât despre mama lui din când în când, după ce bea sau după...

– M-am prins deja că se droghează, îi spuse Eve.

– Ei bine, se plângea că mama lui îl împingea prea tare de la spate, că avea așteptări prea mari de la el, că voia ca el să trăiască pentru companie. Nu știu, mie nu mi s-a părut așa de ticăloasă când am întâlnit-o, dar în familia mea se așteaptă de la noi să facem ceva, să ne implicăm. Poate că n-avem banii lui Young, dar dacă i-am avea, vă spun că lucrurile ar sta la fel. Vrei ceva, muncești pentru asta. Eu sunt aici de trei ani și m-am spetit muncind. Mi-am dat seama de mult că el doar profită.

Oftă iar și așeză din nou geanta.

– Dar a fost o scânteie. Arată bine, e fermecător când vrea să fie și te face să te simți specială. Pentru scurtă vreme.

– I-ați întâlnit vreodată pe consilierii lui financiari?

– Nu, dar acum c-ați pomenit de ei, mai devreme, când îmi făcea curte, a vorbit despre faptul c-ar trebui să cunosc un tip dacă vreau să-mi văd portofoliul înflorind. Că tipul ăsta știe toate dedesubturile, toate ascunzișurile. Familia mea are o firmă cu care lucrează de ani buni. Și eu colaborez tot cu ei, pentru că sunt de încredere. Nu știam ce era cu tipul ăsta, și poate că aș fi fost luată de val, dar când vine vorba de afaceri, am grijă.

*

– Ce-am învățat, Peabody?

Peabody își puse mănușile în timp ce se îndreptau spre mașină.

– În afară de faptul că vreau foarte tare cureaua aia din piele de șarpe, cu catarama de culoarea safirului, dar pe care nu mi-o permit? Carter Young-Sachs este un puțoi care, dacă ea judecă bine... și cred că o face... nu știe o iotă despre propria lui companie? Și puțin îi pasă. Își înșală prietena de ziua ei, apoi minte.

O minciună prostească, pentru că ea oricum urma să afle. O urăște pe mama lui, care se așteaptă de la el să muncească. Biden e mai deștept și mai rău.

– Toate astea. Și...

Le ocoli pe două femei încărcate cu pungi de cumpărături, care bolboroseau încântate ceva despre o reducere și nu erau atente pe unde mergeau.

– Îi place să alerge după lucrurile care nu sunt ale lui, apoi nu apreciază ce are, adăugă Eve. Îl ține din scurt pe tipul care se ocupă de finanțele lui, astfel încât își permite să-l împingă spre altcineva, și o face într-un mod care indică faptul că nu se dă în lături de la încălcarea legii.

– Și asta.

– Ceea ce nu înseamnă că ar omorî sau că ar pune la cale o crimă, dar confirmă faptul că e îndeajuns de stupid s-o facă, și s-o facă pe jumătate prost. Vreau să te duci să vorbești cu alte foste iubite, să vezi cum sunt.

– Ce bine!

– Mda, m-am gândit c-o să zici asta.

Oamenii se grăbeau, se plimbau sau hoinăreau prin apropiere. Unii vorbeau la telefoane, precum tipul care o ruga pe Michelle a lui să-i mai dea cinci minute, „doar cinci minute, iubito". Alții filmau, ca grupul de turiști asiatici cu șepci cu „I Love New York", care se pozau în fața unui magazin. Iar alții mâncau pe fugă, precum bărbatul care înfuleca un hot-dog din soia cu de toate. Zumzăitul vocilor varia în diverse limbi, iar mișcarea și ritmul erau tipice pentru New York, în mintea lui Eve. În acel moment însă, nu voia decât să dispară totul din cale pentru a nu fi nevoită să facă slalom printre ei.

– Mă duc să mai dau o raită la grupul de firme WIN. Apoi merg la birou ca să văd ce pot pune cap la cap, îi spuse lui Peabody. O să insistăm pe Arnold și Parzarri mâine, imediat ce se întorc. E unul dintre ei, unul de la grupul de firme WIN, și unul dintre cei patru puțoi cu care am vorbit astăzi. Sau doi din patru. O să-i dăm de capăt. Dacă-l prindem pe unul dintre ei, îi prindem pe toți.

Auzi un zgomot ușor și simți o împunsătură în spate, chiar între omoplați. Instinctul își spuse cuvântul, o făcu să se aplece spre Peabody și își împinse partenera la pământ.

– Ce dracu'...

– Electroşoc!

Eve se rostogoli şi îşi scoase arma în timp ce se ridică în picioare. Prin mulţimea de newyorkezi care abia clipiseră şi de turişti care se opriseră cu gura căscată, îl văzu pe bărbatul solid – doi metri înălţime şi peste o sută de kilograme, cu căciulă de schi, ochelari de soare, fular negru şi haină –, care se întoarse şi o rupse la fugă.

– Mişcă-te! strigă ea spre Peabody, pornind în urmărirea lui.

Obligată să se lase în jos, să evite, chiar să sară peste trecătorii pe care bărbatul îi măturase în cale ca pe nişte popice, pierdu puţin teren. Îl văzu urcând treptele ce duceau în sus, spre High Line. Pentru un bărbat solid se mişca repede şi bine. „Atletic", îşi zise ea în timp ce o apucă pe urmele lui. Oamenii se plimbau, stăteau pe bănci sau filmau, iar unii se clătinară pe piatra cubică atunci când ea trecu printre ei. Ignoră ţipetele, înjurăturile lor şi sări peste un boschet ca să-i iasă în cale. O ardeau plămânii, dar câştiga teren.

Când era la doar un pas distanţă, el înşfăcă un copil mic de pe jos, îl lăsă lat pe tatăl acestuia cu un pumn în falcă şi îl aruncă în aer pe micuţul care ţipa şi se rotea în aer ca o minge cu membre. Neavând încotro, Eve o luă la stânga, călcă pe iarbă şi se aruncă să-l prindă. Forţa corpului copilului o aruncă pe spate. Căzu cu putere la pământ. Craniul copilului o lovi tare în piept, încât îşi auzi oasele pârâind şi expiră puţinul aer pe care-l mai avea în plămânii care o ardeau. Disperată, încercă să inspire oxigen, dar gâfâi şi gâtul o arse de la efort.

Inima în galop a copilaşului se lovea de pieptul ei; chiar şi acest lucru o durea, dar o asigura că el supravieţuise zborului şi aterizării. Urmă un moment de gândire, pentru că impactul îl lăsase pe copil fără aer şi ţipătul lui încetase. Într-un final, acesta îşi reveni şi scoase un ţipăt atât de puternic, încât ea se întrebă cum de nu spintecă văzduhul în două. Urechile îi ţiuiră îngrozitor.

– E bine... eşti bine.

Gâfâind, Peabody luă copilul în braţe; nu-şi putea da seama dacă era băiat sau fată din cauza căciuliţei de culoare roşu-aprins şi a hainei.

– Eşti în regulă, micuţule.

Simţindu-se într-un fel uşurată după ce i se luă de pe ea greutatea copilaşului, Eve trase aer în piept.

– De unde ştii că-i băiat?

Peabody îl bătu uşor pe spate pe copil şi se ghemui lângă Eve.

– Eşti bine? Cât de rău eşti rănită?

– Nu ştiu. Nu chiar rău.

Doar dacă nu lua în calcul durerea din piept, unde o pocnise copilul, din şezut, unde căzuse, de la cap, unde se lovise, şi pulsaţiile din umărul recent vindecat.

– Nenorocitul!

Peabody tresări, se ridică şi se întoarse spre femeia isterică ce alerga spre ea.

– Băiatul meu! Chuckie!

Tatăl, cu o expresie năucă şi faţa albă cu excepţia unor picături de sânge, se împletici spre ea în timp ce mulţimea avansă.

– E în regulă. E bine. Hei, Chuckie, uite-o pe mama ta. Toată lumea înapoi! ordonă Peabody.

Mama şi fiul se strânseră în braţe suspinând, în timp ce Eve se ridică. Totul se clătină puţin în jur, apoi redeveni stabil.

– Daţi-vă înapoi, vă rog! repetă Peabody şi îl luă de mână pe tată. Domnule, trebuie să staţi jos o clipă.

– Ce s-a întâmplat?

– O să chem medicii. Vă rog, luaţi loc aici. Doamnă, vreau ca dumneavoastră şi Chuckie să staţi aici. Sun acum, îi spuse lui Eve. Şi tu trebuie să stai jos.

– Sunt bine. Doar că a scos sufletul din mine.

– L-aţi prins.

Mama îşi întoarse chipul brăzdat de lacrimi spre Eve.

– L-aţi prins. Mi-aţi salvat copilaşul.

– Bine, haideţi să...

Şi rămase din nou fără suflare, pentru că femeia o cuprinse şi înfipse picioarele copilului în burta ei într-o îmbrăţişare de mulţumire disperată.

– Peabody!

– Doamnă, spuse Peabody în timp ce o dezlipea pe femeie de Eve. Vreau să staţi aici. Împreună cu familia. Am nevoie de nişte informaţii, da?

și există alarme standard la uși, pornite în timpul filmelor ca să descurajeze orice încercare de pătrundere prin efracție pentru vizionare gratuită.

– De unde știi?

– Am făcut câteva cercetări, după ce mi-ai spus care-i planul tău.

– Eu nu cred c-o să pătrundă prin efracție. O să se amestece în mulțime. Hackerul poate să-i ușureze accesul, o legitimație, orice are nevoie. Sau poate să ia la ochi pe cineva care e legitimat la pază, să-l doboare și să-l înlocuiască. Cei de la securitate trebuie să împiedice publicul să se apropie prea mult de vedete, să-l țină în afara cinematografului. E o treabă ușoară. Ar putea mitui pe cineva, dar probabil că o să omoare. A prins gustul.

– Va trebui să se apropie de tine.

– Așa e. Va trebui să se apropie mai mult ca să mă omoare, și va trebui să se apropie așa de mult, încât să-l pot împiedica să mă omoare și să-l prind. Ține minte asta.

Roarke îi întâlni privirea și își trecu mâna prin părul ei.

– E ceva ce n-aș putea uita.

Ea făcu un pas în spate când polițiștii intrară în încăpere. Feeney se îndreptă spre ea.

– Băiatul aproape a stabilit locația. Am luat-o pe Callendar de la datorie ca să-i dea o mână de ajutor.

– Dacă dă lovitura, poate că voi irosi timpul tuturor în următoarea jumătate de oră.

Feeney se uită la ecran și își mușcă buza de jos în timp ce îl studia, pentru că înțelegea unde bătea.

– La naiba! Nevastă-mea abia așteaptă toată tevatura asta.

– Poate o să-i oferim o senzație dublă, dar ar fi mai bine să încheiem repede și în liniște. Să nu observe nimeni.

– Întotdeauna e cineva care observă, zise Feeney, mergând să se așeze și s-o asculte.

Ea începu să încarce schița pe disc, dar Roarke i-o luă din mână.

– Mă ocup eu de asta.

Ea îl lăsă și începu să-i numere pe cei de față. Avea nevoie de mai mulți, dar îi cunoștea pe acei polițiști, știa că ei ar fi îndeplinit operațiunea așa cum se cuvine.

– Hai să ne așezăm, strigă ea. Dickenson, Marta; Parzarri, Chaz; Ingersol, Jake. Credem că bărbatul acesta...

Se întrerupse până când Roarke făcu să apară schița pe ecran.

– ... i-a omorât pe toți trei, cu o violență din ce în ce mai mare. Ieri a încercat să omoare doi ofițeri de poliție.

– O prindere a dracului de bună, locotenente, spuse Jenkinson și o recompensă cu aplauze scurte.

Ea își ridică mâinile și mișcă din degete.

– Am multe talente. O să facem recunoașterea facială și sperăm să-l identificăm pe criminal. Până atunci, iată ce știm.

Trecu în revizie totul, repede, complet, în speranța că oamenii ei aveau să înțeleagă, dincolo de glume, că ținta era una periculoasă și că nu trebuia subestimată.

– Pentru că mai trebuie încă să-l identificăm și să luăm în calcul profilul Mirei, dovada clară, ne așteptăm de la el să repete tentativa asupra celor doi ofițeri de poliție, pentru că, dacă nu e reținut mai devreme, o va face cu altă ocazie. Acum are șansa, pe tavă, mâine seară.

Se întoarse spre ecrane.

– Cinematograful Five Star. Ea prezentă programul, îi informă cu privire la plan și îi amplasă pe anumiți ofițeri în diverse locuri, trasându-le anumite îndatoriri. Fiecare dintre voi va primi o copie a portretului robot. O să fim înarmați. Dacă și când e văzut, ne vom mișca să-i blocăm accesul, să-l separăm de civili. Dacă și când e văzut, continuă ea, eu o să mă îndrept spre zona cea mai puțin aglomerată. Situația unu, dacă e văzut afară.

Trasă scenariul și trecu la reținerea lui în hol, în interiorul cinematografului. Când se gândi că terminase abordarea din toate unghiurile, că acoperise fiecare element pe care putea să-l prevadă, făcu din nou o pauză.

– Întrebări.

Baxter ridică un deget în aer.

– Eu am una, șefa. Pot veni cu prietena?

– Sigur, zise Eve acoperind izbucnirile iminente de râs. Adu-o pe Trueheart. Arătați frumos împreună. Dacă operațiunea merge mai departe, ne întâlnim aici mâine la ora optsprezece. Îmbrăcați-vă după cum cer repartizările. Vreau ca cei care sunt la pază sau la personal să fie pregătiți, echipați complet, și să fie

Eve se îndepărtă de spațiul verde și scrâșni din dinți din cauza durerilor din șezut și din umăr.

„Nenorocitul", își zise ea din nou uitându-se la High Line. El dispăruse de mult.

*

– Ce naiba? reuși Peabody să spună după ce predară familia și întreaga situație în mâinile polițiștilor în uniformă și patrulei călare.

– Nenorocitul! M-a atacat cu aparatul de electroșocuri pe la spate. Fir-ar al naibii de nenorocit afurisit!

– Cu aparatul de electroșocuri? Cum ai...Haina magică!

– Mda, zise Eve și își trecu mâna peste haina de piele. În mod clar funcționează. Am simțit impactul, ca o lovitură în spate, ca o ușoară arsură. Mai ușoară și mai slabă, dă-mi voie să-ți spun, decât atunci când o primești printr-o vestă standard. Eu mi-am luat porția. Tu erai următoarea.

– Așa că m-ai pus la pământ. Mersi pentru asta. Haina mea nu e magică.

– Ticălosul știe să se miște. Chiar știe. A urcat scările alea de zici că zbura. N-am putut să trag, nu cu toți oamenii ăia în jur, dar îl prindeam din urmă. Mai aveam puțin.

– Eu n-am putut ține pasul cu nici unul dintre voi, dar încercam să găsesc o soluție în timp ce mă luasem după tine. Apoi, Doamne, tot ce-am văzut a fost copilul ăla care zbura prin aer.

– N-a ezitat nici o clipă. Abia a schimbat puțin ritmul. L-a pocnit pe tată cu cotul în falcă, a apucat copilul și l-a azvârlit.

– Ai făcut o prindere excelentă.

– Mda.

Își frecă pieptul în locul în care copilul se lovise de ea.

– Nenorocitul, repetă ea.

– Chuckie o să se poată lăuda cu povestea polițistei care l-a prins în High Lane, o poveste foarte tare.

– Pe de altă parte, să te cheme Chuckie... Asta e! Așa s-a mișcat! Fotbal american. Ca un fundaș. Rapid, agil, puternic. Pun pariu că a petrecut ceva vreme pe teren. Pseudoprofesionist nenorocit!

– Nu l-am văzut bine.

– Căciulă, ochelari de soare, fular. Nici eu nu i-am văzut fața, dar corpul lui, forma... E ceva...

Iar acum trebuia să afle ce.

– Du-te la interogatoriile alea. Vreau să trec din nou pe la grupul WIN, apoi să încerc să dau de ticălosul ăsta.

– Ai încasat-o tare, Dallas.

– Și nu voi uita asta.

*

Nu șchiopătă în birourile de la WIN, însă era doar un gest de bravadă. Deși voia să se ducă acasă, să-și înmoaie corpul care o durea în cada cu apă fierbinte și cu jeturi rotitoare, trebuia să insiste pe acel fir. Aceasta era misiunea.

Chiar în clipa în care ieși, pășind ușor, din lift, Robinson Newton se întorcea de la recepție. Făcu ochii mari când o văzu, dar înainte ca ea să-și dea seama dacă expresia lui surprinsă trăda vină, el se grăbi spre ea.

– Locotenente Dallas! Trebuie să vă strâng mâna.

– OK.

– A fost uimitor! Uimitor ce-ați făcut, zise el în timp ce îi scutura mâna.

– Ce anume?

– Chuckie. L-ați prins în aer, ca pe o minge aruncată în sus. Eu...

– De unde știți? îl întrebă Eve mișcându-și piciorul spre o plantă și punând între timp mâna pe patul pistolului.

– Apăreți pe toate ecranele, pe internet... Eu am văzut deja de șase ori scena. Sunteți bine? Mi s-a părut că ați căzut destul de rău.

– Sunt bine.

– Uimitor. Pur și simplu uimitor. Băiețelul acela... Cine poate face așa ceva? Nu are nici măcar doi ani.

– Au prins o imagine cu cel care l-a aruncat?

– Nu din câte-am văzut eu. Sunt câteva unghiuri diferite din care oamenii au filmat prinderea, și unul care cred că e de la o cameră de supraveghere. N-am văzut niciodată așa ceva. Ar trebui să veniți să stați jos. Dați-mi voi să vă aduc ceva. Cafea, apă... Niște șampanie...

– Mersi, nu contează. Nu vreau decât să vorbim ceva repede. Partenerii dumneavoastră sunt aici?

– Da, tocmai voiam să ne ducem la clădirea cea nouă. A fost eliberată şi ne întâlnim acolo cu designerul pentru câteva detalii. Haideţi în spate, mă duc să-i chem. Reportajele n-au fost prea clare, s-a văzut doar că îl fugăreaţi pe bărbatul acela care a rănit un trecător şi apoi l-a aruncat pe băieţel în aer. Ce-a făcut? Înainte de asta, vreau să spun.

– A omorât-o pe Marta Dickenson.

Newton se opri şi făcu din nou ochii mari.

– O, Doamne! Cine e? De ce-a omorât-o? L-aţi prins?

– Aş putea să discut cu voi trei?

– Da, sigur. Îmi pare rău. E aşa de... totul.

O conduse într-o sală mică de şedinţe.

– Luaţi loc. Lăsaţi-mă doar un minut.

Ea rămase în picioare pentru că descoperise pe drumul într-acolo că statul jos nu-i pria. Jake intră primul, mişcându-se repede, tot numai un zâmbet.

– Femeia fantastică! O prindere meganebunească. Eram toţi... „Uau! O cunoaştem!". Aţi prins copilul în timp ce fugăreaţi un criminal.

– Au zis că băieţelul va fi bine, interveni Whitestone. Nu are decât nişte cucuie şi vânătăi. Chiar îl fugăreaţi pe cel care a omorât-o pe femeia aceea?

– Aşa cred. E alb, are cam doi metri şi peste o sută de kilograme. Umeri laţi, mâini mari. Bărbie pătrăţoasă.

Sau cel puţin aşa credea, după privirea fugitivă pe care i-o aruncase.

– Vă sună cunoscut?

– Pare destul de mare, spuse Whitestone care ridică din umeri şi se uită la partenerii lui. Eu, personal, nu ştiu pe nimeni care să semene descrierii dumneavoastră.

– Vă amintiţi să fi văzut pe cineva care se potriveşte descrierii prin preajma clădirii celei noi? Sau pe aici?

– Eu unul nu, răspunse Whitestone şi îşi rezemă coapsa de masă. Rob a zis că îl fugăreaţi. Aveţi un nume, o fotografie?

– Încă nu, dar o să am. Cred că obişnuiţi de cele mai multe ori să mergeţi la client, nu să vină clientul la dumneavoastră.

– Sigur.

– Atunci vă întreb pe toţi, spuse ea şi dădu din cap spre Newton şi Ingersol, vă aduceţi aminte de cineva care se potriveşte acestei descrieri şi pe care să-l localizaţi în sau prin preajma sediilor de la Alexander şi Pope sau Young-Biden?

– Eu...

Newton ezită şi îşi trecu mâna prin păr.

– Sincer, eu nu ştiu. Nu ştiu dacă am fost atent. Nu înţeleg. Young-Biden e o companie solidă, una dintre firmele noastre mari. Doar nu credeţi că sunt implicaţi într-o crimă.

– Îmi place să am mintea deschisă. Dar dumneavoastră? Vă ocupaţi de acele firme, îi spuse ea lui Ingersol.

– Cred că au nişte băieţi mari care se ocupă de pază, de întreţinerea clădirii. Şi administratorul domnului Pope e înalt. Da, are doi metri, dar nu cred că-i aşa de mare. E mai slab de o sută de kilograme. Dacă asta are legătură cu crima, auditul lor e doar o formalitate. O verificare internă. Din câte văd eu, finanţele lor sunt în regulă.

– Din câte vedeţi dumneavoastră, repetă Eve. Şi dacă un audit arată o problemă, o discrepanţă?

– Nu cred, zise el şi se ridică brusc spre frigider, de unde scoase o băutură energizantă. Dacă ar fi aşa, ar depinde de ce fel de problemă sau discrepanţă este vorba. Rob şi Brad vă pot spune că, uneori, de fapt de multe ori, auditurile scot la iveală chestii mici, o interpretare diferită a unor coduri de impozite sau o plată ori o retragere care iese sau intră în buzunarul greşit. Genul acesta de lucruri se rezolvă uşor.

– Cum rămâne cu ceva care nu e aşa de uşor de rezolvat?

El clătină din cap.

– Eu nu văd aşa ceva în aceste conturi. Dacă era ceva mare, aş fi găsit sau ar fi găsit contabilul ori avocaţii care se ocupă de finanţe. Oricine.

– Acesta e motivul pentru care colaborăm, îi spuse Whitestone. Motivul pentru care lucrăm cu contabilii lor, cu departamentul lor juridic, şi pentru care ei lucrează cu noi. Cecuri şi balanţe, reducerea timpului şi maximizarea profitului.

– În regulă.

– Noi credem că s-ar putea să fie vorba despre spionaj corporatist, zise Whitestone şi întinse mâinile în timp ce Newton oftă spre el. Despre asta vorbim de când am auzit de spargerea de la Brewer. Se pare că cineva a angajat o persoană ca să acceseze acele fişiere, şi poate că Marta Dickenson a făcut parte dintre ei. Ştiu că e moartă şi că e un lucru îngrozitor, dar am înţeles că mai multe fişiere au fost luate. Sună ca o operaţiune de amploare, menită să acceseze şi să analizeze date, să submineze concurenţa.

– E o teorie.

– Dar nu şi a dumneavoatră, spuse Whitestone.

– Nu, nu şi a mea. Spre exemplu, cele două companii despre care v-am întrebat nu sunt în aceeaşi branşă. Nu sunt concurente. Nu au nimic în comun, cu excepţia firmei dumneavoastră şi a lui Brewer. Aşa că... mulţumesc pentru timpul acordat.

Făcuse ceea ce trebuia, îşi zise Eve şi şchiopătă puţin când ajunse pe hol. Plantase seminţele îndoielii şi incertitudinii, cel puţin în minţile celor care se ştiau vinovaţi. Cât despre ea, voia doar să se ducă acasă şi să facă o baie.

*

Simţi din nou o durere ascuţită în tot corpul în timp ce ieşea din maşină şi se îndrepta spre scările ce duceau în casă. Nu trebuia decât să treacă de Domnul Macabru, să urce scara şi să se bage în cadă. O baie bună avea să-i facă bine. Controlându-şi respiraţia, păşi înăuntru. Summerset o cercetă din cap până-n picioare.

– Cred că nu putea dura la nesfârşit.

– Ce?

Nu trebuia decât să urce treptele care, în acel moment, arătau ca un pisc abrupt de munte.

– Să rezistaţi de-a lungul zilei fără o rană.

– Cine zice că m-am rănit?

– Să aterizezi aşa cum aţi făcut dumenavoastră înseamnă să-ţi zdruncini bine corpul şi să te alegi cu vânătăi în anumite zone.

Îşi imagină că acela era modul lui delicat de a se referi la fundul ei, dar tot nu-i plăcu. Când motanul se încolăci printre picioarele ei, îşi dădu seama că ar fi gemut cu voce tare dacă s-ar fi aplecat să-l mângâie.

– Era multă iarbă.

– Nu contează. Hai, nu fi încăpăţânată, se răsti el la ea. Ia liftul.

– Sunt în regulă. Doar puţin înţepenită.

Se îndreptă spre trepte şi se dădu bătută. Dacă se târa pe ele, ar fi pierdut mai multe puncte la capitolul mândrie decât dacă le ocolea şi lua nenorocitul de lift.

– Presupun că ai refuzat îngrijirea medicală. Ai nevoie de gheaţă şi de căldură, succesiv. Şi de un calmant.

Probabil că el avea dreptate, dar ea tânjea după cada aceea ca după aer.

– Sunt în regulă, repetă ea.

– Eşti tânără, în formă, rapidă şi ai reflexe excelente, spuse el în timp ce ea se îndrepta spre lift. Datorită acestui lucru, un copil este acum cocoloşit şi răsfăţat de părinţii lui, în loc să zacă într-un spital. Sau mai rău. Ia un calmant. Oricum, el o să te pună să-l iei când o să ajungă acasă. Şi e pe drum.

Summerset luă în mână micuţa pilulă albastră.

– Ia-l acum, ca să-i spun c-ai făcut-o.

Era mai simplu să-l ia, se decise ea, pentru că el avea din nou dreptate. Roarke i l-ar fi îndesat pe gât dacă nu l-ar fi luat. Şi oricum era o prostie.

– Bine.

Luă pastila şi o înghiţi.

– Gheaţă, repetă el.

– Nu vreau gheaţă decât dacă e într-un pahar mare cu băutură.

Intră în lift.

– Dormitorul principal, ordonă Summerset înaintea ei.

Aşa că închise ochii, se rezemă de perete şi îl lăsă s-o ducă unde voia să meargă. Fusese lovită şi mai rău, îşi reaminti ea. Mult mai rău. În ciuda acelei alinări dubioase, se simţea ca şi cum fiecare muşchi, os şi tendon din corpul ei fusese tras, lovit şi întins. Calmantul avea s-o ajute pentru moment, dar nu-i putea linişti durerile şi înţepeneala de a doua zi, iar acestea urmau să fie o distragere, o pacoste. Aveau să-i stea în cale, aşa că trebuia să lupte cu ele.

Când intră în dormitor, auzi uşa liftului închizându-se în spatele ei şi îşi permise luxul să răsufle uşurată, prelung, din

toată inima, dureros. Își desfăcu haina și binecuvântă în minte căptușeala rezistentă la electroșocuri, cu toate că, în acel moment, i se păru imposibil de grea. Începu să și-o dea jos și își dădu seama că umărul ei indica faptul că, în timpul fugii, săriturii, răsucirii, prinderii și căderii și-l zdruncinase zdravăn, după ce abia se vindecase de rana mult mai urâtă pe care o suferise în timpul confruntării pe viață și pe moarte cu Isaac McQueen, în urmă cu câteva săptămâni.

Se luptă cu hamul armei și îl scoase cu grijă. Tocmai atunci, Roarke intră în încăpere. O studie cu atenție și dădu din cap.

– Frumoasă prindere, zise el.

Capitolul 12

Se așteptase la îngrijorare, preocupare, mângâieri și alinare, așa că acel comentariu relaxat o prinse pe picior greșit. Probabil că era planul lui diabolic, își zise ea, de a o păcăli să meargă la spital.

– Mersi. A fost un meci neașteptat.

– Cel puțin. Cât de rău e?

– Nu prea. Am luat un calmant.

– Am auzit. Păi, hai să vedem.

Ea zâmbi.

– Nu vrei decât să mă dezbraci.

– E misiunea vieții mele, zise el și se apropie de ea.

Observă în ochii ei că era mai mult decât „nu prea".

– Și pentru că e așa, o să mă ocup de asta.

Începu să-i tragă puloverul în sus și auzi șuieratul ei de durere.

– Bine, au! Stai puțin.

Își puse mâna pe umăr și încercă să-l miște într-un alt unghi, să aline spasmul de durere. Observă schimbarea din ochii lui, acea licărire albastră și caldă, și își dădu seama la ce se gândea el – la ce se gândea și ea – la McQueen.

– E același umăr? zise el cu blândețe.

– Se vede, nu? E... au! Dar nu-i decât inflamat.

– O să tai puloverul.

– Pe naiba-l tai. E din cașmir. Și-mi place puloverul ăsta.

– Chiar așa?

– Mda, chiar așa. Poate să-mi placă și mie un pulover. E moale, e călduros și nu-l hăcuim. Îl scoatem ușor, da?

– În regulă, atunci.

Cu ochii ațintiți asupra chipului ei, o mângâie pe față cu dosul palmei.

– Relaxează-te și lasă-mă pe mine s-o fac.

Ea respiră, închise ochii și îi permise să ridice cu grijă țesătura. Nu era rău, nu era rău... la dracu', la dracu'... bine, mai bine.

– Vezi? Fără hăcuială și...

Urmărindu-i privirea, Eve observă că se uită în jos la corpul ei până dădu de vânătaia care-i înflorea pe piept, deasupra abdomenului.

– Uau, ce colorat! Capul copilului cred că a intrat în mine. A venit către mine ca o ghiulea. Poc!

– Stai jos, lasă-mă să-ți scot cizmele.

Îl lăsă și se uită la el. Tonul lui calm îi indica faptul că el era foarte, foarte supărat și mult prea îngrijorat. Putea foarte bine să adauge răspunsul lui la celelalte răni ale ei. Nu mai era mult timp până să facă o criză, constată ea. Singurul lucru despre care știa că-i va zădărnici reacția era să-și păstreze atitudinea relaxată și calmă.

– Îmi place mai mult genul ăsta de dezbrăcare sexy decât să mă tranchilizezi, să mă duci pe sus, inconștientă, la spital și să fiu dezbrăcată acolo.

– M-am gândit la asta.

– Haine... Ce fel de premiu e ăsta după o asemenea prindere excelentă?

El o privi fix, iar ea observă că se relaxase puțin.

– Ai fost rănită și mai rău.

– Asta am zis și eu... am gândit.

– Urmează pantalonii.

Ea zâmbi din nou. Încă o durea, dar o parte din durere și din spasme fuseseră atenuate de calmant.

– Da, dacă te oferi.

– Nu pot să refuz așa ceva.

Îi desfăcu pantalonii și îi trase jos de pe ea.

– Ai mai multe vânătăi aici și aici.

O mângâie pe ceafă, cu atenție. Apoi, se mai relaxă puțin când observă că nu avea cucuie.

– Din câte am văzut în filmulețele care au apărut în toată presa, aș zice că cel mai rău e fundul.

– Acum e cam amorțit, dar da. Țâțele și fundul au încasat-o cel mai rău.

– Două dintre părțile mele preferate. Haide.

O ridică, o ținu cu blândețe un moment și o sărută ușor pe tâmplă. „Nu era decât zdruncinată", își spuse el. Nu era nici prima, nici ultima oară.

– Ai văzut filmulețele?

– Nu. Nu prea am de ce, din moment ce am fost acolo.

– Cred c-ar trebui să le vezi.

Ușor, îi scoase maieul și își reprimă o înjurătură când văzu vânătăile de pe coastele ei.

– Două secunde mai târziu, sau dacă ai fi calculat greșit... să spunem traiectoria și viteza... băiețelul acela ar avea acum mai mult decât niște vânătăi.

– A fost al naibii de rapid. Nenorocitul ăla... Felul în care s-a mișcat, viteza, agilitatea... A luat copilul într-o mână, l-a pocnit cu cotul pe tată cu cealaltă mână, a făcut cu ușurință o jumătate de rotație și a aruncat. A jucat fotbal, Roarke. A jucat serios, la un moment dat. Și e puternic. Cred că puștiul avea cel puțin zece kilograme.

– Douăsprezece, potrivit părinților, într-un interviu.

– Douăsprezece, iar el a aruncat ca și cum puștiul ar fi avut un kilogram. O parte din asta e adrenalină, dar, serios, e foarte puternic.

El îi dăduse jos lenjeria și îi studia fundul.

– Ce e? Cât de rău e?

Își suci gâtul, încercând să vadă ceva.

– E una aici care seamănă cu Africa, alta seamănă cu Australia. Și mai e și un lanț mic de insule.

– Super, am harta lumii pe fund.

Reuși să se întoarcă, să vadă mai bine în oglindă

– Iisuse! Chiar e o hartă a lumii acolo.

– Nu ai prea multă carne în locul ăsta.

– Te plângi?

El își trecu degetele peste corpul ei, ca o pană.

– Numai de felul în care arată acum.

– O să fie mai bine când o să-mi înmoi fundul, și restul corpului, într-o cadă cu apă fierbinte.

– De gheață ai nevoie.

– Nu vreau gheață. Gheața e rece.

– Da? Trebuie să scriu asta. Pe pat cu tine.

– Cada o să fie liniştitoare.

– Şi asta la fel. Pentru început, fundul sus, îi ordonă el în timp ce se ducea în cealaltă cameră.

Îşi dorea foarte mult să intre în cada aceea şi se gândi că, cu cât îşi lua mai repede porţia de gheaţă şi termina cu ea, cu atât avea să primească ceea ce voia. În plus, era bine să se întindă pe pat, cel puţin după ce se obişnuise cu pulsaţiile şi spasmele. Roarke se întoarse şi îngenunche pe pat lângă ea.

– De ce erai în zona aia?

– Din cauza unei idei date de Feeney, care mi-a sugerat să stau de vorbă cu fostele iubite ale suspecţilor. Fostele pot spune că totul s-a terminat în termeni amiabili, nici o problemă, dar, de obicei, sunt gata să-l pună pe tavă pe tip oricui vrea o felie din el.

Începu să protesteze când gheaţa intră în contact cu fundul ei, dar apoi simţi un val de uşurare. Poate că gheaţa nu era totuşi aşa de rea.

– Şi ai luat felia?

– Mda, din Carter Young-Sachs. Se potriveşte cu profilul făcut de Mira şi cu ceea ce am simţit eu despre individul care a aranjat omorul dintr-un impuls. Şi totuşi, nu e singurul. Îi spuneam lui Peabody să mai interogheze nişte foste iubite, în timp ce eu mergeam să mai dau o tură pe la grupul WIN. Tocmai atunci, ticălosul m-a atacat cu aparatul de electroşocuri. Pe la spate. Ca un laş nenorocit.

Mâinile lui Roarke se opriră.

– Te-a atacat pe High Line?

– Nu, m-a atacat sub High Lane.

În acel moment îşi dădu seama, prea târziu, că tocmai îi spusese soţului ei că fusese atacată, fără nici o introducere.

– Am auzit sunetul... nu ştiu de ce... şi am simţit lovitura între omoplaţi. Deci materialul tău excelent antişoc, încă în stadiul de experiment, a fost testat pe teren.

Îşi ridică degetul mare şi îl ţinu în sus.

– Asta e disperare, continuă ea. Încă o pornire impulsivă şi prostească. Să tragi cu aparatul de electroşocuri în două poliţiste în mijlocul districtului Meatpacking, cu oameni care roiesc

peste tot... A fost o lovitură bună, ceea ce-mi spune că nu e prima oară când foloseşte aşa ceva, ceea ce-mi mai spune că... din moment ce în nici un caz nu e un profesionist şi are la dispoziţie arme care sunt ilegale pentru civili, a fost în branşă, în armată, sau a făcut parte dintr-o divizie paramilitară. Fost şi actual angajat al unuia dintre mahării mei, ocupând postul de om de pază sau de gardă de corp. Ceva de genul ăsta.

Auzi zumzetul baghetei magice şi simţi o apăsare blândă.

– Faptul că te ataca cu aparatul de electroşocuri nu rezolva situaţia. Trebuia să termine treaba.

– Da. Am prins mişcarea, în cea mai mare parte doar mişcarea. Ar fi lovit-o apoi pe Peabody, iar ea nu avea căptuşeala magică. Am trântit-o la pământ. Probabil că amândouă avem nişte vânătăi de la căzătură, dacă stau bine şi mă gândesc. Când m-am rostogolit şi după ce m-am ridicat, nu m-am uitat bine în jur. Toţi acei oameni... Dar, din nou, am simţit că el se apropia, crezând că am doborât-o când am căzut de la electroşoc. Nu trebuia decât să ajungă până la noi, să ne reducă la tăcere şi să dispară. Impertinent şi neglijent. Dar a gândit rapid şi s-a mişcat pe măsură. Nu sunt sigură că l-aş fi prins, dacă nu era copilul zburător.

– Camerele de supraveghere probabil că l-au surprins. Trebuie să-i fi văzut faţa.

– Nu prea mult. Purta căciulă de schi, ochelari de soare, fular şi îşi ţinea capul în jos. Nu e complet idiot. Am trimis specialiştilor datele pe care le avem, şi ei încearcă să facă un profil facial. Dacă a fost în armată sau în misiune, am putea avea noroc. Am un punct de plecare: e un tip mare, cam de doi metri, şi are o sută de kilograme. Solid. Puternic. Sunt aproape sigură că a jucat fotbal. Deci avem încă un lucru de care ne putem agăţa. El ar fi reuşit fără probleme să rupă gâtul victimei. Are muşchii necesari pentru asta.

– Şi, din moment ce a încercat să omoare două poliţiste ziua în amiaza mare, într-o zonă aglomerată, are tupeul şi, hai să zicem, tăria de caracter. Întoarce-te şi hai să vedem ce pot face pentru sânii aceia frumoşi.

– Au fost şi mai frumoşi.

– Tot ai mei rămân, murmură el şi o sărută uşor pe amândoi când ea se întoarse.

– Ataşaţi de mine.

– Nu văd cu ochi buni pe cineva care a învineţit sânii frumoşi ai soţiei mele.

– Zici asta doar ca să te dai pe lângă mine.

– Se întâmplă să fii soţia mea, îi reaminti el şi o atinse uşor cu pachetul rece. Şi ai nişte sâni foarte frumoşi.

– Chuckie are capul ca o cărămidă, zise ea, dar zâmbi. E mai bine. De ce nu-ţi dai jos hainele alea, ca să nu fiu singura dezbrăcată?

El o lovi uşor în umărul rănit şi o făcu să şuiere de durere.

– Urât din partea ta.

– Iată şi motivul pentru care nu sunt dezbrăcat.

Îi puse încă un pachet rece pe umăr. Ea îşi dădu seama că o durea, dar presupunea că într-un mod bun. Cine putea şti?

– Este Alexander / Pope / Parzarri / Ingersol sau Young / Biden / Arnold / Ingersol. Sau oricare dintre ei, plus Newton. Nu cred că e Whitestone, pentru că el e prea deştept ca să descopere un cadavru pe propriile trepte împreună cu clienta visurilor lui umede. Dar oricare dintre cei trei de la WIN puteau accesa conturile celorlalţi, atât de împletiţi sunt.

– Spre care înclini?

– Tocmai asta-i chestia. Alexander, Young-Sachs şi Biden sunt cu toţii nişte ticăloşi. Iar Pope e aşa un pămpălău minuscul, încât e enervant. Asta aduce culoare. Cu toţii se potrivesc destul de bine. Ingersol? El zice prea multe, vorbeşte prea repede, forţează prea mult. E destul de impulsiv, zic eu. Pe de altă parte, Newton e reţinut, genial, calm... şi asta mi se pare că înseamnă că e isteţ, inteligent. Cineva băgat în mizeria asta trebuie să fie deştept. Trebuie să forţez un pic în cazul auditorilor, şi asta mâine. Dacă unul dintre ei îmi aprinde beculeţul, se va potrivi în spaţiul liber, dar totul se bazează pe instincte şi împrejurări, fără dovezi solide. Aşa că trebuie să-l forţez pe unul dintre ei, după ce mă lămuresc pe care.

– Sterling Alexander e considerat o unealtă în unele cercuri, începu Roarke în timp ce îşi plimba bagheta magică pe umărul ei. Cei care-l respectă aşa cred... potrivit celor cu care am discutat...

în special pentru ceea ce a moştenit, nu pentru ceea ce-a făcut mai departe. Se spune că el cheltuieşte mult prea mult pe călătorii personale, venit şi avantaje personale, în timp ce ţine robinetul închis faţă de angajaţii lui, într-un mod strigător la cer.

– Nimic din toate astea nu mă surprinde, dar e o informaţie bună.

– Pope nu e luat mai deloc în calcul, continuă Roarke, dar cei care se obosesc să facă asta îl consideră drept cel care se ocupă cu adevărat de problemele firmei, de cifre... Atât Alexander Senior, tatăl lui Sterling, cât şi Pope Senior şi mama pe care o împart deţin controlul asupra acţiunilor, deşi amândoi s-au retras, de fapt. Mi s-a spus că, dacă iese ceva necurat la iveală din interiorul companiei, mama se va întoarce împotriva lor.

– Şi Alexander Senior?

– Se pare că el se bucură de golf...

Roarke se ridică şi se duse în baie. Ea auzi apa curgând în cadă.

– ... şi de soţia lui actuală. Ar fi a patra, şi e cu jumătate de secol mai tânără.

– Doamne, să fie oare dragoste?

– Cinicii spun că nu, şi pot ghici în ce tabără te-ai încadra tu.

El se apropie de un panou din perete, apăsă pe el şi scoase o sticlă de vin roşu.

– Şi-a făcut averea şi, mulţumită lui şi mamei lui Pope, a ridicat clădiri bune, a făcut donaţii generoase şi a finanţat mai multe cauze excelente. Acum e pe deplin îndreptăţit să se bucure în ultimii ani de crosa numărul cinci şi de... spun unii... soţia lui prostuţă. Hai în cadă acum.

– E o cadă mare. De ce ai încă hainele pe tine?

Roarke clătină din cap şi turnă vin.

– Faptul că ai vânătăi din cap până în picioare te face să te gândeşti la sex?

– Cred că e vorba mai mult de faptul că tu trebuie să te îngrijeşti de răniţi. Eşti un asistent simpatic.

El râse.

– În cadă, locotenente. Să vedem cum eşti după o baie şi nişte vin.

– Ai zis că trebuie să mă relaxez şi să mă destind.

Ridică o mână spre el ca s-o ajute să se ridice, apoi își lipi corpul de al lui.

– Așa am făcut, răspunse el și o sărută la rândul lui, dar cu blândețe.

Când dădu să-și ridice mâinile ca să se prindă de el, icni.

– Bine, umărul încă e o problemă, recunoscu ea, ceea ce nu înseamnă decât că tu trebuie să faci toată treaba.

După ce lăsă vinul jos, el își scoase cravata, haina, cămașa și se uită la zâmbetul ei care se lățea și la licărirea din ochii ei. O ridică cu grijă și o sărută încet, cu căldură, în timp ce o purtă în baie pe brațe. Apoi, o lăsă încet, ușor, în apa caldă, înspumată.

– Of, Doamne, da, gemu ea cuprinsă de ușurare. La asta mă refeream.

– Relaxează-te, zise el din nou.

– Hei!

Se încruntă când el ieși. Voia niște sex, și ce dacă? Puțin sex de destindere a durerilor în cada care bolborosea și emana miresme plăcute, probabil de la ceva cu scop medicinal. Îl privi fix când se întoarse cu vinul ei, cu al doilea pahar și cu un fel de cremă într-o sticlă.

– Ce-i aia?

– Ceva care va ajuta la durerea din umărul ăla. Bea niște vin.

Îi dădu paharul și puse jos restul în timp ce termină să se dezbrace.

– Așa e mai bine.

– N-am terminat raportul meu pentru tine, nu?

Un gând subit și supărător o făcu să-și studieze paharul, suspicioasă.

– N-ai pus vreun tranchilizant în pahar, sper.

– Ai fost fată cuminte și ai luat un calmant. Ai tolerat pachetele cu gheață fără să te plângi prea mult și ai suportat o sesiune cu bagheta. Încă ești încordată și ai dureri, și așa vei fi și mâine, dar nu ai nevoie de un tranchilizant. Totuși, umărul mă deranjează.

– Pun pariu că pe mine mă deranjează și mai tare.

– Tu nu iei în calcul iubirea năucitoare.

– Năucitoare, zise ea în timp ce el se strecură în spatele ei. Nici măcar dragostea nu te poate face prost.

– Sunt aici, în cada asta cu apă fiartă, nu? Relaxează-te, spuse el, frecând crema între palme și întinzându-i-o pe umăr.

– Dacă tot m-am ales cu un umăr distrus, aș fi vrut măcar să-l cotonogesc pe ticălosul ăla.

– Ai salvat un copil.

– Am salvat copilul și am ratat criminalul, dar nu pentru mult timp. O să-l prind pe nenorocitul ăla.

– Am toată încrederea. Să continui, spuse el în timp ce creștea ușor presiunea și insista pe mușchi și pe articulații. Carter Young-Sachs e văzut drept un nemernic. În special mama lui a fost indulgentă în privința fiului, iar el se pare că nu a depășit dependența din copilărie față de acea indulgență și nici preferința pentru a face tot ceea ce dorește, oricând dorește. Îi plac femeile și nu se dă în lături de la a le plăti. În plus, se bucură de o varietate mare și colorată de substanțe ilegale.

– Era amețit când am vorbit cu el.

– Ceea ce, din nou, demonstrează presupunerea lui că poate face tot ceea ce dorește, ca întotdeauna. Alocă din timpul lui afacerii... trebuie să fie în birouri sau să se ocupe de afacerile companiei douăzeci și cinci de ore pe săptămână ca să primească salariul generos și beneficiile.

– Douăzeci și cinci de ore pe săptămână? E o mirare că nu suferă de epuizare.

– Timpul, după cum spun cei care-l cunosc, e tot ce investește acolo. E fermecător și plăcut atunci când dorește, atrăgător, îi place sportul și se descurcă bine numai când se ocupă să-i facă pe clienți să se simtă bine.

– Nu știe nimic despre afacerile companiei, interveni Eve. La fiecare întrebare pe care i-am pus-o a fost ajutat de zeița lui nordică care-i e secretară și cu care și-o trage.

– E greu să-i reziști unei zeițe.

– Ea o face din dragoste. El nu. Fosta lui iubită e o tipă tare, cu bani și relații de familie; mi-a oferit imaginea unui bărbat care vrea ce nu are sau ce are altcineva. Se duce după ce vrea și îl obține. Și apoi uită. Mira ar spune probabil ceva despre copilul din interiorul lui. Eu cred doar că acel copil din interiorul lui are nevoie de o mamă de bătaie.

Orice-ar fi fost în cremă, își zise ea, cu siguranță își făcea treaba.

– Nu știu dacă-i destul de deștept ca să falsifice dosarele, să ia caimacul sau să întoarcă vreo afacere. În plus, el s-ar gândi că e oricum îndreptățit la așa ceva, dar mi-l pot imagina ordonând o crimă ca să pună mâinile pe ceva ce nu-i al lui. Pe informațiile altuia, dar numai dacă ar ști ce naiba să facă cu ele. Asta mă încurcă.

– Cel mai tânăr Biden din Young-Biden ar ști. E mai deștept, mai ambițios și mi s-a spus că e destul de nemilos.

– Mda, asta se potrivește cu informațiile mele.

– În plus, are un temperament aprins. Îi place viața pe care o are, și de ce nu i-ar plăcea? Dar, în același timp, are reputația cuiva care nu e niciodată pe deplin satisfăcut. După cercetările mele reiese că are o fire rece și dură. Atât în afaceri, cât și în viața personală.

– Ți-ai petrecut ceva timp studiindu-l.

– Nu e dificil să-i faci pe oameni să vorbească. Bârfa este unul dintre combustibilele afacerilor. Am câteva indicii despre ceilalți din fișierele pe care mi le-ai dat.

– O să le vreau, dar trebuie să fie vorba despre unul dintre ăștia patru sau despre o combinație între ei.

Atentă, ea își roti umărul și abia mai simți puțină durere.

– E mai bine. Mult mai bine. Poate că totuși n-o să trebuiască să faci singur toată munca.

– Te contrazic. N-are rost să abuzezi de o rană. Relaxează-te.

– Sunt relaxată.

– Nu destul.

Ușor, el își coborî mâinile unse cu cremă pe sânii ei.

– Chuckie n-a fost singurul care-a zburat.

– Ce?

– Uită-te la film. Tu nu ai căzut, pur și simplu, ci ai zburat mai întâi câțiva metri. Probabil că a fost ca și cum ai fi încasat o ghiulea. Apoi, după lovitură, ai zăcut acolo, evident năucită... și albă ca varul... pentru câteva secunde, zise el și o sărută pe umăr în timp ce o mângâia. Apoi, draga mea Eve, când copilul a început să țipe, evident șocat și înspăimântat, tu ai părut deranjată, poate puțin încurcată. Aproape că te puteam auzi gândind: „Și acum ce dracu' fac eu cu ăsta, după ce l-am prins?".

– Am gândit cu accent irlandez?

– Expresia de pe fața ta a fost cea care m-a făcut să respir din nou ușurat. Deși am știut că o să te descurci chiar înainte de a mă uita, am răsuflat ușurat când am observat nedumerirea enervată de pe chipul tău. Și apoi, credincioasa Peabody a apărut acolo.

– Ți-ai schimbat programul, probabil ai anulat vreo afacere de catralioane ca să fii aici.

– Iubire năucitoare.

Ea închise ochii în timp ce mâinile lui se plimbau pe corpul ei.

– Nici unul dintre oamenii pe care îi cercetez nu înțelege asta. Poate că de-asta le e așa de ușor să ucidă... ba chiar să plătească pentru asta. Cred că e și mai rău când nu poți comite chiar tu crima. Cum ar fi să angajezi oameni care să-ți afume casa sau biroul? Nu ai de-a face direct cu problemele. E prea urât. Nu faci decât să plătești ca să se înfăptuiască. Bani pentru bani. Nici măcar pentru dragoste sau pasiune, nici pentru nevoie. Nici măcar atunci nu te gândești mai bine, nu te sinchisești de detalii. Doar o faci, te gândești... ordoni... și nu-ți pasă de detalii.

– De ce-a venit după tine?

Știa, dar voia s-o lase pe ea să-și dea seama.

– L-am deranjat. M-am băgat în calea lui, în afacerea lui. Este insultător și puțin înspăimântător. Scapi de mine și de Peabody și te speli pe mâini. Ceea ce, din nou, e o prostie, din același motiv pentru care și uciderea lui Dickenson a fost o prostie. Altcineva va ridica mingea și o va rostogoli mai departe.

– Câștigă timp.

– E adevărat, dar să omori un polițist? Doi polițiști? Mânia lui Dumnezeu o cam egalează pe cea a întregului departament de poliție din New York. Și nici una dintre astea nu egalează mânia lui Roarke.

– Care a fost deja stârnită, zise el.

– Știu, dar sunt în regulă. Sunt aici. Sunt OK, spuse ea și își trecu brațul sănătos după gâtul lui. Sunt geloși pe tine, toți. E un alt fel de lăcomie. De avariție. Vor ceea ce ai tu.

– Nu pot avea.

– Și o știu. Și mai enervant. Tu nu ai bani și afaceri moștenite. Ești parvenit.

El râse.

– Acum mă simt insultat.

– Un şobolan de pe străzile irlandeze, cu un trecut incert şi cu o soţie poliţistă. Mda, e un motiv în plus, pe lângă faptul enervant că poliţista lui Roarke îţi stă în cale. Ei zic: „Le arătăm noi lor!".

– Ei n-o cunosc pe poliţista mea, zise el şi o întoarse cu grijă cu faţa în sus. Dar eu o cunosc.

O sărută suav şi îi cuprinse mâinile, când ea le întinse spre el.

– Nu. Tu ai început asta, iar acum o să stai pe spate şi o s-o primeşti.

– O, pot s-o primesc.

– Hai să vedem.

Doar gura lui lipită de a ei, doar cel mai frumos contact dintre toate. El nu voia decât să aibă grijă de ea, să-i calmeze şi să-i aline durerile. Doar atât, dar înţelegea nevoia ei de mai mult. Tânjea după el şi voia să-şi demonstreze că nu putea să fie înfrântă, şi nici măcar încetinită. Probabil că de vină erau acele amintiri dureroase, de când fusese atât de aproape de moarte, în mâinile lui McQueen, pe cale să-i curme viaţa în timp ce îndura chinurile şi şocul.

Dar nu conta de ce, îşi zise el. Ea avea nevoie, iar el putea să-i ofere ce dorea, dar încet, cu blândeţe şi cu grijă. Simţi corpul ei maleabil şi moale lângă el aşa cum ştia că era numai pentru el. Ea, care nu se preda niciodată, i se preda lui, pentru el. Îi oferea lui cea mai intimă comoară. Îi murmură în ureche în timp ce îşi folosi mâinile şi buzele ca s-o aline şi s-o excite: „Dragostea mea". O purtă departe de durere, de griji, de orice în afară de plăcerea mătăsoasă şi sclipitoare. Îi cuprinse corpul într-al lui şi îi înceţoşă mintea. Iar cuvintele lui, atât de frumoase, se amestecară în inima ei.

„Dragostea mea". Apa clipoci şi spumegă în jurul lor, aromată, pulsând. Ei i se păru că putea pluti pe ea, pe el, pe ceea ce împărtăşeau, ceva ce nimeni altcineva nu avusese vreodată şi nici nu avea să aibă. El îi oferise alinare înainte ca ea să conştientizeze că avea nevoie de aşa ceva şi îi oferise dragoste când viaţa ei fusese atât de golită de aceasta, pentru prea mult timp. Venise acasă la ea înainte ca ea să se gândească să-i ceară acest lucru.

– Te iubesc, spuse ea şi îşi întoarse obrazul spre al lui. Pentru tot.

„Pentru tot", îşi zise el în timp ce se strecura uşor în ea. „Pentru toate. Pentru totdeauna".

Pentru că el o umplu, o ridică, o iubi, ea pluti. Îşi încrucişă degetele cu ale lui şi pluti împreună cu el.

Capitolul 13

Era mai bine, îşi zise Eve când se apucă de treabă, încântată că nu mai avea mintea înceţoşată de medicamente, deşi nici asta n-ar fi împiedicat-o să continue ce începuse. Şi era destul de sigură, ţinând cont de circumstanţe, că-l putea convinge pe Roarke să mănânce o pizza acasă, la birou, şi să discute cu ea.

Intrând în încăpere, optă pentru cofeină – din aceea rece, într-o cutie de Pepsi – şi un pahar cu vin. Şi pentru confort – unul dintre vechile ei tricouri, o pereche de pantaloni din flanel albastru şi ciorapi roşii, groşi. Dacă nu-i venea cheful de muncă, era genul de vestimentaţie pe care şi-o punea ca să se ghemuiască lângă Roarke şi să se uite la unul dintre filmele lui vechi preferate, dar îi venise cheful de muncă.

– M-am gândit să profit puţin de tine în timp ce...

– N-ai făcut asta în cadă?

– Perversule, zise ea şi arătă cu cutia de Pepsi spre planşă.

– Încep să-mi fac o imagine mai clară despre jucători, din punctul tău de vedere, ca om de afaceri. Poate că, dacă intru în pielea ta, pot emite mai multe ipoteze, pot face mai multe presupuneri.

– Am putea încerca.

– Super. Propun să discutăm şi să mâncăm în acelaşi timp. Hai să alegem ceva simplu, nişte pizza.

– Imposibil. Aş zice că în seara asta merită să mâncăm ceva mai sănătos, după ziua pe care ai avut-o.

– Nu mi-e chiar aşa de foame.

Eve simţea cum feliile cu brânză se îndepărtau de ea.

– E în regulă. În plus, pizza are o reputaţie proastă în rândul nutriţioniştilor.

– Mmm, făcu el şi se duse în bucătărie. Probabil că avea în plan vreo fiertură, îşi zise ea cu puţină amărăciune, aducându-şi însă aminte cum avusese grijă de ea, fiind dornic, ca de obicei, să-şi dedice o parte din seară pentru munca ei. Aşa că avea să înghită prostia aia de terci.

Se duse la planşă şi făcu nişte adăugiri şi ajustări. Nu vedea diferenţa dintre suspecţii principali. La suprafaţă, desigur, erau multe diferenţe, dar nu le pricepea. Îşi scoase videotelefonul când acesta sună şi o văzu pe Peabody pe ecran.

– Da?

– Hei, îţi trimit notiţele mele de la interogatoriile cu fostele. Ştii ce-i aia amărăciune?

Aruncă o privire spre Roarke, care tocmai se pregătea să iasă cu ceva din bucătărie şi se gândi la pizza versus terci.

– Mda, ştiu.

– Ultima relaţie serioasă a lui Whitestone a fost, în mare parte, tristă şi plină de resentimente, din cauza motivului clasic: „Petrecea mai mult timp la muncă şi cu prietenii decât cu mine". Ingersol nu are o fostă adevărată. Mai degrabă diferite femei cu care se vede sau nu se mai vede. Mahărul e un tip amuzant, dar are fobie faţă de relaţiile serioase.

– O să mă uit, zise ea când Roarke se apropie.

– N-am trecut pe la logodnica lui Newton pentru că m-am gândit că o să-mi spună numai lucruri de bine, dar cred că n-ar strica să încerc să storc câte ceva despre el de la câteva dintre prietenele ei.

– O abordare bună.

– Şi eu mi-am zis că, din moment ce suntem în căutarea unui cuplu fericit, îndrăgostit, perfect, adorabil şi aşa mai departe, avem o abordare bună. Doar că n-am găsit nimic de genul ăsta.

– Nimic este totuşi o informaţie.

– Bine, de fapt, te-am căutat ca să văd ce faci. Eşti bine?

– Sunt în regulă.

– E un film cu prinderea... mă rog, mai multe, pe internet, pe toate ecranele.

– Aşa am auzit şi eu.

– A fost o prindere frumoasă, şi mare păcat că nici unul dintre cei care au filmat nu l-au surprins mai bine pe suspectul pe care-l urmăream.

– O să-i punem pe cei de la tehnic să vadă dacă pot scoate ceva de acolo. Între timp, cei doi auditori din Vegas sunt transportaţi înapoi, direct la Stuben Health and Wellness. Ne întâlnim în zona ambulanţelor, la ora opt.

– O să fiu acolo. Poate că-ţi faci şi un control la doctor, cât timp suntem acolo.

– N-am nimic, Peabody.

Şi ca să curme îngrijorarea partenerei, încheie discuţia.

Apoi, se duse să vadă ce pusese Roarke pe masă. Era un fel de mâncare gătită, observă ea, ceva ce părea sănătos, versiunea lui de terci pentru cină. Nu era o fiertură, dar...

– Sunt multe legume.

– Da, aşa e, şi dacă le mănânci ca o fată cuminte...

Ridică un capac argintiu de pe o altă farfurie şi scoase la iveală o pizza mică, cu felii de pepperoni aranjate în formă de faţă zâmbitoare. Ea încercă să-i arunce o privire serioasă, dar nu se putu abţine să nu râdă.

– Crezi că eşti drăguţ, nu-i aşa, amice?

– Adorabil.

– În acest caz, eşti adorabil. Au!

Reuşi însă să-i arunce privirea serioasă când el o lovi peste mâna care se întindea spre pizza.

– Mai întâi legumele.

De data asta îl privi îmbufnată de-a binelea.

– De obicei, snopesc în bătaie bărbaţii pentru mai puţin de atât.

– Vrei să faci o încercare? se oferi el şi luă cu furculiţa o bucată din mâncarea lui.

– Aş putea, doar că pizza zâmbitoare merită aprecieri.

Gustă din mâncare şi descoperi că nu era prea rea. De fapt, nu era deloc rea, cu sosul acela pe care el îl făcuse. Avea chiar un gust bun.

– Deci lăcomie, începu ea, şi invidie. Poate şi poftă, şi, în cazul unora dintre ei, trândăvie. Ce-a mai rămas?

– Dintre cele şapte păcate capitale? Cred că răzbunarea şi mândria.

– Bine, se încadrează şi la asta. Cele mai importante care reies din grupul ăsta sunt lăcomia şi invidia. Chiar sunt păcate capitale, pentru că duc la altele, nu? Sunt rădăcini.

– E un mod de-a privi lucrurile.

– Şi tu ai unele dintre ele... mă rog, toată lumea are... numai că pe tine te avantajează. Nu e vorba despre trândăvie în cazul tău. Tu nu eşti leneş, fiindcă munceşti ca să ai mai mult. Fizic, mental. Gândeşti, plănuieşti, investeşti timp în asta. Mai mult decât o fac alţi oameni. Asta e partea care ţine de poftă.

– Am crezut că am consumat partea cu pofta în cadă.

– Pofta în afaceri, spuse ea şi arătă cu furculiţa spre el. Văd acelaşi tip de plăcere şi la Whitestone. Plăcerea faţă de ceea ce face, dorinţa de a se trezi dimineaţa şi de a o lua de la capăt. Ăsta este secretul succesului.

– Păi, ăsta, plus talentul cu care eşti înzestrat. Degeaba îţi doreşti şi te simţi atras de ceea ce faci, dacă nu eşti priceput; poţi manifesta toată plăcerea din lume, nu e suficient ca să ai garanţia succesului.

– Bine zis. În cazul principalilor mei patru suspecţi, pofta nu-mi pare să aibă rădăcini în activitatea lor, ci în rezultatele şi beneficiile muncii altora.

– Pofta de câştig, care duce la lăcomie.

– Mda. Ce-i asta, de fapt?

Roarke aruncă o privire spre bucata de varză chinezească din furculiţa ei.

– Ceva gustos.

Pentru că era gustos, dar ea nu reuşi să formuleze ceva ca să-l contrazică.

– Oricum, dacă nu urmăreşti decât rezultatele, profitul, fără să ai vreo dorinţă reală, pricepere sau apreciere faţă de ceea ce a generat profitul, vei căuta moduri în care să reduci sursa de profit, concentrându-te asupra beneficiilor.

– Adică vei pasa altora munca şi/sau vei trişa.

– Alţii construiesc ceva, şi te gândeşti că trebuie să fie buni la ceea ce fac, iar tu stai tolănit în scaunul de piele şi lumea se aşteaptă de la tine să continui ceea ce faci şi să produci mai mult. Poate că e un privilegiu, sigur, dar e şi o presiune.

– Adu-mi aminte de asta când o să avem copii. Este important să le dai destul cât să aibă o fundaţie, dar nu prea mult, ca să stea degeaba.

În mod clar ea n-avea de chef să se gândească la așa ceva în acel moment.

– La polul opus, familia Alvei Moonie pare să-i fi insuflat acesteia etica muncii și a responsabilității. Așa că, după faza sălbatică prin care a trecut, îi place să facă ceea ce face și vrea s-o facă bine. Nu banii sunt cei care corup neapărat. Este...

– Lăcomia. Din nou.

– Așa cred.

O vreme, mâncă în tăcere și se gândi.

– Asta e valabil pentru toți, cu excepția... posibil... a lui Pope. Ori e șoarecele care pare să fie, ori se preface nemaipomenit să pară așa. Trebuie să căutăm conturi private, conturi ascunse și proprietăți. Genul ăsta de oameni au asemenea înclinații spre lăcomie.

– Am început deja să caut, dar acum, că ai restrâns aria, voi face și eu la fel și mă voi concentra mai mult asupra părții de sus a listei tale.

Ea dădu din cap afirmativ, încântată că terminase felul acela de mâncare și putea să întindă mâna după o felie de pizza.

– Tu gândești ca un polițai, zise ea și zâmbi, la privirea lui critică. Știi să eviți și să înșeli polițiștii, dacă se iau de rădăcinile tale. Și ai lucrat pe post de consilier expert. Ești și cel mai tare dintre mahării care fac afaceri. Știi cum se lucrează în stil mare. Eu pot să simt lucrurile, să le aplic, în cazul de față, dar cunoștințele mele legate de conducerea unei companii provin în mare parte din ceea ce am văzut la tine, or eu nu asta caut aici. Cel puțin, după mintea mea limitată.

– Ai investigat și închis nenumărate cazuri care aveau tangență cu domenii străine de domeniul tău.

– Absolut, dar nu mi s-a întâmplat tot timpul ca cel mai tare expert dintre consilierii experți să mănânce o felie din pizza mea.

– Cine-a zis că-i toată a ta? întrebă el și ciocni cu ea o felie, apoi mușcă. Asta s-ar încadra în categoria lăcomie și avariție.

– Deșteptule! Oricum, mă tot uit la planșă, la notițe, la tonuri, la umbre, și simt că-mi scapă ceva. Nu știu ce... O nuanță care ar putea explica multe. Tu o să găsești motivul în fișiere, în cifre, în dosare și în codurile financiare și toate prostiile alea, însă

pun pariu că o să dai și peste multe înțelegeri alunecoase și găuri îndeajuns de mari ca să necesite o minte ascuțită.

– Am găsit deja, puțin ici, puțin colo. Nu destul, după cum văd eu lucrurile, ca să justifice crima sau panica. Unele ajustări, unele penalități și dobânzi, o amendă sau două. Unele dintre ele ar putea fi trecute cu vederea în cazul în care un funcționar deștept sau un avocat de corporație face valuri din cauza interpretării greșite a unei erori de redactare.

– Nu te pot contrazice aici. Chiar dacă aș găsi așa ceva. M-ai întrebat înainte spre cine îmi îndrept mai mult suspiciunile. O să te întreb același lucru.

El clătină din cap și se lăsă pe spătarul scaunului, cu paharul de vin în mână.

– Nu sunt polițist și nici un investigator antrenat. Mai mult, n-am vorbit cu nici unul dintre suspecți și sunt departe de a termina analiza datelor financiare.

Ea luă o felie de pizza cu pepperoni și o băgă în gură.

– Ai instincte bune, la fel ca mine. Te pricepi la afaceri și la cei care conduc afaceri într-un fel în care eu n-o să reușesc vreodată. Tot ce fac e să te întreb la care te-ai uita cel mai atent dacă ai fi în locul meu?

Îl surprinse cât de mult își dorea să dea înapoi. Era obișnuit s-o urmărească pe ea croindu-și drum printre oameni, printre dovezi, perioade și motive, să se delecteze cu felul în care mintea și instinctele ei lucrau laolaltă în timpul vânătorii.

– Și dacă mă înșel? Dacă te împing în direcția greșită?

– Direcțiile sunt cele pe care le caut, bune sau rele. De mine depinde să-mi dau seama ce e de făcut și cum trebuie făcut. Și tot de mine depinde dacă s-o iau sau nu în direcția aceea. Aici, tu ești expertul. Eu sunt consilierul tău. Vreau părerea ta.

– Bine. Sterling Alexander.

– De ce?

– Să-i luăm prin eliminare, zise el, apoi se ridică și, așa cum făcea și ea de obicei, dădu ocol planșei. Young-Sachs. Folosește-ți aici cele șapte păcate pe post de trambulină. La el predomină trândăvia, față de lăcomie sau de pofte. Preferă să nu facă mai nimic și are o secretară care știe mai multe decât el despre companie. Asta ține de lene și de neglijență. Nimeni n-ar trebui

să știe mai multe decât tine despre tine. Și dacă voia mai mult, nu trebuia decât să-i ceară mamei lui. Nu are nici un motiv să înșele și să fure, și nu are nici ambiția necesară s-o facă. Și nici nu e destul de deștept.

– Mi-a plăcut de el.

– Da?

– Adică, mi-a plăcut de el din motivul ăsta, pentru că în rest nu-l suport. Și asta a fost o parte din problemă. Toți mi-au oferit ceva care mi-a aprins beculețul, într-un fel sau altul.

– Foarte posibil să ți se fi aprins beculețul, pentru că instinctele tale îți spun că nici unul dintre ei nu e perfect curat. Cu toții au buzunare în care ascund unele secrete murdare.

– Poate. Young-Sachs își afișează dependența lui de substanțe ilegale și totala lipsă de competență în postul de director financiar. Se folosește de compania lui ca să aibă acces la substanțe ilegale. Știu asta. Apoi, mai e Biden, care încearcă să nu stea în calea insultelor și a ofenselor, și pun pariu că e în căutare de metode, poate unele mărunte, deocamdată, de a scoate bani. Pope e al naibii de binevoitor, și mult prea dornic să primească disprețul fratelui lui vitreg. Cu toate astea, ce spui tu are sens.

– Deci instinctele îți șoptesc că toți greșesc într-un fel.

– Mda, asta-i problema.

Se ridică și ea și i se alătură lângă planșă.

– Deci, eliminăm. Continuă.

– În regulă. Cum măsluiești dosarele... și trebuie să fie în dosare... dacă nu înțelegi cum funcționează acestea? Young-Sachs este prost și incompetent. Lacom, da, dar mai mult leneș.

– Bine, hai să-l dăm deoparte pe el, deocamdată. Altul.

– Bine atunci. Rămânem în aceeași companie și îl luăm pe Tyler Biden. El e carnea de tun. Are fire aprigă și are greutăți în a insufla loialitate angajaților lui. În plus, directorul lui financiar e un idiot.

– Da, ceea ce mă face să cred c-ar fi ușor pentru el să falsifice cifrele.

– De acord, dar directorul lui financiar are, după toate aparențele, o secretară foarte deșteaptă care, în plus, se culcă cu directorul financiar. Și care, dacă te pricepi să judeci, e îndrăgostită de el, sau cel puțin e atașată emoțional. Devine și mai

dificil s-o convingi pe numita secretară să acopere ceva care ar putea, în cazul în care e descoperit, să-l afecteze pe iubitul ei. Și pe ea, după ce se află în toată compania că ea era cea care făcea, de fapt, treaba șefului ei.

– Bine zis, dar...

– N-am terminat, spuse Roarke, care se aprinsese. El e un om ambițios și supărat, care știe că mulți cred, poate pe bună dreptate, că deține acea funcție în companie numai datorită nepotismului. Are multe de dovedit. Îi plac banii, statutul, adevărat, dar vrea respect. Oricine pune la cale o crimă, sau o săvârșește, trebuie să-i atragă și pe alții, după cum ai zis și tu, ca să reușească. Lucrul acesta l-ar da de gol, pentru că cei din jurul lui ar afla că el nu se poate descurca singur.

Ea analiză firul logicii lui, fără să fie prea convinsă. Totuși, dădu din cap afirmativ.

– Bine, îl dăm și pe el deoparte deocamdată.

– Cât despre Pope, continuă Roarke, uneori, lucrurile sunt exact așa cum par. Omul își face treaba rezonabil, după informațiile mele. Trăiește confortabil, dar nu ostentativ. Deține puterea și autoritatea în fața fratelui său vitreg. A fratelui său vitreg mai mare și mai autoritar. E plăcut de cei care lucrează cu el și sub el, deși, în mod sigur, e considerat un element de categorie ușoară. Dacă voia mai mult, putea avea mai mult pur și simplu revendicând așa ceva, dar asta nu s-ar preta zonei lui de confort. Îmi e greu să mi-l imaginez orchestrând ceva ilegal în compania mamei lui – devotamentul lui față de ea e bine-cunoscut – și nici ordonând și trecând cu ușurință peste uciderea unei auditoare. Și ea, la rândul ei, e o mamă.

– Bine, nici mie nu mi s-a părut în stare. Am putea să ne înșelăm amândoi și să se dovedească cea mai strălucită minte criminală, dar nu prea cred. Să pretindă mereu că e un om de nimic ar însemna prea mult efort, și pentru ce?

– Om de nimic?

– Mda, așa pare. Alexander îl disprețuiește.

– Da, iar ăsta e un secret știut în lumea afacerilor.

– Dacă ceva e știut, sublinie ea, nu mai e secret.

– Adevărat. E un secret prost păstrat.

– Bine, deci am stabilit de ce nu. Hai să vedem de ce da.

– Vreau cafea.

– Şi eu, îşi dădu ea seama, pufnind când el ridică din sprânceană.

– Eu sunt expertul aici, îi reaminti el.

– Da, da.

Ea luă farfuriile în drum spre bucătărie.

– Ştii, zise el din spate, am putea să ne luăm un robot care să ne ajute în gospodărie, care să ne aducă o cafea, să spele vasele...

– Îmi ajunge Summerset.

– Amuzant.

– Aşa mi s-a părut şi mie, spuse ea şi îndesă farfuriile în maşina de spălat vase. De ce-am avea nevoie de un robot care să bântuie pe aici? Mai ales că îmi dau fiori. Nu durează decât un minut să fac o cafea, continuă ea.

– De acord. Multor oameni care au un anumit standard de viaţă nici nu le-ar trece prin cap să facă ei înşişi ceva aşa de simplu cum ar fi să cureţe masa şi să-şi prepare cafeaua. Poate că având grijă de câteva sarcini mici, de bază, eviţi să cazi într-unul din cele şapte păcate capitale.

Eve îi dădu lui Roarke cafeaua, apoi îşi luă ceaşca şi se rezemă de dulapul scund.

– Faci pariu că Alexander nu-şi pune singur farfuriile în maşina de spălat vase?

– Fac pariu că petrece foarte puţin timp în propria bucătărie, sau deloc. Mândria e la fel de mare la unii cum e lăcomia la alţii, iar el e mândru de statutul lui, de averea lui şi de poziţia pe care o are. Angajează cinci oameni acasă cu normă întreagă, trei cu jumătate de normă şi îi dublează cu trei roboţi domestici.

– De unde ştii asta?

– Pune întrebarea potrivită persoanei potrivite, spuse Roarke simplu. Spre deosebire de el, Pope are două ajutoare în casă şi nici un robot. Şi Alexander are doi piloţi pe care-i ţine la dispoziţie douăzeci şi patru de ore, ceea ce e o dovadă de lăudăroşenie şi de risipă. Insistă pe anumite beneficii ori de câte ori are şedinţe cu consiliul de administraţie al unui spital... lucruri mărunte: un anumit tip de apă îmbuteliată, de exemplu, şi un loc în capul mesei. De multe ori, soţia lui îşi aduce designerul preferat cu avionul, din Milano la New York. Iar el are o amantă.

– Amantă? întrebă Eve şi se îndepărtă de dulap. Eu n-am dat peste nici o amantă. De unde-ai găsit-o?

– Eu n-am una acum pentru că soţia mea umblă deseori înarmată. Despre Alexander se spune că are, de mult timp, şi foarte discret.

– Trebuie s-o găsesc, să vorbesc cu ea.

– Se spune că e o persoană pe care a cunoscut-o în urmă cu câţiva ani, iar tatălui lui i s-a părut nepotrivită. Dacă ar fi să ghicesc, aş spune că e o femeie pe care o cheamă Larrina Chambers, o văduvă, considerată o prietenă apropiată de familie. N-am avut timp pentru o confirmare sau o infirmare, o avertiză el, aşa că e doar un zvon. Ideea e că, în ciuda amantelor, Alexander este un conservator înverşunat, unul care bate de multe ori în toba politică şi îi place să se laude cu familia lui, dând-o ca exemplu pentru acele valori şi ideologii.

– Soţia lui trebuie să ştie asta. Ai spus că durează de mult timp relaţia. Deci soţia ştie. Expunerea nu ar duce la nimic altceva decât să-l facă de ruşine. Nu l-ar afecta prea tare, nu?

– Din punctul de vedere al afacerilor? Nu văd cum. E privit ca un ipocrit, dar asta e ceva personal. Din nou, mândrie.

„Mândrie", îşi spuse ea. Din nou unul dintre cele şapte păcate.

– Deci, poate că există plăţi ori cadouri pentru amantă sau pentru casa ei, călătorii, orice. Şi de-aia scoate banii ăia din afaceri. Un audit ar scoate asta la iveală.

– Într-adevăr.

– Să fie ăsta mobilul crimei? zise ea şi clătină din cap. Unii ar omorî pentru mai puţin de atât, dar, Doamne, nu mi se pare îndeajuns pentru a implica şi alţi oameni.

– Sunt de acord. Trebuie să fie suficienţi bani în joc ca să se împrăştie, şi mă întreb dacă şi asta ar fi pe termen lung. Sau dacă e în plan să fie aşa. Chiar şi fără crimă, este foarte riscant, cu excepţia situaţiei în care recompensa e destul de grasă.

– Deci revenim la dosare, la audit. Bine. Ar trebui să te concentrezi asupra firmei Alexander şi Pope, să vezi ce poţi scoate la iveală. Oricum aveai de gând să faci asta.

– Aşa e, da, răspunse el şi zâmbi. Las restul în seama ta.

– Ai vorbit bine.

– Sunt flatat, locotenente. Dacă am dreptate, primesc o promovare?

– Dacă ai dreptate, o să pregătesc cina şi o să spăl vasele. Fără pizza, adăugă ea când el o privi prelung.

– Acceptabil. Ce-ţi face umărul?

– E bine. Mă mai doare puţin, recunoscu ea.

El se apropie de ea, o sărută pe umăr şi apoi o trase mai aproape. Şi o ţinu în braţe.

– Am înşelat şi am furat şi eu la vremea mea. Pentru a supravieţui şi pentru amuzament.

Ea îi cunoştea trecutul.

– Câte mame nevinovate ai omorât?

– Nici una până acum, zise el şi se dădu înapoi. N-o să-mi cer scuze pentru că am înşelat şi am furat, şi nici nu am regrete pentru că zilele acelea au trecut. Sunt aici cu tine şi n-aş vrea să fiu în nici un alt loc de pe pământ.

– Nici măcar gol, pe o plajă tropicală?

– Păi, dacă tot ai adus vorba...

Când ea râse, el o sărută.

– Dar nu, nici măcar acolo. Ci aici, acum.

– E un loc bun.

– Şi mai vedem ce-i cu plaja aia tropicală în concediu, care se apropie.

– Nu mă pot gândi la concediu.

Ideea o făcu să simtă un val de panică în stomac.

– Nici măcar nu vreau să mă gândesc la premiera despre care toată lumea e aşa de extaziată.

– O să ne distrăm. Încearcă să nu-ţi faci şi mai multe vânătăi până atunci. Rochia ta îţi dezgoleşte destul de mult corpul.

– Vezi? Un lucru în plus pentru care trebuie să-mi fac griji. Mă apuc să caut o amantă.

– Iar eu mă apuc să caut ilegalităţi corporatiste. Deja ne distrăm.

Ea îşi mai turnă nişte cafea şi, având în vedere că Roarke se aşezase la biroul ei, se duse din nou în al doilea birou. Observă că Galahad venise înăuntru la un moment dat, iar acum se întindea ca o felină suprasaturată de mâncare pe fotoliul lui Eve. De jur-împrejurul biroului pe care Roarke i-l proiectase astfel

încât să semene cu vechiul ei apartament, casa mare şi frumoasă era cufundată în tăcere. Nu, îşi zise ea, nu şi-ar fi dorit să fie în nici un alt loc decât acolo.

Îşi citi mai întâi notiţele, le revizui, se jucă cu ele, apoi i le trimise lui Peabody. După ce parcurse şi observaţiile partenerei ei, stătu câteva minute cu ochii la panou şi se gândi la tot ceea ce spusese Roarke. Young-Sachs e prea leneş, Biden, prea mândru, Pope, prea şters (şi posibil prea cinstit). Îl încercui pe Sterling Alexander. „Poate", îşi zise ea.

Era posibil, ceea ce însemna că şi Jake Ingersol şi Chaz Parzarri erau implicaţi. Acelaşi lucru se putea spune şi în cazul lui Robinson Newton, care se juca rapid şi relaxat cu unul dintre clienţii partenerului său.

Aştepta cu nerăbdare prima întâlnire faţă în faţă cu Parzarri. Aceasta putea face lumină. Se hotărî să-l atace cât timp era la pământ. Cât timp era îndurerat şi slăbit după un accident serios. Poate să încerce să-l convingă că nu fusese un accident, deşi examinase raportul. Un trio de indivizi ieşiţi de puţin timp de pe băncile şcolii, beţi, sărbătorind un câştig minor la un cazinou, plonjase direct în taxiul care îi ducea pe Parzarri şi Arnold de la cazinou la hotel. Toţi cei implicaţi stătuseră în spital, iar ea nu descoperise nimic legat de cei trei idioţi, care s-o conducă spre ipoteza că aceştia fuseseră angajaţi să-i şifoneze pe cei doi auditori.

Doar un accident, un loz necâştigător, şi o femeie nevinovată fusese omorâtă. Da, îşi zise ea, da, se putea folosi de asta, de toate lucrurile acelea, ca să încerce să-l dea peste cap pe Parzarri. Între timp, trebuia să se uite cu atenţie la amanta lui Alexander.

În primul rând, ceea ce observase legat de Larrina Chambers era vârsta ei. La cincizeci şi şapte de ani, femeia nu se încadra în categoria pocnitorilor tinere şi la vânătoare de averi. Apoi, observă că Chambers şi soţul ei decedat îşi deschiseseră un restaurant în New Jersey în urmă cu douăzeci şi doi de ani, care înflorise într-un lanţ la nivel naţional, în următoarea decadă, şi acest lucru elimina statutul femeii vânătoare de averi. La fel şi faptul că avusese o bursă la MIT la optsprezece ani şi că îşi luase masterul în afaceri la douăzeci şi cinci de ani. Deci nu era o pocnitoare.

Mintea suspicioasă a lui Eve o împinse să afle cum își găsise sfârșitul soțul ei, apoi se văzu nevoită să excludă posibilitatea unui act criminal. Neal Chambers murise în timpul unei vijelii pe coasta Australiei, când iahtul lui se scufundase. La acel moment, văduva era în New York și o ajuta pe mama ei să-și revină în urma unei operații minore. Investigația înecului – a lui Chambers și a încă patru oameni din echipaj, plus pasageri – fusese completă. Nu găsi lacune nici aici, și nici nu exista vreun motiv.

În timp ce căuta, urmărea și săpa, își dădu seama că Larrina Chambers nu era o femeie întreținută. Avea destui bani. Descoperi însă multe lucruri care indicau faptul că Larrina și Alexander erau conectați și că în timpul celor nouă ani de când murise soțul ei fusese destul timp să se reaprindă scânteia care existase când aveau douăzeci de ani.

Merita să aibă o conversație cu ea, se gândi Eve și făcu niște notițe. Alexander, Ingersol și Parzarri. Se gândi din nou și începu încet și metodic să sape mai adânc în viața fiecăruia dintre ei.

Capitolul 14

Găsise un indiciu. Roarke simțea că ceva se mișca și aluneca, la fel ca un lacăt sub acțiunea unei agrafe. Dăduse deja peste trei firme extrateritoriale, sau extraplanetare, ale lui Alexander – două dintre ele absolut legale. El n-ar fi trecut cu vederea peste ceea ce părea etic, așa cum ar fi făcut Eve. Aveau o altfel de abordare la acel capitol.

Chiar și o firmă în care existau ilegalități n-ar fi însemnat o pagubă prea mare sau probleme serioase. Amenzi, un semn dezaprobator din deget și puțină mustruluială la adresa directorului financiar, care putea, bine mersi, să ademenească mai mulți clienți odată cu incidentul.

Fusese o joacă de copil să găsească acele conturi, mai ales pentru cineva care știa unde și cum să caute, ceea ce îl făcu să creadă că aveau să fie mai multe lucruri, nu la fel de ușor de aflat și absolut deloc legale. Le va găsi, se gândi Roarke. Oamenii aveau obiceiuri și povești, comportamente și ritmuri. Mai trebuia doar să le găsească, să se folosească de ele. Simțea însă că se ascundea mai mult de atât.

Își aduse aminte de ceea ce simțea pe vremea, nu de mult apusă, când spărgea un lacăt și descoperea mai mult decât se aștepta. De acel frison de căldură și de energie în vârful degetelor. Emoționantă senzație, își spuse, aproape mistică, pe care nimeni în afară de un hoț n-ar putea s-o recunoască sau s-o înțeleagă cu adevărat. Dar trecutul era trecut, și prezentul, prezent. Găsise aproape aceeași căldură și emoție în timp ce dădea târcoale seifului cu secrete și fărădelegi, lucrând cu polițista lui.

Gândul la ea îl făcu să îi arunce o privire. A, ce bine, își zise el, era terminată. Ea încă nu realizase acest lucru, dar el cunoștea

semnele. Corpul începea să i se chircească, ochii îi deveneau puţin mai sticloşi. Dacă ar fi fost lăsată, ar fi lucrat până când capul îi cădea pe birou.

Se uită la ceas şi observă că era aproape unu şi jumătate. Nu era de mirare. Chiar în clipa în care o privea cum aluneca în somn, motanul îşi frecă capul de piciorul său.

– Bine, am înţeles. Mergem cu toţii la culcare.

Ţinând cont de răni, ea avea nevoie de pat şi de un somn rezonabil, aşa că el puse ce avea în lucru în modul automat, copie şi salvă restul, apoi se ridică de pe scaun ca să se ducă la ea.

– Eu mă opresc deocamdată.

– Ce? Eu... mă uitam cu mai multă atenţie la Ingersol, spuse ea şi se scărpină în cap ca şi când ar fi vrut să-şi trezească la realitate creierul. Nimic nu se potriveşte cu Newton în schema asta, cu el intrând în baza de clienţi a lui Ingersol. Adică, ar fi o chestie destul de deşteaptă, dar e prea mare riscul de a fi prins şi a deveni ţapul ispăşitor.

– Iar oameni ca aceştia se gândesc foarte rar, sau nu se gândesc niciodată, că vor fi prinşi.

– Pur şi simplu, nu se gândesc. Deci, oricum... Ai zis odată că e bine să mă uit peste asigurări. Ingersol are o acoperire la greu, e vorba în special de obiecte de artă. Mult peste valoarea listată.

– Ceea ce poate însemna că a născocit valoarea iniţială ca să nu dea de bănuit cu privire la banii cu care a făcut achiziţiile. Sau o să emită o pretenţie mai târziu şi o să jupoaie de vie compania de asigurări.

– N-am dat de nici o pretenţie aici, dar...

– Poţi să mai cauţi mâine. Avem nevoie de somn.

– Nu e târziu, începu ea să protesteze, uitându-se apoi la ceas. A, da, cred că este.

– Mâine.

O ajută să se ridice şi simţi cum corpul i se încordează.

– Te resimţi după căzătură?

– Sunt puţin încordată, atâta tot.

Dar nu se opuse când el o luă în braţe, scutind-o de efort.

– Am câteva piste, îi spuse el în timp ce o scoase afară din încăpere. Şi o să mă ocup mai bine de ele mâine.

– Ce piste?

– Nişte conturi dosite... două legale şi unul îndoielnic. Unele tranzacţii care necesită o verificare mai atentă. Mă aştept ca auditorul pe care clientul îl avusese la mână să fi curăţat totul. Şi mă mai aştept să găsesc multe alte lucruri care n-au fost încă aranjate. Cheltuielile lui pentru călătorii şi locaţiile conduc spre locuri în care se joacă multe jocuri de noroc cu mize mari, şi care au coduri fiscale generoase.

– E un mod de a spăla bani.

– O metodă care poate oferi un motiv, zise Roarke în timp ce intrau în dormitor.

În vreme ce ea se pregătea pentru culcare, el scoase un plasture.

– O să dormi mai bine cu ăsta, spuse înainte ca ea să se poată opune. Şi o să iei şi un calmant. Un somn bun te va pune pe picioare ca să-i poţi prinde pe oamenii răi. Hai să-ţi văd posteriorul.

Ea îşi dădu ochii peste cap, dar i se supuse.

– Încă mai ai harta cu Africa, dar începe să se erodeze pe la margini.

– Minunat. Distrugem Continentul Negru.

El râse şi aplică cu blândeţe plasturele pe umărul ei, apoi atinse uşor Africa.

– Să sperăm că teritoriul ei se va eroda şi mai mult până dimineaţă.

– Cu sau fără Africa, mă duc dimineaţă să forţez puţin nota în direcţia lui Parzarri.

Ea se strecură în pat.

– Referitor la conturile alea pe care le-ai găsit, e ceva de care să mă agăţ? O, Larrina Chambers nu este ceea ce-ai putea numi o amantă, adăugă ea, relaxându-se când Roarke se întinse lângă ea. Are propriile afaceri. Sunt legaţi, asta e sigur, dar nu e genul de femeie întreţinută. Nu ştiu dacă o să pot scoate ceva de la ea. Trebuie să mă gândesc.

Pentru că vocea ei începuse deja să se îngroaşe, el se apucă s-o frece uşor pe spate, ca s-o adoarmă.

– Soţia sigur ştie. Nu poţi sta legat de cineva timp de şase sau şapte ani, fără ca soţia să-şi dea seama. Doar dacă nu cumva e idioată. Eu nu sunt idioată.

Zâmbind, Roarke o mângâie în continuare.

– O să ţin cont de asta când mă hotărăsc să am o aventură pe termen lung.

– Da, aşa să faci. N-o să-ţi găsească niciodată cadavrul, murmură ea, adormind imediat după aceea.

El zâmbi mulţumit şi, simţindu-se foarte iubit, adormi alături de ea.

*

Eve se trezi şi îl văzu pe Roarke la locul obişnuit, deja îmbrăcat, cu multe cifre şi coduri care curgeau pe ecranul lui în timp ce lucra pe o tabletă. Se ridică cu grijă în şezut. Era încordată, o durea puţin, aşa cum se aşteptase, dar nu avea spasme dureroase şi nici nu mai scrâşnea din dinţi. Era un semn bun.

– Cum e? o întrebă el.

– Destul de bine.

Umărul n-o mai chinuia, dar se văită puţin când îl roti. Un duş fierbinte, îşi spuse, avea să aibă grijă de asta. El îi făcu semn să se întoarcă, aşa cum făcuse cu o seară în urmă, şi, la fel ca atunci, ea îşi dădu ochii peste cap şi îl ascultă.

– Acum seamănă mai mult cu Africa de Sud, zise el. E o îmbunătăţire.

Dar nu-i plăcea vânătaia urâtă şi galbenă de pe pieptul ei.

– Când îl găsesc pe nenorocitul ăla, o să aibă şi el un continent pe fund.

– Alege Asia, sugeră Roarke. E mai mare.

– O lovitură asiatică în fund. S-a făcut!

Ea se răsuci ca să se uite în oglindă. Era mai bine. Mult mai bine.

– Am visat bebeluşi zburători. Nu-i poţi prinde pe toţi.

– E... păcat.

– Să ştii. Se lovesc de pământ şi poc! spuse şi îşi ridică mâinile în aer. Ies toate chestiile alea pe-afară...

– Pe bune, Eve, mă faci să sar peste micul dejun.

– Nu maţe şi alte de-astea. Erau ca nişte jucării mici şi nişte bomboane strălucitoare. Ca şi cum erau acele piñata pe care oamenii le lovesc ca să vadă ce-i înăuntru.

El lăsă jos tableta şi o privi.

– Ai un creier aşa de ocupat şi de fascinant.

– Şi victima era acolo. Stătea pe una dintre băncile alea de pe High Lane. Spunea încontinuu că doi şi cu doi fac patru. Încontinuu. Adică am priceput, cifrele nu mint, cifrele se adună, dar stătea acolo intonând refrenul ăsta şi lucra la o chestie antică pentru făcut socoteli.

– Un abac?

– Ce-i un abac? O, aşa-i, unul dintre acele...

Stătea în picioare dezbrăcată, doar cu plasturele de pe umăr, cu părul vâlvoi şi cu degetele răsfirate în aer.

– Nu, era una dintre acele...

Acum, apăsa cu degetele arătătoare în aer şi îşi mişca mâna în lateral.

– O maşină de calculat.

– Da. Eu încerc să prind toţi copiii aceia zburători, iar ea tastează şi bombăne chestii de matematică. Mi-a distras atenţia. Probabil c-am scăpat câţiva, pentru că nu voia să înceteze. Oricum, ciudat.

Într-adevăr, ciudat, se gândi el în timp ce ea intră în baie, dar nu fusese un coşmar. Se ridică, luă un plasture nou, bagheta şi programă cafeaua. După ce se gândi puţin, optă pentru omletă cu brânză şi spanac. Se gândise că ei îi prindeau bine nişte proteine şi fier. Când ea ieşi, învelită într-un halat, el aranjase mâncarea şi trusa de prim-ajutor. Ea se uită suspicioasă la amândouă.

– Ce-i în ouăle alea?

– Mănâncă şi-o să afli. M-am jucat cu nişte informaţii pe care i le-am dat calculatorului să mi le caute. Sunt interesante.

– Ce-ai găsit?

– Mănâncă şi-o să afli.

Ea se aşeză, dar se întinse mai întâi după cafea.

– Doi şi cu doi fac patru?

– Cred că nu în cazul ăsta. E o plată aici de peste două sute de mii către IOC. O căutare după cuvântul IOC a scos la iveală câteva companii şi organizaţii, inclusiv un site porno numit Intense Orgasm Companion, care se ocupă cu filme, jucării, filme în timp real sau sex virtual cu o damă de companie autorizată, care contactează clienţii afiliaţi la site şi face vizite la domiciliu. Şi aşa mai departe.

Sexul, își spuse ea, nu dădea niciodată greș la vânzări.

– Nu cred că Alexander a scos două sute de mii din compania lui pentru o acțiune porno.

– Tind să fiu de acord cu tine. Înclin spre Investment Opportunity Corporation, o firmă nu foarte mare, cu sediul în Miami, care pretinde că are acoperire națională. Cumpără și vinde spații, în special comerciale, dar și rezidențiale. E proiectată sau concentrată pe dezvoltare.

– Nu de asta se ocupă de fapt Alexander și Pope?

– Ba da, așa că e ciudat, nu ilegal, dar ciudat prin faptul că ar plăti șase cifre, sub pretextul unor cheltuieli operaționale, unei alte companii. IOC are legături, dacă urmărești atent, cu o altă companie – Real and Exclusive Properties. Aceasta are sediul în Insulele Cayman și pretinde că are acoperire globală. După cum spune pe site, are grijă de investitorii care caută proprietăți exclusiviste, individual sau în grup. Unul dintre serviciile lor este studierea clienților și a proprietăților, și găsirea soluției optime.

– Ce, e un fel de site de întâlniri?

El râni.

– Așa cred. Au câteva proprietăți pe site-ul lor și câteva mărturii de la clienții satisfăcuți. Recomandă să fie contactați direct, pentru mai multe informații, și, desigur, investiții în proprietăți exclusiviste.

– Miroși o fraudă?

– Păi, cam pute, draga mea. Genul ăsta de lucruri se potrivește cel mai bine pentru fraudă.

Ea credea că înțelesese, mai mult sau mai puțin, dar voia mai multe lămuriri.

– Cum?

– Șmecheria de bază e să ademenești clientul și banii. Apoi, dai câteva mite acceptabile, așa cum ai face-o când vrei să grăbești lucrurile ca să-l îmboldești să-ți dea mai mult. Bănuiesc că terenul nici nu există, sau, oricum, valoarea lui e supraestimată, mulțumită șpăgilor și șmecheriilor care învârt mecanismul.

– Cum scapă cu așa ceva? Dacă îi jecmănesc pe clienți, ar trebui să se afle.

– O faci câte puțin, cu sume mici. Nu o faci în bătaia radarului Comisiei pentru Securitate și Schimburi sau a omoloagei ei

globale. Faci depuneri în mai multe conturi, pe care le ții departe de radar. Faci șmecheria, închizi, iei banii, îi speli dacă e necesar, și apoi te stabilești în altă parte. Nume diferite, înfățișări diferite, locuri diferite. Aceeași șmecherie. E cea mai simplă.

– Bine.

Da, înțelegea.

– Alexander își ia partea, continuă ea... partea elefantului...

– Partea leului, după cum știi prea bine.

– Elefantul e mai mare, așa că ia mai mult.

– Logica ta e... imbatabilă.

– Vezi? Deci, el e elefantul, apoi trebuie să spele banii și să-i îngroape, sau doar să-i îngroape.

– Are un alt sistem pentru spălat, cu proprietăți imobiliare. Aranjează să cumpere o proprietate sub valoarea pieței și îi dă cumpărătorului diferența în bani lichizi. Face economii la impozite. Apoi, revinde câteva luni mai târziu și face un profit legal. Banii sunt acum curați.

– E în postura perfectă pentru asta.

– Este. Acum, sunt o mulțime de alte căi, mai complicate și mai profitabile, de a crește profiturile. De exemplu, înființarea unei companii pentru împrumuturi, ceea ce mă aștept să găsesc. Clientul ia împrumutul ca să cumpere proprietatea. Apoi îl fraierești cu împrumutul, faci niște profit, povestea cu proprietatea iese la iveală când e evaluată legal și se dovedește că valorează o fracțiune din acel împrumut. Dacă te limitezi, câteva mii ici, câteva mii colo, astfel încât Fiscul să nu observe, poți trage bani din conturile acelea de împrumut. Îi speli și totul pare curat. Dacă și când clientul nu achită împrumutul și e mai îndatorat decât valoarea, tu rămâi cu proprietatea.

Ea asculta în timp ce mânca.

– Pare al naibii de multă muncă. Și pare că ai putea face banii într-un mod cât se poate de legal.

– Dar asta n-ar mai include emoția, lăcomia. Treaba asta presupune evitarea codurilor fiscale și bucuria pe care unii o simt când le-o trag altora.

– Îmbogățirea rapidă este, de obicei, o escrocherie, și întotdeauna pe spinarea fraierilor.

– Şi niciodată nu e penurie de fraieri, sublinie Roarke. Cred că majoritatea clienţilor se încadrează în două categorii: investitorul naiv şi novice şi cel mult prea sigur pe el, care crede că poate păcăli escrocii.

– Ai făcut vreodată aşa ceva?

– M-am bucurat de atingerea şi de mirosul banilor proaspăt spălaţi, locotenente, zise el şi zâmbi în timp ce-şi termina cafeaua, dar nu şmecherii legate de investiţii imobiliare. Aş fi putut s-o fac şi pe asta, spuse, după ce se gândi puţin, însă mi-a plăcut să joc pe terenul de joc. Şi mă pricep la asta. Mi-a plăcut să fur. E greu să-mi cer scuze, chiar şi în faţa unei poliţiste, pentru că am avut aptitudini şi plăcere pentru lucruri ilegale. La început am furat ca să supravieţuiesc, dar nu-i nici o îndoială că am dezvoltat o pasiune pentru asta. Escrocheriile însă nu mi-au plăcut aşa de mult. Iar acum...

Se aplecă spre ea şi o sărută pe obraz.

– Îmi place să-mi pun talentele în practică. Ceea ce-o să şi fac azi. Am câteva lucruri legate de firmă, de care trebuie să mă ocup, dar cred că pot face asta de acasă. Apoi, o să văd ce pot scoate „din doi plus doi fac patru".

– Eu s-ar putea să-l presez pe Parzarri azi. E lovit şi aş putea să mă folosesc de asta ca să aplic puţină presiune.

– Ai destule informaţii ca să-l acuzi pe Alexander de fraudă. Ceea ce am găsit deja alcătuieşte o imagine destul de bună.

– Poate, dar nu vreau să-l agăţ pentru fraudă. E un început bun, dar îl vreau pentru crimă. Îi vreau pe toţi. Conspiraţie la crimă, crimă la ordin. Dacă merg de la început pe fraudă, el şi-ar putea acoperi urmele, iar federalii o să vină şi-o să mi-l fure. Lor nu le pasă de Dickenson, ci vor să-l înhaţe pentru operaţiuni de fraudă cu tentă de spălare de bani şi evaziune fiscală. Prefer să-l las să creadă că scapă doar cu puţin stres din partea mea în legătură cu crima.

– Ar putea să încerce din nou un atac asupra ta.

– Da, s-ar putea să fie îndeajuns de prost. Am haina magică. Nu-ţi face griji, spuse ea pentru că ştia că el îşi făcea griji. N-a putut să mă doboare, şi trebuie să recunosc că nu eram pregătită. Acum sunt. Omul lui trebuie să apară undeva pe statul de plată

al firmei. Nu cred că e atât de încuiat încât să-şi fi scris pe frunte: „Noi suntem criminalii".

– Totuşi, nu dau dovadă de prea multă isteţime.

– Nu l-am găsit pe nenorocit când am dat o o căutare printre angajaţi, dar sigur trebuie să fie pe-acolo, pe undeva. O să-l las pe Feeney să încerce să facă o potriveală. Încă mai pun pariu că e un fost poliţai sau militar. O să apară, mai devreme sau mai târziu. Acum, auditorul e prioritatea.

Se ridică să se îmbrace.

– Dacă reuşesc să termin cu treaba mea şi s-o pun la punct pe a ta, vin la sediul central ca să te ajut.

– Mie-mi convine, dar s-ar putea să trebuiască mai întâi să mă găseşti, pentru că voi merge pe teren.

– O să te găsesc.

În timp ce îşi punea hamul armei şi îşi trăgea haina deasupra, el se lungi pe canapea cu tableta, iar motanul dolofan se întinse peste picioarele lui. „Dacă n-ai şti", îşi spuse ea, „ai zice că acela e un bărbat în timpul liber". Dar felul în care el îşi făcea treaba era departe de aşa ceva.

– Aşa munceşti tu?

– În următoarele douăzeci de minute, răspunse el şi îşi ridică privirea, zâmbind şi făcându-i semn cu degetul.

Ea se aplecă şi primi un sărut.

– Voiam să-ţi spun că am aranjat o petrecere după premieră, la „Around the Park".

Ea se încruntă.

– Ai aşteptat să-mi spui până când ieşeam pe uşă, ca să nu mă pot plânge.

– Nu e asta o dovadă a faptului că suntem doi oameni care se cunosc şi se înţeleg între ei, ca un cuplu adevărat?

– Îţi dau eu ţie dovadă, bombăni ea şi dădu să plece.

– Ai grijă la bebeluşii care explodează, strigă el după ea şi o auzi râzând.

*

Chaz Parzarri se simţea bine, dar zburase cu avionul privat, în semn de recunoştinţă din partea companiei de asigurări a idioţilor care dăduseră peste el şi a companiei de taxiuri care

se simţea vinovată pentru condiţiile jalnice de siguranţă oferite. În plus, zburase sub efectul unor calmante foarte bune pe care stewardesa le tot băgase în el. Îi spuseseră că va mai sta la pat câteva săptămâni şi că avea nevoie de un concediu de odihnă după aceea, dar era în regulă şi îi convenea. Cât timp calmantele continuau să vină.

Avea treabă de făcut. O putea face din spital, în rezervă, tot cu bunăvoinţa companiilor de asigurări. Auditul n-ar fi durat mult, şi, pentru că era dornic să-l facă, i-ar fi adus puncte în plus de la şeful său şi de la Alexander. Accidentul, acum că nu-l mai durea îngrozitor până şi când clipea, îi adusese un avantaj. Avea să primească un bonus consistent, timp liber plătit şi tone de compasiune şi atenţie. De fapt, plănuise să facă ceva pe cont propriu. O afacere destul de mare ca să se poată retrage, să-şi trăiască viaţa în Hawaii, aşa cum intenţionase s-o facă peste alţi şase ani şi patru luni.

Când îşi revenise, fusese speriat – speriat cât să facă pe el de teamă – la gândul că putea muri sau că aveau să-i găsească o afecţiune ireversibilă a creierului, după toate analizele pe care i le făcuseră. Când nu mai fusese speriat pentru asta – sau cât de cât – fusese speriat pentru audit. Abia începuse lucrul la el înainte de congres. Îşi pregătise terenul pentru ajustări, pentru cifrele măsluite, pentru fişierele lunare curate pe care le ţinea îngropate cu grijă în unitatea de acasă. Avea nevoie de câteva zile pentru implementarea lor, pentru a face analizele, o reverificare şi bum! Rezolvat, terminat şi câteva plăţi luau drumul contului companiei, banii fiind apoi transferaţi de el în contul lui anonim şi scutit de taxe din Elveţia.

Tot era bine, îşi spuse. Doar câteva zile de întârziere, în care putea să termine tot, şi încă îi mai rămânea ceva timp până la data limită. Nu reuşise să-l contacteze pe Alexander. Nu-i dăduseră voie cu videotelefonul în cameră, dar, din nou, abia putuse vorbi până în ziua precedentă. Avea să aibă grijă de asta imediat ce era cazat în salonul privat.

Jim Arnold se apropie, şchiopătând în cârjă.

– Ce faci, partenere?

– Supravieţuiesc, partenere.

Când Jim se aşeză, întinse piciorul în ghips şi făcu o uşoară grimasă.

– Abia aştept să mă întorc acasă. Doctorul din Vegas a zis că e posibil să mă lase să plec după ce mă consultă. Poate mă mai ţine o noapte, dar apoi îmi dă drumul. Îmi pare rău că tu n-ai fost la fel de norocos.

– Mda.

Parzarri îşi luă o expresie tristă, deşi îi plăcea ideea că mai stătea câteva zile în spital şi că oamenii roiau în jurul lui şi-i aduceau mâncare.

– Cred că mi-am consumat tot norocul la masa de blackjack.

– Ai fost pe val. Voiam să-ţi spun că Sly tocmai mi-a trimis un mesaj. O să se întâlnească cu noi la spital. I-am spus că nu trebuie să facă asta, dar mi-a răspuns că vrea să ne vadă cu ochii lui. Ştii cum e Sly. O să aterizăm într-un minut. Mă întâlnesc cu soţia mea, dar pot merge cu tine, dacă vrei.

– Las-o baltă. Du-te cu soţia. La naiba, şi aşa ai stat o zi în plus, până m-au lăsat să călătoresc.

– Nu-ţi poţi lăsa tovarăşul în urmă. Am trecut prin război împreună, partenere.

– Aşa-i.

Parzarri îşi ridică mâna pentru un salut. Pluti, confortabil şi în siguranţă, în timp ce avionul ateriză. „Bătrânul şi bunul New York", îşi zise. Oare îi va duce dorul când va fi înconjurat de palmieri şi de privelişti cu oceanul? Nu credea acest lucru. Poate că va cumpăra un mic bar tiki şi va angaja pe altcineva ca să-l conducă. Ar putea fi amuzant să ai un bar, să pierzi vremea uitându-te la toate femeile pe jumătate dezbrăcate care sorb din Mai Tai sau lucruri de acest gen. Poate că avea să înveţe să facă surf.

Zâmbi în sinea lui şi visă în continuare în timp ce era scos din avion şi i se pusese scara ca să fie coborât. Simţi deodată vântul aspru; închise ochii şi se gândi la brizele binefăcătoare, la nisipul spălat de soare şi la surfing.

– O să fiu chiar în spatele tău, Chaz.

Deschise ochii pentru scurt timp, ridică spre Jim degetul mare de la mână şi văzu chipul palid al asociatului său luminându-se.

– Bună, iubito!

Apoi îşi văzu tovarăşul din Vegas îndepărtându-se şchiopătând şi luându-şi în braţe soţia.

– Reuniune fericită, mormăi Parzarri în timp ce era băgat într-o ambulanţă.

Era din nou cald, aşa că răsuflă uşurat. Auzi voci – stewardesa prezenta paramedicilor raportul, soţia lui Jim îi spunea ceva acestuia, iar Jim râdea fericit. Apoi, ambulanţa se mişcă puţin sub greutatea lui în timp ce era ridicat înăuntru de paramedici şi uşile duble se închiseră. Cu un hârâit, ambulanţa se puse în mişcare.

– Nu uita de medicamentele alea bune.

Parzarri zâmbi, privi în sus spre tavan şi se gândi la femeile cu bikini minusculi, cu pielea aurie de la soare şi udă de la mare.

– Aloha!

Se simţea aşa de încălzit, iar corpul îi părea aşa de greu... Îşi întoarse capul, cu efort, când simţi legăturile din jurul încheieturilor.

– Pentru ce-i asta?

– Te ţin pe loc.

Uimit, Parzarri întoarse capul din nou şi se uită la chipul familiar.

– Hei, ce faci? Şeful tău a ordonat să fiu în siguranţă?

– Exact.

– Apreciez.

– Vrea să ştie dacă ai vorbit cu cineva.

– Poftim?

Bărbatul întinse mâna în sus şi roti de robinetul intravenos.

– Domnul Alexander vrea să ştie dacă ai mai vorbit cu cineva despre audit sau despre altceva.

– Iisuse, am fost în comă jumătate din timp, înghiontit, înţepat, scanat şi altele. Cu cine să vorbesc? Am nevoie de medicamentele alea, omule. Începe să doară.

– Domnul Alexander vrea să ştie dacă ai documentele sau fişierele.

– Sigur că da. Eu sunt contabilul. Am tot ce-mi trebuie ca să termin auditul. Pot s-o fac din spital după ce primesc fişierele şi computerul meu. Poate să-l trimită pe Jake după ele. El va şti ce să-mi aducă.

– Domnul Alexander vrea să ştie dacă ai păstrat vreun document, sau fişier, sau orice altă informaţie despre afacerile lui într-o altă locaţie.

– Ce dracu'? Întoarce robinetul, da? Hai, omule!

Durerea îl străpunse ca un val de lavă când pumnul îl pocni în coastele care se vindecau. În timp ce îşi trăgea sufletul ca să ţipe, şoferul porni sirena şi îl acoperi.

– Răspunde la întrebare. Ai păstrat vreun document, sau fişier, sau o altă informaţie despre afacerile domnului Alexander, într-un alt loc?

– Nu! Doamne! De ce-aş face-o? M-am ocupat de asta, ca întotdeauna. Îmi fac treaba.

– Domnul Alexander zice c-ai terminat.

Spunând aceasta, îşi puse mâna mare peste gura lui Parzarri şi îl ţinu de nas. În timp ce sirenele urlau şi luminile licăreau, corpul lui Parzarri se lupta din cauza lipsei de aer, din cauza durerii. Ochii lui se roteau ca ai unui cal înspăimântat. Venele i se umflară pe fundalul alb al ochilor şi părea să plângă cu lacrimi de sânge. Degetele lui se strânseră pe marginea tărgii în timp ce mâinile i se încordară în legături. Vezica i se goli, iar ochii aceia roşii se dădură pe spate şi rămaseră ficşi.

Bărbatul masiv îşi luă mâna de pe el şi lovi cu pumnul în tavan. Şoferul opri sirena şi luminile şi conduse spre un teren viran de sub o pasarelă. Se dădură amândoi jos, iar cel mare luă valiza Pullman, cu care Parzarri călătorise la Vegas şi înapoi. O aruncă în portbagajul maşinii care îl aştepta şi se urcă pe scaunul pasagerului. Îşi spuse că îi plăcea să stea în maşina aceea mare şi spaţioasă, să fie condus ca şi cum ar fi fost cineva important. Iar în acel moment, după ce o făcuse – de două ori –, îşi dădu seama că îi plăcea şi mai mult să ucidă.

*

Eve stătea în zona pentru ambulanţe în care fusese direcţionată. Potrivit programului, Parzarri era transportat cu ambulanţa, iar Arnold se afla în ambulatoriu şi era pe drum, condus de soţia lui.

– Cum vrei să procedezi? o întrebă Peabody.

– Vreau să-l văd întâi cu ochii mei, să văd în ce stare e. Îl lăsăm să ajungă în salon şi-l interogăm acolo. Vreau să-i citesc drepturile de la început, nu numai să-l interoghez, ca să-l sperii puţin. Tu trebuie să fii severă.

– Nu mai fac pe poliţista cea bună?

– Nu cred că avem nevoie de poliţista cea bună.

Peabody dansă puţin în cizmele ei roz.

– Ura!

– Trebuie să vorbim şi cu Arnold. Putem începe cu el, în timp ce ei se ocupă de Parzarri.

Se întrerupse când îl văzu pe Sylvester Gibbons.

– Locotenente Dallas... Detective... Nu mă aşteptam să vă văd aici aşa de repede.

– Trebuie să discutăm cu ultimii doi angajaţi ai dumneavoastră.

– Desigur. Da. Ăăă... făcu el şi răsuflă, apoi îşi trecu mâna peste faţă. Mă puteţi lăsa câteva minute cu Chaz? Jim ştie despre Marta, dar l-am rugat să nu-i spună nimic lui Chaz. Sărmanul era într-o stare aşa de proastă, încât medicii n-au vrut să-l lase să se emoţioneze prea mult sau să se supere. Ba chiar i-au interzis videotelefoanele şi tabletele. Vreau să-i spun chiar eu ce s-a întâmplat. Nu vreau să audă de la poliţie, dacă nu vă supăraţi. Cred că-i va fi mai uşor dacă află de la un prieten.

– Noi o să vorbim mai întâi cu domnul Arnold.

– Apreciez. Aia e maşina lui Jim. Iată-l. E Jim. Doamne, arată de parcă a trecut prin storcător.

Eve văzu o asistentă care coborî un scaun cu rotile, iar bărbatul – cu cârjă, palid, tras la faţă – se mută din scaunul pasagerului în cel cu rotile.

– Jim! exclamă Gibbons şi înaintă. Ce faci? Cum te simţi?

– Am fost şi mai bine, răspunse Jim şi dădu mâna cu Gibbons. Şi crede-mă, acum câteva zile am fost mai rău. Sunt al naibii de fericit că m-am întors.

– E bine să te avem înapoi. O să aibă mare grijă de tine şi de Chaz. Nu vreau să-ţi faci griji pentru nimic. Orice ai nevoie, mă anunţi.

– Nu vreau decât să trec de consult şi să mă duc acasă.

Privirea lui se îndreptă spre Eve, se mută asupra lui Peabody şi din nou la Eve.

– Poliţia?

– Locotenent Dallas, zise Eve. Detectiv Peabody.

– Marta, spuse el şi ochii i se umeziră. Nu-mi vine să cred. Nu ştiu ce să cred sau să fac. Nu i-am zis lui Chaz, îi spuse el lui Gibbons. Nu cred c-aş fi ştiut cum, chiar dacă mi-ai fi spus să l anunţ. Doctorii au zis că e mai bine aşa. Nu ştiu cum o să primească vestea, Sly. E mult mai rănit decât mine. A încasat-o cel mai rău. Unde e?

– Încă n-a ajuns.

– A plecat înaintea noastră.

Vizibil îngrijorat, încercă să se răsucească în scaun, ca să se uite în jur.

– Eu şi cu soţia mea am mai stat în maşină câteva minute, dar l-au urcat în ambulanţă imediat. Cred că au prins ceva trafic. Sau au intrat pe altă uşă?

Nesigură, Eve îi făcu semn lui Peabody.

– Avem câteva întrebări, începu ea în timp ce Peabody se îndepărtă grăbită.

– Trebuie să examinăm mai întâi pacientul, spuse paramedicul.

– Vreau să-l aştept pe Chaz. Iubito!

Jim se întinse spre o femeie care avea ochii înroşiţi de la plâns, când Peabody se apropie.

– Ambulanţa cu Chaz n-a ajuns încă.

– Probabil că au luat-o prin altă parte, răspunse ea şi se aşeză pe vine lângă Jim. Nu-ţi face griji. E bine. Totul va fi bine.

– Locotenente...

Tonul lui Peabody şi chipul ei îi dădură de înţeles lui Eve că vestea nu avea să fie una bună. Se ridică şi merse împreună cu Peabody ceva mai departe.

– Ce-ai aflat?

– Ambulanţa e de negăsit. Nu răspunde nimeni la videotelefonul de pe bord sau la telefonul de urgenţă.

– Vreau numele medicilor care au fost trimişi să-l ia.

– Le-am luat. Cei de la comunicaţii încearcă pe videotelefoanele lor personale. Au un sistem de localizare instalat pe toate maşinile. Încearcă să dea de ea.

– Stai cu ochii pe oamenii ăştia, îi ordonă ea şi se îndreptă cu paşi mari spre dispecerat. Auzi vocile neliniştite înainte să ajungă la postul lor.

– Iar eu îţi spun că am fost nouă. La fel şi Mormon. Întreabă-l!

– Figurezi în programare, chiar aici, pentru ridicarea pacientului.

– Am fost până când programarea s-a schimbat.

– Când vi s-a schimbat programarea? întrebă Eve.

– Cine dracu' sunteţi?

În loc de răspuns, ea scoase legitimaţia.

– Iisuse, acum până şi o schimbare de programare e ilegală? Am primit înştiinţarea pe la ora şase, în dimineaţa asta. În loc de sarcina iniţială, mi s-a spus să vin la nouă şi să fac turele standard. Uitaţi.

Îţi scoase videotelefonul, apăsă pe mesajele primite şi îi arătă lui Eve. Ea citi mesajul.

– Unde-i acest Mormon?

– Eram la cantină, luam micul dejun. El a ieşit să ia nişte cafea. O să se întoarcă într-un minut.

– Aţi localizat vehiculul? întrebă Eve.

– Chiar acum. E departe de rută, zise femeia şi se încruntă. Şi nu ştiu cine-l conduce, pentru că nouă ne apar Mormon şi Drumbowski pe acea rută, iar Drumbowski e chiar aici.

– Nu-i greşeala mea, insistă Drumbowski.

– Nu, spuse Eve, nu este. Daţi-mi locaţia. Acum!

– Ce naiba se întâmplă? întrebă Drumbowski şi ridică mâinile în aer.

Eve deja îşi notase locaţia şi o luase la fugă. Ştia deja că Chaz Parzarri nu va mai ajunge la spital. Era al naibii de sigură că avea să fie dus direct la morgă.

Capitolul 15

Eve se aştepta să-l găsească pe Chaz Parzarri mort. Un contabil cu mâinile mânjite, se gândea ea, putea fi înlocuit. Peabody solicită un răspuns autorizat legat de localizarea prin GPS, în timp ce gonea prin oraş.

– Două unităţi sunt pe recepţie, îi spuse Peabody strângând cu putere mânerul, speriată, în timp ce se ruga ca siguranţa şi abilităţile de şofer ale colegei ei să fie la înălţime.

Inima aproape că-i sări din piept când zburară peste şirul de taxiuri rapide, raşchetându-le puţin vopseaua. Îşi dădu seama că inima ei putea foarte bine să rămână acolo unde ajunsese atunci când maşina se înclină pe partea ei, ca un avion în viraj, înainte să ia curba, în viteză.

– E o prostie să-l omori, spuse Eve care reveni brusc pe stradă, dar sunt proşti. Ar fi trebuit să iau asta în calcul. Fir-ar să fie!

– Ştie prea multe, începu Peabody.

– Pentru că e mânjit. Aruncă în el cu bani, ca să mă pună la zid. Ei nu ştiu că Dickenson a făcut copiile alea. Mă pune la zid, măsluieşte dosarele, apoi îl omoară. Sau doar îl expediază. El nu are legături adevărate aici. Îl trimit într-un loc din care să nu poată fi extrădat, îi dau o nouă identitate şi îl ţin pe statul de plată. De ce să mai aducă încă un contabil afurisit? Nu este eficient să-l omoare. E o risipă.

– Poate tocmai asta fac. Încearcă să-l facă să dispară, să-l ascundă.

Eve clătină din cap.

– L-ar fi înşfăcat în Vegas. Nu avea rost să-l aducă aici, ca să-l trimită în altă parte. Şi nu avea rost să-l aducă aici nici

ca să-l omoare. De ce n-ar fi făcut-o acolo, era mai departe? Proşti. Sunt proşti.

Criminali proşti. Maşina derapă, se îndreptă, apoi se opri brusc în spatele unei maşini de poliţie. Rumoarea traficului răsună pe deasupra capetelor lor când ieşi din vehicul. Un ofiţer în uniformă stătea în spatele uşilor deschise din spate ale unei ambulanţe, iar altul se afla în zona şoferului. Observă încă doi poliţişti care vorbeau sau încercau să stea de vorbă cu un drogat agitat.

– Un cadavru în spate, locotenent. E cald încă.

Ea băgă capul înăuntru şi-l identifică vizual pe Chaz Parzarri.

– Peabody, trebuie să-i fi aşteptat un alt vehicul aici. Vezi ce poţi afla pe camerele de supraveghere a traficului din zona asta. Nu cred c-au ajuns prea departe într-un interval de aproximativ cinsprezece minute, poate mai puţin. Ce-avem aici? îl întrebă pe un ofiţer, dând din cap spre drogat.

– L-am găsit când încerca să intre în vehicul. Uşile nu erau încuiate, dar e aşa de ameţit, încât n-a putut întoarce mânerul.

Ofiţerul îşi puse mâna în şold, sub cureaua Sam Browne.

– Zice că voia să verifice dacă era cineva înăuntru. Era doar un bun cetăţean.

– Sigur.

– Mda, am bănuit că e ameţit, dar un drogat ca el poate mirosi drogurile de la câţiva kilometri. Băieţii încearcă să afle ceva de la el, dar pretinde că n-a văzut nimic.

Ora spunea altceva, îşi zise Eve, aşa că făcu o cercetare rapidă. Observă grămada de moloz şi de gunoi din spatele unuia dintre stâlpi.

– Cea de acolo e văgăuna lui?

– Aşa credem.

– Mă duc să vorbesc cu el. Stai aici.

– Succes.

Bărbatul purta o haină militară verde, împuţită, şi nişte pantaloni portocalii, rupţi, peste corpul sfrijit, cu burta ieşită în evidenţă, tipică pentru cei care sufereau de malnutriţie severă. Ochii lui roşii, apoşi – soarele nu era prietenul drogatului – se mişcară repede spre Eve când ea se apropie de el, apoi o privi printr-o pereche de ochelari de soare cu o crăpătură în lentila stângă. Îşi duse mâinile la tivul zdrenţuit al fularului negru pe

care-l avea în jurul gâtului şi îşi târşâi picioarele în bocancii militari, uzaţi şi fără şireturi, ale căror tălpi erau lipite cu bandă adezivă argintie. Putea să fi avut oricât între treizeci şi optzeci de ani din cauza chipului palid, răvăşit, murdar de funingine. Fusese fiul cuiva, poate iubitul cuiva, sau tată. La un moment dat, avusese o viaţă.

– Treceam pe-aici, intonă el mişcându-se necontenit. Mda, mda, doar treceam p-aici. Hei, doamnă, ai ceva bani de dat? N-am nevoie de mult.

Ea bătu în insignă.

– Vezi asta?

– Mda, mda.

Dar ochii lui apatici se umeziră şi clipiră.

– Este o insignă. O insignă de locotenent. Înseamnă că nu sunt doamnă. Dă-mi un nume.

– Al cui nume?

– Al tău.

– Doc. Tic-tac Doc, şoarecele şi ceasul la un loc.

– Doc. Locuieşti aici?

– Nu fac rău nimănui. Eu sunt doar cu mine, da? Te-ai prins? Te-ai prins?

– M-am prins.

– Erai acasă când a ajuns ambulanţa aici?

– Doar treceam pe-aici.

Ochii aceia distruşi executară din nou un dans.

– Doar treceam pe-aici.

– Unde şi de unde?

– Nimic, nicăieri. Nicicum.

– Doar treceai pe aici mergând de la nimic spre nicăieri şi s-a întâmplat să vezi ambulanţa parcată acolo, la circa douăzeci de metri de locul în care stai?

Când el zâmbi, îi oferi lui Eve o privelişte a rezultatului nefericit a unei igiene dentare foarte proaste.

– Mda. Mda. Te-ai prins.

– Eu nu cred, Doc. Cred că erai acasă. Învelit bine; într-o zi rece ca asta, nu mergeai pe jos fără să ai multe haine pe tine. Pun pariu că ai mai multe straturi acolo, pe care le iei pe tine

când pleci să cauți ceva mărunțiș, când te duci să faci rost de ceva droguri.

– Treceam pe-aici, insistă el, iar vocea începea să devină o văicăreală. N-am văzut nimic, nicăieri, niciunde. Nu văd bine. Am o problemă.

„Mda", își zise ea, „ceva numit dependență cronică".

– Stai aici.

Se duse la mașină și se uită în torpedou. Așa cum se așteptase, găsi două perechi de ochelari de soare pe care fie Roarke, fie Summerset le pusese acolo, pentru că ea obișnuia mereu să-i piardă. Se gândi că fiecare pereche costa mai mult decât văzuse Doc în zece ani de cerșit pe stradă, dar luă una din ele. Se întoarse și îi flutură pe la nasul lui Doc.

– Îi vrei pe ăștia?

– Sigur! Sigur!

O undă de disperare se reflectă în ochii lui marcați de abuzuri.

– Facem schimb?

– Da, dar nu pentru ochelarii tăi de soare. Poți să-i ai pe ăștia dacă-mi spui ce-ai văzut. Fără porcării. Spune-mi adevărul și sunt ai tăi.

– Știu un adevăr! Opriți ceasul, tic-tac... adevăr de două ori pe zi.

– Ce spui! Nu, zise și trase ochelarii din calea mâinii lui întinse.

– Vreau adevărul despre ce-ai văzut. Despre ambulanță.

– N-am intrat. Doar mă uitam. Treceam pe-aici.

– Cine-a ieșit?

El se holbă la ea și mișcă din umeri în sus și-n jos.

– Bine.

Ea dădu să se întoarcă.

– Fă schimbul!

– Nici un schimb până nu-mi spui. Spune-mi adevărul și-ți dau ochelarii de soare. Așa-i înțelegerea.

– Au ieșit halate albe. Ce credeai? Halate albe în ambulanță. Nu mă iau pe mine, nu. M-am pus jos, zise el și făcu un gest cu palmele către pământ. Nu vreau halate albe, nici ambulanță.

– Câte halate albe au ieșit?

– Două. Poate două. Nu văd bine. Două. Apoi gata cu halatele albe. În portbagaj.

– Ce-i în portbagaj?

– Halatele albe, ce credeai? În portbagajul mașinii mari care era aici când m-am trezit. Mașină mare. Strălucitoare. Frumoasă. N-am intrat, totul închis. Doar mă uitam, spuse el repede. Doar voiam să mă uit, dar era închis bine. Halate albe fără halate albe în mașina mare și strălucitoare, și au plecat!

– Cum arătau, puse ea întrebarea la plesneală ținând cont de situație, însă trebuia să întrebe, „halatele albe fără halate albe care s-au urcat în mașina strălucitoare și au plecat"?

– Unu-i mare, altu-i mic. Nu văd bine, dar unu-i mare.

Doc își desfăcu brațele în timp ce le ridică în aer și îi oferi lui Eve un damf de miros corporal uimitor.

– Bine, și mașina? Era albă sau neagră?

– Neagră, neagră. Poate neagră. Nu știu. Strălucitoare. Toată. Schimb.

– Bine.

Gândindu-se că aflase atât cât putea, îi dădu ochelarii.

– Nu, păstrează-i și pe ăia, zise ea când el îi oferi perechea stricată. Facem schimb de adevăruri. Am terminat.

Când se îndepărtă, unul dintre ofițerii în uniformă veni după ea.

– Vreți să-l ducem, locotenente, la adăpostul pentru reabilitare?

Asta era ceea ce – tehnic – trebuia făcut, și, poate, își zise ea, și moral. Dar realist? El avea să iasă într-o săptămână, să-și piardă teritoriul și, foarte probabil, să fie mai rău decât în acel moment. În mod sigur n-avea să fie mai bine.

– Nu, lasă-l să plece. Poate mai treci pe aici din când în când, să vezi cum e.

Ofițerul în uniformă dădu din cap afirmativ.

– Are un loc destul de decent aici, în cea mai mare parte ferit de vreme rea, și se pare că hienele îl lasă în pace. Mai bine de-atât nici nu poate găsi.

„Uneori", își zise Eve, „trebuie să te mulțumești doar cu atât".

Peabody alergă spre ea în timp ce Eve se întorcea la ambulanță.

– I-am pus pe cei de la tehnic să verifice traficul. Avem un vehicul care s-a îndreptat spre est la opt şi douăzeci şi trei. S-au gândit la camerele de supraveghere, Dallas, şi au mânjit plăcuţele de înmatriculare, atât în faţă, cât şi în spate, dar am luat marca şi modelul. Executive Lux 5000 negru, de anul acesta. Ferestrele, inclusiv parbrizul, au fost ecranate pentru intimitate... şi asta e ilegal. Una peste alta, nu avem nimic despre ocupanţi.

– Vezi dacă McNab are timp să verifice dacă se potriveşte cu maşinile personale ale lui Alexander şi ale companiei. Şi am nevoie de încă o verificare din trafic. Trebuiau să ajungă aici, şi cred că foarte devreme în dimineaţa asta. Deci încă un vehicul l-a urmat în acest loc.

– Trei maşini pentru un contabil? E o prostie să faci aşa ceva.

– Mda, este, dar aşa sunt şi ei.

– Au noroc că cea cu care au plecat n-a fost făcută ţăndări şi să se fi furat totul din ea.

– Dacă Doc... ăsta-i drogatul care poartă acum ochelarii mei de soare... şi-ar fi adunat neuronii, ar fi spart geamurile ca să fure. Ar fi fost mai deştepţi dacă ar fi avut o a treia maşină care să-i aştepte, sau să meargă pe jos şi să ia un taxi. Asta îmi spune că cel care dă ordinele habar n-are cum stau lucrurile în stradă... sau sub ea. Totul se rezumă la privilegii.

În timp ce vorbi îşi dădu mâinile cu spray de izolare contra amprentelor, apoi urcă prin spate în ambulanţă.

– Cheamă-i pe cei cu probele şi pune alţi detectivi să meargă la spital, să vadă ce putem obţine de la pază, despre când şi cum a fost luată ambulanţa.

Deşi îi ştia identitatea şi ora morţii cu aproximare, Eve îşi folosi instrumentele şi aparatele ca să confirme. Porni înregistrarea şi studie legăturile de prindere de la încheieturile mâinilor şi picioarelor, venele sparte din ochi şi vânătăile din jurul nasului şi a gurii. La fel ca asociatul lui viu, şi el fusese palid şi zdruncinat. După vânătăile mai vechi, după semnele tratamentului medical şi ale aparatului portabil intravenos îşi dădu seama că el fusese mult mai rănit decât Arnold. Îi ridică buza de sus şi cercetă locul în care dinţii intraseră în carnea moale, lăsând dâre de sânge.

Calculase greşit, îşi spuse. Plantase seminţe în speranţa că avea să-i încurce iţele managerului financiar. Să-l facă să transpire. Dar nu se gândise că cineva putea fi atât de prost încât să-i ofere încă o verigă din lanţ, că va ordona crima în locul mitei drept bonus. Că se va descotorosi atât de repede de o unealtă bine ascuţită.

– Vânătăi şi tăieturi pe încheieturi şi glezne, zise ea. Se pare că s-a răsucit, s-a încordat şi iar s-a răsucit.

Se ridică şi deschise un dulăpior cu cheia ei universală. Medicamentele dinăuntru ar fi valorat ceva pe străzi, la fel şi echipamentul medical – o parte din el, portabil. Nu fusese timp sau nu dorise să câştige un ban în plus, să ia un mic bonus. Îţi faci treaba şi mergi mai departe.

Se îndreptă spre cabina maşinii şi folosi o lanternă de buzunar ca să caute sub scaune, sub bord, în speranţa unei mici greşeli. Un ambalaj de bomboană, un pahar de unică folosinţă, o bucată de ceva, orice. Pentru că nu găsi nimic, se ridică şi se uită cu atenţie la bord. Verifică jurnalul şi porni ultimele apeluri efectuate.

„– Baza, aici Mormon cu Drumbowski, echipa şapte, confirmăm ridicarea de la Centrul de Transport East Side Metro a lui Parzarri Chaz. Hârtia indică un transport privat de la Las Vegas, cu numărul Bravo-Echo-Nouă-Şase-Trei-Nouă.

– Aici baza, confirmăm. Reveniţi când sunteţi încărcaţi şi pe drum de întoarcere.

– Înţeles, Unitatea Şapte terminat."

În timp ce asculta, Eve bătu cu degetul pe genunchi.

„– Baza, Unitatea Şapte, încărcat şi pe drum.

– Înţeles. Starea pacientului?

– Stabil."

Peabody deschise uşa.

– McNab caută acum. Detectorii de probe sunt pe drum.

– Trebuie să fie hackerul, spuse Eve mai mult pentru sine decât pentru Peabody. Şoferul. Trebuia să ştie cine e de serviciu, numărul echipei trimisă la ridicare, datele de bază şi felul în care să comunice. Intrase ilegal în sistemul spitalului, luase evidenţele şi ascultase câteva convorbiri. Cei de la spital nu se

aşteaptă la deturnare. N-au nici un motiv să forţeze comunicarea. Totul e perfect.

Marcă acea convorbire pentru departamentul tehnic.

– Iar acum avem amprenta lui vocală. Prostul naibii! Vreau să văd dacă cei de la tehnic pot să mărească şi să printeze. Vezi dacă prind şi ceva discuţii din spate.

Peabody dădu din cap în timp ce scria instrucţiunile.

– Ai idee care-i cauza morţii?

– Asfixiere. L-a legat, i-a acoperit gura şi i-a ţinut nasul. Vânătăile asta indică. Faţă în faţă de data asta, zise ea şi se gândi. Se cunoşteau. E mai personal. Tot afaceri, îşi făcea treaba, dar semăna cu o concediere a unui coleg. Are acel element personal. Vreau ca zona asta să fie securizată. Trebuie să-l găsim pe Jake Ingersol.

– Doar nu crezi...

– N-am crezut c-o să-l omoare pe contabil, spuse ea şi-şi trecu mâna prin păr. Auzi, îl găsesc eu pe Ingersol. Tu contactează-l pe Gibbons. El ar trebui să ştie că Parzarri a murit. Şi vreau ca mass-media să zbârnâie de data asta. Imediat o să facă legătura cu faptul că doi contabili de la aceeaşi firmă au fost omorâţi la doar câteva zile distanţă.

– Nu avem prea mult de muncă la asta.

Poate o lovitură preemptivă, îşi spuse. Şi se întrebă dacă nu cumva putea să aloce suficient de mult timp ca s-o convingă, s-o manevreze sau s-o mituiască pe Nadine să întoarcă povestea aşa cum era nevoie. Luă legătura cu birourile de la WIN în timp ce conducea.

– Aici locotenent Dallas. Jake Ingersol e acolo?

– Toţi cei trei parteneri se întâlnesc în dimineaţa aceasta la birourile noi, locotenente. Aveţi nevoie de adresă?

– O am.

Doriţi să-l contactez pe domnul Ingersol şi să-l anunţ că speraţi să discutaţi cu el?

– Nu, nu vă deranjaţi.

În timp ce conducea înapoi prin oraş, o auzi pe Peabody, care murmura condoleanţe către Gibbons şi reuşi cu îndemânare – trebuia să-i acorde credit lui Peabody – să evite răspunsurile directe legate de crimă.

– Aranjează-mi încă o consultaţie cu Mira, îi ceru lui Peabody când partenera ei încheie conversaţia. E mai puţin probabil ca secretara ei să încerce să-ţi prăjească ochii prin videotelefon. Am nevoie de nişte sfaturi în legătură cu ticăloşii ăştia.

Îşi frecă ceafa şi se gândi la Parzarri, ţintuit pe targă, uitându-se la chipul ucigaşului său în timp ce se sufoca. Răsucindu-se, luptându-se, neajutorat. Fusese mânjit, acest lucru îi era clar, dar nu fusese un criminal. Sau nu avusese ocazia să afle că luase parte la uciderea colegei lui. N-avea să afle niciodată. Acum era mort pentru că nu anticipase acest lucru, nu văzuse logica uciderii lui, a eliminării unui dinte valoros din roată. Poate că ar fi trebuit să meargă cu Roarke în acea excursie în Vegas şi să-l confrunte atunci şi acolo. Sau să se întâlnească cu el la nenorocitul de avion, în loc să se ducă la spital. A privi în urmă, îşi zise ea, era o pacoste.

– Ai o întâlnire cu Mira când ai noroc să te strecori în program, îi spuse Peabody.

– Asta-i tot? Pur şi simplu?

– M-am purtat frumos.

– Bine, până aici. Tu te vei ocupa de toate programările mele cu Mira. Mă predau în faţa secretarei ei, aşa cum mă predau... din nou... tonomatelor. Nu merită oboseala.

– Nu e vina noastră, zise Peabody, care oftă şi se lăsă pe spătar. Sunt destul de bună la jocul autoînvinuirii. De obicei câştig. Şi totuşi, e greu de pierdut când joc singură. Dar Parzarri nu e vina noastră.

– Am calculat greşit. E mort.

– Poate că ai calculat greşit, dar cum poţi calcula aşa ceva? Ai avut dreptate înainte când ai spus că a-l omorî era o prostie şi o risipă. Cum poţi conduce o companie de multe milioane de dolari când iei decizii prosteşti şi risipitoare? El nu comunicase, ştiau asta. Nu cunoştea nimic despre Dickenson, aşa că n-avea nici un motiv să-i trădeze chiar dacă voia. El curăţa locul şi căuta moduri în care s-o facă. Din câte ştiau ei, fişierele compromiţătoare erau toate la ei, aşa că acele cifre puteau fi falsificate înainte să fie reauditaţi. De ce să nu-l ţină pe acelaşi tip?

– Am bănuit că aşa o să facă. M-am înşelat.

– Nu... adică da... dar n-ar fi trebuit să-l omoare, nu în acest scenariu. Dacă-şi făceau griji că tu o să construieşti cazul, că o să sapi, bine, dă-l la o parte din drum. El e în bătaia vântului... iar în bătaia vântului, la dracu, Dallas, ar fi putut să-i facă orice. Ar fi putut planta dovezi false care ar fi putut duce către faptul că el orchestrase lovitura, sau că el ar fi lucrat cu cineva care a orchestrat-o. El pleacă la mambo în Argentina sau în altă parte şi încă se ocupă de dosare... un nume nou, o faţă nouă. E o investiţie bună. Şi dau vina pe el, poate chiar îl fac să se mişte de colo-colo ca să pară că el a furat şi de la ei. Acum, şi ei sunt o victimă.

Eve se gândi.

– Asta ar fi fost o chestie deşteaptă. Păstrezi contabilul, arunci totul asupra lui, dar îl menţii gras şi fericit în altă parte. Ar fi trebuit să se gândească la asta, ar fi trebuit să încerce.

– Ei au pe cineva care se ocupă de cifre, care le coace dosarele, care-i ajută să facă şmecheriile, dar îl omoară în timpul unui audit pe care trebuie să-l măsluiască? E o prostie.

– Din nou un gest impulsiv, satisfacţie de moment. Întotdeauna ar fi putut scăpa de Parzarri dacă n-ar fi cooperat, dacă scotea zgomote nepotrivite. Nu i-au dat nici o şansă, în nici un fel. Au avut un contabil, un tip care se ocupa de bani, un hacker şi pe musculosul.

– Acum au scăpat de contabil.

– Da.

„Impuls şi satisfacţie de moment", îşi zise Eve.

– Poate că s-au purtat prosteşte că s-au dus după tipul cu banii. Dar, mai mult... gândeşte-te la asta... pentru faptul că au omorât contabilul ne oferă nouă ceva pe care ei nu ştiu că-l avem... confirmarea legăturii. Acum ştim că Parzarri era implicat. Aşa că poate speră că aruncă lumina asta asupra cadavrului lui, cu şi mai puţin timp pentru a plănui totul, mai puţin timp pentru implementare. Dar ăsta-i impuls, din nou repezeală. Şi ne întoarcem la lăcomie. Nenorocit lacom. De ce să investeşti în contabil? Te gândeşti că o să-l mituieşti pe altul, că începi cu el de la... nivel de novice. Pun pariu că Alexander crede că e o chestie deşteaptă. Că e cea mai tare lovitură.

– Fără salariu compensatoriu.

– Dacă o să încerce să atârne totul de gâtul mortului, are nevoie de ajutorul tipului cu banii. Sau trebuie să-l omoare şi pe el.

Ţinând cont de modelul folosit, Eve porni sirena şi călcă pedala.

– O luăm de la capăt, spuse Peabody şi oftă, apoi strânse mânerul.

Eve frână lângă bordura din faţa clădirii, puse semnul „În misiune" în timp ce parcă din două mişcări şi ignoră furia celorlalţi şoferi. Se uită repede după un Exec Lux 5000, observă că nu era în preajmă şi alergă în sus pe trepte spre intrarea principală. Sună. În mai puţin de zece secunde, Whitestone deschise uşa cu un zâmbet de bun-venit.

– Locotenent Dallas, noi tocmai...

– Ingersol.

– Jake?

Whitestone făcu un pas în spate când ea intră în holul spaţios care mirosea a vopsea proaspătă şi în care totul strălucea. Biroul de recepţie neocupat forma un „U" central şi larg şi era aşezat lângă un perete argintiu pe care scria mare şi frumos „WIN Group".

– Trebuie să vorbim cu el.

– Tocmai a ieşit. Ar trebui să se întoarcă în câteva minute. Nu vreţi să faceţi un tur în timp ce...

– Unde? întrebă Eve. Unde s-a dus?

Uimirea se transformă în îngrijorare.

– Nu ştiu exact. Noi primim marfă în dimineaţa asta, alte lucruri. Rob, Jake şi cu mine am vrut să ne asigurăm că totul merge ca pe roate. Rob e în birou, încearcă să coordoneze livrările. Jake a primit un apel pe videotelefon şi a zis că trebuie să se ducă să se ocupe de ceva şi că n-ar dura mai mult de o oră. A ieşit acum nici douăzeci de minute, poate o jumătate de oră. N-am fost atent.

– Peabody.

– Mă ocup, zise ea, executând ordinul nerostit de căutare a lui Jake Ingersol.

– Despre ce? vru să ştie Ingersol care era mai agitat. S-a întâmplat ceva rău? Ceva ce are legătură cu Jake?

– Chaz Parzarri a fost omorât în dimineaţa asta.

– Ce? Cum? Doamne! Rob!

El se întoarse şi începu să se mişte în timp ce ţipa.

– Rob, vino aici. Era în spital, nu? Sunteţi sigură că a fost crimă? Poate a fost lovit mai rău decât am crezut. Nu-mi vine să...

– Ce dracu, Brad, sunt în toiul unei... Of, îmi pare rău, locotenente. Nu ştiam că sunteţi aici.

– Zice că Chaz Parzarri de la Brewer... zice c-a fost omorât.

– Când? Unde? E în Las Vegas sau nu? Doamne, se întorcea în dimineaţa asta. Am vorbit cu Jim Arnold aseară. Ei se întorceau în dimineaţa asta. Jim? Jim e bine?

– E bine. Ştiţi unde s-a dus partenerul dumneavoastră când a plecat de aici?

– Jake? Avea un client cu o problemă urgentă. A zis că se întâlnea puţin cu clientul la o cafea ca să-l liniştească. O să se întoarcă. De ce?

– Trebuie să discut cu el. Urgent.

– Numai puţin, să dau de el. O să se supere pentru Chaz. Au lucrat împreună la câteva conturi.

Newton scoase videotelefonul din buzunar.

– Aş aprecia dacă nu i-aţi spune nimic despre crimă. Doar aflaţi unde este. Preiau eu de acolo.

– M-a transferat pe email. Îi dau un mesaj. Avem un cod pe care-l folosim când e ceva urgent.

– Cum s-a comportat când a fost contactat de acest client? îl întrebă ea pe Whitestone.

– A, nu ştiu exact la ce vă referiţi. Poate că a fost puţin enervat. Încercăm să punem locul ăsta pe picioare în următoarele două săptămâni. Echipa a terminat aici şi apartamentul meu. Mai au câteva lucruri de făcut, ceea ce numesc ei perforări, în câteva dintre unităţile ce vor fi închiriate. Suntem gata să ne mutăm.

– Dacă s-ar fi dus la o cafea cu un client în zona asta, unde ar putea fi asta?

– De obicei mergem la „Express". E la o stradă distanţă spre sud.

– Nu răspunde, raportă Newton.

– Staţi aici, ordonă Eve. Dacă vă contactează, spuneţi-i să rămână unde este şi daţi-mi de ştire. Peabody.

– De ce nu ne spuneţi ce se întâmplă? se plânse Newton. Dacă se întâmplă ceva cu Jake, dacă e vreo problemă, trebuie să ştim.

– O să vă spun când o să ştiu, zise ea şi plecă.

La jumătatea drumului spre maşină se opri, se întoarse şi se uită la uşa a ceea ce avea să fie apartamentul lui Whitestone.

– Iisuse, oare să fie atât de aroganţi? Atât de tupeişti?

Schimbă direcţia, coborî treptele, aruncă o privire spre Peabody şi scoase arma.

– Chiar crezi?

– E chiar aici. E foarte la îndemână. Sigur nu e la o cafea cu un client.

Cu mâna stângă scoase cheia universală, o strecură încet şi în linişte prin deschizătură. Ridică trei degete, două, unul. Intrară pe uşă împreună, repede şi cu uşurinţă. Şi văzu că putea fi chiar atât de aroganţi. Că puteau fi atât de tupeişti. Jake Ingersol zăcea pe podeaua proaspăt finisată, cu ochii holbaţi la tavanul proaspăt vopsit, iar capul său brutalizat era într-o baltă din propriul sânge. Eve ridică mâna.

– Întâi verificăm.

Nu credea cu adevărat că-l vor găsi pe criminal ascuns într-un şifonier sau ghemuit într-un dulap din bucătărie, dar cercetară peste tot, încăpere cu încăpere, înainte să-şi pună arma în toc.

– Adu trusele de teren, Peabody. Eu raportez.

– L-a lovit cu un ciocan.

Arma zăcea lângă cadavru, plină de sânge şi urme de violenţă.

– L-a lovit în cap cu el. E sânge peste tot. Iisuse! Şi uită-te la sângele de pe pantaloni. Probabil că l-a lovit şi în rotule cu el.

– Mda. A făcut ceva efort cu ăsta. Aş zice că a început să-i placă ce face.

Capitolul 16

În timp ce Peabody se duse după trusa de teren, Eve rămase şi studie locul faptei, cadavrul, urmele de sânge de pe pereţii proaspăt vopsiţi şi de pe podeaua strălucitoare. Calculă că îl rataseră pe ucigaş cu câteva minute şi că ar fi putut să prevină crima dacă ajungeau acolo cu treizeci de minute mai devreme. Vedea cu ochii minţii cum se întâmplase totul – mişcările, oroarea, brutalitatea –, vedea înainte să se folosească de trusa de teren, de unelte şi de instrumente.

Contact prin videotelefon numai sub formă de text sau cu opţiunea video blocată? Ea aşa şi-ar fi ademenit ţinta. Doar o declaraţie, o simplă cerere: „Domnul Alexander trebuie să discute cu tine imediat. Vă întâlniţi în apartamentul din noua clădire". Dacă victima punea întrebări, i se putea da un răspuns criptic sau zorit: „Alexander a zis acum; asta înseamnă acum". Erau şanse ca ucigaşul să fi făcut legătura cu videotelefonul din apartamentul în care intrase cu ajutorul îndemânării hackerului sau pentru că Ingersol îi dăduse deja noile coduri.

– Victima coboară după mesajul primit pe videotelefon, zise Eve în timp ce Peabody intră cu trusa. Ucigaşul era deja aici. Aşa ar fi făcut. E un laş până în măduva oaselor. L-a atacat din spate, în ambuscadă. Ştim că are un aparat cu electroşocuri, aşa că l-a folosit. Îl ameţeşte pe Ingersol, îl pune jos, apoi îl bate până-l omoară în timp ce acesta e lipsit de apărare. E genul lui.

– De ce nu rapid şi uşor, de ce nu i-a rupt gâtul, aşa cum a făcut cu Dickenson? Sau să-l asfixieze, cum a făcut cu Parzarri? De ce a ales modul ăsta personal, mizerabil?

– Exact, personal. Pentru că acum experimentează. E pe val. Acum nu mai omoară un străin.

Luă trusa de la Peabody şi folosi spray ul de izolare contra amprentelor.

– Deci nu numai că-l ştia pe Ingersol, dar...

Asemenea lui Eve, Peabody studie cadavrul şi sângele împroşcat.

– Nu-i plăcea de el, continuă ea.

– Posibil. Foarte posibil. Ingersol l-a enervat, l-a insultat la un moment dat sau pur şi simplu nu-i plăcea faţa lui. Asta-i dă un motiv... poate permisiunea... să-l pună la pământ. Dickenson? La ea a fost ceva negândit şi nemilos. Zdrobeşte musca aia şi pleacă. Atacul asupra noastră? A urmat ordinele. Dar să fi fost şi puţin entuziasm acolo, la gândul că va da gata două poliţiste într-un loc public? Poate.

– Mare greşeală.

– Mda.

Eve îşi scoase instrumentele şi urmă procedurile de bază – confirmarea identităţii şi determinarea orei decesului.

– Alexander n-ar fi fost foarte încântat. Poate l-a pus pe musculos la păstrare în magazia de unelte.

– În magazia de unelte? Din cauza ciocanului?

– Nu, ştii tu, în magazia de unelte pui lucrurile la păstrare.

– Da? Ah, vrei să spui, în magazia de lemne.

– De ce-au nevoie lemnele dintr-o magazie?

– Nu ştiu... mă rog, să le ţii uscate. Nu poţi face focul cu lemne ude.

– Optsprezece minute. E mort de optsprezece afurisite de minute, zise ea şi simţi un val de furie care trebuia domolită. Au venit direct aici, de la pasarelă şi de la Parzarri. A venit direct încoace să i-o tragă contabilului. Avea deja ciocanul? Era aici?

Privi din nou în jur, dar nu văzu nici o unealtă, nici un material. Terminaseră acolo.

– Echipa curăţase, aşa că de ce-ar fi lăsat în urmă un ciocan? L-a adus cu el? S-a oprit pe drum ca să-l cumpere? O să aflăm. Oricum, unul din ei, ucigaşul sau hackerul, dă telefonul.

Se uită din nou la uşă, calculă, apoi ridică atentă cămaşa însângerată, distrusă, a victimei.

– Mda, urme de electroşoc. Medicul legist o să confirme, dar cred...

Îşi puse microochelarii de protecţie şi îşi apropie nasul de pieptul zdrobit.

– Uite cum mi se pare mie c-a fost: nu l-a atacat cu aparatul de electroşocuri pe Ingersol de la spate. Poate nu s-a poziţionat bine pentru a face asta sau a vrut să-i vadă faţa lui Ingersol, când l-a doborât. Deci, victima intră în grabă, iar criminalul îl atacă folosind aparatul.

Închise ochii pentru un moment.

– Dacă ciocanul a fost aici, faptul că l-a folosit s-a datorat unui impuls de moment. Nu cred, nu de data asta, iar un ciocan străin ar fi mult prea convenabil. E pornit, vrea mai mult. E lacom, la fel ca ceilalţi. Toţi vor mai mult. S-ar fi putut apropia, să pună electroşocul pe carotida lui şi să termine. Dar să-l bată în halul ăsta...

– Probabil că s-a umplut de sânge.

– Dacă ciocanul a fost aici şi a făcut totul din impuls, da. Dar dacă l-a cumpărat, a luat şi echipament de protecţie, sau le-a adus pe toate cu el. Trebuie să aflăm exact cum a fost. S-ar potrivi cu profilul lui.

Se lăsă pe călcâie.

– Hai să-i punem pe cei de la tehnic să verifice încuietorile, să-i punem pe ofiţerii în uniformă să facă o cercetare pe teren... Un tip mare cu încă un tip, şi vehiculul. Poate că, de data asta, vom avea noroc.

– N-a mai rămas nimeni de omorât, nu? Din câte ştim noi, erau implicaţi Alexander, Ingersol şi Parzarri. Şi hackerul.

– Poate că-l vor elimina pe hacker. O risipă şi mai prostească, dar de ce să se oprească acum? Alexander are alţi angajaţi care conduc aceste proiecte şi şmecherii. Şi poate că Alexander a terminat pentru moment cu comandarea omorurilor. Dar e bine să verificăm totul, zise ea şi arătă cu capul spre cadavru. El n-o să se dea bătut.

O lăsă pe Peabody să-i aştepte pe ofiţerii în uniformă şi pe detectorii de probe şi se duse înapoi sus, ca să-i informeze pe parteneri.

– Tot nu răspunde, îi zise Newton. Cred că videotelefonul a fost închis cumva. Altfel...

– N-o să răspundă. E mort.

Rosti cuvintele pe un ton plat, rece, ca să le studieze reacţiile. Văzu mânia care se ivi pe chipul lui Newton şi şocul îngheţat de pe faţa lui Whitestone.

– Ce spuneţi? se răsti Newton. E ridicol. Ce naiba vreţi să faceţi?

– Să vă informez că partenerul dumneavoastră, Jake Ingersol, a fost ucis. Îmi pare rău pentru pierderea suferită. Acum, luaţi loc.

– De ce l-ar omorî cineva pe Jake? reuşi să articuleze Whitestone. N-are nici un sens. E o nebunie. Are legătură cu contabilii? E vreun nebun care ne-a luat la ochi pe toţi? Un client? Nu înţeleg. Nu înţeleg. A fost aici. Acum nici o oră.

– Luaţi loc, repetă ea cu mai multă blândeţe de această dată, pentru că observase amestecul de şoc şi mânie la amândoi, asociat cu un început de durere.

Newton se lăsă tremurând într-un scaun pliant, vechi. Whitestone se aşeză pur şi simplu pe jos.

– Cum? Cum? întrebă el. Trebuie să ne spuneţi ce s-a întâmplat. El n-a fost doar partenerul nostru. Este prietenul nostru. Rob, Doamne, Rob.

– S-a întâlnit cu criminalul în apartamentul de jos. În apartamentul dumneavoastră, domnule Whitestone.

Culoarea se scurse de pe chipul lui Whitestone, lăsând în urmă o nuanţă verde, cadaverică.

– Nu. Nu. Se ducea să se vadă cu un client la o cafea.

– Nu. A crezut că se întâlnea cu un client... şi mai mult decât un client, un partener într-o operaţiune de fraudă cu terenuri şi investiţii. Chaz Parzarri a fost contabilul lor.

Newton se ridică de pe scaun.

– Rahat! Fraudă? Jake a murit şi voi încercaţi să-l scoateţi infractor?

– A făcut-o cu mâna lui. Avem dovezi consistente care îi leagă pe Ingersol, Parzarri şi încă un individ de fraudă în mai multe aranjamente cu terenuri şi proprietăţi. Nu păreţi foarte surprins, spuse ea spre Whitestone.

– Credeam că glumea. Credeam... Ceasul multifuncţional, Rob, pe care a zis că l-a luat la o vânzare imobiliară pe nimica toată. Tabloul pe care l-a cumpărat acum câteva luni după ce a zis că a dat o lovitură mare în Atlantic City. Şi... alte lucruri. Of, Doamne, spuse el şi-şi lăsă capul pe genunchi.

– Doar nu crezi cu adevărat că Jake a fost implicat într-o fraudă? îi zise Newton. Pentru Dumnezeu, Brad!

– Nu știu... răspunse el și își frecă fața. Acum aproximativ un an, eu și cu Jake eram într-un club și ne-am afumat destul de tare. Tu erai plecat cu Lissa, așa că nu eram decât noi. Mai aveam puțin și pierdeam contractul Breckinridge, mai știi? Mă simțeam destul de rău. El mi-a prezentat o idee de a face bani din afaceri în paradisuri fiscale. Să înființăm companii paravan, să atragem clienți și să vindem mai multe acțiuni decât avem, apoi să cumpărăm chiar noi pământurile. A desenat un grafic pe șervețele de cocktail.

Îi aruncă lui Eve o privire rugătoare, în timp ce își freca încontinuu mâinile pe genunchi.

– Am crezut că glumea. Vă jur că am crezut că se prostea, ca să mă înveselească. Am zis că suna bine, dacă nu te deranja faptul că înșelai oameni sau că te puteai duce la pușcărie pentru câteva decenii. Ba chiar am adăugat câteva idei. Iisuse! Iisuse, Rob! Am ajustat câteva unghiuri de abordare. El le-a notat. Am crezut că glumea, dar le-a notat. Și am zis ceva de genul că era păcat că noi suntem cinstiți, păcat că a trebuit să muncim atâția ani ca să obținem licența, ca să ne construim afacerea și reputația, lucruri pe care nu vrem să le pierdem. Iar el a zis...

– Ce-a zis? îl îndemnă Eve.

– Banii mulți cumpără reputațiile mari. Eu am râs și i-am răspuns ceva de genul că lăudăroșenia nu miroase bine, și a fost rândul lui să dea următoarea băutură.

– A fost doar vorbărie, insistă Newton. N-ar fi comis fraude și nu și-ar fi înșelat un client. Am construit afacerea împreună, Brad. Noi trei. Uită-te la locul ăsta. Noi am făcut asta. Am făcut asta împreună.

– E mai mult decât fraudă, îi spuse Eve. E crimă. Credem că Marta Dickenson a fost omorâtă de teamă că va descoperi frauda, când audita conturile pe care le preluase după accidentul care l-a scos din calcul pe Parzarri și l-a pus pe bară timp de câteva zile.

– Doar nu credeți că Jake a avut de-a face cu moartea acelei femei, o întrerupse Newton.

– Știu că așa a fost. De ce n-a existat nici un semn de intrare prin efracție? Pentru că i-a dat ucigașului codurile. Poate că a crezut că o vor duce acolo, c-o vor zdruncina, speria și îi vor lua fișierele. N-o să aflăm niciodată cu siguranță, dar el a știut, după ceea ce s-a întâmplat. Știa cine a omorât-o, de ce și că era complice.

– Eu nu pot crede așa ceva, zise Newton.

Dar Eve văzu îndoiala și oripilarea de pe chipul lui.

– Dar e clădirea noastră, obiectă Whitestone. De ce-ar lăsa Jake pe cineva să se folosească de locul nostru pentru asta, să abată atenția asupra noastră?

– Ea trebuia să fie găsită dimineața. El n-a știut, nici unul dintre ei n-a știut, că dumneavoastră o să treceți pe acolo cu un potențial client. N-au luat în calcul că poliția va investiga în apartament sau că vom găsi ceva acolo. Dacă ar fi ieșit așa cum se gândiseră, nu era decât o adresă, doar povestea tristă a unei femei, un jaf urât.

– Nu-mi vine să cred c-a putut face așa ceva, bombăni Newton. Toate astea. Lui. Nouă.

– Atât Parzarri, cât și partenerul dumneavoastră sunt acum morți, la doar o oră distanță unul de altul. Chiar credeți că e o coincidență? Puteți să-mi dați o explicație solidă pentru care Ingersol zace mort în apartamentul de jos?

– Am construit locul ăsta împreună, repetă Newton. Dacă nu ai încredere, dacă nu poți avea încredere în partenerul tău...

– Înțeleg, dar în acest moment dovezile îl pun pe partenerul dumneavoastră la mijloc. V-ar fi putut aduce și pe dumneavoastră acolo, îi zise lui Whitestone. V-ar fi putut distruge.

– La ce vă referiți?

– Dacă ați fi adus-o pe Alva Moonie pe aici mai devreme, să zicem înainte de a merge la bar? Ați fi dat peste ucigaș și Dickenson. Ce credeți că vi s-ar fi întâmplat, dumneavoastră și Alvei?

Culoarea i se scurse din nou din obraji înainte să-și lase capul în palme.

– O să-i confiscăm toată aparatura, le spuse ea. Tot ce are aici, la celelate birouri și acasă. Credeți-mă când vă spun: dacă știți ceva, absolut orice, este imperativ să vorbiți acum. Metoda lor de a încerca să lege firele rămase libere este crima.

– Credeți că ar putea încerca să ne omoare? întrebă Whitestone și aruncă o privire speriată spre partenerul lui. De ce? Nu facem parte din afacerea lor, nu suntem implicați în nici o fraudă. Și suntem al dracului de siguri că nu suntem implicați în crimă. Puteți căuta în fiecare fișier pe care-l am.

– Brad, nu putem da, pur și simplu, informațiile confidențiale ale clienților, începu Newton.

– O să obțină un mandat și n-am de gând să-mi risc viața pentru asta, Rob. Nici tu.

– Nimeni n-are nici un motiv să ne omoare.

– Rob! Eve folosi numele lui mic, sperând că îi va câștiga încrederea. Dacă eu mă întreb ce ți-ar fi putut spune Jake sau ce lăsase să-i scape, îți promit că oamenii responsabili de moartea lui vor face la fel. Au omorât-o pe Marta Dickenson la câteva ore după ce a intrat în posesia fișierelor. Ești partenerul lui Jake de mulți ani.

– Lăsați-mă să mă gândesc. Vă rog, zise Newton și începu să se plimbe prin hol. Nu pot să-mi limpezesc capul cu toate astea. E partenerul meu, prietenul meu. Doamne, Jake mi-a făcut cunoștință cu Lissa. Noi am... Lissa.

Se opri împietrit.

– Logodnica mea. E în pericol? Ar putea încerca să-i facă rău?

– Pot da ordin să fie protejată. Vă pot proteja pe toți, și o voi face. Am nevoie să cooperați. Cu cine își petrecea Jake timpul?

– Cu noi, zise Whitestone și ridică mâinile. Acum se vedea cu cineva, dar nu era nimic serios, și reciproca era valabilă. Femeii îi plac cluburile, viața de noapte. Rob a renunțat la astea de când e cu Lissa și, mă rog, adevărul e că eu n-am putut ține pasul cu Jake. Cred că nici n-am prea vrut. Și mie îmi plac cluburile. Îmi place să mă duc acolo, dar nu în fiecare noapte. El se duce singur. Sau agață pe cineva.

– Vreau s-o sun pe Lissa, insistă Newton. Trebuie să știu că-i în siguranță.

– Dați-mi adresa ei. Trimit acum detaliile pentru protecție.

– E la muncă.

Îi dădu lui Eve informația și se relaxă vizibil când ea ordonă ca doi ofițeri să fie trimiși acolo.

– Puteți vorbi cu ea după ce terminăm aici, îi spuse Eve. Acum, din nou, dacă știți ceva...

– Eu nu, insistă Newton. Eu... În ultimele câteva luni el a călătorit mai mult decât de obicei. E responsabil de aducerea clienților noi, din alte state. Se pricepe la asta.

– A făcut vreo călătorie recentă în Miami sau Insulele Cayman?

– Trebuie să verific, zise Newton, dar ultima lui călătorie a fost la Miami, acum două săptămâni, spuse el și se lăsă în scaun. Nu-mi vine să cred că se întâmplă asta. Putem să-l vedem? Ar trebui... orice-a făcut, am fost parteneri. Am fost prieteni.

– Nu vreți să-l vedeți acum. O să fac tot ce pot ca să aranjez să-l vedeți mai târziu, dacă doriți.

– Nu e apropiat de familie, îi spuse Whitestone, iar ei locuiesc... majoritatea... în Michigan. Cred că eu și Rob o să ne ocupăm de... funeralii. Cred c-ar trebui să-l vedem când putem. Cum a murit?

Le putea spune în acel moment sau să-i lase să afle când presa avea să dea detaliile.

– A fost omorât în bătaie.

Continuă, când Newton își acoperi fața cu mâinile:

– Am nevoie ca medicul legist să confirme, dar cred că a fost amețit mai întâi cu electroșocul, pierzându-și cunoștința. Dacă așa stau lucrurile, n-a suferit. N-a simțit nimic.

– Dacă a făcut ceea ce credeți, rosti Whitestone atent, iar vocea îi tremură, dacă a făcut aceste lucruri, pentru el a fost un joc. Unul greșit, dar a fost un joc. Îi plăcea să fie un jucător, îi plăcea să se simtă important. A făcut greșeli, unele grave, dar nu merita să moară pentru ele.

*

Când Eve ieși din nou afară, cazul progresase. Văzu echipa medico-legală încărcând în dubă sacul cu cadavrul, văzu detectorii de probe intrând și ieșind și pe ofițerii în uniformă care încercau să țină curioșii departe de locul crimei.

– Am aranjat detaliile ca să fim cu ochii pe ceilalți parteneri și pe logodnica lui Newton.

– Crezi c-o să se ducă după ei?

– Cred că e imprevizibil, impulsiv, şi acum se distrează al dracului de bine. Poate că nu mai aşteaptă ordine aşa că nu vreau să risc.

– Echipa pe care ai trimis-o la apartamentul victimei îi transportă aparatura la sediul central.

– E vreun semn că n-au ajuns primii?

– O să verifice cardurile de securitate, dar nu e nici un semn vizibil de intrare prin efracţie.

– Nici aici, spuse ea în timp ce McNab urca treptele.

– Aceeaşi poveste, îi spuse lui Eve. Proprietarul a schimbat codurile, dar ei au intrat fără probleme. Poate că victima a descuiat uşa.

– Eu cred că ucigaşul îl aştepta. Ambuscada se apropie mai mult de stilul lui. Am nevoie să te ocupi de aparatura victimei. Partenerii cooperează, aşa că poţi lua tot. E o unitate aici, dar ei spun că n-a fost încă încărcată. Mai sunt două la celelalte birouri ale lor, iar echipa o aduce pe cea de acasă.

– Ne ocupăm, o asigură el. A fost o crimă serioasă acolo. Nu ca prima victimă. Nu pare să fie acelaşi tip.

– Dacă nu e, avem o problemă şi mai mare. Verifică aparatura asta, McNab. Caută-mi nenorocita de amprentă de care mi-ai spus. Vreau hackerul, să sperăm că înainte s-o sfârşească şi el într-un sac pentru cadavre. Peabody, vino cu mine.

Eve ignoră faptul că Peabody şi McNab se sărutară pe furiş pe la spatele ei. Nu avea timp să-i pună la punct.

– Dă-i Mirei datele preliminare, înregistrarea de la locul faptei şi la fel şi de la Parzarri. Vreau să cunoască detaliile înainte să mă întâlnesc cu ea. Hai să aflăm unde-a stat Ingersol când a fost în Miami. Vreau să ştiu unde s-a dus şi cu cine s-a întâlnit. Nu ştiu dacă e vreun motiv pentru care Parzarri să fi călătorit la aceeaşi dată, în acelaşi loc, dar trebuie să aflăm.

– Am înţeles. Am crezut că ne întoarcem la sediul central.

– Asta facem. Vreau să reconstitui drumul până la pasarelă. Să încerc să calculez ruta criminalului. De unde a luat ciocanul? A fost un impuls? S-a oprit pe drum să-l cumpere? Are propria lui magazie de lemne/unelte?

– Ofiţerul criminalist care l-a băgat în pungă a zis că părea nou. Trebuie verificat, dar e o observaţie de la faţa locului.

– Şi mie mi s-a părut la fel. Sunt obligată să mă mulţumesc cu probabilităţile. Ei trebuie să se ocupe de doi oameni în aceeaşi dimineaţă, aşa că o apucă pe cea mai directă şi rapidă rută de la prima crimă la a doua. E clar că nu s-au oprit pentru cafea şi gogoşi, interveni Peabody.

– Poate după munca de dimineaţă. Deci, dacă ciocanul a fost legat de un impuls de moment, i-a venit ideea pe drum, s-a oprit şi a făcut achiziţia. Trebuie să fi văzut un loc în care se vând unelte.

– Bine. Stai aşa.

– Ce faci? întrebă Eve în timp ce Peabody căuta pe tabletă.

– Stabilesc ruta şi apoi voi face o cercetare pentru oricare loc de unde pot să-mi cumpăr un ciocan.

– Bine gândit.

Între timp, Eve îşi concentră atenţia asupra drumului.

– Am două locuri, anunţă Peabody. Unul e... Big Apple Hardware.

Eve opri, parcă iar din două mişcări, provocând mânia celorlalţi şoferi. În timp ce afişă din nou semnul „În misiune", se întrebă câte înjurături strânsese numai în acea dimineaţă. Era posibil să se apropie de un record.

Păşi în magazinul micuţ, cu nenumărate rafturi care susţineau diverse unelte, containere pline cu şuruburi, cuie, zăvoare, teancuri de folii, echipament de protecţie şi dopuri de urechi. Cutiile cu vopsea, pensulele, trafaleţii, spray-urile şi lamele dinţate erau toate înghesuite în acel spaţiu. Se întrebă cum de se construia vreodată ceva, dacă procesul necesita atât de multe lucruri de ales şi de folosit. Un individ robust stătea pe un scaun în spatele unei tejghele în dezordine şi se uita la un fel de film pe un ecran portabil.

– V-ajut?

– Poate.

Ea îşi scoase legitimaţia.

– Nu pot face reduceri pentru poliţişti. Scuze.

– Nici o problemă. Caut un bărbat cu un ciocan. Un tip mare, doi metri, o sută de kile. A intrat cineva asemănător în dimineaţa asta şi a cumpărat un ciocan?

– Ce gen de ciocan?

– Genul care bate.

– E ciocan pentru cuie, ciocan cu cap rotund, baros...

– Pentru cuie, zise Peabody înainte ca el să-şi continue enumerarea.

– Curbat, cu gaură sau drept?

– Domnule, zise Eve, a intrat un individ care se potriveşte descrierii în dimineaţa asta şi a cumpărat un ciocan de orice fel sau dimensiune?

– Da, bine, încercam să văd detaliile. Da, am vândut un ciocan de treizeci de centimetri, din carbon solid, cu faţa dreaptă şi capul curbat unui tip ca ăla, acum vreo două ore.

Bingo! Peabody păşi într-o parte şi ridică un ciocan dintr-o mulţime de alte ciocane.

– Unul din ăsta?

– Da, aşa. Te pricepi la ciocane, fetiţo.

– Am un frate care-i tâmplar, iar tata se ocupă şi el din când în când.

– Le pot oferi reduceri oamenilor din domeniu, începu el.

– Nu vrem să cumpărăm nimic şi n-avem nevoie de o reducere, îl întrerupse Eve. Vrem să vedem înregistrarea de pe camerele de supraveghere.

Bărbatul aruncă o privire în sus spre cameră.

– Nu-i nimic de văzut. Nu ne permitem o cameră adevărată. Aia-i doar ceea ce voi numiţi un factor de reţinere. Nu că s-ar obosi cineva cu noi. Dacă vor să jefuiască pe cineva, e un magazin de băuturi mai jos, pe stradă. Oamenii cumpără mai multă băutură decât şuruburi.

– Cum a plătit?

– Bani lichizi.

– L-aţi văzut bine?

– N-am probleme cu vederea. Stătea chiar acolo unde staţi voi.

– Trebuie să veniţi la sediul central şi să lucraţi cu un ofiţer pentru un portret robot.

– Nu pot închide locul ăsta ca să mă duc să lucrez cu nu ştiu ce artist. Trebuie să-mi câştig traiul aici.

– O să trimit pe cineva la dumneavoastră, domnule...

– Ernie Burnbaum. Ce-a făcut tipul, a lovit pe cineva în cap cu ciocanul?

– Cam aşa ceva. Peabody, îl vreau pe Yancy.

– Îl aduc.

– Acum, Ernie, descrie-mi-l pe tipul cu ciocanul şi spune-mi despre ce-aţi vorbit.

– După cum aţi zis, e un tip mare. Un tip mare, alb.

– Părul? Scurt, lung, închis, deschis?

– Scurt, egal, mediu într-un fel.

– Ochii? Ce culoare au ochii?

– Ăăă, căprui. Poate căprui. Căprui, cred.

– Ceva cicatrice, tatuaje, cercei, ceva de genul ăsta, care iese în evidenţă?

– Nu, nu pot zice că avea aşa ceva. Avea o bărbie cam pătrată. Un tip dur. Cu aspect dur.

Yancy avea să obţină mai mult, îşi zise ea.

– Ce ţi-a zis?

– A intrat în...

– Singur?

– Mda, doar el. Şi-a zis că vrea să cumpere un ciocan. Aşa că eu l-am întrebat de care. El se duce acolo şi îl ia pe cel curbat. L-am întrebat dacă mai avea nevoie de ceva, iar el zice că vrea un echipament de protecţie. Am întrebat de care. El s-a enervat puţin, dar trebuie să ştii de care. I-am arătat stocul XXL, pentru că l-am văzut aşa masiv. A luat unul complet. Am zis ceva despre ce fel de proiect are în plan, iar el a zis doar: „Care-i preţul?". Aşa c-am calculat, a plătit cu bani lichizi şi asta-i tot.

– Ai banii?

– Sigur că am bani. Doar nu i-am mâncat.

– O să am nevoie de ei. O să primeşti o chitanţă şi îţi vor fi returnaţi.

– Yancy e pe drum încoace, îi spuse Peabody.

– Adu criminaliştii aici. Poate obţinem ceva amprente. Du-te acolo la perete, la tejghea. Am nevoie de bani, Ernie.

– Sunt toţi la un loc.

Deschise seiful de sub tejghea şi scoase un plic roşu cu fermoar.

– Majoritatea oamenilor folosesc card de credit sau debit, dar avem şi vânzări cu bani lichizi. Am pus banii împreună cu cei de ieri şi de alaltăieri. Nu ştiu care sunt banii lui.

– În regulă. Numără-i. Îţi dau o chitanţă.

– Sunt peste cinci sute de dolari! zise el şi strânse plicul la piept ca pe un copil mult iubit, pe care ea voia să-l răpească.

– Iar tu o să primeşti fiecare dolar înapoi. Bărbatul care-a venit aici şi a cumpărat ciocanul este suspectat de uciderea a doi oameni în dimineaţa asta.

Lui Ernie îi căzu falca.

– Cu ciocanul meu?

– Unul dintre ei. Ernie, banii tăi vor fi în siguranţă. O să aranjez să primeşti zece la sută pentru folosirea lor.

Strânsoarea lui slăbi.

– Zece la sută?

– Mda, iar dacă ne ajuţi cu portretul robot, iar descrierea şi cooperarea ta vor contribui la arestarea individului, mai adaug cincizeci.

– O sută de dolari?

– Exact.

El îi dădu plicul.

– Dar tot vreau chitanţa.

După ce el numără cu atenţie banii, de două ori, Eve printă o chitanţă şi adăugă cartea ei de vizită.

– Ce fac dacă se întoarce? Poate vrea un fierăstrău bun.

Iisuse! Eve spera să nu fie aşa.

– Nu cred că se întoarce, dar dacă o face, vinde-i orice vrea. Contactează-mă când pleacă. Ai observat pe unde s-a dus, dacă a urcat în vreo maşină?

– A ieşit pe uşă. Atâta ştiu.

– Bine, mersi pentru cooperare.

Eve ieşi şi ea pe uşă.

– O să te las la laborator, începu Eve în timp ce urcă la volan. Vreau să duci banii direct la „Idiot". El trebuie să verifice amprentele pe care le găseşte şi să le confrunte cu bazele de date militare, ale poliţiei şi ale firmelor private de securitate. Să elimine femeile şi pe oricine nu se potriveşte cu vârsta şi rasa suspectului.

– Vrei să-i spun lui Berenski să verifice cinci sute de dolari în bancnote mici, care mai mult ca sigur au trecut prin multe degete, pentru un set de amprente? Un set care aparţine nu ştim cui?

– Exact. Dacă găsim o asemănare decentă, putem face încă o căutare. El e omul lui Alexander, ştim asta, dar nu-i şeful securităţii lui. Şeful securităţii nu se potriveşte descrierii. Cred că e bodyguardul lui personal şi nu neapărat pe statul de plată al companiei. Cel puţin nu pare. E braţul puternic al lui Alexander, probabil călătoreşte cu el sau merge înainte ca să cureţe drumul. N-o să-l găsim în fişierele companiei. Am încercat deja. Aşa că o să încercăm şi asta.

– O să vrea o mită. La „Idiot" mă refer.

– Spune-i să se ducă la...

Eve se gândi mai bine.

– Nu, spune-i c-o să-i fac rost de două bilete la chestia cu premiera de mâine. La sectorul VIP. Cred că pot face asta.

– E bună.

– Nu-i spune până când nu se lasă greu, şi fă în aşa fel încât să pară că va trebui să te rogi de mine. O să creadă că e o mare afacere. Eu mă duc la Morris şi apoi mă întâlnesc cu Mira. Dacă avem noroc, ori Yancy ori „Idiotul" vor da lovitura, şi putem merge pe urmele nenorocitului ăsta înainte să cumpere un fierăstrău.

– Au!

Eve n-o putea contrazice.

– Eu şi Feeney am avut un caz cu un bomfaier acum câţiva ani, înaintea ta. Înainte ca el să preia departamentul omucideri. Tipul şi-a omorât nevasta... ea îl ameninţase cu divorţul, iar ea era cea cu banii în familie. Aşa că a pocnit-o cu o statuie din bronz reprezentând o sirenă, apoi a zis: „O, la dracu, e moartă, ce mă fac?" A tăiat-o în bucăţi mici cu un bomfaier pe care-l avea în atelier, a pus totul în pungi de gunoi şi apoi a aruncat-o în râu.

– Din nou. Au!

– N-a fost drăguţ. Le-a spus tuturor că ea a plecat în Europa, numai că una dintre pungi s-a agăţat în ancora bărcii unui tip. A durat ceva până să găsească toate bucăţile de corp, dar n-a durat mult să-l prindă pe soţ. A încercat povestea cu nebunia de moment, cu faptul că nu era în deplinătatea facultăţilor mintale şi porcăria cu amnezia temporară, dar, din moment ce aveam bomfaierul, iar cei de la omucideri au stabilit că era nevoie de

cam şase ore de trudă ca s-o taie în bucăţi mai compacte şi mai uşor de cărat, n-a funcţionat.

Peabody nu spuse nimic o vreme.

– Trăim vieţi interesante sau cât se poate de dezgustătoare?

– Amândouă, depinde. Du-te, spuse în timp ce parcă la câţiva metri de curba din apropierea laboratorului.

– Adu-mi hârtiile.

Capitolul 17

Îl găsi pe Morris, care lucra la corpul serios ciomăgit al lui Jake Ingersol, pe fundalul unei muzici de rock bass-heavy, care răsuna din boxele lui. Parzarri, cu pieptul larg deschis, zăcea pe o altă masă.

– Două mese, spuse Morris în timp ce împungea în pieptul lui Ingersol. Nu e timp de aşteptat.

– Sunt sigură că nu i-ar fi deranjat să aştepte.

– Nici o îndoială. Contabilul tău avea un amestec standard de calmante în sistem. Cred că a fost destul de fericit înainte să-i fie tăiat aerul. Manual şi cu o palmă lată.

– Am noroc de vreo amprentă?

– Îmi pare rău, nu. Îţi putem da o reproducere destul de bună a mărimii şi formei degetului mare şi a degetului arătător, după vânătaia pe care o are, şi o estimare a mărimii mâinii lui. Cred că aşa ai putea spune cu încredere că e aceeaşi mână care a făcut vânătaia de pe faţa primei victime.

– N-ar fi rău.

– Această a doua victimă avea mâinile şi picioarele legate în timpul atacului şi, în ciuda calmantelor, avea instincte de supravieţuire puternice. S-a luptat din răsputeri, după cum poţi vedea după vânătăile de la încheieturi şi glezne. Cât despre a treia victimă, aceasta n-a avut deloc ocazia să lupte.

Morris, care îşi prinsese în ziua aceea părul la spate într-o coadă lungă şi linsă, îi oferi lui Eve microochelarii.

– Observaţiile tale de la locul crimei au fost corecte. Se pot distinge urmele decolorate de la electroşocuri, la jumătatea corpului. La maximum, după cum pare. N-a simţit deloc ce-a urmat apoi.

– Vreau să aud părerea Mirei, dar nu cred că l-a adus în stare de inconştienţă ca să-l scutească de durere. Avea de-a face cu un bărbat de data aceasta, şi nu cu unul bolnav, sub efectul calmantelor sau legat. Aşa că l-a ameţit.

– N-a vrut să-şi asume riscuri? Atent sau, ai putea spune, laş.

– Aşa şi spun.

– Un laş atent şi cu atât de multă furie în el? O combinaţie periculoasă.

– Poate. Furie, sigur, dar şi distracţie. Genunchi, vintre... aia e personal... piept, faţă, cap, mâini.

– După analiza mea, mâinile au fost zdrobite mai degrabă decât rupte.

– Zdrobite. Adică mai degrabă călcate decât lovite cu ciocanul?

– Aşa cred.

– Chiar nu-i plăcea de tipul ăsta. A luat valiza lui Parzarri, şi geanta lui Ingersol, şi videotelefonul, şi agenda. Şi a lăsat patru sute în bani lichizi asupra lui Ingersol şi o mână de carduri şi un ceas multifuncţional în valoare de şase cifre. Nu i-a păsat dacă părea sau nu un furt. Ce rost avea? Şi totuşi, faptul că a lăsat banii şi ceasul îmi spune că, mai degrabă, hackerul a fost cel care a luat banii din seiful de la Brewer şi că el fie a fost înăuntru când acest lucru s-a întâmplat, fie e puţin prea delicat să scormonească în sânge pentru profit, zise ea şi îşi agăţă degetele mari în buzunarele din faţă ale pantalonilor. Toate astea sunt pentru bani, pentru mai mulţi bani, din lăcomia de a avea mai mult. Din cauza asta au murit cei doi, dar nu banul e Dumnezeul ucigaşului.

– Ăştia doi vor avea nişte explicaţii de dat când o să-L întâlnească pe-al lor.

– Mda. E greu să treci de porţile alea. Mă întreb cum reuşeşte El, Ea, oricine ar fi, să ţină socoteala.

– Socoteala supremă? A morţilor?

– Mda. Adică, gândeşte-te la numărul morţilor cu care noi doi avem de-a face. Şi suntem doar doi oameni şi un oraş. Apoi înmulţeşte asta cu infinitul. E mult. Te face să te întrebi dacă există acolo cineva cu registre contabile, care verifică oamenii. OK, John Smith din Albuquerque, păcat de accidentul din avion. Şi dacă se întâmplă să fie doi John Smith din Albuquerque

în acelaşi accident? Nu e imposibil. Funcţionarii de acolo trebuie să fie foarte atenţi.

Morris îi aruncă un zâmbet.

– Mult prea atenţi. Hai să sperăm că sistemul e un pic mai sofisticat.

– Da, dar te face să te întrebi.

Ea lăsă la o parte întrebările existenţiale şi porni spre sediul central.

Auzi râsete când se apropie de departamentul de omucideri şi observă un grup de uniforme... care nu erau ale ei... ce se înghesuiau în pragul uşii halei.

– Infractorii şi-au luat liber azi, ofiţeri?

Ei se împrăştiară repede, surprinşi de apariţia ei. Văzu motivul atmosferei de petrecere în persoana lui Marlo Durn – starul de film, vedeta iubită şi actriţa care o interpreta pe Eve în filmul „Agenda de lucru a lui Icove". Îşi lăsase părul să-i crească şi redevenise blondă, o uşurare vagă pentru Eve, deoarece nu mai semănau aşa de tare. Ea stătea aşezată pe marginea biroului lui Baxter, evident cu chef de flirt, în timp ce îi distra pe detectivii şi ofiţerii în uniformă, care-şi părăsiseră posturile. Baxter părea că tocmai fusese lovit de un electroşoc în formă de inimă.

Peabody o văzu prima şi îşi lăsă jos cizmele de cowboy pe care şi le rezemase pe biroul ei.

– Hei, Dallas, ia uite cine-i aici.

– Dallas!

Toată numai un zâmbet, Marlo sări de pe birou şi se grăbi s-o cuprindă pe Eve într-o îmbrăţişare.

– Ce mult mă bucur să te văd. Eu şi Matthew am ajuns la New York azi-noapte târziu şi am profitat de ocazie ca să te văd. Suntem cu toţii aşa de entuziasmaţi de premiera de mâine.

– Mda. E şi normal.

– Tu preferi să umbli pe coclauri şi să cauţi un criminal decât să păşeşti pe covorul roşu, dar o să fie amuzant. Peabody a zis că eşti în toiul unei investigaţii legată de mai multe crime.

Peabody îşi lăsă umerii în jos când Eve îi aruncă o privire dură.

– Cu asta ne ocupăm la departamentul de omucideri. De fapt, pun pariu că fiecare poliţist din încăperea asta are un caz pe birou, care trebuie cercetat. Chiar acum.

Imediat, polițiștii se mișcară, se amestecară, deschiseră fișierele și își luară telefoanele în primire.

– Și tu ești ocupată. Ai câteva minute?

– Am câteva. Peabody, „Idiotule"?

– Ne ocupăm. E enervant, dar ne ocupăm.

Eve dădu din cap și îi făcu lui Marlo semn spre biroul ei.

– Mi-a fost dor, începu Marlo. De toate astea. Știu că a fost doar un platou de filmare, dar îmi e dor de ce-am simțit în acel loc. Și...

Făcu o pauză când văzu planșa cu schema crimei.

– Ești în toiul cazului. Mă gândesc la K.T. și la tot ce s-a întâmplat. Eu și Matthew nu vorbim prea mult despre asta, dar e acolo. Plutește în aer, cred. Am discutat cu Julian de câteva ori. El e la reabilitare și o întrerupe câteva zile ca să vină la premieră, dar intenționează să se întoarcă și să termine programul complet.

Ea se întoarse cu spatele la planșă.

– Știu că ți se pare că intrăm la reabilitare ca într-un butic, dar chiar cred că el e mai bine. Ceea ce i s-a întâmplat lui K.T., faptul că a fost la un pas de moarte, l-a făcut să se gândească mai bine. E îngrozitor să spun asta, dar toată oroarea aceea a fost, probabil, cel mai bun lucru care i s-ar fi putut întâmpla. O să te convingi mâine.

– Mă bucur să aud asta. Vrei niște cafea?

– Nu, dar mersi. Procesul, scandalul, Joel... un mare producător, o emblemă a Hollywoodului ca Joel Steinburger, un criminal? Domină presa pe Coastă și, desigur, se fac referiri la Marlo Durn, Matthew Zank, Mason, Connie, la noi și la restul. E o ușurare să fiu plecată, deși mă aștept să am de-a face cu asta și aici.

– O să treacă, zise Eve în timp ce Marlo se plimba prin biroul ei.

– Da, așa e. Într-un fel, e un lucru îngrozitor să promovezi filmul, chiar și pentru studio. E deprimant, iar eu refuz să fiu deprimată, pentru că... am vrut să-ți spun... eu și Matthew o să ne căsătorim.

– Felicitări!

Eve se gândi la actorul fermecător care îl jucase pe tocilarul de McNab.

– Știu că e din scurt, dar asta e încă o idee preconceptă. Actorii se îndrăgostesc mereu și se despart, mai ales de alți actori.

Dar îl iubesc așa de mult. Am zis doar câtorva apropiați. Nu vrem să se facă vâlvă în presă. Am plecat după ce filmul a fost terminat, după tot. Ne-a făcut bine, a fost bine să plecăm departe, să fim împreună, să avem timp să discutăm despre toate. Ne place ceea ce facem și, în ciuda aparențelor strălucitoare, trăim și muncim într-o lume dură și stresantă. Tu înțelegi ce înseamnă asta și cum e să-ți construiești o viață, o viață adevărată.

– Cred că da. La fel ca oricine.

– Am vrut să-ți spun pentru că tu m-ai ajutat să înțeleg, să evaluez și să-mi stabilesc prioritățile, lucrurile cu adevărat importante. Faci treabă bună, da, în orice, dar când găsești pe cineva, pe acel cineva, totul se schimbă. Tu te schimbi, devii mai bun. Am prieteni, pot spune și asta, iar ei înțeleg, dar nu așa cum o faci tu. Din cauza asta am vrut să-ți cer un favor.

– Bine.

– Eu și Matthew o să dăm o mică petrecere, restrânsă, la „Mason și Connie", aici în oraș, poimâine. Vrei să-mi fii alături?

– Ce?

– Vii cu mine... tu și Roarke... să-mi fii alături? Dacă poți. Dacă nu lucrezi.

– Marlo, ai oameni, prieteni apropiați, cineva...

– Da, și m-am gândit la asta.

Marlo se întinse, luă mâna lui Eve și îi adresă un zâmbet larg.

– Te vreau pe tine, dacă vrei, dacă poți. Când fac jurămintele în fața lui Matthew, vreau pe cineva lângă mine care să înțeleagă cu adevărat cât de importante sunt acele jurăminte. Vrem să fie ceva simplu, privat. Mai târziu o să dăm acasă o petrecere mare, nebunească, dar partea asta... jurămintele... vrem să fie pentru câțiva dintre noi.

Eve își aduse aminte momentul în care înțelesese, în care înțelesese cu adevărat, ce înseamnă căsătoria. Jurăminte... a le face și a le respecta.

– Bine. Sigur, dacă...

– Știu ce vrei să spui, zise Marlo și aruncă o privire în spate, spre planșă. Dacă apare ceva, e în regulă. Mulțumesc atât de mult, spuse ea și strânse recunoscătoare mâinile lui Eve. Aveam emoții. Acum mă simt mult mai bine. Ori de câte ori ai nevoie de ceva, nu trebuie decât să-mi spui.

– Aş avea nevoie de două bilete la VIP pentru mâine. A trebuit să mituiesc pe cineva.

– O să mă ocup de asta. Lasă-mă doar... hei, bună!

Dispoziţia de flirt se reaprinse când Roarke îşi făcu apariţia. Apoi, Marlo râse şi se duse spre el pentru un sărut prietenesc.

– Nu mă aşteptam să vă văd pe amândoi, când vin aici. Este o trataţie extra.

– Ce faci, Marlo?

– Acum fac perfect. Dallas o să-ţi povestească, pentru că i-am întrerupt munca destul. Abia aşteptăm petrecerea de după, de mâine. O să avem mult timp acolo ca să vorbim.

– Îmi pare rău să deranjez. Marlo! Cât mă bucur să te văd.

Când Mira intră, Eve îşi spuse: „Ce urmează? O fanfară?". Trebuia să aştepte să se încheie toate acele „Ce mai faci? "„Arăţi minunat" şi bla-bla-uri, în timp ce oamenii se înghesuiseră în biroul ei şi îi luau oxigenul. Roarke îi aruncă lui Eve o privire amuzată pe deasupra capului Mirei.

– Marlo, începu el, tocmai voiam să mă duc la cei de la tehnic. Vrei să vii cu mine şi să ne uităm pe-acolo?

– Mi-ar plăcea, şi apoi pot să te pun la curent chiar eu. Ne vedem mâine. Şi mulţumesc, Dallas. Din nou. O să mă ocup de biletele acelea.

– Mersi.

Când Roarke şi Marlo ieşiră, iar Eve închise uşa şi se făcu linişte, răsuflă uşurată.

– Doamne! De ce sunt atât de mulţi oameni?

– Pare fericită, comentă Mira. Tu pari nerăbdătoare.

– Este. Sunt. Voiam să vin la tine imediat ce-mi reînnoiam informaţiile în agendă şi pe planşă.

– Am citit rapoartele, am studiat înregistrările pe care mi le-a trimis Peabody şi am vrut să discut cu tine imediat. El evoluează, Eve.

– De asta m-am prins şi eu.

Mira clătină din cap.

– Reînnoieşte-ţi informaţiile de pe planşă. Pune victimele din dimineaţa asta şi împrejurările faptelor.

– Bine.

Se duse la unitatea ei ca să încarce înregistrarea şi să scoată fişierele la imprimantă.

– Fac cafea, îi spuse Mira. Dar am nişte ceai din ăla de care-ţi place ţie.

– Vreau cafea.

În timp ce Eve se apucă să lucreze, Mira pregăti două cesti.

– Vezi prima victimă, începu Mira. O crimă curată, rapidă, şi încercarea de a face să pară un jaf.

– A fost o misiune. N-o cunoştea. Afaceri.

– De acord, aşa cum am mai discutat. A doua crimă este inutil de crudă, a produs suferinţă şi a fost făcută faţă în faţă.

– Mai personală. M-am prins, repetă Eve. Îl cunoştea pe tip şi i-a plăcut.

– Faţă în faţă, zise Mira din nou, dar victima era sedată şi legată. Zici că ucigaşul e un bărbat masiv, puternic, şi totuşi l-a legat pe cel mai mic şi mai slăbit.

– Este un laş.

– Da, este. A treia victimă, imediat după a doua, a fost o treabă rapidă şi extrem de violentă. Zici că victima a fost imobilizată cu aparatul de electroşocuri înainte de a fi ciomăgită.

– Da, e confirmat de Morris.

– Şi că el a aşteptat, a momit victima să intre, a ameţit-o şi apoi a bătut-o violent. Este o escaladare foarte rapidă, o experimentare a metodelor, poate, dar mai mult, este o îmbrăţişare a acelei violenţe, una care, dacă progresează aşa de repede, a fost mereu acolo. Un bărbat mare, puternic, capabil să rupă gâtul femeii... atât fizic, cât şi mental. Şi totuşi un laş, iar laşitatea, chiar mai mult decât puterea şi violenţa, îl fac foarte periculos.

– Pentru că va prinde în ambuscadă, din spate.

– E mai mult de-atât. În ciuda uşurinţei relative a primei crime, a eşuat. N-a fost socotită un jaf şi a direcţionat atenţia asupra angajatorului lui. Reacţia?

– M-a atacat pe mine şi pe Peabody.

– Da. Impulsiv şi fără să se gândească la oamenii care puteau fi răniţi. Iar laşitatea lui se vede clar... şi a fost arătată prin toată presa... când a folosit un copil pe post de scut şi armă. Din nou, a eşuat, iar de data asta a fost numit laş, monstru, în timp ce tu ai fost proclamată erou.

– Am prins copilul, începu Eve. N-a fost eroic, a fost o prindere bună.

– Te contrazic, la fel şi vocea publicului, dar ideea e că el a fost făcut laş, iar tu, erou.

– Bine. Asta-l enervează.

– Crezi că şeful lui i-a cerut sau s-a aşteptat de la el să execute crimele de azi cu atâta violenţă? Fără nici o încercare de a le masca?

Eve clătină din cap.

– Probabil că nu. Cred că ordinul a fost doar „Ocupă-te de asta". Nu cred că Alexander gândeşte lucrurile cu altceva decât cu muşchii lui.

– Nu. Impulsivitate, neglijenţă, laşitate, violenţă dezlănţuită. S-ar putea, e foarte probabil, să nu mai aştepte să i se comande o crimă. Le va vedea pe ultimele două ca pe un succes. Le-a înfăptuit aşa cum a vrut el şi a dezlănţuit violenţa. S-a bucurat de ea. O să vrea s-o simtă din nou, acea mulţumire, acea eliberare. Iar prima lui crimă a fost un eşec din cauza ta şi a lui Peabody. Al doilea atac, asupra ta şi a lui Peabody, tot un eşec.

– Aşa c-o să vrea să îndrepte greşeala.

Eve se gândi şi se aşeză pe marginea biroului.

– Bine.

– Trebuie s-o corecteze. A pierdut prim-planul şi mare parte din mândrie când filmuleţele acelea cu tine în timp ce prinzi copilul în aer au ajuns în presă şi pe internet. A reuşit să depăşească momentul prin crimele astea, şi-a crescut rata de succes, s-a simţit împlinit şi s-a bucurat de ce a făcut. Din ce în ce mai mult. Fie că şeful lui îi va ordona sau nu, va fi imperativ să-ţi dea târcoale.

– Iar acum te gândeşti cum te poţi folosi de ameninţarea asta în avantajul tău.

Nu degeaba era considerată cel mai bun psiholog al departamentului, îşi spuse Eve.

– Dacă nu pot, dacă nu reuşesc să găsesc o cale de a-l întrece şi de a-l opri pe idiotul ăsta, înseamnă că ar trebui să am altă meserie. M-am gândit că, dacă a devenit ambiţios, următorul atacat o să fie hackerul.

– Şi s-ar putea să fie aşa, dar în acest moment are o părere bună despre el. Singura problemă în această schemă eşti tu. Tu i-ai expus laşitatea. Trebuie să pună capăt, ca să dovedească faptul că nu e aşa.

– Deci trebuie să-i anticipez lovitura. N-o să vrea să aştepte prea mult. Alexander probabil crede, incorect, că e acoperit acum. Că nu are codiţe, ceea ce-ar însemna să nu mai comande alte crime băiatului lui. Dacă-l omoară pe hacker, ar trebui să explice de ce, dar dacă mă omoară pe mine nu e decât un gest care curăţă o veche afacere. Înţeleg. N-o să fie controlat. N-o să fie logic. O să fie rapace şi violent şi n-o să-i pese dacă sunt şi alţii afectaţi în timp ce atacă pe cineva. Deci eu aleg momentul, locul şi împrejurările. Nu pot să mă duc pur şi simplu să mă plimb prin oraş, în speranţa că va face mutarea. Trebuie să-i trasez o hartă. Cred că ştiu cum s-o fac. S-ar putea să-l identificăm azi, şi apoi o să ştim cum stau lucrurile.

– Nu-l subestima, Eve. Impulsivitatea şi faptul că acţionează imprevizibil s-ar putea să-l avantajeze.

Poate, se gândi Eve când Mira ieşi, dar era de părere că şiretenia, experienţa şi puţină manipulare puteau fi în avantajul ei. Luă legătura cu Nadine Furst.

– Eşti gata pentru mâine seară? o întrebă Nadine.

– De-asta te-am căutat.

Nadine făcu ochii verzi, ca de pisică, mai mici.

– Nu-mi arunca scuze de genul: „Sunt ocupată până peste cap cu un caz de crimă".

– Sunt ocupată până peste cap cu un caz de crimă. Crime, mai exact.

Nadine luă atitudinea specifică de reporter, fără să i se mişte nici un fir din părul cu şuviţe blonde.

– Cele două din dimineaţa asta sunt legate între ele. Şi de cumnata judecătoarei Yung.

– Punctele încep să se alinieze. Cum de n-am dat nici un interviu despre cât de încântată şi nerăbdătoare sunt în legătură cu premiera de mâine?

– E o întrebare capcană? zise ea şi se încruntă din nou. Ce pui la cale?

– Mă gândesc să mai invit o persoană la premieră.

– Şi cine-ar fi aceasta?

– Criminalul. Vino aici cu o cameră de filmat şi o să facem invitaţia.

Eve închise ochii şi se lăsă pe spătar. Ar putea funcţiona. Era riscant, desigur, dar putea reuşi. Întinse mâna spre interfon ca s-o cheme pe Peabody când Roarke intră pe uşa deschisă.

– Singură din nou.

– Nu mai sunt. Mersi că ai scos-o pe Marlo.

– A fost destul de uşor, şi oricum, voiam să discut cu Feeney şi cu McNab. Ea e fericită şi foarte recunoscătoare că ai fost de acord să-i fii alături la nuntă.

– N-am reuşit să mă eschivez.

– Nu te-a lăsat inima să te eschivezi.

O sărută pe obraz, apoi puse pe biroul ei un pahar de unică folosinţă de la automat.

– Ce-i asta?

– Supă, pentru că puteam să pun pariu că n-ai mâncat nimic de la micul dejun.

– Am fost puţin cam ocupată.

– Am auzit, spuse el şi se duse la planşă. N-a mai fost calm şi controlat, ci violent şi sângeros. A scăpat câinele din lesă?

– Poate. Mira aşa crede, în multe privinţe. Crede că aceste crime i-au deschis apetitul pentru violenţă şi pentru omor. Sunt de acord cu ea. Îl vede ca fiind laş, făcând progrese şi bucurându-se de ce face. Da. Şi mai crede că această combinaţie îl face şi mai periculos. S-ar putea să aibă dreptate.

– Muşcătura unui animal speriat este la fel de mortală ca a unuia care atacă, dar mai puţin previzibilă.

– Asta e şi concluzia ei, sau pe-aproape. Crede că îl deranjez. A dat greş cu mine, aşa că trebuie să îndrepte lucrurile, ca să se simtă mândru. În plus, filmuleţele care sunt difuzate necontenit cu copilul zburător îi strică imaginea.

– Speră să te ademenească într-o capcană sau o ambuscadă.

Roarke nu era psihologul departamentului, dar îşi cunoştea soţia.

– Iar acum plănuieşti şi tu aşa ceva, în care să joci rolul de momeală.

– Nu m-aş numi momeală în cazul ăsta. Mai degrabă... o atracţie. Dacă-l identificăm înainte de asta, mergem să-l înşfăcăm. Dacă nu, am o idee şi, urmărind profilul Mirei, nu cred că va rezista tentaţiei.

El scoase discul din buzunar.

– Cred că o să găseşti totul aici ca să-l poţi aresta şi acuza pe Sterling Alexander de mai multe cazuri de fraudă, delapidare şi folosire ilegală a fondurilor, cu o notă de evaziune fiscală.

– L-ai prins?

– Destul de uşor, după ce piesele de domino au început să cadă. E destul de uşor să-l legi de mai multe companii, unele dintre ele doar de faţadă, şi de indivizii din acele companii, care sunt şi ei vinovaţi de fraudă.

– E ceva acolo care-l leagă de trei crime şi de tentativa de omor asupra unui ofiţer de poliţie?

– Din nou, e uşor să tragi liniile de la compania lui către celelalte firme, către contabilul mort recent şi către decesul şi mai urât al managerului său financiar. Dacă ei ar mai fi în viaţă, ar avea multe răspunsuri de dat.

– Deci am putea spune că Alexander i-a omorât ca să nu poată răspunde la întrebări. Dar fără un mobil al crimei, n-o putem dovedi. Dacă-l prindem pentru fraudă şi forţăm puţin pentru conspiraţie la crimă, poate pretinde că n-a avut nimic de-a face cu asta, că n-a ştiut.

Întinse mâna spre disc.

– Îl duc la comandant şi la procuror. Şi-o să-i rog să-mi dea câteva zile ca să-l prind pentru crime. Bună treabă, Roarke. Mersi.

– De unde ştii? Nici măcar nu te-ai uitat la ea.

– Pentru că e făcută de tine.

El îşi trecu degetul prin părul ei.

– Încerci să mă îmbunezi ca să nu fac caz de... atragerea unui criminal.

– Nu eşti departe de adevăr.

El se aşeză în scaunul pentru vizitatori, îngrozitor de incomod.

– Cred c-ar fi mai bine să-ţi mănânci supa şi să-mi spui ce pui la cale.

Eve scoase capacul şi mirosi.

– Ce supă-i asta?

– Era trecută drept minestrone.

– N-o să fie miraculoasă, spuse ea, dar gustă. Nu e oribilă. Deci, Nadine ar trebui să ajungă aici destul de repede ca să-mi ia un scurt interviu despre... încântarea şi fascinaţia la gândul premierei de mâine seară. Premiera filmului bazat pe cazul pe care l-am spart ca pe o nucă mucegăită. Deşi modestia mă va împiedica să mă laud prea mult.

Într-o încercare inutilă de a se simţi confortabil pe scaun, Roarke îşi întinse picioarele.

– Vrei să manipulezi confruntarea cu un criminal violent la un eveniment public?

– Vreau să manipulez un criminal, ca să-l atrag într-un loc deschis, la un eveniment la care nu va putea rezista să nu vină, nu doar pentru că particip şi eu, ci datorită presei care va fi acolo. Epatează şi vine imediat după umilirea lui în public din cauza copilului zburător.

– Şi nu vezi nici un inconvenient în a-i face asta.

– O văd ca pe un beneficiu. Auzi, continuă ea ştiind că el avea rezerve, cum mă va atrage într-o ambuscadă? Poate va încerca să mă lovească atunci când conduc spre casă sau spre sediul central, sau când sunt cu Peabody pe teren. Putem lua măsuri de precauţie pentru toate astea, dar pentru cât timp? Sau se poate da la Peabody mai întâi, când se duce pe jos la metrou sau la magazin pentru o pungă de cartofi prăjiţi.

– OK, e imprevizibil.

– Exact, iar asta duce la o singură concluzie. Mâine seară, când o să atrag atenţia, el o să-mi arate – o să le arate tuturor, şi mai mult sieşi, dacă Mira are dreptate – că poate face treaba.

El nu putea contrazice logica sau strategia ei de a-l atrage în ambuscadă pe cel care voia s-o atragă la rândul lui într-o cursă.

– Şi o să fie poliţişti la eveniment.

– Va fi plin de poliţie, îl asigură ea, şi ar trebui să avem o descriere mai bună a lui până atunci. S-ar putea să punem mâna pe el înainte, dar, dacă nu, o să aruncăm plasa pe el mâine.

Iar el va sta lângă ea, de la început până la sfârşit, se gândi Roarke.

– Şi când o să pui mâna pe el, crezi c-o să-l faci să întoarcă armele împotriva lui Alexander?

– O să-l fac, şi o să-i înfund pe amândoi.

– Bine atunci, promite să fie o seară interesantă.

– Trebuie să obţin acordul de la Whitney şi să informez oamenii.

– Şi o să poţi să cizelezi lucrurile, să faci ajustări după caz, să te gândeşti la mai multe unghiuri de abordare în timp ce Trina se ocupă de părul tău şi de machiaj, mâine seară.

– Ce? Ce? De ce?

– Locotenent, pentru cineva aşa de deştept, ar fi trebuit să prevezi asta.

– Ştiu şi eu să-mi aplic mizeriile alea pe faţă.

– O să ai ajutorul lui Mavis şi al lui Peabody, pentru suport moral. Nu sunt eu de vină, adăugă el şi ridică mâinile. Şi pe bune, draga mea, dacă poţi înfrunta atât de curajoasă un criminal, ar trebui să fii destul de tare la gândul unui tratament de înfrumuseţare la tine acasă, alături de prietene.

– Încă o ambuscadă, bombăni ea. Ce prietene sunt alea care te prind în ambuscadă?

– Prietene pe placul tău. Şi gândeşte-te cât de irezistibilă o să fii pentru alesul tău, când o să apari gătită.

Ea deschise gura, dar o închise.

– Nu merită toate astea, dar ai dreptate.

Aruncă o privire spre uşă când auzi zgomot de paşi.

– Ţine-te bine. McNab, zise ea cu o clipă înainte ca el să ţopăie în pragul uşii ei.

– Locotenente. Cred că l-am găsit pe hacker.

Uită imediat că va trebui să suporte tratamentul de înfrumuseţare al Trinei.

– Cine e? Unde e?

– Îl cheamă Milo Easton, i se spune Cârtiţa. Milo „Cârtiţa". E destul de faimos în cercurile hackerilor. Ai auzit de el? îl întrebă McNab pe Roarke.

– Culmea, da. E tânăr, nu-i aşa? Nici douăzeci şi cinci de ani, şi e răspunzător pentru spargerea sistemului de la Fisc... era şi mai tânăr pe-atunci. A golit contul bancar al unui rival şi a contrafăcut datele de pariuri pentru derbiul din Kentucky.

– Ăsta-i Milo, confirmă McNab. A fost prins doar o dată, demult. Avea în jur de paisprezece ani, aşa că l-au lăsat să scape

uşor. Mare greşeală, pentru că n-a mai făcut-o pentru amuzament, ci pentru profit. Îşi şterge urmele, zise el spre Eve. De-aia e aşa de greu de dat de el... şi de munca lui. Şi-a pierdut mare parte din reputaţie în comunitate când s-a aflat că a dat o lovitură în conturile de pensii. Să te duci după banii mulţi ai companiilor mari sau ai bogătaşilor e una, dar să furi de la oameni obişnuiţi? Nu-i OK. Am găsit amprenta lui în unitatea primei victime şi în seiful de la firma de contabilitate. Sunt sigur de asta.

– Unde-l găsim?

– Se îngroapă, repetă McNab. Bagi identitatea unui tip şi dai de un şir de date. Cauţi din nou, dar dai de altceva. Toate pistele astea sunt false. O să mă ocup, dar încă nu-l pot localiza.

– Cred că pot ajuta eu aici, spuse Roarke şi zâmbi spre Eve. E vorba, din nou, să cunoşti oameni care cunosc oameni. Şi apoi mai e şi chestiunea legată de bani, zise Roarke şi arătă cu capul spre discul de pe biroul lui Eve. A fost plătit. Oricum ar fi ascuns banii, oricum i-ar fi direcţionat, ruta are un început şi un sfârşit, adăugă el şi îi adresă un zâmbet lui McNab. Nu-i aşa c-o să fie amuzant să căutăm?

– Să-l găsim pe Milo Cârtiţa? întrebă McNab şi pe chipul lui se observă încântarea. Amuzant e puţin spus. Dacă fac asta, o să fiu regele hackerilor.

– Hai să mergem să facem rost de coroană, zise Roarke care se ridică şi se apropie de Eve, sărutând-o pe cap. Mă duc să mă joc cu prietenii.

Iar ea rămase să se joace cu ai ei. Contactă biroul lui Whitney ca să ceară o întrevedere. Când ajunse acolo, avea deja o privire de ansamblu asupra operaţiunii ei. Mai trebuia să umble la detalii, îşi spuse ea în timp ce păşea în biroul comandantului, să lege capetele rămase libere, să definitiveze planul.

– Locotenente.

– Domnule. Am vrut să vă informez. Detectiv Yancy lucrează cu martorul care a vândut suspectului ciocanul folosit la uciderea lui Jake Ingerson. Cei de la tehnic, în frunte cu McNab, l-au identificat pe hackerul care credem noi că a umblat la computerul din biroul lui Dickenson, la securitatea clădirii şi la comunicaţiile de la spital.

– Cine e?

– I se spune Milo Cârtiţa. Se pare că, printre tocilari, numele sună familiar. Lucrează acum ca să-i găsească văgăuna. O să ne folosim de schiţa lui Yancy ca să-l identificăm. Dacă-i putem localiza şi prinde pe amândoi, o să-i forţăm să-l dea în vileag pe Alexander.

– Eu o să mă duc mai târziu la înmormântarea Martei Dickenson. Judecătoarea Yung o să aibă întrebări.

Mai dificil, îşi zise ea, dar, din fericire, nu era treaba ei.

– Nu ştiu cât de multe doriţi să-i spuneţi, domnule, dar Roarke a compilat destule dovezi din fişierele lui Dickenson de la Alexander şi Pope ca să-l acuzăm de mai multe fraude, folosire ilegală de fonduri şi evaziune fiscală. Şi spălare de bani.

– L-ai prins?

– Nu m-am uitat personal pe date, dar...

– Dacă Roarke e sigur, atunci aşa e, concluzionă Whitney.

– O să vă furnizez copiile şi raportul de la medicul legal, dar, da, domnule, Roarke a fost sigur. Cu timpul am putea urmări informaţiile şi să aflăm dacă plăţile pentru ucigaş şi hacker au fost făcute din conturile de acolo, şi să extindem acuzaţiile pentru conspiraţie la crimă şi crimă la comandă. Şi, din moment ce sunt chestiuni legate de fraudă şi evaziune fiscală, mă aştept ca agenţiile federale să fie foarte interesate de activităţile lui Sterling Alexander şi ale companiei lui.

Whitney se lăsă pe spătar.

– Şi ai vrea să întârzii informarea acelor agenţii federale cu privire la aceste chestiuni.

– Oamenii ăştia sunt morţi. În plus, au fost ameninţate vieţile a doi ofiţeri din Departamentul de poliţie din New York. Aş prefera ca el să răspundă pentru asta înainte de treaba cu banii.

– Cât timp?

– Treizeci şi şase de ore. Dacă putem face identificarea şi localizarea, putem pune mâna pe criminal şi pe omul lui. Dacă însă nu putem face identificarea sau localizarea la timp, am un plan de rezervă.

Whitney îşi împreună mâinile.

– Continuă.

– Premiera din New York a filmului *Cazul Icove* a stârnit mult interes în presă şi în rândul publicului. Se ştie că eu şi Peabody

vom participa. Domnule comandant, cred că, dacă urmăm tiparul şi profilul doctorului Mira, avem o probabilitate de nouăzeci şi şase la sută ca suspectul să apară, într-un anumit fel, ca să-şi definitiveze planul la care a eşuat ieri.

– Crezi c-o să încerce să ajungă la tine şi/sau Peabody cu ocazia premierei? În ciuda mulţimii care o să participe sau o să urmărească sosirea invitaţilor, a camerelor de filmare şi a securităţii?

– Cred că nu în ciuda, ci pentru asta. A eşuat, a fost umilit pe ecran, după reluarea prinderii copilului.

– A fost impresionant, aprecie el.

– Mulţumesc, domnule. Escaladarea violenţei în cazul omorurilor de azi, a implicării lui personale în acele crime indică o creştere a gustului pentru crimă şi o pasiune care a lipsit în cazul Dickenson. E un laş, domnule comandant, care are nevoie să-şi dovedească abilităţile şi puterea. Fiecare crimă a fost o ambuscadă. De data aceasta, lucrurile vor sta altfel.

– Şi-o să-l prinzi în ambuscadă?

– Domnule, dacă dau un interviu pentru Nadine Furst, pot îndulci capcana; fac publică participarea mea şi, mai mult, şi faptul că sunt foarte încântată.

Ceva ce semăna cu un rânjet răsări în colţul gurii lui Whitney.

– Eşti o actriţă aşa de bună, Dallas?

– Mă pot preface. O să vadă strălucirea, nu capcana. Mai mult, dacă nu încheiem treaba înainte, Alexander va fi şi el de faţă. El o să-şi ducă la îndeplinire planul în public, în faţa ochilor şefului său. Domnule comandant, cred cu tărie că, dacă nu reuşim să închidem cazul înainte, el o să încerce asta. Vreau să fiu pregătită. A omorât doi oameni în mai puţin de o oră azi. E în formă, şi până acum n-a eşuat decât o dată. Trebuie să evităm repetarea unor asemenea situaţii.

– Sunt căi mai uşoare de a ucide un poliţist.

– Dar nici una la fel de rapidă sau care să se potrivească modului său impulsiv de acţiune. Nici una care să le doboare pe cele două poliţiste în clipa în care par a fi cel mai vulnerabile. Gătite şi defilând pe acolo. Şi toţi oamenii aceia care i-au văzut laşitatea şi umilirea pe ecran îi pot urmări triumful. Domnule comandant, dacă nu-l băgăm în cuşcă, o să facă mişcarea mâine seară.

– Tind să fiu de acord. În regulă, locotenente, care-i planul?

Capitolul 18

Tot mai era nevoie de ceva muncă, îşi spuse Eve în timp ce se întorcea spre birou. Chiar şi cu aportul comandantului, operaţiunea trebuia ţinută din scurt. În timp ce calcula punctele slabe ale operaţiunii, intră în spaţiul plin cu birouri al departamentului omucideri.

– Nadine e la tine în birou, strigă Peabody. A zis că ai chemat-o tu.

– Mda, spuse ea şi cercetă încăperea. Vreau ca toată lumea de care nu e nevoie pe teren să fie în orice sală de şedinţe pe care Peabody poate pune mâna. Într-o oră. Peabody, dă-mi planul de la cinematograful Five Star.

Întoarse spatele bombănelilor şi se duse în birou. Nadine se plimba prin spaţiul strâmt în pantofi cu tocuri cui, de culoarea fructelor de kiwi, care se asortau cu jacheta croită pe talie, strânsă deasupra unei rochii negre din piele. Comunica întrebări şi răspunsuri printr-o cască din ureche. Părea să discute despre timpi, editare şi rezervările de la ora opt. Cameramanul lui Nadine stătea pe scaunul pentru vizitatori al lui Eve, iar după zgomotele şi uralele ce se auzeau dinspre monitorul lui, îşi petrecea timpul vizionând un meci. Când Nadine îi făcu semn lui Eve că mai era un minut, Eve se întoarse spre cameră.

– Lăsaţi-ne câteva momente.

– Sigur.

El se ridică, îşi luă camera, geanta şi ieşi din încăpere, jucându-se în continuare.

– Dac-o vrea pentru două patruzeci şi trei, neapărat Derrick să facă montajul. Nu, trebuie să fie Derrick. Te anunţ când termin

aici. Dacă știam asta, ți-aș fi spus, nu? Insistă pentru opt jumate. Fă-o, Maxie.

Evident nervoasă, ea își scoase casca din ureche.

– Ar fi bine să merite, îi spuse lui Eve. Am un iad la montaj, un asistent care nu pare să poată gândi deloc limpede săptămâna asta, și un ultim retuș la rochia pentru mâine seară.

– Retușul unei rochii nu cred că se ridică la înălțimile unei priorități maxime.

– Nu fi arogantă. Seara de mâine e importantă și vreau să arăt senzațional, spuse ea și îi aruncă o privire înțepată lui Eve. Nu m-ai târât până aici ca să-mi spui că lipsești de la premieră, nu?

– Ba din contră. Vreau să-mi iei un interviu în legătură cu participarea mea la premieră și să te asiguri că face vâlvă.

– Ai suferit cumva vreo lovitură la cap în ultima vreme? Din câte-am văzut în „Uimitoarea prindere a copilului", te-ai lovit la fund. Și totuși...

– Dacă o ții tot așa, o să aranjez cu un alt reporter să vină aici în zece secunde.

– Un alt reporter n-o să-ți facă jocul, și, de fapt, ar proceda taman invers, zise Nadine și se așeză picior peste picior. Ce urmărești?

– Niște atenție din partea presei în mod deosebit pe acest eveniment. Aveți și voi camerele voastre acolo, nu?

– Poți să pui pariu pe fundul tău probabil tumefiat.

– Dacă iese șmecheria, o să ai o poveste dată naibii.

Nadine aruncă o privire spre planșă, apoi se uită din nou la Eve.

– Ce legătură are premiera de mâine cu cele trei crime?

– Avem niște fire și s-ar putea să încheiem totul înainte de premieră. Dacă nu, s-ar putea să-l prindem chiar în timpul premierei.

Nadine își țuguie buzele și în ochi îi apăru licărirea tipică unui reporter.

– Cum?

– Cum, e treaba mea și a poliției. Momeala e treaba ta. El a încercat o dată să ne facă felul, mie și lui Peabody. Cred că o să încerce din nou, iar eu o să aranjez ora și locul.

– Mâine seară, la cinematograful Five Star.

– Probabil că știe c-o să fiu acolo. Vreau să-i reamintesc asta, să i-o arunc în față, să-i dau puțină strălucire, pentru ca ideea de a mă doborî acolo să i se pară irezistibilă.

– Vorbești despre luciu, fast și eleganță? întrebă Nadine, care își lăsă capul într-o parte și se uită la Eve cu o privire sceptică. Nu-ți stă în caracter.

– Tu o să te ocupi de asta. Eu vreau să spun că aștept cu nerăbdare să văd pe ecrane investigația pe care am condus-o. Ai putea întreba...

– Nu-nu, spuse Nadine și ridică un deget pe care îl mișcă înainte și înapoi. Dacă fac asta, jucăm după reguli. Nu-ți pot spune totul, adică să exersăm ce spun eu, ce spui tu... E un interviu, sau nu?

– Bine. E corect.

– Și dacă interviul te ajută să prinzi criminalul, vii la emisiunea „Now", să apari într-un segment, zise Nadine arătând din nou cu degetul înainte ca Eve să poată obiecta. Și asta e corect. Va trebui să trag niște sfori ca să dau asta pe post diseară.

– Bine. Gata. Ne-am înțeles.

Nu dură mult. Nadine o așeză pe Eve în dreptul ferestrei biroului într-un fel în care avea să dea iluzia, pe ecran, a unui spațiu mai mare, oferind o priveliște generoasă asupra orașului.

– Locotenent Dallas, începu Nadine, așteptați cu nerăbdare premiera *Cazului Icove* de mâine seară?

– Da. A fost un caz dificil, un caz cu bătaie lungă. Genul acela care se lipește de tine, ca ofițer de poliție. Sunt foarte curioasă să văd cum va putea filmul să reflecte realitatea.

– V-ați implicat foarte puțin în producție. De ce?

– M-am gândit că oameni precum Mason Roundtree nu-mi spun cum să conduc o investigație de crimă, iar eu nu le spun cum să facă un film. Vreau să văd cum a ieșit, cum prezintă lucrurile. Cartea ta a ieșit bine. Sunt destul de încrezătoare că filmul bazat pe ea va fi la fel.

– Mulțumesc. Deși se știe că ați mai participat la evenimente strălucitoare în postura de soție a lui Roarke, acest eveniment se centrează pe dumneavoastră.

– Pe caz, spuse Eve, evident stânjenită.

– În care dumneavoastră ați fost pionul principal. Cum vă simțiți cu privire la acest deznodământ? La covorul roșu, la modă... și comentarii... la vedete?

Ar fi fost și mai puțin firesc pentru ea, își dădu seama, să pretindă că era încântată sau interesată de modă și de fast. Așa că vorbi pe șleau:

– Actorii sunt simpli oameni care-şi fac meseria, din punctul meu de vedere. Din ce-am văzut când am vizitat platoul, au făcut o treabă foarte bună. De fapt, tocmai am discutat azi cu Marlo Durn şi abia aştept s-o văd, pe ea şi restul distribuţiei şi a echipei, mâine seară.

– Se zvoneşte că o să purtaţi ceva croit special pentru dumneavoastră şi pentru această ocazie de designerul dumneavoastră preferat, Leonardo. Puteţi să spuneţi mai multe despre rochie pentru telespectatorii noştri?

Eve era sigură, pe bună dreptate, că Nadine ar fi putut să-i pună un electroşoc la beregată, dar n-ar fi fost în stare să descrie rochia.

– N-o să spun decât că Leonardo e preferatul meu pentru un motiv: el nu dă greş niciodată, aşa că tot ce trebuie să fac e să îmbrac ceea ce-mi propune el. Mâine... mă rog, e un gen de fantezie, nu? Haine elegante, oameni eleganţi, covoare roşii, cinematograf, un film important. E o pauză de la ceea ce fac în fiecare zi, o ocazie de a păşi în acea fantezie pentru o seară, înainte să mă întorc la realitatea următorului caz.

Nadine mai aruncă câteva mingi uşoare la fileu, schimbă unghiul camerei şi apoi încheie.

– Merge. Nu-i, rău, Dallas.

– Cu cât i se dă mai mult importanţă, cu atât mai bine.

– O să fac tot ce pot.

Mulţumită, Eve îşi luă toate lucrurile de care avea nevoie pentru o şedinţă şi se duse la Peabody.

– Ai aflat ceva de la tehnic sau Yancy?

– Încă nu.

– Hai să aranjăm lucrurile.

– Pentru ce, mai exact?

– Îţi spun când facem aranjamentele.

În timp ce ieşeau, Eve băgă mâna în buzunar după jetoane.

– Uite, ia-mi o cutie de Pepsi şi tu ia-ţi ce vrei.

– Chiar te-ai întors la boicotarea automatului?

– E mai sigur pentru toată lumea. Dacă vom avea piste care să ne ducă la hacker şi la musculos, unele solide, care să ne conducă la ei, şedinţa asta va fi un simplu exerciţiu.

Luă cutia pe care Peabody i-o dădu şi o desfăcu în drum spre sala de şedinţe.

– Dar Mira crede, şi eu sunt de acord cu ea, că el va încerca să ne doboare din nou, pe mine şi pe tine.

– Păi, asta nu-i o veste bună.

– Este, pentru că ne putem folosi de ea. Mi-ai făcut rost de planul cinematografului?

– E aici. Nu eram sigură dacă-l voiai pe unitate sau doreai o copie.

Eve luă discul.

– Deocamdată aşa. Du-te înainte şi aranjează un panou, unul standard, pentru investigaţia curentă.

Eve încărcă discul, afişă planul pe ecran şi, în timp ce Peabody aranja planşa, îi oferi informaţiile de bază ale operaţiunii propuse de ea.

– La premieră? o întrerupse Peabody. Pe bune?

– Nu te văicări.

– Am o rochie nouă. Şi pantofi la fel. Mi-am pierdut mai mult timp cu pantofii decât cu rochia, iar Trina are o idee pentru coafura mea şi un machiaj nou pentru ochi.

Peabody se opri, îşi drese glasul şi începu să lucreze la planşă.

– Ştiu despre Trina. Mi-aţi făcut-o!

Cu umerii lăsaţi, Peabody continuă să pună semne pe planşă.

– E o seară specială. O să arăţi foarte bine, şi tu nu trebuie să faci nimic. Nu vrem ca cei din poliţia newyorkeză să nu se ridice la înălţimea Hollywoodului, nu? Mândrie de echipă!

– Ura, la dracu, ura!

– Pe bune, Dallas, o să fie bine, o să fie mişto şi o să arătăm absolut magnific până când...

Se opri din nou, iar chipul i se lumină.

– O să arătăm magnific. Iar dacă-l prindem pe criminalul ăsta la premieră, cu toate camerele alea pe noi, o să apară pe ecran precum copilul zburător. Şi o să strălucim.

– E bine că ţi-ai pus priorităţile în ordine, detective.

– Prinderea criminalilor e lucrul de care ne ocupăm, dar dacă o facem la un mare eveniment monden, nu e nici o problemă dacă o să arătăm excelent. De-aia ai vrut-o pe Nadine cu camera. Ai vrut să forţezi pe tema asta.

– O să mă facă să apar pe ecran şi o să vorbească despre cât de entuziasmată sunt de premieră. Sunt şanse ca asta să-l atâţe să-şi încerce norocul acolo, ceea ce se potriveşte cu şansele că va încerca oricum... dacă nu-l prindem înainte. Trebuie să pun la punct totul, zise ea şi continuă să studieze planul. Cine aranjează covorul, drumul şi toate astea?

– Agentul lor de presă lucrează cu agentul de presă al cinematografului, răspunse Peabody şi se îndepărtă de panou ca să ia un indicator cu laser. O să blocheze traficul pe stradă aici şi aici. O să pună bariere pentru pietoni aici şi pe aici. Cei de la presă pot...

– De unde ştii asta? o întrerupse Eve.

– Păi, am întrebat dacă pot avea o copie a amplasamentului, programul şi aşa mai departe, şi am putut să exersez într-un fel, să simt locul. E prima oară pentru mine, spuse în apărarea ei.

– Dacă informaţia n-ar fi aşa de utilă, te-aş compătimi. Spune-mi totul.

– Bine. O să lase limuzina noastră să treacă pe strada asta, ca să ne lase la intrarea principală. Oamenii care vor să prindă ceva, să-şi încerce norocul la autografe şi să filmeze vor sta în spatele barierelor din zonele astea. Agentul de presă crede că o să fie înghesuială mare acolo, pentru că actorii principali sunt de top. În poveste e vorba despre New York, suntem în New York, şi deoarece K.T. Harris a murit în timpul filmărilor, o să fie un eveniment cu casa plină – doar locuri pe scaune –, numai cu invitaţii, dar au dat o mulţime de bilete VIP. O să fie pază pentru producători, pază privată, paza cinematografului şi vor fi prezenţi cei din poliţie.

– Mai mult decât ştiu ei, murmură Eve.

– Deci, suntem lăsate aici, iar covorul roşu se întinde de la bordură, pe aici. În acest loc, presa... cei care au obţinut acreditări... se vor înşira să filmeze, să fotografieze, să pună întrebări, să încerce să ia scurte interviuri. Şi zona asta se întinde până în holul cinematografului.

– E mare, comentă Eve în timp ce studia planul.

– Mda. McNab şi cu mine am fost acolo acum câteva săptămâni în prospecţie. Nu e ca un cinematograf standard. E ca un palat. Are două baruri complete şi o cafenea micuţă, şi...

– O să ajungem şi la asta.

– Păi, o să fie şi mai multă presă în hol. Totul e programat. Trebuie să fim acolo la şapte şi un sfert ca să putem să facem treaba cu covorul roşu, să vorbim cu reporterii şi să ne amestecăm prin mulţime. Apoi, o să fim escortate la locurile noastre. Stăm jos în faţă, pentru că suntem VIP-uri.

– Este pază acolo? În fiecare sector?

– N-am întrebat de asta... nu ştiam că cineva o să încerce să mă omoare... dar îţi dai seama, ei nu vor să fie oameni care să încerce să se strecoare acolo. Şi dacă trebuie neapărat să faci pipi, trebuie să existe pază pentru că presa are voie să stea în camera asta mică de vizionare, în timpul filmului. Dacă vrei o băutură sau o gustare, fiecare scaun are un panou pentru comenzi. Apeşi pe ce vrei şi ei îţi trimit. Nu ne costă nimic, pentru că...

– Suntem VIP-uri. Ce se întâmplă când se termină filmul?

– Suntem escortaţi afară. Înapoi la intrarea principală, dacă vrem, sau pe oricare dintre ieşirile astea din spate.

– Bine. Bine.

Reluă totul în cap în timp ce se plimba înainte şi înapoi în faţa ecranului.

– El n-o să aştepte până se termină pentru că nu va şti sigur pe unde vom ieşi. Şi n-o să vrea să aştepte. Se poate amesteca în mulţime, în spatele barierelor, dar dacă nu cumva are ceva mai letal decât electroşocul, care să funcţioneze la distanţa aia, n-o să poată face treaba. Va trebui să se apropie, de data asta. Paza sau presa, aşa că o să fie paza. E mai uşor pentru el să se amestece în peisaj.

Studie ecranul, schimbă unghiurile, amplifică imaginea, mări, micşoră.

– Termină planşa, îi spuse lui Peabody. Trebuie să mă gândesc la asta.

– Dacă ne loveşte afară, o să fie mulţi oameni, sublinie Peabody. Din rândul publicului.

– Mda, e un factor. Dar înăuntru va avea o şansă mai bună de a se apropia; şi de la spate. E un loc mai strâmt. Toate acele celebrităţi şi VIP-uri adunate acolo, care beau şi pozează în faţa aparatelor.

Îi comandă computerului să-i ofere o privelişte a acelui sector, îl studie şi calculă cea mai probabilă cale de scăpare. Care ducea afară din cinematograf, afară din acea zonă. O trasă pe cea mai rapidă, apoi pe cea pe care o considera cea mai bună. Epuiză posibilităţile, dar instinctul îi spunea că el avea s-o aleagă pe cea mai rapidă.

În timp ce începea să întrevadă structura operaţiunii ei, folosi unul dintre ecrane pentru exteriorul şi celălalt pentru interiorul cinematografului. Sublinie rutele potenţiale, adăugă însemnări despre zonele administrative, a celor pentru pază, birourile şi locurile destinate personalului. Studie planul... toaletele, camerele de vizionare, barurile, cafeneaua, zonele comerciale, bufetul şi casa de bilete. Amplasă mental poliţişti în sectoare, ca nişte piese pe o tablă de joc.

Aruncă o privire în spate, spre uşa care se deschisese, şi se întoarse când îl văzu intrând pe detectivul Yancy.

– Locotenente. Baxter a zis că sunteţi aici. Am schiţa pe care aţi vrut-o. Îmi pare rău c-a durat aşa mult. Unii martori au nevoie de mai mult timp, zise el şi îi oferi o imagine imprimată şi un disc.

Eve studie imaginea – faţa lată, cu bărbia pătrată; părul scurt, castaniu, tuns drept în partea de sus; ochii căprui cu pleoape grele, nasul uşor coroiat şi buza de sus mai proeminentă.

– Cât de sigur eşti?

– Cred că suntem pe-aproape.

Yancy îşi strecură mâinile în buzunarele jeanşilor uzaţi, dar confortabili.

– Impresia lui generală a fost că era un tip mare, cam dur, dar a început să-şi aducă aminte detaliile în timp ce avansam cu schiţa. E o faţă puternică. Pare dur, adăugă Yancy, pentru că aşa l-a perceput martorul, dar trăsăturile cred că sunt pe-aproape.

– Atunci ne mulţumim cu asta. Mersi.

– Nici o problemă.

Când el aruncă o privire spre planşă, chipul lui tânăr şi atrăgător deveni mai sever în timp ce se uita la fotografia de la locul crimei lui Jake Ingersol.

– Trebuie să fii al dracului de dur ca să faci asta.

– Mda. Cred că are o problemă care ţine de controlul furiei.

Yancy clătină din cap.

– O să facem tot ce putem ca să-l prindem.

– Să-mi spui dacă aveţi nevoie de mai mult. La revedere, Peabody.

– Am avut un vis erotic cu el odată, spuse Peabody după ce Yancy plecă.

– Of, Doamne!

– A fost înaintea lui McNab. Mă rog, înainte ca eu şi McNab să fim împreună. E aşa de fatal de drăguţ... Yancy adică. Şi McNab, dar...

– Taci acum.

– A fost un vis erotic foarte bun, spuse Peabody mai mult pentru sine. Apropo... adăugă ea în timp ce Roarke intră în încăpere.

– Încă un cuvânt şi iau ciocanul de la probe şi îţi turtesc limba cu el. Ai prins hackerul? îl întrebă pe Roarke.

– Ian e aproape. A întrebat dacă îl poţi scuza de la şedinţă până când termină.

– Da. Ar trebui să se ocupe de aia. Tu de ce n-o faci?

– Pentru că e aproape gata, repetă Roarke. Şi vreau să ştiu ce plănuieşti, din moment ce am un interes justificat, spuse el şi zâmbi spre Peabody. Sau două, adăugă şi o făcu să roşească de plăcere.

– Au!

– Peabody!

– „Au" nu-i un cuvânt. E un sunet.

– Nu mai scoate sunete. I-am aflat faţa. Yancy e sigur. O să fac recunoaşterea facială şi o să mă axez pe armată şi sporturi. Dacă am dreptate în privinţa uneia dintre ele, s-ar putea să ne scutească de timp, poate să ne ajute să dăm mai repede lovitura.

Roarke luă schiţa ca s-o studieze.

– Crezi că dacă încearcă să se infiltreze, o va face ca om de pază?

– Uită-te la faţa aia.

– Da, paza e cea mai logică, spuse ea, apoi se întoarse spre ecrane şi le cercetă pe amândouă. Este o clădire mare, sunt multe intrări, ieşiri la ambele niveluri şi mai multe în zonele de la subsol pentru întreţinere şi depozitare. Sistemul de securitate este bun, dar nu excelent. Sunt relativ puţine lucruri de furat

şi există alarme standard la uşi, pornite în timpul filmelor ca să descurajeze orice încercare de pătrundere prin efracţie pentru vizionare gratuită.

– De unde ştii?

– Am făcut câteva cercetări, după ce mi-ai spus care-i planul tău.

– Eu nu cred c-o să pătrundă prin efracţie. O să se amestece în mulţime. Hackerul poate să-i uşureze accesul, o legitimaţie, orice are nevoie. Sau poate să ia la ochi pe cineva care e legitimat la pază, să-l doboare şi să-l înlocuiască. Cei de la securitate trebuie să împiedice publicul să se apropie prea mult de vedete, să-l ţină în afara cinematografului. E o treabă uşoară. Ar putea mitui pe cineva, dar probabil că o să omoare. A prins gustul.

– Va trebui să se apropie de tine.

– Aşa e. Va trebui să se apropie mai mult ca să mă omoare, şi va trebui să se apropie aşa de mult, încât să-l pot împiedica să mă omoare şi să-l prind. Ţine minte asta.

Roarke îi întâlni privirea şi îşi trecu mâna prin părul ei.

– E ceva ce n-aş putea uita.

Ea făcu un pas în spate când poliţiştii intrară în încăpere. Feeney se îndreptă spre ea.

– Băiatul aproape a stabilit locaţia. Am luat-o pe Callendar de la datorie ca să-i dea o mână de ajutor.

– Dacă dă lovitura, poate că voi irosi timpul tuturor în următoarea jumătate de oră.

Feeney se uită la ecran şi îşi muşcă buza de jos în timp ce îl studia, pentru că înţelegea unde bătea.

– La naiba! Nevastă-mea abia aşteaptă toată tevatura asta.

– Poate o să-i oferim o senzaţie dublă, dar ar fi mai bine să încheiem repede şi în linişte. Să nu observe nimeni.

– Întotdeauna e cineva care observă, zise Feeney, mergând să se aşeze şi s-o asculte.

Ea începu să încarce schiţa pe disc, dar Roarke i-o luă din mână.

– Mă ocup eu de asta.

Ea îl lăsă şi începu să-i numere pe cei de faţă. Avea nevoie de mai mulţi, dar îi cunoştea pe acei poliţişti, ştia că ei ar fi îndeplinit operaţiunea aşa cum se cuvine.

– Hai să ne aşezăm, strigă ea. Dickenson, Marta; Parzarri, Chaz; Ingersol, Jake. Credem că bărbatul acesta...

Se întrerupse până când Roarke făcu să apară schiţa pe ecran.

– ... i-a omorât pe toţi trei, cu o violenţă din ce în ce mai mare. Ieri a încercat să omoare doi ofiţeri de poliţie.

– O prindere a dracului de bună, locotenente, spuse Jenkinson şi o recompensă cu aplauze scurte.

Ea îşi ridică mâinile şi mişcă din degete.

– Am multe talente. O să facem recunoaşterea facială şi sperăm să-l identificăm pe criminal. Până atunci, iată ce ştim.

Trecu în revizie totul, repede, complet, în speranţa că oamenii ei aveau să înţeleagă, dincolo de glume, că ţinta era una periculoasă şi că nu trebuia subestimată.

– Pentru că mai trebuie încă să-l identificăm şi să luăm în calcul profilul Mirei, dovada clară, ne aşteptăm de la el să repete tentativa asupra celor doi ofiţeri de poliţie, pentru că, dacă nu e reţinut mai devreme, o va face cu altă ocazie. Acum are şansa, pe tavă, mâine seară.

Se întoarse spre ecrane.

– Cinematograful Five Star. Ea prezentă programul, îi informă cu privire la plan şi îi amplasă pe anumiţi ofiţeri în diverse locuri, trasându-le anumite îndatoriri. Fiecare dintre voi va primi o copie a portretului robot. O să fim înarmaţi. Dacă şi când e văzut, ne vom mişca să-i blocăm accesul, să-l separăm de civili. Dacă şi când e văzut, continuă ea, eu o să mă îndrept spre zona cea mai puţin aglomerată. Situaţia unu, dacă e văzut afară.

Trasă scenariul şi trecu la reţinerea lui în hol, în interiorul cinematografului. Când se gândi că terminase abordarea din toate unghiurile, că acoperise fiecare element pe care putea să-l prevadă, făcu din nou o pauză.

– Întrebări.

Baxter ridică un deget în aer.

– Eu am una, şefa. Pot veni cu prietena?

– Sigur, zise Eve acoperind izbucnirile iminente de râs. Adu-o pe Trueheart. Arătaţi frumos împreună. Dacă operaţiunea merge mai departe, ne întâlnim aici mâine la ora optsprezece. Îmbrăcaţi-vă după cum cer repartizările. Vreau ca cei care sunt la pază sau la personal să fie pregătiţi, echipaţi complet, şi să fie

la fața locului până la optsprezece treizeci. Nu mai târziu de-atât, zise ea și arătă spre tablă. Uitați-vă de ce e capabil ticălosul ăsta. Nu vă culcați pe-o ureche. Sunteți liberi.

– O clipă, locotenente, spuse Roarke și se îndepărtă de perete. E o petrecere după aceea, la „Around the Park". După ce ticălosul ajunge unde merită, sunteți cu toții bineveniți să participați. Din nou, locotenente, dacă ești de acord.

Nu prea putea spune nu când el o strângea cu ușa astfel.

– E petrecerea ta, spuse ea bombănind ceva despre faptul că polițiștii erau răsfățați, în timp ce aceștia se bucurau și aplaudau.

– Potoliți-vă. Întoarceți-vă la treabă. Vreți o petrecere? N-o dați în bară.

În timp ce polițiștii se îndreptau spre ieșire, McNab țopăi înăuntru.

– L-am prins! exclamă el și lovi cu pumnul în aer, adresându-i apoi lui Roarke un rânjet ca între tovarăși tocilari. A trebuit să-l urmăresc așa cum am vorbit, începu el. Am prins codul de securitate și ecoul, apoi au fluctuat. Dar după ce am introdus filtrul...

– McNab, îl întrerupse Eve. Rezumatul. Acum.

– Tribeca. Și un cartier piperat. Am făcut o scanare prin satelit, după ce am avut locația, și-am pus degetul pe el. E o căsoaie din gresie maro. Se pare că a dat lovitura. De la cap la coadă. Am făcut și o căutare după locatari și n-am dat decât de unul. Folosește numele James T. Kirk.

Când Roarke râse scurt, McNab rânji din nou.

– Mda, știu, e tare, nu?

– Ce? vru Eve să știe. Ce-i tare?

– E numele căpitanului din Star Trek, explică Roarke. E un film clasic din categoria celor vechi. Un clasic științifico-fantastic. S-ar părea că e un hacker cu umor și ceva bun-gust.

– Mda, dar cred c-ar fi trebuit să încercăm Chekov. Era mai mult un e-gagiu decât navigator. Sau Sulu. El e cârmaciul, dar...

– Tocilari, bombăni Eve. Peabody, vreau o echipă de opt, inclusiv tocilarii, de aici. Dă-mi scanul din satelit, McNab, pe ecran.

– Îl ai. La naiba! făcu el către Roarke. Atacăm Enterprise!

Capitolul 19

Eve studie imaginea din satelit.

– Sunt o mulțime de intrări și ieșiri. O să avem nevoie de senzorii de imagine ca să ne dăm seama dacă-i acolo.

– O să fie pregătit pentru așa ceva, îi zise Roarke.

– Trebuie să fie, spuse McNab, care dădea din cap lângă Roarke. Orice fel de sondă, scaner e posibil să pornească alarma.

– Și probabil că are și un sistem de diversiune și de evadare. Hacking-ul e lumea lui, explică Roarke. Trebuie să aibă programat un sistem pentru blocarea și demontarea oricărei încercări de a i se face același lucru și lui. E bun. Probabil că a cheltuit mult timp și bani ca să fie sigur că toate ușile și ferestrele sunt sigilate și ecranate.

– E mai bun decât tine?

Roarke își mută privirea.

– Dacă ai impresia că te ajută cu ceva dacă te folosești de egoul meu, te înșeli. Faptele vorbesc.

– Adevărat, Dallas, zise McNab și își strecură mâinile în nenumăratele sale buzunare, din care se auzi un clinchet. Cei mai bun hackeri sunt paranoici deoarece știu că nimic nu-i infailibil. Dacă o să încercăm o scanare de imagine sau o să vrem să pătrundem în casă, el o să-și dea seama.

– Și e foarte probabil să aibă o gaură de șoarece prin care să fugă, adăugă Roarke. Dacă-i acolo, n-o să ajungi la el prin metode convenționale, decât dacă am avea timp. Până la urmă am găsi o cale de spargere a sistemului lui. Nimic nu-i infailibil, repetă el către McNab și-l făcu pe acesta să rânjească precum un puști în dimineața Crăciunului.

– O, măiculiță, n-ar fi tare de tot? Hackeri contra Cârtiței. Am putea face o hipoanaliză a sistemului lui dacă luăm în calcul informațiile pe care le știm și pe care le speculăm.

– Da. Să extrapolăm, să reformăm, să testăm straturile... înăuntru și afară. Să facem o dual și o diversiune.

– Măiculiță, iubesc porcăria aia, zise McNab, care își mișcă degetele în aer și dădu din șolduri.

Gânditor, entuziasmat, Roarke se întoarse pe călcâie și studie imaginea.

– Avem mostre, amprenta și imaginile din exterior. În mod clar se poate face.

– Cât durează? vru să știe Eve.

– O, cu puțin noroc și încă doi oameni pricepuți, poate o săptămână. Cu și mai mult noroc, trei zile.

– La naiba! Vi se pare că am o săptămână la dispoziție? spuse ea și începu să se plimbe prin încăpere. Am resursele de la tot departamentul tehnic, am resursele ridicole ale celui mai mare, șiret și uneltitor om de pe planetă și din afara ei...

– Mersi, draga mea.

– Iar voi aveți nevoie de o nenorocită de săptămână ca să prindeți un amărât de hacker căruia-i place să-și spună Cârtița?

Roarke zâmbi.

– Cam da.

– Dallas, toată Enterprise, îi reaminti McNab. Trebuie să înțelegi complexitățile, filtrele...

– Nu, nu înțeleg, răspunse ea și arătă cu degetul spre McNab. Tu înțelegi, zise ea, oprindu-l cu o mișcare din deget când acesta dădu să spună ceva din nou.

– M-am prins!

Eve se răsuci spre Peabody.

– Ce?

Peabody își vântură triumfătoare tableta.

– E chestia cu Kirk. Cu Enterprise. Mi-am reamintit că am dat peste numele ăsta, care m-a făcut să râd, când verificam duba... Cargo. Iată-l: Tony Stark.

– O, iubito! spuse McNab și îi trimise două bezele. Bine lucrat.

– Trebuie să fie, nu? îi zise Peabody lui McNab. E stilul lui.

– Cine dracu'-i Tony Stark? vru să știe Eve.

– Iron Man, răspunse Roarke. Supererou, geniu, inginer inovator și playboy milionar.

– Iron Man? Te referi la un personaj de benzi desenate?

– O carte comică, spuseră la unison Roarke și McNab.

– Pe ce pui pariu că el e, Dallas? întrebă Peabody. Eroi din romanele și filmele clasice. Se potrivește. Au folosit duba lui. E a lui Milo.

– Posibil. Bine, după fețele voastre, tot ce-i posibil. O să încercăm să aflăm după ce-l prindem, dar mai întâi trebuie să-l prindem. Acum, lăsați-mă să mă gândesc.

Așa că ea se plimbă prin încăpere și plănui. Nu avea cum să se apropie atât de mult și să-l facă să se predea pe un electronist ticălos, cu față de nevăstuică, ce folosea pseudonime inspirate de personaje fantastice din cărți comice și filme științifico-fantastice. Un tocilar, își zise ea. Și unul căruia îi plăcea să se considere un erou, unul deștept. Un playboy milionar? Adică unul căruia îi plăceau femeile.

– Tehnica voastră sofisticată nu poate învinge tehnica lui sofisticată? Încercăm altceva. Optăm pentru clasic. Peabody, dă jos jacheta.

– Jacheta mea?

– Dă-o jos.

– Bine.

Când Peabody o dădu jos, Eve își făcu mâinile pumn și le puse în șolduri, analizând-o cu atenție.

– Descheie-te la cămașă.

Peabody făcu ochii mari, ca două baloane căprui șocate.

– Ce?

– Doi... nu, trei nasturi în jos. Iisuse, Peabody, zise Eve și se duse spre ea ca s-o descheie. Am mai văzut cu toții țâțe.

Ridică din sprâncene când observă sutienul șic pe care Peabody îl purta pe sub cămașă și care se asorta cu nuanța care năvălise în obrajii ei.

– Am putea fi aruncați în aer, sau ceva de genul ăsta, și tu vrei să vadă oamenii ce poartă un detectiv al poliției din New York pe sub haine? Nu plănuiam să fiu aruncată în aer azi. Sau dezbrăcată de partenera mea, spuse ea și ridică mâna să-și tragă cămașa.

Eve îi dădu peste mână.

– Ridică-le, ordonă Eve.

– Ce?

– Ridică-le.

– O fac eu.

– Jos, McNab, spuse Eve. Știi la ce mă refer. Ridică-le.

Când Eve dădu s-o facă chiar ea, Peabody sări înapoi.

– Pot s-o fac și singură, mersi.

Bombănind, se întoarse cu spatele. Umerii ei se mișcară. Se întoarse din nou, roșind puternic.

– Mmm... O tipă trăsnet!

Eve ignoră comentariul lui McNab și îi dădu ocol partenerei sale.

– O să meargă.

– Clasic, zise Roarke.

– Ce-o să meargă? Ce-i clasic? Vreau jacheta.

– Las-o baltă. O să te duci la ușa din față a lui Milo Cârtița, iar el o să răspundă.

– Da?

– O domniță la ananghie, îi zise Eve lui Roarke.

– O domniță foarte apetisantă. Inteligent, locotenente.

– O, bine. M-am prins. Dau impresia că sunt în necaz... singură, neînarmată. Inofensivă. Fată. El deschide și găsește ceea ce caută. Ar trebui s-o faci tu, îi spuse Peabody lui Eve.

– Tu ești cea cu țâțele. Bărbații sunt disperați după țâțe.

– Dur, observă Roarke, dar în mare parte adevărat.

– În plus, e evident că ești genul care place tocilarilor slăbănogi.

– O, da, confirmă McNab. Absolut.

– Poate o fustă mini și tocuri cui. Cineva de pe aici trebuie să aibă așa ceva. Tot ce vede el e o femeie pe jumătate dezbrăcată, cu țâțe mari, care bate la ușa lui. O zi norocoasă. Și, în timp ce e concentrat pe țâțe, noi îl prindem. McNab, du-te și caută-mi fustă și pantofi. Peabody, du-te și boiește-ți fața și fă ceva cu părul și nu încerca să-mi spui că nu știi cum. Mă duc să fac rost de mandat și să pun treburile în ordine. Mișcați-vă.

În timp ce ei se puseră în mișcare, Eve își scoase videotelefonul ca să aranjeze lucrurile pentru mandat.

– Tu știi cum gândesc tipii ăștia, îi zise lui Roarke. Ajută-mă să pun asta la cale.

– Încântat.

*

Într-o oră, Eve stătea în spatele unei dube a poliției, la două străzi distanță de clădirea țintei.

– Nu știm dacă e înăuntru.

Ura să fie nesigură.

– Dacă nu mușcă momeala cu tipa trăsnet, intrăm, dărâmăm ușa, eliberăm clădirea, completă ea.

– O să avem nevoie între nouăzeci de secunde și două minute, îi reaminti Roarke, ca să scanăm dacă există capcane și explozibili. E foarte posibil să fi pus capcane și mecanisme de autodistrugere în cazul unei intrări în forță.

– O să ai timp, dar noi o să intrăm pe ușă.

– Eu pariez pe Peabody, spuse McNab și își ajustă ecranul. Arată... uau!

– Din câte știm, s-ar putea să-i placă genul tău, îi spuse ea lui McNab. Sau al tău, adăugă spre Roarke. Deocamdată optăm pentru clasic. În clipa în care se deschid ușile, intrăm. Roarke și McNab fac scanarea. Peabody, ai auzit?

– Afirmativ.

– Baxter?

– Aici.

– Dați-i drumul.

– Iupiii! strigă Peabody, iar Eve auzi motorul mașinii. Baxter are niște roți magnifice.

– Nu mai fi așa de fericită.

– Încerc să-mi provoc niște lacrimi pentru că prietenul meu e așa de rău cu mine.

Baxter răspunse râzând:

– Dăm colțul la clădire. Ținta e la vedere.

– Faceți-i loc cu toții, ordonă Eve. Dați-i timp. McNab, haide să ne apropiem.

Când acesta făcu semn șoferului, duba demară și intră în trafic. Chiar în fața clădirii lui Milo Waston, Baxter merse încet pe lângă bordură. Se încruntă, în caz că Milo monitoriza strada.

– La semafor, zise el în timp ce Peabody se încruntă la rândul ei şi se bosumflă.

– Să înceapă spectacolul, spuse Eve.

– Îmi pare rău, Peabody.

Baxter o înşfăcă, iar ea i se opuse, luptându-se cu el pe scaunele din faţă. Ea îl pălmui şi evită contactul în ultima fracţiune de secundă.

– Îmi pare rău, Baxter.

Furioasă, cu ochii plini de lacrimi, Peabody împinse portiera maşinii. Îşi cuprinse pieptul cu braţele într-un gest protector şi rămase în stradă tremurând – fără haină, fără geantă.

– Eşti un ticălos mare cu o puţă mică, ţipă ea.

Baxter scoase mâna pe fereastră, îi arătă degetul mijlociu şi demară în trombă. Aşa cum fusese instruită, Peabody alergă după maşină câţiva metri, împiedicându-se pe tocurile înalte.

– Vino înapoi aici, nenorocitule! Mi-ai luat geanta. Şi telefonul!

Mimă că îşi suci glezna, apoi începu să şchioapete înapoi în direcţia din care venise.

– Aşa, o ghidă Eve când o prinseră pe ecran. Nervoasă, dar puţin disperată. Ce să fac? Sărăcuţa de mine. E bine, uite o casă, nici să nu stai pe gânduri. Ai nevoie de cineva care să te ajute.

Inima îi bătea mai tare din cauza emoţiei şi a panicii. „N-o da în bară, Peabody", îşi spuse Eve în sinea ei. „N-o da în bară."

Peabody apăsă pe sonerie şi se prefăcu a căuta interfonul.

– Alo! strigă ea pe un ton gros şi mai sexy. E cineva acasă? Alo? Am necazuri. Mă puteţi ajuta?

Se uită chiorâş la cameră, îşi scoase pieptul în faţă şi vărsă câteva lacrimi.

– Alo? Pot să folosesc telefonul? Vă rog.

Tremură din nou; nu era nevoie să mimeze asta. Îşi simţi sfârcurile întărite, dar poate că el nici măcar nu era acolo.

– E frig. N-am nici măcar haină. Prietenul meu m-a lăsat fără nimic. Mă poate ajuta cineva?

– N-are cum să reziste la aşa ceva, declară McNab. Sigur nu e acolo.

– Mai daţi-i un minut.

Încă un minut, îşi zise Eve, urmând apoi să le dea acceptul lui Roarke şi lui McNab să facă examinarea şi scanarea.

– Acolo. Vezi aia, Ian?

– Văd, spuse McNab şi dădu din cap afirmativ spre Roarke. E acolo.

– De unde ştiţi? întrebă Eve.

– Face o scanare, răspunse McNab şi bătu în monitor. Verifică.

– Ne poate prinde?

– Nu, suntem prea jos. Aparem ca o comunicaţie standard.

– Nu poate să tot sune şi să strige. Peabody, trebuie să pară că renunţi. Întoarce-te şi aşează-te pe treaptă, bombănind ceva.

– Ce-o să mă fac?

Suspinând, Peabody îşi şterse o lacrimă de sub ochi.

– Nu ştiu ce să fac.

Dădu să se întoarcă, apoi auzi ceva. Un zumzet mic de la interfon. Se forţă să nu reacţioneze şi păşi pe următoarea treaptă.

– Ce se întâmplă?

– O, mulţumesc lui Dumnezeu!

Se întoarse spre uşă şi îşi aminti să şchiopăteze puţin.

– Alo! Alo! Vă rog, mă puteţi ajuta? Prietenul m-a părăsit. Mi-a luat geanta. Are telefonul meu şi banii. Totul. E aşa de frig aici. Pot să intru doar un minut ca să dau un telefon? Pot s-o sun pe Shelly, să vină să mă ia.

– Cine eşti?

– O, eu sunt Dolly. Dolly Darling. Dansez la Kitty Kat, la Harrison. Ştii? E un loc frumos. E stilat, ştii? Shelly lucrează în tura asta, aşa că poate fugi de acolo ca să vină să mă ia. Dacă mă laşi înăuntru. El mi-a luat haina. Mi-e aşa de frig...

– V-aţi certat?

– Am aflat că mă înşela. Cu fosta cea mai bună prietenă a mea. De ce-ar vrea să facă asta? De ce-a fost aşa de rău cu mine?

Afişă cea mai îmbufnată – spera ea – expresie şi trase adânc aer în piept ca să-şi arate sânii şi mai mult.

– Am fost aşa de drăguţă cu el. Am făcut totul pentru el. Dragule, te rog. Îmi e groaznic de frig. Poate-mi împrumuţi o haină sau ceva. Am putea face schimb. Poate-ţi fac cadou una mică. Am atestat. Bine, nu-i la mine, pentru că Mickey mi-a luat geanta.

Îngheța și vărsa lacrimi de crocodil. Își sălta capul când auzi zgomotul electronic al unor zăvoare care se deschideau.

– Îmi deschizi ușa? O, mulțumesc! Mulțumesc. Îți rămân datoare.

Ușa se deschise câțiva centimetri și îi oferi lui Peabody – și echipei – prima privelițte de aproape a lui Milo Cârtița. Lucrase puțin la el de la ultima fotografie de buletin. Implant în bărbie, deduse Eve, pe care alesese să o împodobească parțial cu o fâșie orizontală de păr blond. Ochii lui, de un verde ciudat, nu se puteau abține să nu alunece spre sânii generoși ai lui Peabody. Alesese o nuanță curcubeu fosforescent pentru șuvițele lungi din păr și purta ceea ce Eve considera că erau niște nădragi lăbărțați specifici tocilarilor, portocaliu-dovleac, cu un tricou la fel de lăbărțat pe corpul lui slăbănog.

– Bună, zise Peabody și vorbi afectat, în stilul femeilor ușoare, zâmbind în fața acelor ochi ciudați în timp ce asculta ordinele din cască să se apropie și să intre. Eu sunt Dolly. Îmi place părul tău. E magnific! Pot să intru, să zicem, două minute? Am înghețat. Vezi?

Întinse o mână, cu palma în sus, ca el să vadă că era goală. Apoi, își scoase din nou la înaintare bustul, astfel încât privirea lui fugi iar într-acolo.

– Ooo, ești așa de cald. Și de drăguț. Te rog, pot intra să-ți folosesc videotelefonul? Promit să nu mușc decât dacă vrei.

– Sigur. O să ne ocupăm de schimbul ăla.

Când el deschise ușa mai larg, Peabody intră, apoi se opri și îl împiedică astfel să închidă ușa.

– O, au! Mi-am sucit glezna când m-am luat după nenorocitul ăla.

– Poate trebuie să te întinzi.

Ea chicoti și îl înghionti în joacă.

– Poate că ai putea să... mă încălzești puțin înainte să-mi împrumuți telefonul.

– O să încep de aici.

Întinse o mână și îi prinse în palmă sânul stâng. Peabody îi zâmbi și se apropie puțin mai mult. Cu o mișcare rapidă, ea îl întoarse cu fața la perete.

– Vrei să jucăm dur? începu el.

– Petrecerea s-a terminat, zise Eve în timp ce trecu pe lângă Peabody și trase mâinile lui Milo la spate.

– Milo Easton, ești arestat. Avem o mulțime de întrebări pentru tine, Milo. Peabody, ce-ar fi să-i citești drepturile în timp ce noi le dăm drumul pe aici la băieți.

– Nu puteți intra așa, pur și simplu. Nu puteți să vă atingeți de lucrurile mele. Nu puteți...

– Putem și o s-o facem, îl corectă Eve. Ești terminat, Milo. Dați-i drumul, îi zise lui McNab.

– Abia aștept.

Dar el se opri o clipă ca să-i pună lui Peabody haina pe umeri.

– Spune-le ofițerilor în uniforme să-l ia și să-l închidă, îi ordonă lui Peabody. O să-l lăsăm să coacă puțin înainte să vorbim cu el.

Eve o urmări pe Peabody care îl scoase afară, apoi zâmbi spre Roarke.

– Toate astea pentru o pereche de țâțe.

– Sunt frumoase.

Ea clătină din cap.

– Bărbații! Pun pariu că vrei să rămâi aici și să mergi mai departe cu acea extravaganță tipică tocilarilor.

– N-ai putea să mă momești cu nimic ca să renunț, nici măcar cu țâțe frumoase.

– Pun pariu că aș putea, zise ea și îl lăsă să se ocupe de treabă.

În mașină, Eve dădu drumul la căldură la maximum când Peabody urcă.

– O, o, Doamne! Ce bine e! Chiar mi-au înghețat țâțele acolo.

– Te-ai descurcat bine, Dolly Darling.

– Am inventat un mic trecut ca să fiu mai convingătoare.

– Adică o damă de companie/stripteusă cu autorizație și cu un prieten infidel pe nume Mickey.

– Mda. Un tip crede că are mai multe șanse să și-o tragă dacă e vorba de autorizație. Adică e slujba mea să mi-o trag. Iar chestia cu stripteuza? M-am gândit că tipii au mereu fantezii cu femei care-și dau hainele jos, așa că a fost o abordare dublă. O, și Dolly Darling e numele meu de scenă. Mai aveam, dacă mai trebuia. Primesc un bonus pentru că l-am lăsat să-mi pună mâna pe sân?

– Sânul tău, la fel ca restul corpului, aparţine Departamentului de poliţie din New York. În plus, McNab o să-ţi dea un bonus cu prima ocazie.

– Ai adus vorba de sex cu McNab!

– Şi ăsta e un bonus.

– Am acasă haine pe care le-ar purta Dolly. O să mi le pun la noapte şi...

– N-ai câştigat un bonus aşa de mare. El o să-şi ia avocat. L-am luat prin surprindere, e confuz, aşa că n-a început să ţipe după unul. Dar o s-o facă.

– O să avem destule probe împotriva lui, suficiente ca să facem o înţelegere.

– Da. Aş vrea să trag de timp puţin. Spune-i procurorului că îl avem în custodie şi că începem să-l presăm. Vreau să primim confirmarea legată de acel chip. N-o să mai fim nevoiţi să facem târgul, dacă-l identificăm pe musculos.

– Suntem în pană de timp pentru că trebuie să-i anunţăm pe federali.

– Aflăm mâine seară cum stau lucrurile, într-un fel sau în altul. Până mâine seară fie închidem, fie îi aducem pe ei.

*

Îşi dorea să închidă cazul, se gândi Eve în timp ce se îndrepta spre Milo şi sala de interogatoriu. Intră cu Peabody – din nou în jachetă şi cu cămaşa încheiată până sus.

– Locotenent Dallas Eve şi ofiţer Peabody Delia la interogatoriu cu Easton Milo. Ce faci, Milo?

– N-am nimic de declarat.

– Asta înseamnă că ţi s-au citit drepturile şi c-ai înţeles?

– Ştiu care sunt drepturile mele. Vreau un avocat. Nu spun nimic fără un avocat.

– E bine, nici o problemă. Doar un sfat. Se aude că... şeful sau clientul tău, cum vrei să-i spui, face curăţenie. Eşti în plan să fii măturat, Milo, aşa că o să trebuiască să fii atent ce avocat chemi. Orice legătură cu acel client ar putea însemna că ne-am irosit timpul să-ţi salvăm astăzi fundul osos.

– Să-mi salvaţi fundul? Credeţi că sunt prost?

– Mi s-a spus că eşti foarte deştept, e-isteţ. Nu ştiu cât de deştepţi sunteţi voi, e-isteţii. Eşti ultimul fir pe care el trebuie să-l taie. Poate crezi că te poţi ascunde în fortăreaţa aia electronică a ta, dar mai devreme sau mai târziu va ajunge la tine. Noi aşa am făcut, şi n-a durat mult.

Milo se lăsă pe spătar şi pufni.

– Avocat.

– Bine. Peabody, contactează-l pe procuror şi spune-i că Milo a făcut apel la dreptul lui la un avocat, aşa că nu mai e nevoie să facă târgul ăla. Şi hai să-i acordăm lui Milo dreptul la apelul prin videotelefon, apoi să-l băgăm în programul de protecţie a martorilor, cu monitorizare douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, şapte zile pe săptămână. Nu vreau ca cineva să spună că n-am făcut tot ce-am putut ca să-l ţinem în viaţă cât timp a fost la noi.

Eve putu jura că observă rotiţele care se învârteau – sau, în cazul lui, placa de bază care se încingea – în timp ce se ridica în picioare.

– Poţi aduce o flotă de avocaţi, Milo, dar n-o să scapi din asta. Avem destule ca să te înfundăm... fără acces la electronice... pentru câteva decenii. Şi asta numai cu ce-am găsit la tine acasă. Adaugă acuzaţiile de fraudă, evaziune fiscală şi spălare de bani, fals şi delapidare şi o să fii un bătrân ramolit când o să vezi din nou lumina zilei.

– N-aveţi nimic. N-o să găsiţi nimic în echipamentul meu. Şi frauda? Şi toate rahaturile alea? Ficţiuni.

– Poate că nu eşti aşa de deştept cum se spune. N-o să găsim nimic... Iisuse, Milo, te-am găsit pe tine, nu? Şi pun pariu că jumătate dintre componentele şi echipamentul din raiul tău de tocilar au fost proiectate, făcute şi vândute de Roarke Industries. Iar acest om, chiar el, îţi dezmembrează acum jucăriile.

Simţi un moment de satisfacţie când el înghiţi în sec la auzul numelui lui Roarke.

– Crezi că eşti bun? Te rog... Nu eşti nici pe jumătate la fel de bun ca el. Aşa că sună-ţi avocatul, Milo, şi dacă trăieşti destul cât să ajungi la proces, ceea ce e incert în acest moment, o să te duci la fund şi o să-ţi petreci singur următorii, cred, optzeci de

ani, dacă-i pui cap la cap, într-o celulă fără nici măcar o tabletă cu care să te joci. Nu facem nici un târg.

Se îndreptă spre uşă.

– Stai puţin.

– Am drumuri de făcut, oameni de văzut, Milo.

– Vreau să ştiu despre ce fel de târg e vorba înainte să mă hotărăsc.

– O, vrei să-ţi arăt cărţile mele şi tu nu-mi dai nimic? Las-o baltă.

Întinse mâna spre uşă.

– De unde să ştiu că nu vorbeşti rahaturi?

– Milo, te-am prins. De ce-aş mai avea nevoie de rahaturi?

– De ce vreţi un târg?

– Eu n-aş vrea, dar procurorul insistă ca totul să fie curat. Scuteşte banii plătitorilor de impozite. Eşti insignificant, aşa că ei sunt dispuşi să-ţi ofere o breşă în schimbul unor informaţii solide. Alexander nu mai are nevoie de tine, Milo, şi tu ştii asta, dar poţi să rişti.

– Auzi, frauda, delapidarea şi toate porcăriile alea nu sunt din vina mea. El m-a dus acolo ca să sparg nişte fişiere, pentru treaba cu auditul. La dracu, e compania lui, nu? Dacă vrea să facă porcării în propria companie e treaba lui.

– Avocat sau nu, Milo?

– Hai să stabilim partea asta mai întâi. Încă n-am nevoie de avocat.

– E alegerea ta. Porcăriile pe care le-a făcut în propria companie... adică delapidare, furt, spălare de bani, fraudarea altor părţi implicate şi aşa mai departe? E ilegal, Milo. Şi din moment ce te-a angajat pe tine, te-a plătit, iar tu ai făcut treaba pentru el, eşti un accesoriu. De care se poate dispensa.

– Vă dau informaţiile solide. Cum? Regula mea este „Copiază şi fă copie de rezervă". Am copii după toate fişierele pe care m-a pus să le distrug. Şi, ştiţi asta, îmi place să cunosc jocul de-a fir a păr, aşa că am pătruns în sistemul lui de securitate. Am nume, contracte, înţelegeri. Am lucrat la finanţele lui. Sunt toate grămadă.

– Şi unde ţii toate datele astea?

Milo îşi mişcă fundul osos pe scaun.

– Care-i târgul? Spune-mi mai întâi care-i târgul.

– Îmi dai dovada clară care duce la arestarea şi condamnarea lui Sterling Alexander pentru crimă, şi statul New York n-o să-ţi aducă acuzaţii de fraudă, delapidare sau spălare de bani sau altele de acest gen.

– Cum rămâne cu e-infracţiunile, acuzaţiile legate de ce-aţi scos de la mine de-acasă?

– Acum devii lacom. Tocmai ţi-am oferit înapoi circa cincizeci de ani de viaţă.

– Haide. Vi-l pot da pe Alexander pe tavă, pe el şi toate operaţiunile lui. Are operaţiuni peste tot. Companii fantomă, şmecherii pe internet, fraudă cu terenuri. O să aveţi un caz mare, corect? Ce-ar fi să vă dau asta: depun mărturie împotriva lui şi apoi, pur şi simplu, dispar. Pur şi simplu...

El îşi ridică mâinile în aer şi pufni.

– Nu pot, zise Eve şi ridică din umeri. Poate că-l conving pe procuror să mai uşureze puţin povara.

– Alexander e peştele cel mare, interveni Peabody. S-ar putea să reuşim ceva, Dallas. Poate arest la domiciliu, între cinci şi zece ani?

– Iisuse, Peabody.

Mimând enervarea, Eve îşi trecu mâna prin păr.

– Ar fi ca şi cum l-am lăsa să plece, zise ea.

– Dă-ne un motiv bun, spuse Peabody spre el. Ai ceva tare împotriva lui Alexander? Scuteşte-ne de nişte timp, deranj, bani. Dă-ne o parte din asta. O să conteze pentru îmbunarea procurorului. Dallas?

– Da, da, aşa ar fi. La dracu, spuse ea şi trase aer în piept. O să încerc să obţin arest la domiciliu, între cinci şi zece ani, îi spuse ea lui Milo. Pentru spargerea fişierelor, pentru ceea ce scoatem de la tine de acasă, dincolo de cazul Alexander. Dă-mi ceva cu care să pot insista pentru tine.

– Am o cameră-seif. E sub nivelul solului, complet securizată şi cu scut. Nu puteţi intra fără amprenta palmei mele, amprentă vocală şi scanarea retinei. Trebuie să mă duceţi acolo ca să intraţi.

Eve şi-l imaginä pe Roarke zâmbind.

– O să ne ocupăm de asta. Peabody.

– Am înţeles.

– Bine, Milo. Acum că am rezolvat asta, hai să discutăm despre crimă.

– Ce?

Capitolul 20

Eve îl lăsă un minut să asimileze informaţia şi să se aşeze, cu gura căscată, astfel încât fâşia îngustă de păr de pe bărbia lui începuse să semene cu marginea unui bol mare de sticlă.

– Crimă, Milo. Ştii tu, curmarea ilegală a vieţii unei fiinţe umane. Cum ar fi, să zicem, Marta Dickenson.

– N-am omorât-o eu. Eu n-am omorât pe nimeni. Am spart fişierele, da? Ţi-am spus asta. Am făcut o înţelegere legat de asta.

– Aşa-i. Acum vorbim despre altceva, zise ea şi scoase o fotografie de la locul crimei, împingând-o spre el.

– N-am făcut asta, răspunse el şi dădu fotografia la o parte. N-am atins-o niciodată. Dacă încercaţi să aruncaţi vina asupra mea, eu nu mai spun nimic.

– E alegerea ta, zise ea şi ridică din umeri. Se aplică aceleaşi reguli. Nu te pot ajuta dacă nu vorbeşti. Sau dacă mă minţi. Dacă încerci să-mi spui că n-ai fost acolo, că nu ştii nimic despre asta, ne oprim aici. Putem relua după prima înfăţişare.

– Despre ce vorbeşti? Ce înfăţişare?

– Cea în care aducem martorii care te-au văzut împreună cu amicul tău şi duba... duba utilitară Cargo, care e a ta... în faţa apartamentului lui Whitestone, în noaptea uciderii Martei Dickenson. Iisuse, Milo, crezi că ţi-am scos numele din pălărie? Avem un martor.

El se mişcă din nou şi îşi şterse gura cu dosul palmei.

– N-am omorât pe nimeni.

– Ai recunoscut că ai lucrat pentru Alexander, că ai intrat în fişierele la care lucra Marta Dickenson şi le-ai distrus. Tu şi duba ta au fost văzute la locul crimei, la ora la care a avut loc

aceasta. Milo, contactează-ți avocatul și îți promit că el sau ea îți va spune că înoți în niște ape foarte tulburi.

– N-am omorât pe nimeni! Bine, da, era duba mea, dar tot ce-am făcut a fost să conduc.

– Tot ce-ai făcut a fost să conduci? repetă Eve.

Mulțumită, își spuse: „Te-am prins, ticălosule!".

– Așa-i. Eu am condus duba. Nu știam că ea va fi omorâtă. Am condus duba și trebuia să pătrund în sistemul de securitate, dacă nu mergeau codurile.

– Ce coduri?

– Codurile pentru apartament, pe care ni le-a dat Jake Ingersol. Alexander m-a angajat ca să se folosească de duba mea, s-o conduc și să trec de securitate în cazul în care Ingersol făcuse vreo tâmpenie, înțelegi? Atâta tot.

– Bine, înțeleg. Dar hai să dăm puțin înapoi. Cum te-a angajat Alexander? Cum te-a contactat?

– Prin Ingersol. Am mai făcut niște treburi pentru el înainte. Lucrez numai pe bază de recomandări, știi? Trebuie să fii atent.

– Sunt sigură. Deci Ingersol l-a adus pe Alexander la tine?

– Mda. Aveau o chestie bună în plan, dar Alexander a vrut să ciupească mai mult, să ia o felie mai mare. Atunci am intervenit eu. Când aveau o țintă potențială sau un grup de investitori, eu făceam o documentare despre ei. Date financiare, alte investiții, pe ce cheltuiau banii, cu cine îi cheltuiau. Dacă aveau ceva pe lângă, dacă le plăceau lucrurile deocheate...

O contradicție, observă Eve, pentru că Milo pretinsese mai devreme că nu fusese implicat în fraudă. Avea să-i mai arunce niște pastile.

– Pentru șantaj?

– Eu n-am șantajat pe nimeni, zise Milo și își ridică mâinile. Eu nu fac rahaturi din astea. Eu doar ofer clientului informațiile. Ce face el cu datele nu-i treaba mea.

– Am priceput, dar, pentru că ești conștiincios, sigur ai pus deoparte fișiere despre cum a folosit Alexander informațiile. Ai fi făcut asta ca măsură de siguranță.

– După cum am spus, trebuie să fii atent. El a strâns cu ușa câteva dintre ținte, da. Le făcea să sângereze puțin mai mult dacă începeau să facă zgomot sau încercau să dea înapoi. Mă rog,

e un ticălos lacom. Știi că a încercat chiar să mă facă să-mi reduc tarifele?

– Imaginează-ți.

– Da, serios. Primești ceea ce meriți, nu? Iar munca mea i-a adus o grămadă de bani.

– Sunt convinsă. Cât timp ai muncit pentru el?

– Șase luni. Am făcut doar șmecherii din alea, din când în când.

– Deci ai fost implicat în fraudă.

El clipi și își schimbă poziția.

– N-am făcut fraude. N-am făcut decât șmecheriile. Am discutat despre asta.

– În regulă. Deci ai făcut șmecheriile și l-ai ajutat pe Alexander să se aleagă cu purcoiul de bani. Dar apoi a dat de necaz. Auditul din care nu putea ieși basma curată.

– N-ar fi trebuit să fie probleme dacă Parzarri n-ar fi fost lovit și scos din ecuație înainte să aranjeze dosarele. Asta cred eu.

Simțindu-se confortabil, Milo adoptă un ton mai familiar.

– Mi-a spus că vrea ca noua contabilă să fie țința, să i se intre în comunicări, să i se afle programul, ca să fie luată când iese de la birou, înainte să sape în dosare. Eu m-am gândit că ei vor fișierele, că vor să pună puțină presiune asupra ei ca s-o încolțească și s-o facă să coopereze. Poate s-o plătească puțin, deși, după cum am zis, el e un ticălos lacom. Tot ce-am făcut eu a fost să-i monitorizez videotelefoanele, să-mi bag puțin nasul în comunicații.

– Și să conduci duba.

– Exact. Lui Alexander nu-i place să plătească, așa că m-a pus pe mine să fac mai multe treburi. Am fost de acord cu asta pentru că e o sursă stabilă de venit. Eu doar l-am dus pe bătăuș la birouri, apoi, când a luat-o pe contabilă, i-am dus la apartament. Nici o problemă cu codurile, așa că am așteptat în dubă. Înțelegi? Eu n-am pus mâna pe ea. Eram în dubă.

– Bine, înțeleg. Ce s-a întâmplat? Povestește-mi.

– Așa, păi, după ce ea e luată pe sus, începe să facă scandal. Bătăușul o lovește puțin. Uite ce e, îmi pare rău pentru asta, dar se întâmplă. Poate fi o treabă dură.

– Am priceput.

– Eu doar am condus. Apoi m-am ocupat de sistemul de securitate și de încuietori. Aveam acces. Am urcat înapoi în dubă și

am așteptat. El n-a lipsit prea mult. Nu știu, am lucrat pe laptop, așa că a trecut timpul. El s-a întors.

– Și? întrebă Eve după un moment.

– Asta-i tot. Tipul nu prea vorbește. L-am lăsat înapoi la Alexander și Pope, așa cum mi-a cerut, am dus duba în garaj, unde o țin de obicei, și am luat un taxi spre casă.

– Cine-i bătăușul?

– Nu știu.

– Milo.

– E adevărat, spuse el și ridică mâna dreaptă ca și cum ar fi jurat. Nu știu. Și nu vreau să știu. E un tip înspăimântător, și m-am gândit că dacă-mi bag nasul, lucrurile pot lua o întorsătură nasoală. Nu lucrăm mereu împreună. Nu l-am văzut decât de câteva ori înainte, și după toate astea, nu vreau să-l mai văd.

Ea înclina să-l creadă, dar avea să-l forțeze să spună mai multe mai târziu.

– N-a zis nimic despre Dickenson?

– N-a zis nimic despre nimic, doar să-l duc înapoi la birouri. Avea servieta ei și, ceea ce mi s-a părut ciudat, haina ei. M-am gândit că a pedepsit-o și a obligat-o să se ducă acasă fără haină. Era al dracului de frig în noaptea aia. Apoi am văzut cum a fost omorâtă. Au zis c-a fost un jaf, dar...

– Tu știai mai bine.

– Păi, ar fi putut fi un jaf, dar mi-am spus că ceva a mers prost. N-am pus întrebări. Când începi să pui întrebări, o cauți cu lumânarea.

– N-ai pus întrebări când Alexander ți-a spus să intri în clădirea Brewer, în birouri, în computerul lui Dickenson, în seif și să iei/să distrugi fișierele?

– E o slujbă, zise Milo și își așeză lateralele palmelor pe masă ca și cum ar fi tranșat lucrurile. Acum, sigur, trebuie să pui niște întrebări, dar a fost destul de direct totul. Am încercat să-i spun că aș fi putut aranja fișierele înainte, dar el n-a vrut să plătească atunci. Oricum, a plătit. Zgârciob.

– Ai pus întrebări când ți-a spus să pătrunzi în comunicațiile de la spital și în sistemul de securitate?

– Doar întrebări standard ca să pot programa treaba. Uite ce e, se aplică aceleași chestii. N-am știut că voiau să-l omoare pe Parzarri. Adică, să fim realiști, da? Tipul era bun la ce făcea.

– Ce-ai crezut?

– Am crezut că Alexander voia ca tipul lui să-l sperie pe Parzarri, să se asigure că n-o dăduse în bară, că nu vorbise cu nimeni. Nu putuse comunica timp de câteva zile cu el, iar Alexander începuse să transpire. Mai ales după ce ai apărut tu în calea lui. Măiculiță, fierbea!

– Da?

– La maximum. OK, își spun totul. Cooperare totală. A vrut să intru în comunicațiile tale... la sediul central, pe telefon, acasă... Dă-mi voie să-ți spun că ai un scut magnific. N-am avut timp să pătrund. Așa că, ce-am făcut? Am intrat la cealaltă polițistă... cea care a fost aici?...

– Detectiv Peabody.

– Așa. Departamentul de poliție din New York are un scut decent, dar se poate sparge. Am făcut localizarea pe comunicațiile ei. Așa a știut bătăușul unde o să fiți.

– Dar n-ai pus întrebări.

– Am crezut că voia să vă zdruncine puțin, să vă sperie. Mi s-a părut o prostie. M-am gândit că, dacă face asta, o să puneți chestiile cap la cap, dar nu sunt plătit pentru sfaturi. Aruncarea copilului a fost un lucru dur. Mare porcărie. Apropo, super prindere!

– Mersi. Hai să ne întoarcem o clipă la Parzarri, doar ca să legăm lucrurile. Ai spart sistemul, ai luat informațiile despre zbor, personalul de pe ambulanță, ai făcut acte de identitate false și ai trimis comunicații false.

– Da, asta a fost treaba.

– Și ai condus ambulanța.

– A fost tare, spuse el și rânji. Lumini, sirene. O goană nebună.

– Dar în timp ce conduceai, Milo, în timp ce goneai, Parzarri a fost asfixiat în spate.

– N-am știut. Serios, trebuie să fii atent când conduci o ambulanță.

– Spune-mi la ce te-ai gândit când ați lăsat ambulanța și pe Parzarri la pasarelă și ați schimbat mașinile?

– La fel ca înainte, spuse el și se uită în altă parte. Că l-a speriat puțin.

„Acum minți", își zise Eve. „Ticălos mic, mincinos și laș".

– Că l-a speriat, lăsându-l acolo rănit, din moment ce tu nu știai că era mort? Rănit și singur. I-ați luat valiza și ați plecat.

– Am fost plătit pentru spargerea sistemului și pentru condus. Atât, doar atât. Și nu aveam de gând să zic nimic. Bătăușul părea... destul de pornit. M-a făcut să am o presimțire urâtă. Trebuia să mergem la clădirea WIN pentru ca bătăușul să se vadă cu Ingersol, să vorbească.

– Doar să vorbească?

– Atât știam eu. L-am contactat pe Ingersol și i-am zis că Alexander vrea să discute despre niște detalii noi. Că era important și că ar trebui să se întâlnească în apartamentul de acolo. Dar înainte de asta, bătăușul m-a pus să opresc. Nu era programat, dar am făcut ce mi s-a spus. Nu m-am certat cu tipul. El a intrat într-un amărât de magazin de unelte. Eu a trebuit să dau ocol și a durat ceva, în trafic. El mă aștepta când m-am întors. Avea o pungă de la magazin. N-am știut ce era în ea. Din câte știam eu, avusese nevoie de niște piese.

– O presupunere rezonabilă.

– Sigur.

Eve aștepta puțin.

– Și apoi?

– O, păi... Mă rog, Whitestone schimbase codurile, după tot ce s-a întâmplat, dar aveam modelul și sistemul, așa că am trecut destul de ușor. Apoi am parcat mai jos pe stradă, m-am dus după niște cafea, am stat în mașină și am lucrat puțin până când el s-a întors.

Milo se întrerupse și își umezi buzele.

– De data aceea m-am speriat. Tipul părea, nu știu, mai mult decât pornit. Arăta, poate, puțin nebun. Și mi s-a părut că am mirosit sânge. Nu știu sigur, dar n-am vrut atunci decât să-l duc înapoi la birouri, să las mașina în garajul companiei și să mă duc acasă. Îți spun că deja mă hotărâsem să refuz orice treabă care îl implica pe tipul ăla. Oricât plătea Alexander, nu merita.

– Puțin cam târziu, Milo.

– Uite ce e, am spart sisteme. N-am făcut rău nimănui. Eu caut informații și, da, poate că deturnez niște fonduri, dar nu mă ocup cu violența.

– Tu doar vinzi informații oamenilor care se ocupă cu violența.

– Nu e treaba mea ce fac oamenii cu informațiile.

– Păi, de fapt, Milo, aici te înșeli. Legea e de altă părere. De-aia ești arestat pentru complicitate la crimă... la trei crime.

– Nu poți face asta. Eu doar am condus duba.

Eve se aștepta ca aceasta să fie o luptă pe care el avea s-o ducă pentru tot restul vieții lui mizerabile.

– De-aia se numește complicitate, Milo. Poți să te interesezi. Tu doar ai condus duba în noaptea în care Marta Dickenson a fost răpită și omorâtă. Apropo, ești acuzat în plus și de răpire.

– Dar... ce...

Se opri, răvășit.

– Poate că avocatul tău poate demonstra că n-ai știut despre intenția de a comite crima, la acea vreme. Dar, după mărturia ta, ai știut că a fost omorâtă, iar asta e complicitate. În loc să vii aici, ai acceptat următoarea treabă cu aceiași oameni, și apoi pe următoarea. Nimeni n-o să creadă că ai fost atât de prost să nu știi în ce te-ai băgat. Ai continuat să te duci la fântână, Milo, deși știai că apa era otrăvită. Și trei oameni au murit.

Eve observă lacrimi în colțurile ochilor lui.

– Am cooperat. Ți-am spus totul.

– Mda. Mersi, zise ea și se ridică.

– Ai mințit. M-ai păcălit. M-ai... prins în capcană.

– Nu, da, nu. Am voie să mint în camera de interogatoriu, dar în cazul ăsta n-a fost nevoie. Dacă nu dădeam de tine și nu te aduceam aici, Alexander i-ar fi spus omului lui ce să facă. Nu-i nici o îndoială, Milo. În plus, statul New York n-o să te acuze de fraudă, dar nu pot controla ce hotărăsc federalii, și sunt destul de sigură că vor veni după tine.

– N-am făcut rău nimănui.

– Doamne, tu chiar crezi asta.

Eve se întrebă dacă trebuia să-l compătimească, dar nu avea atâtea resurse în ea.

– O să-i mai spun procurorului să ia în calcul arestul la domiciliu pentru spargerea sistemelor. Sigur că arestul la domiciliu va veni după ce îți petreci timpul într-o celulă pentru crime,

apoi într-o pușcărie federală pentru fraudă, în cazul în care trăiești așa mult timp. Dar o să mă străduiesc pentru tine, Milo.

Ochii lui înotau în lacrimi, iar vocea i se îngroșă din pricina lor.

– Ești o cățea nenorocită.

– Din nou da, și mersi.

Deschise ușa și le făcu semn polițiștilor în uniformă.

– Luați-l și închideți-l.

Enumeră câteva acuzații în timp ce Milo striga după avocat.

– Și lăsați-l să dea de avocatul după care urlă. Trebuie să fie ținut separat de restul și nu are voie să aibă acces la nici un fel de electronice. Dacă și când apare avocatul, trebuie controlat. Nu are voie cu electronice la vorbitor. Peabody, spuse ea când apăru partenera ei.

– Te descurcai bine, așa că n-am vrut să mă întorc înăuntru. N-am vrut să-l distrag. Oricum, am urmărit totul din camera de observare. Nu părea să ai nevoie de informația pe care am primit-o acum un minut. Au intrat în camera lui secretă. Lucrează chiar acum la fișiere și echipamente.

– Rapidă treabă, zise ea în timp ce polițiștii îl scoteau pe Milo afară cu forța.

– Mda, se pare că echipa noastră e mai bună decât el, zise ea și zâmbi spre Milo când el trecu pe lângă ele, redevenind apoi serioasă. El chiar n-a priceput nimic, Dallas. El doar a condus duba, doar a accesat informațiile, așa că nu-i responsabil.

– I-au plăcut puterea și banii prea mult ca să mai creadă și altceva. Lăcomia, adrenalina și prostia. Ăsta-i trucul pentru toată operațiunea asta. Ar fi bine să mă duc la biroul procurorului.

– Reo a venit în camera de observare în timp ce-l duceai de nas pe Milo. Vorbește acum cu șeful ei.

– Bine. O să discut elementele de bază cu ea. Vreau nenorocita aia de confirmare a feței, fir-ar să fie! Avem nevoie de bătăușul lui Alexander înainte să-l prindem și pe el.

– El l-ar da în gât, nu-i așa? Alexander ni l-ar oferi pe criminal în schimbul unei înțelegeri.

– Eu nu vreau o înțelegere, dar chiar și așa, după ce punem mâna pe Alexander, criminalul a scăpat. Nu e nici o altă cale. Trebuie să ținem presa cât de departe putem, să uu afle de arestarea

lui Milo. Dacă îi speriem pe oricare dintre ei doi, i-am putea pierde. Hai să punem câțiva oameni să-l supravegheze pe Alexander. Dacă pare că vrea să fugă, îl ridicăm.

– Mă ocup de asta. Crezi că Milo a fost sincer? Că nu știe numele ticălosului?

– Cred că tipul l-a speriat. Și cred că nu a vrut să-l știe, așa că poate pretinde, și foarte posibil să creadă ce-a zis acolo, că nu știe și că nu e vinovat.

– O să aibă tot restul vieții la dispoziție ca să se gândească cât de mult s-a înșelat, zise Reo, o blondă destul de voluptuoasă pentru o polițistă. L-ai învăluit așa de frumos...

– Se pricepe la electronice,însă nu știe absolut nimic despre oameni.

– Ai făcut o parte din treaba pe care trebuia s-o fac eu. Noi suntem cei care ne ocupăm de negociere și de înțelegeri.

– Am făcut doar mai multe lucruri deodată.

– Păi, în cazul ăsta, șeful e de acord cu tine. O să-i lăsăm pe federali să se ia după el pentru fraudă, dacă vor să-i mai adauge ceva la pedeapsă. Mai mult ca sigur o să-l scutească de asta în schimbul mărturiei împotriva lui Alexander. Când îl arestezi?

– Încă nu. Am nevoie de bătăușul lui. Lucrez la asta.

– Dallas, federalii s-ar putea să lase de la ei cu hackerul, dar poți să fii sigură că vor accelera când e vorba de un rechin așa de mare și de dințos ca Sterling Alexander. N-o să piardă timpul, când e vorba de trei crime.

– Lucrez la asta, repetă Eve. Și dacă nu-l am pe bătăuș acuzat de crimă până mâine, am un plan de rezervă.

– Sunt numai urechi.

– Hai în biroul meu. Vreau să văd cum merge identificarea portretului.

– Ești pregătită pentru mâine? întrebă Reo în timp ce mergeau.

– Tocmai ți-am spus că am un plan de rezervă.

– Mă refeream la premieră. Chiar și munca asta îți dă voie să iei câte o pauză din când în când.

– Nu chiar, iar acolo e planul de rezervă.

În biroul ei, Eve prezentă situația în timp ce Reo stătu jos și sorbi apă dintr-o sticlă pe care o scosese din geantă.

– Chiar crezi că o să încerce să vă atace în timpul unui eveniment cu covor roşu?

– Ştie sigur că voi fi acolo şi se gândeşte că voi fi expusă şi că mă voi agita mândră în lumina blițurilor, înconjurată de atenție.

– Nu te cunoaşte, nu-i aşa? Tu nu ai niciodată garda jos şi nu te dai mare niciodată. Cel puțin, nu în fața blițurilor.

– Percepția lui este dată de realitatea lui şi e stârnită de toată atenția pe care a acordat-o presa copilului zburător, interviului lui Nadine cu mine şi nebuniei din presă cu ocazia evenimentului. Mira e convinsă că el trebuie să mă elimine pe mine ca să obțină satisfacția pentru că şi-a făcut bine treaba şi pentru că nivelul lui de violență şi bucuria provocată de aceasta creşte odată cu fiecare crimă. N-o pot contrazice.

– E şi o posibilitate de eşec aici, Dallas.

– Întotdeauna este, dar el o să fie cel care o să eşueze. Punem mâna pe el, punem mâna pe Alexander. O să avem conspirație la crimă, o fraudă mare şi grasă, plus delapidare.

– Partenerii lui se vor împrăştia, dar mă aştept ca federalii să-i adune.

– Informațiile lui Milo ne-ar putea ajuta cu asta. Federalii o să ne rămână datori.

– Să crezi tu. Nu merge mereu aşa, dar nu e numai o cauză bună, ci şi o pârghie pe care am vrea s-o folosim la un moment dat.

Ea se uită la monitorul lui Eve, la ecranul împărțit în două, cu schița lui Yancy de o parte şi o înşiruire constantă de chipuri.

– Ăsta-i tipul?

– Asta avem. Yancy era încrezător, dar căutăm de câteva ore o potrivire, fără să dăm de nimic.

– Baftă. Sper să-l prinzi curând, pentru că o să mă distrez mult mai bine, fără să aştept să te atace vreun criminal plătit, care te urăşte.

– Nu ştiu. Parcă adaugă puțină... strălucire.

– Numai ție ți se pare aşa, spuse Reo, apoi râse şi se ridică. Mă duc să văd dacă lui Milo i-a venit avocatul, după care...

Se întrerupse când computerul lui Eve scoase un sunet. Potrivire recunoaştere facială, probabilitate nouăzeci şi cinci virgulă opt.

– La dracu! Eşti talismanul meu. Dacă mă duc la Vegas, te iau cu mine.

– El e, aprobă Reo în timp ce studia fotografia peste umărul lui Eve. Clinton Rosco Frye.

– Vârsta – treizeci şi trei, agent de pază, lucrează pe cont propriu. Mda, se potriveşte. Nu apare pe lista angajaților lui Alexander, zise şi citi mai departe. Ştiam eu. Vezi? Jucător de fotbal semiprofesionist timp de circa opt ani şi a jucat în Liga Mică. Doi ani în armata obişnuită, patru ani paramilitar la Montana Patriots.

– Din liceu direct în armată. Afară din armată, direct în Montana Patriots care... tocmai am căutat, spuse Reo şi bătu uşor în tableta ei, are trei şi jumătate spre patru stele pe scala referitoare la lunatici. A jucat nişte fotbal... Cum ajungi de la asta la ucigaş plătit?

– Nu poți ajunge în Liga Mare, nu câtă vreme eşti la semiprofesionişti. O dai în bară, aşa că te foloseşti de corp şi de mişcări ca să te faci gardă de corp şi să câştigi nişte bani. Dai peste clientul potrivit... plata e bună şi te face bătăuşul lui. Progresează. Vezi, a avut nişte probleme aici, toate legate de violență. Atac şi distrugere de bunuri. N-a făcut deloc puşcărie, doar a plătit amenzi şi a făcut muncă în serviciul comunității. Fără droguri, fără alcool. E curat şi se menține în formă. Şi, potrivit declarației personale, câştigă foarte bine din munca pe cont propriu. Sunt mai mulți bani ascunşi, dar nu-l deranjează să declare o sumă piperată şi să plătească impozit pe ea. Are nevoie de succes.

– Adresa trecută acolo nu-i departe de locul primei crime, nu?

– Nu, nu e. Nu e departe de Alexander şi Pope. E convenabil să locuieşti aproape de locul de muncă.

Se ridică şi îşi luă haina.

– Se pare că trebuie să te mulțumeşti cu blițurile reflectate în pantofii mei mâine seară, zise Reo. Sunt fabuloşi. O să-ți aduc mandatul şi, dacă nu o să fiu aici când o vii cu el, dă-mi de veste. Ştii cum e, munceşti până târziu la noapte, petreci la greu mâine.

– Poate.

Îşi trase haina pe ea în timp ce intră cu paşi mari în birou.

– Peabody, ofițer Carmichael, Franks, Baxter, Trueheart. Echiparea. Am primit localizarea pentru subiectul neidentificat al

unei investigații. Tocmai am aflat cine e - Clinton Frye. Haideți să-l săltăm.

*

Aranjă totul simplu și îl luă pe Callendar ca să se ocupe de detectarea termică, vizuală, auditivă. Ea analiză ieșirile clădirii cu opt etaje și se gândi la opțiunile pe care le avea pentru a-l încolți pe Frye în apartamentul de la ultimul etaj, pe colț.

– E acolo sau nu? îl întrebă pe Callendar.

– Scanez. Nu găsesc surse de căldură. Nu sunt nici scuturi. Nu-i acasă, Dallas.

– La dracu'.

– Pot pătrunde în sistemul de securitate al clădirii și să redau sunetele din holul din afara apartamentului, din lifturi și de pe casa scărilor.

– Fă-o.

– Așteptăm, Dallas? întrebă Peabody. Îl așteptăm să se întoarcă?

S-ar fi putut ajunge la așa ceva, își zise Eve.

– Hai să vedem mai întâi dacă putem face rost de niște informații. E cineva în apartamentul de vizavi?

– O secundă. Da, confirmă Callendar. Am doi. Unul e un puști sau un pitic.

– Destul de bine. Peabody, hai să mergem să vorbim cu vecinii. Toată lumea să rămână pe poziție. Dacă-l vedeți, nu-l speriați. Ticălosul știe să fugă.

Alergă de-a lungul străzii și, în acest timp, cercetă zona. Era un cartier frumos, unde puteai merge la plimbare, la piață sau lua un prânz târziu la un restaurant. Nu voia ca Frye să se întoarcă pe jos acasă și s-o vadă.

– Poate e la muncă, sugeră Peabody când Eve trecu de sistemul de securitate de la ușă cu cheia universală.

– Nu cred că Alexander îl folosește atât de mult. E genul de tip care se remarcă. De ce să pui pe cineva să se învârtă în jurul oamenilor care pot observa? Poate că are un birou pe undeva. Sau e pur și simplu plecat. Sau omoară pe altcineva pe cont propriu sau la ordinele lui Alexander.

– Cine a mai rămas?

– Alexander ar putea să vrea o felie mai mare din plăcintă și să îndepărteze un element personal enervant, dacă fratele lui vitreg moare subit.

– Să-l omoare pe Pope în timp ce noi investigăm alte trei crime cu care el are legătură?

– Ar putea fi chiar atât de arogant? Instinctul meu și probabilitatea pe care contez e că o să mai aștepte câteva luni. Dar, ca și în cazul lui Frye, îi place crima. De ce n-ar face-o din nou?

Ieșiră din lift la etajul opt și bătură la ușa de vizavi de Frey.

– Sistem bun de securitate, dar nu foarte bun, și paranoic, după cum arată, comentă Eve în timp ce studia ușa lui Frye.

Când se deschise ușa de vizavi, o femeie în jur de treizeci de ani, cu părul încurcat, cu hainele boțite și ochi obosiți se holbă la Eve.

– Cine sunteți?

– Locotenent Dallas, poliția New York.

Eve își ridică legitimația.

– Nu mă puteți aresta pentru că m-am gândit să mă duc să cumpăr cătușe și să-mi leg băiatul de pat ca să pot să trag un pui de somn, nu?

– Probabil că nu e un lucru inteligent să spuneți asta unei polițiste.

– Nu mai sunt de mult inteligentă. Nu mai am creier. Asta e a treia zi de când puștiul are o răceală nasoală. De ce, de ce nu pot rezolva o nenorocită de răceală? Aș da orice fel de tehnologie la schimb cu un tratament.

Arătă cu mâna în spate spre un băiat de circa șase ani, care stătea pe podea înconjurat de un munte de jucării. Avea nasul ca un far roșu aprins, iar pe fața lui se citea răutatea.

– Se simte mai bine, iar ăsta e iadul meu.

– Vreau înghețată! țipă băiatul și lovi cu călcâiele în podea. Vreau înghețată!

– Nu primești nimic decât după ce dormi.

Răspunsul lui fu un țipăt asurzitor.

– Luați-mă, zise femeia și întinse mâinile cu încheieturile apropiate. Arestați-mă. Salvați-mă. Abia mâine îl vor duce înapoi la școală, și asta numai dacă jur pe ce am mai sfânt, și sunt dispusă

să fac asta, că nu e contagios. Tatăl lui e plecat într-o călătorie de afaceri, nenorocit norocos.

– Îmi pare rău, dar...

– Înghețată!

În timp ce țipa, băiatul aruncă obiectul cel mai la îndemână. Eve evită camionul de jucărie care trecu la un centimetru de mamă.

– Până aici! spuse femeia și se întoarse spre el. M-am săturat. Bolnav sau nu, Bailey Andrew Landon, fundul tău va fi la fel de roșu ca nasul tău.

Deși răspunsul i se păruse lui Eve rezonabil, își puse mâna pe brațul femeii.

– Pușiule, spuse ea și dădu la o parte haina ca să i se vadă clar arma. Tocmai ai încălcat Codul optzeci-doi-șaptezeci-șase B. Ai două variante: te duci să dormi sau mergi la pușcărie. La pușcărie nu e înghețată. Nu sunt nici jucării în pușcărie, nici desene animate sau tablete. E doar pușcărie.

Ochii epuizați ai băiatului se făcură mari.

– Mami!

– Nu pot face nimic, dulceață. Ea e de la poliție. Vă rog, ofițer.

Mama se întoarse spre Eve cu mâinile împreunate ca pentru rugăciune și cu cel mai nebunesc rânjet pe chip.

– Vă rog, dați-i încă o șansă. E un băiat bun. E doar obosit și nu se simte prea bine.

– Legea e lege, zise Eve și îi aruncă băiatului o privire dură și hotărâtă. Somn sau pușcărie.

– O să dorm! zise el, apoi se ridică împleticindu-se și alergă de parcă era fugărit de demoni.

Eve auzi o ușă trântindu-se.

– Vin imediat, dragule! strigă femeia, apoi se întoarse spre Eve. Dacă vă dați jos cizmele, vă pup picioarele. Vă fac pedichiura. Vă prepar cina.

– Doar să-mi răspundeți la câteva întrebări și suntem chit.

– N-o să fim niciodată chit, dar ce vreți să știți?

– Clinton Frye, zise Eve, și arătă cu mâna vizavi. Când l-ați văzut ultima oară?

– Ieri, pe la cinci, cred. Am comandat niște mâncare pentru că nu-l pot scoate pe Bailey afară, iar el pleca.

– A zis unde?

– El nu zice nimic. N-am avut nici o conversație cu el în cinci ani de când locuim aici. Nu e ceea ce se cheamă un bun vecin.

– A făcut probleme?

– Nu, dar nu mă surprinde să văd poliția la ușa mea, întrebând de el. Are acel... aer. N-am văzut pe nimeni în vizită la el, nu l-am văzut niciodată cu vreun prieten.

– Și n-a fost acasă de când l-ați văzut, de ieri?

– Exact. Avea câteva valize, așa că am presupus că pleca într-o excursie.

– Valize.

– Mda. Oricine altcineva ar fi zis ceva de genul: „O, plecați în excursie?". Dar cu el? Mi-am ținut gura.

– Bine. Mersi.

– Sunteți sigură că nu pot face nimic altceva? Să vă fac o prăjitură? N-am făcut niciodată, dar aș încerca.

– Nu, mersi. Apreciem că v-ați făcut timp.

– Chiar e un băiat bun. Doar că s-a simțit rău în ultimele zile. Cred că ne culcăm amândoi și sper să ne sculăm din nou oameni.

– Baftă.

Eve făcu un pas în spate și se uită pe hol.

– Crezi că a fugit? întrebă Peabody.

– Cred că s-a gândit că e posibil să venim să-l căutăm. Copilul zburător, continuă ea. Toate acele filme. N-avea cum să știe dacă cineva îi filmase fața sau nu, așa că și-a luat catrafusele și s-a mutat. Dar probabil nu e departe.

Își scoase stația, ordonă o cercetare, o verificare la taxiuri și îi ceru lui Callendar să urce ca să se ocupe de electronicele pe care el le lăsase în urmă.

– Hai să vedem ce avem aici, zise Eve și își scoase cheia universală.

– Apropo, te-ai descurcat bine cu pușiul, spuse Peabody. Să-l sperii să creadă că o să-l arunci în închisoare...

– Cine zice că n-aș fi făcut-o? răspunse Eve și deschise ușa.

Capitolul 21

La început, pustiul din încăpere o uimi pe Eve. Livingul părea exact opusul denumirii spațiului – o zonă goală, ce dădea impresia că ocupantul fusese plecat săptămâni în șir, nu doar o singură zi.

O canapea mult prea mare, un ecran mult prea mare, câteva mese și un singur scaun în acel spațiu generos care făcea ca încăperea să pară singuratică și fără viață. Lipseau obiectele de artă, culoarea și orice fel de note personale. Chiar și covorul era obosit, de un gri apatic.

Se întrebă dacă el ar fi stat acolo, omul mare pe canapeaua mare, uitându-se la ecranul mare? Ar fi stat acolo, singur și tăcut, în timp ce toate acele imagini cu oameni, viață și mișcare treceau pe lângă el?

– Ăsta e minimalismul dus la extrem, comentă Peabody.

Eve nu spuse nimic și se duse în bucătăria dotată cu utilități strălucitoare, lucioase. Deschise frigiderul și văzu bere, o provizie de apă îmbuteliată și băuturi energizante. Găsi batoane energizante și chipsuri de soia într-un dulap și un set de patru farfurii, patru căni și patru boluri. Mult spațiu pentru nimic, își zise, apoi se îndreptă spre fereastră. El putea sta acolo, să se uite în jur, să se uite în jos. Să observe. Ca și cum s-ar fi uitat la un film pe ecranul lui mare.

Deschise sertarele la întâmplare. Patru cuțite, patru furculițe, patru linguri și câteva notesuri adezive, nefolosite.

– Nu e gunoi, zise ea. Nu-i nimic aruncat într-un sertar sau îndesat într-un șifonier pentru a fi aranjat mai târziu.

Împrună cu Peabody, se mută în dormitor. Salteaua era așezată pe un cadru, iar cuvertura maro era aranjată cu precizie

militară. Ar fi putut pune pariu că salteaua era tare ca piatra. Din nou, un singur scaun, un birou mare și un loc pentru computer, dar fără computer.

– Controlează dulapul de haine și biroul, îi spuse lui Peabody și se îndreptă spre debara.

Din nou, un spațiu generos, cu câteva rafturi încastrate și sertare. Și gol.

– Nici măcar un fir de praf rămas în urmă.

– Și aici e la fel, spuse Peabody și închise un sertar.

Văzu că baia era de asemenea goală, inclusiv coșul de rufe.

– Și-a luat până și lenjeria murdară, asta presupunând că a avut așa ceva. A curățat chiuveta. A luat tot ce-a vrut... și ce-a intrat în două valize... și a curățat în urma lui.

– De ce? se întrebă Peabody. Dacă suntem aici, știm cine e. Nu avem nevoie de amprente sau de ADN.

– Habar n-am. Hai să verificăm și în cealaltă cameră.

Iar acolo, în al doilea dormitor, găsiră urme ale lui Clinton Frye.

– N-a putut să bage astea în valize, decretă Eve.

Își aranjase propria sală de gimnastică – aparate, greutăți, un sac de box mare, unul mic, o cutie frigorifică plină cu și mai multă apă rece, îmbuteliată, și băuturi energizante. Un stoc de prosoape albe, curate. Curioasă, se apropie de greutăți.

– Sunt aranjate la o sută treizeci de kilograme. Mda, ești un ticălos puternic, Frye. Își petrecea multă vreme aici, ridicând și transpirând... documentându-se, pun pariu... antrenamentele zilnice, timpii... Admirându-se în oglinzi, atent la corp. Asta-i ceea ce contează pentru el. Aici trăiește.

Dădu un ocol, cu mâinile în șolduri.

– O să aducem o echipă care să caute, dar n-a lăsat nimic în urmă. E precis în tot ce face. Aparatele de aici nu sunt noi, dar încă putem încerca să identificăm sursa. Hai să aflăm de unde-și lua mâncarea... piața lui, locurile de unde se aproviziona, de unde-și cumpăra hainele, dacă le dădea la curățat.

– Nu sunt electronice de verificat.

– Aparatele, o corectă Eve. În ele trebuie să fie înregistrări cu programele lui, cu rutina lui. Luăm ce se poate lua. Nu e vorba de bani, gândi ea cu voce tare. Doar dacă nu cumva îi punea la

ciorap. E activitatea în sine, e ideea de a avea o slujbă, o misiune. E tot ce are el. Iar acum a descoperit că-i place să ucidă.

– Dar cu un scop, nu? Nu să ucidă pur şi simplu, nu să-i dea în cap cuiva pe stradă, la întâmplare. Tot o slujbă e.

Eve dădu din cap şi îi aruncă lui Peabody o privire aprobatoare.

– E perfect adevărat. Milo e al dracului de norocos că e la puşcărie, pentru că, indiferent dacă Alexander a ordonat asta sau nu, el ar fi o ţintă. O misiune. Să cureţe locul, exact cum a făcut aici.

– S-ar putea duce după Alexander.

– Mda, s-ar putea, şi e foarte probabil c-o va face. Câinele îşi muşcă stăpânul. Se întâmplă, dar nu încă, estimă Eve. Trebuie să se ocupe mai întâi de noi. Mă duc să lucrez de acasă. Vreau să pui câţiva ofiţeri să te escorteze acasă, şi asta înseamnă până înăuntru.

– Crezi că o încerce să ajungă aşa la mine?

– Cred că se pregăteşte pentru mâine seară, dar n-are sens să ne asumăm riscuri.

*

Avea să facă mai multă treabă de acasă, îşi spuse Eve când ajunse în sfârşit în maşină. Şi, pe drum, se hotărî s-o sune pe Mira. În timp ce secretara Mirei îi reaminti de programul încărcat al doctoriţei şi de faptul că aceasta era pe cale să plece, ca să pregătească înregistrarea. Când Mira veni la telefon, Eve trecu direct la subiect.

– Aş vrea să te uiţi la ceva, să-mi spui ce părere ai.

– Sigur că da.

– Acesta e apartamentul lui Clinton Frye. Ai raportul cu identificarea lui?

– Da. Şi m-am uitat peste informaţiile legate de el.

– Bine. A plecat din apartament ieri, seara devreme, cu două valize, potrivit vecinei lui.

– A fugit?

– Nu, cred că doar a schimbat locaţia. Uită-te.

Porni înregistrarea în care apărea sufrageria, bucătăria şi sala de gimnastică personală a lui Frye.

– Singuratic, spuse Mira. E mai mult decât o lipsă de stil sau decoraţiuni, e o lipsă de emoţie, de conexiune. E posibil, desigur, să fi luat cu el obiectele personale, împreună cu hainele şi electronicele, dar în două valize n-ar încăpea prea multe.

– Nu e nici un semn că ar fi fost aşa ceva. Nici o decolorare pe pereţi, unde să fi expus obiecte de artă, de exemplu. Şi ai senzaţia în locul ăla că aşa a trăit. Singur şi fără legătură cu lumea exterioară.

– Cu excepţia sălii de gimnastică, observă Mira, care e completă, bine echipată şi bine organizată. Acesta este, sau a fost, interesul lui. Care se potriveşte atât cu latura militară, cât şi cu cea sportivă, de performanţă.

– De pseudo-performanţă, adăugă Eve.

– Da, cred că asta e important. N-a fost niciodată destul de bun, sau destul de deştept, sau destul de isteţ. N-a fost niciodată, ai putea spune, în vârf.

Până în acel moment, îşi zise Eve.

– Noptierele nu aveau sertare, nici rafturi sau dulăpioare. Doar două mese simple. Nici un loc pentru accesorii sexuale sau protecţie. Putea să le fi ţinut în altă parte, dar, din nou, potrivit vecinei, nu l-a văzut niciodată venind sau plecând cu cineva de acolo. Cercetarea făcută în clădire a scos la iveală acelaşi lucru. Oamenii l-au observat. E un tip mare, dar nu l-au cunoscut.

– Din nou lipsa de conexiuni, de tovărăşie. Şi totuşi, a jucat şi a lucrat cu echipe în trecut. Sporturi şi armată.

– Da, o să fac nişte verificări acolo, să văd de ce a plecat sau dacă a fost dat afară. Locul era curat, adăugă Eve. Foarte curat. Până şi sertarele au fost golite. Patul era făcut, da? E un tip care trăieşte singur, care pleacă şi e posibil să nu se mai întoarcă acolo, şi totuşi, patul lui era aranjat ca un pat suprapus dintr-o cazarmă.

– Da. Antrenamentul e important pentru el. Antrenamentul fizic şi îngrijirea spaţiului. Dacă ai fi găsit haine, acestea ar fi fost curate şi organizate. Simple, eficiente, nimic ieşit din comun. De bună calitate. Vasele lui, la fel. Fără îndoială că le cumpărase la set, dar le ţinuse în acel set. Faptul că a luat tot ce-a putut îmi spune că trebuie să fi fost foarte trist să-şi lase echipamentul de fitness în urmă. Înseamnă ceva pentru el. Sigur, e uşor

de înlocuit, dar era al lui, ceva ce folosea şi de care se bucura. Ceva care îi dovedea puterea şi simţul de proprietate. O să dea vina pe tine.

– Încă un motiv să dea de mine, şi asta o să fie mâine. E singura alegere logică rămasă. Şi, ţinând cont de simţul de proprietate, de zona lui de confort, o să opteze pentru pază. E încă o alegere logică.

– Sunt de acord. Da, aşa cum s-a dovedit, este destul de imprevizibil. S-ar putea să nu opteze pentru opţiunea logică. S-ar putea să fie impulsiv.

Eve se gândi la acest lucru în timp ce intra pe porţi.

– Dacă reuşeşte să pună mâna pe un bilet şi să vină ca invitat sau ca membru al personalului, tot o să-l observăm.

– N-o să vină direct la tine. Dacă se poate infiltra printre oamenii de la pază, o să ştie care sunt punctele slabe.

– Mda. Dar şi eu. Mersi. Ne vedem mâine.

– Plănuieşte cu grijă, o avertiză Mira. Când o să vină, o să fie brutal.

– O să fiu acoperită, îi spuse Mirei şi închise.

Eve se hotărî să-şi petreacă mai întâi o oră făcând un antrenament bun. Să-şi testeze şi să-şi tonifieze corpul, să-şi limpezească mintea. Spera ca lucrurile să n-o împingă până într-acolo încât să înfrunte fizic un tip care putea împinge o sută treizeci de kilograme, dar dacă se întâmpla, voia să fie pregătită.

Se gândise la o insultă pentru Summerset, care, ştia ea, avea să comenteze despre faptul că venise acasă mai devreme. Îi va zice că era ziua antreprenorilor de pompe funebre şi că îşi luase liber în cinstea lui. Rapid şi la subiect. Dar, când intră, el nu bântuia prin hol. Era pe-afară pe undeva, presupuse. Căuta ciuperci prin vreo pivniţă rece şi umedă sau plecase în vizită la vreun prieten strigoi.

Încântată că avea casa doar pentru ea, alergă în sus pe trepte, iar când se uită în dormitor, aproape icni ca o şcolăriţă când el ieşi de acolo, nefiind în stare să zică decât:

– Ce dracu'!

– Rufele trebuie puse la locul lor, spuse el pe un ton egal, chiar şi micuţa colecţie de cârpe, pe care tu le numeşti tricouri.

Faptul că îşi reaminti că el umbla printre hainele ei o lăsă fără cuvinte. Îşi pierdu orice avantaj de a-l insulta în timp ce el se îndepărta pe hol. Nu reuşi decât să bombăne:

– La dracu'!

Apoi intră, dar aproape că icni din nou când pisica sări de sub pat.

– Ăsta-i al doilea, bombăni ea şi răsuflă uşurată.

Îşi dădu seama că tresărea prea uşor. În mod clar era timpul să se antreneze, să transpire puţin, să se tonifieze. O scurtă examinare în oglindă a fundului o linişti. Vânătăile de un galben bolnăvicios nu mai semănau cu nici un continent la care se putea gândi, ci păreau mai mult un fel de constelaţie neclară. Nici sânii nu erau mai rău, constată ea, şi se lovi puţin în piept. Nici o durere sau spasm, nici măcar când îşi testă umărul. Aşa că trebuia să-şi antreneze muşchii aceia, să le reamintească faptul că aveau o treabă de făcut.

Se schimbă de haine şi îşi puse o bustieră sport şi pantaloni scurţi pentru antrenament, iar după un scurt moment de nehotărâre, lăsă în sertar tricourile frumos împăturite şi deloc uzate. Simţindu-se inspirată, luă discul cu planul cinematografului şi se gândi la el în timp ce mergea cu liftul în jos spre sala de gimnastică.

Îi luă ceva vreme – aparatele electronice întotdeauna îi luau ceva vreme –, dar reuşi să programeze trei scenarii, folosindu-se de plan. Avea să alerge bine şi tare, îşi spuse ea, şi să se familiarizeze cu zona. Optă pentru un ritm rapid. Dacă urma să fie nevoită să alerge, n-ar fi avut timp să se încălzească. Prin hol, sus pe trepte, jos pe trepte, la nivelul administrativ, în spatele ecranului, prin sala principală de audiţie, iar sus, din nou jos. El era rapid, îşi spuse. Ea avea să fie şi mai rapidă. Era puternic. Ea avea să fie isteaţă.

Când Roarke intră, ea era transpirată. El se uită la ecran şi ridică din sprâncene.

– L-ai programat singură?

– Mda.

Gâfâia, dar nu era încă dispusă să renunţe.

– Pot să fac şi eu e-lucruri.

– Cât timp ţi-a luat?

– Taci din gură.

– Hai să vedem dacă te prind din urmă.

– Am... douăzeci şi şase de minute avantaj şi ies pe stradă. Nu poţi şti niciodată.

– Aşa e, nu poţi şti.

Se urcă pe aparatul de lângă ea, şi în doar câteva secunde, îşi sincroniză ritmul cu al ei.

Voia să-l întrebe ce găsise la Milo, ce aflase, dar îşi dădu seama că avea nevoie de aer ca să alerge. Evită oamenii şi traficul, pe care le programase astfel încât aparatul să le arunce la întâmplare. Până să dea încă o dată ocol cinematografului, nu doar transpirase puţin, ci era udă leoarcă.

– Bine. Bine, spuse ea.

Încetini ritmul, trase aer în piept şi dădu pe gât nişte apă.

– Bine.

– Un scenariu interesant, comentă Roarke. În special dacă ai fi în urmărire sau dacă ai fi urmărită. Combinat, ar fi un joc mai interesant.

– Da, fă asta.

Se duse într-o parte, se culcă pe spate şi se gândi să facă unele exerciţii de întindere. Să stea acolo şi să se uite la el cum transpira. Doamne, avea cel mai frumos fund. N-ar fi deranjat-o să muşte puţin din el. Puţin mai mult chiar. Şi poate că reuşea să prelungească ora aceea la nouăzeci de minute. Ce alt mod mai bun pentru menţinerea formei fizice?

Se uită la el în timp ce îşi întindea tendoanele şi muşchii, atât de înţepeniţi după alergarea lungă, încât se resimţeau. Şi îi veni o altfel de inspiraţie.

– Cred că mi-am sucit ceva.

Stătea în şezut, cu capul în jos, şi îşi freca gamba.

– Ce?

– Nu-i nimic. Doar că...

– Dă-mi voie să văd.

El opri aparatul şi îngenunche lângă ea.

– Ce-ai sucit?

– Minţile tale, zise ea şi îl trase deasupra ei.

– Crezi că eşti şmecheră, nu?

– Te-am adus aici, nu?

Îşi încolăci picioarele în jurul lui, îşi mută centrul de greutate şi îl rostogoli sub ea.

– Exact unde te vreau.

– Ai programat şi scenariul ăsta?

– Nu, pe ăsta îl fac spontan. Suntem aşa de transpiraţi, zise ea şi se aplecă să-l muşte de bărbie, atât de antrenaţi şi de uzi. De ce să irosim momentul?

– Îţi apreciez simţul practic.

Îşi trecu o mână peste fundul ei şi apoi pe partea din spate a coapselor.

– Eşti încă încordată.

– Ce-ar fi să mă relaxezi tu?

Dădu să se aplece din nou, dar de data aceea el o întoarse, îşi lipi corpul asudat de al ei şi gura pe gura ei într-o explozie de căldură care pătrunse până în străfunduri. Trupul ei tremură, apoi el se aventură spre ea. Pasiune pentru pasiune, nesăbuită şi lacomă. Ea îi scoase tricoul, unghiile scurte îi zgâriară pielea, iar degetele intrară în muşchii lui. Tânjea după corpul lui, după greutatea, forma şi senzaţia minunată pe care i-o dădea când acesta era în al ei.

În doar câteva clipe rămăsese din nou fără aer, muşchii îi tremurau, inima îi bătea nebuneşte. Înainte să-şi recapete răsuflarea, el o conduse tot mai sus cu mâinile şi cu gura. Ea gâfâia, gemea, aproape de eliberarea zguduitoare. Nu era însă destul, nu încă, pentru nici unul din ei.

Îi ridică sutienul, ştiind că mişcările mâinilor lui erau dure. Nu-i păsa. O dorea nebuneşte, o voia cu disperare, dorea – simţea nevoia – s-o atragă în nebunia lui. Ea i se alătură. Corpul ei era plin de viaţă, dornic şi nesăbuit sub al lui. Mâinile ei, cu mişcări la fel de dure, îl apucau, îl chemau. Nu era loc de răbdare, de tandreţe. Nu în acel moment. Era doar nevoia urgentă, avidă, care cerea să fie îmblânzită.

Eliberă animalul din el, iar ea îl întâmpină la fel de feroce. Înnebuniţi, nepăsători, se dezbrăcară unul pe altul. El pătrunse în ea, puternic şi adânc, iar ea îşi ridică genunchii din dorinţa de a avea mai mult. De a avea totul. De a-l avea pe el. Ţipă, iar plăcerea o străpunse cu ghearele ei ascuţite şi fierbinţi. Îl apucă de mijloc în timp ce şoldurile ei se mişcau drept răspuns.

Repede. Mai repede, până când strigătul ei de eliberare ieşi sub forma unor suspine disperate. Până când mâinile ei căzură inerte pe podea. Până când el rosti înecat numele ei. Respiraţia ei deveni un şuierat. Se întrebă cum de inima dezlănţuită nu-i sărise din piept şi nu dansa prin încăpere.

– Iisuse! reuşi Eve să spună cu o voce răguşită de o sete subită şi imposibilă, în timp ce el se prăbuşi peste ea. Voia să se rostogolească, să-i facă loc să respire, şi aşa avea să facă. Peste o zi sau două.

– S-ar putea să-mi fi sucit ceva de data asta.

– Nu mă mai las păcălit din nou. Te-ai folosit de mine.

– Bine, pentru că nu cred că mă pot mişca.

Cu un efort considerabil, el se rostogoli de pe ea şi rămase întins pe spate, amândoi cu ochii în tavan.

– Putem să stăm aici.

– Pentru totdeauna.

– E o opţiune.

– Crimele ar lua cu asalt oraşul, iar finanţele s-ar prăbuşi. Nu putem fi traşi la răspundere.

– Cred că nu. Oricum, am nevoie de apă. Cinci litri s-ar putea să fie suficienţi.

– Toarnă pe mine porţia mea.

El reuşi să-şi mişte din nou picioarele şi îşi dădu seama că se simţea puţin beat. Era destul de bine, îşi zise în timp ce se duse să ia două sticle cu apă. Dădu pe gât o parte din ea la întoarcere, apoi zâmbi spre ea – stătea cu ochii închişi, cu obrajii îmbujoraţi – şi clătină sticla astfel încât apa rece sări pe burta ei.

– Hei!

– După cum ai cerut.

Se aşeză lângă ea şi îi oferi sticla.

Eve bău jumătate şi oftă.

– M-am gândit să mă antrenez şi să-mi limpezesc mintea. Misiune îndeplinită, cu un mare bonus, spuse ea şi îşi puse mâna pe a lui. O să fie mâine seară.

– Cred că ai dreptate.

– O să fim pregătiţi. Ai descoperit ceva la Milo care-mi poate fi de folos?

– O, am găsit destul de multe. Mai mult decât suficient ca să băgăm la închisoare câţiva oameni... inclusiv pe Alexander... pentru o bună bucată de vreme. Alexander a deschis cutia Pandorei când l-a angajat.

– Ai găsit ceva şi despre Frye? Ai primit mesajul despre el?

– Da. Nimic, după numele lui. Îi spunea Frye Bătăuşul, sau B, dar a ţinut o evidenţă a misiunilor după nume. Marta Dickenson, oră, locaţie, plată. Parzarri, Ingersol, la fel. Un ticălos încrezut, Milo. Şi-a făcut fişiere cu toate lucrurile, le-a secretizat, crezând, evident, că nimeni nu va fi aşa de deştept sau de bun încât să ajungă la ele şi să treacă de scuturi.

– Dar tu eşti, şi ai făcut-o.

– Noi am fost şi noi am făcut-o. Cât despre Frye, stai puţin. E un pic prea mult, chiar şi pentru noi, să stăm aici dezbrăcaţi şi transpiraţi şi să vorbim despre criminali. Hai măcar să înotăm în timp ce mă pui la curent.

Nu era prea mult, îşi zise Eve, dar se bucură de apa rece în timp ce îi povesti tot ce se întâmplase.

– Trebuie să dau nişte telefoane, zise ea după ce se uscară şi se schimbară. Vreau să discut cu comandantul lui Frye, să-mi fac o idee despre timpul petrecut în armată şi să vorbesc cu cine i-a fost antrenor când a jucat fotbal. Ar trebui să iau legătura cu Reo, să aflu unde au ajuns cu Milo. Şi să-mi dau seama cum să-i ţin pe federali departe pentru încă douăzeci şi patru de ore.

– L-ai putea aresta pe Alexander până atunci, dar îl vrei acolo, la premieră.

– Da. Crede că a scăpat. O să fie îngâmfat şi o să-şi dea aere în smochingul lui, dând mâna cu Hollywoodul. Mâinile acelea sunt pătate de sânge. În plus, mai e şi satisfacţia meschină de a-l aresta în public; ne va da timp să ne coordonăm şi să-i ridicăm pe partenerii lui. Dacă federalii s-ar lua mai repede după ei, cineva ar putea să-l alerteze pe Alexander. Dacă ne mişcăm prea repede, îi vom speria. Aş vrea o operaţiune cât mai curată.

– Hai să bem ceva şi să mâncăm. Sexul îmi provoacă foame. Cu informaţiile de la Milo şi cu ce-am adunat eu poţi să-l bagi la închisoare.

*

Era o descoperire a naibii de mare, își spuse Eve în timp ce parcurgea fișierele. Era mama tuturor descoperirilor. La nivel național, internațional și global, între Milo Cârtița și Roarke, ea avea fiecare capitol și paragraf din operațiunile ilegale ale lui Sterling Alexander. Nume, locații, sume. Dacă adăuga la acestea și fișierele auditului, era o reușită deplină. Federalii aveau să se crucească. Dar problema federalilor era birocrația. Ea nu avea timp, dar avea o judecătoare respectabilă și pe comandantul poliției din New York ca să se ocupe de asta.

– Poți aranja o conferință holografică?

– Da, sigur. La ce te gândești?

– Judecătoarea Yung, Whitney și Tibble. Au legături și posibilități. Dacă federalii îl vor pe Alexander, nu numai că trebuie să joace, dar trebuie să și acționeze după programul nostru. Cred că dovezile pe care le avem, perspectiva lor, sunt îndeajuns ca să îi ademenească să coopereze. E un impuls imens. Dacă acceptă asta și îl acuză pe Alexander de fraudă și de restul, iar noi îl acuzăm de crimă, toată lumea câștigă.

– Și dacă devin lacomi?

– Nu pot face nimic împotriva lui Alexander până ce nu au informațiile.

Era fundul ei în joc, își spuse ea.

– Nu pot primi informațiile de la noi până ce nu parcurg tot procesul. Între timp, va fi al nostru. Dacă acceptă condițiile, vor culege laurii. Dacă nu, se aleg cu resturile.

– S-ar putea să meargă.

– S-ar putea.

Acum, trebuia să se asigure că așa va fi.

– Hai s-o sunăm și pe Reo. Și am nevoie de tine.

– Cred că a fost evident în sala de gimnastică.

– Ha-ha! Mai avem nevoie de tocilarul tău, în caz că informațiile și restul trebuie vărsate. La dracu', ar trebui să-l cooptăm și pe Feeney, și poate pe McNab. Apoi, dac-o las pe Peabody deoparte, o să se îmbufneze.

– Tu dă telefoanele. Eu o să fac aranjamentele.

Eve se uită la tricoul pe care-l purta.

– Asta e o cârpă?

– Pe ce scară?

– Haide...

– E un lucru confortabil de purtat acasă și perfect acceptabil.

– Exact, spuse ea și arătă cu degetul spre el. Fă aranjamentele.

Îi luă peste două ore ca să facă rapoartele cu detaliile. Simțise de mai multe ori nevoia de cafea, dar nu-i venise s-o bea în timp ce își informa superiorii. Făcuse alegerea corectă când îl rugase pe Roarke să participe. Feeney și McNab puteau explica detaliile informatice, dar Roarke rezumă dedesubturile afacerii mai repede și mai succint decât ar fi putut spera ea.

– Nu pun la îndoială ce spui, locotenente, zise Yung. Vreau să te întreb dacă ai luat cu adevărat în considerare vrabia din mână. Cu tot ce ai, l-ai putea aresta pe Alexander imediat. Ar fi posibil ca autoritățile locale să-i încolțească partenerii de operațiuni, sau mare parte dintre ei.

– Cu o lovitură de asemenea amploare, doamnă judecătoare Yung, ar fi scurgeri de informații. Nu vreau să-i dau lui Frye vreun motiv să-și amâne planurile pe care e posibil să și le fi făcut. Dacă dispare, nu știu când o să-l mai găsim sau când e posibil să încerce să termine treaba, așa cum o vede el. Și îmi pare rău să fiu atât de directă, dar deși Alexander a ordonat uciderea cumnatei dumneavoatră și trebuie să plătească pentru ea, Clinton Frye e cel care i-a frânt gâtul. Nu numai că trebuie să plătească pentru asta și pentru încă două crime, dar e necesar să fie oprit înainte s-o facă din nou.

– În regulă. Dacă ne înțelegem primesc acordul biroului procurorului, pot face un plan cu care cred că federalii vor fi de acord.

– Biroul procurorului te va susține cât se poate de mult, îi spuse Reo. Și o să îndulcim situația lui Milo Easton.

– Atunci să-i dăm drumul, zise Tibble și dădu din cap afirmativ spre Dallas. Ai făcut o treabă bună, locotenente. Detective, voi toți. E o treabă bună. Noi ne apucăm de diplomație.

– Când am încheiat târgul, vă anunțăm, îi spuse Whitney. Între timp, continuă așa cum ai plănuit. Și da, bună treabă.

Când Roarke încheie conferința, Eve atacă direct cafeaua.

– Doamne, mă bucur că s-a terminat partea asta. Vorbe, vorbe, vorbe.

– Afacerile sunt un iad.

– Iar ţie îţi place să ocupi locul din faţă în iad. Bine. Mă apuc să definitivez operaţiunea. Unde dracu' o să-mi pot pune arma în nenorocita aia de rochie?

– M-am gândit la asta. De fapt, e ceva ce voiam să-ţi dăruiesc de Crăciun. Îl poţi avea acum.

Se duse în biroul lui şi se întoarse cu o cutie.

– Ce e?

Privirea pe care el i-o aruncă era o combinaţie perfectă de amuzament şi exasperare.

– De ce întrebi întotdeauna, când nu trebuie decât să ridici capacul?

Ea nu avea un răspuns rezonabil aşa că deschise cutia.

– O, e excelent! exclamă ea şi scoase tocul lucios.

– Se poartă pe coapsă. Recunosc, nu e la fel de uşor de scos arma, dar o s-o ai asupra ta şi nimeni n-o să ştie.

Ca să-l testeze, ea îşi scoase pantalonii şi prinse tocul.

– Cine s-ar fi gândit c-o să-mi fac şi mie un cadou? E o privelişte frumoasă, locotenente.

– O să meargă, zise ea şi dădu ocol prin încăpere ca să vadă cum se simţea şi dacă îi venea bine. Mda, o să meargă perfect. Mulţumesc.

– O, nu, în acest caz eu îţi mulţumesc.

– Eu m-am folosit de tine, îţi aminteşti?

– Şi totuşi, ciudat, faptul că-mi văd soţia în fundul gol plimbându-se pe-aici cu un toc de pistol pe coapsă mă excită. Apropo, în seara asta, vânătaia din zona aia seamănă mai mult cu o hartă neclară a Mexicului. Olé!

Ea râse, desfăcu tocul şi îşi trase din nou pantalonii.

– E un cadou foarte util.

– Crăciun fericit!

– Va fi testat mâine, pe sub poşetă. Trebuie să fiu la sediul central până la ora opt.

– Am înţeles. Trebuie schimbată programarea cu Trina.

– Nu!

Oroarea provocată de acel gând o lăsă înmărmurită.

– Nu, nu, nu. N-am timp pentru prostia aia.

– O să scuteşti timpul pe care l-ai pierde aranjându-ţi părul şi machiajul, o să poţi discuta despre operaţiune cu Peabody şi vei fi gata înainte să ajungi la sediul central. Este eficient.

– S-o ia dracu' de eficienţă, se plânse ea.

– Fii curajoasă, draga mea, zise el şi o lovi uşor peste fund. O să se termine înainte să-ţi dai seama.

Nu era niciodată aşa, îşi zise ea. Câte lucruri trebuia să facă pentru slujba ei...

Capitolul 22

Își petrecu orele rămase studiind planurile cinematografului, astupând găurile pe care le găsea, verificând iar și iar rutele posibile și potențialele căi de acces. Dacă el intra, nu mai putea ieși. Iar dacă nu intra, ea dăduse ordin să fie pus sub urmărire și trimisese schița, fotografia lui și o descriere a trăsăturilor fizice la toate centrele de transport, public și privat, din oraș. În ciuda faptului că el nu avea un permis de conducere valid, Eve făcuse tot posibilul ca să acopere și firmele de închirieri auto.

Se gândi că el putea cumpăra o mașină. Sau că putea, pur și simplu, să ia una dintre mașinile companiei lui Alexander. Dar în afară de a pune bariere la fiecare pod și tunel, nu avea cum să blocheze tot orașul New York în căutarea unui singur om. Cântări mult opțiunile la îndemână, pe baza instinctelor și a profilului făcut de Mira.

Avea să vină după ea, iar ea abia aștepta. Ideea confruntării, a doborârii unui criminal aproape că o făcu să uite de întâlnirea cu Trina. Își spuse că mai erau câteva ore până la tortura personală, apoi își petrecu timpul la videotelefon cu diverse conferințe, coordonând paza cinematografului și primind noutăți de la comandant.

Când Peabody intră în biroul ei de acasă, Eve nici măcar nu se mai gândea la altceva. O chemase pe partenera ei mai devreme ca s-o pună la curent.

– Îmi pare rău c-am întârziat.

Eve tresări.

– Întârziat?

Apoi își mută privirea spre ceas.

– Ai întârziat. De ce-ai întârziat?

– Traficul e o nebunie. Ne-am gândit că, din moment ce aducem hainele de gală, să luăm un taxi în locul metroului. Am dat peste blocaj după blocaj. Încă mai avem timp până să vină Trina ca să aranjeze pe aici. Am studiat toate notițele dintre tine și comandant și dintre tine și șeful securității cinematografului. Dintre tine și toți ceilalți. Ți-ai petrecut toată ziua numai cu asta.

– Avem civili pe care trebuie să-i luăm în calcul, plus pacostea de presă. Trebuie să fim pregătiți să-l doborâm când vine, pentru că nu vrem ca civilii și presa să aibă parte de un spectacol cu polițiști morți sau răniți, urmat de panica aferentă.

– Eu votez împotrivă.

– În plus, nu vrem ca civilii să fie răniți, sau ca suspectul să scape, sau ca presa să scoată în evidență eșecurile departamentului de poliție din New York.

– Tot împotrivă votez.

– Deci cel mai bun scenariu e să-l vedem, apoi să-l doborâm repede și pe tăcute, spuse Eve rotindu-și gâtul înțepenit după orele de muncă. Ceea ce e foarte puțin probabil.

– De ce? Ai acoperit și reacoperit totul, ai planuri de la A la Z. Suntem pregătiți.

– Iar el e mare, rapid și nu s-a dat înapoi de la a arunca un bebeluș în aer.

– Nu cred c-o să fie vreun bebeluș la premieră.

– Poate împinge o sută treizeci de kilograme, îi reaminti Eve. Ar putea să ne arunce pe amândouă fără prea mult efort.

– Auzi, Dallas, dacă ai impresia că e posibil să nu iasă, poate ar trebui să anulăm. Să nu mergem acolo.

– N-am zis că n-o să iasă. O să-l prindem, dar nu contez pe faptul c-o să putem acționa rapid și pe tăcute. Insist pe evitarea rănirii civililor și a creării de panică și ambuscadă.

– Asta putem face.

– Asta o să facem, o corectă Eve. El e obișnuit cu un lanț de comenzi. Armată, activități paramilitare, sporturi organizate. Probabilitatea e mare să mă aleagă mai întâi pe mine, dar asta nu înseamnă că n-o să te atace pe tine, dacă vede o ocazie. Unde-i arma ta?

– Împreună cu lucrurile mele. Am lăsat totul în camera de oaspeți pe care Summerset ne-a pus-o la dispoziție. Voiam s-o

ţin în poşetă. Am o geantă frumoasă, cu un rubin fals, pe care am pus mâna la o reducere...

– Peabody.

– Se potriveşte cu rochia, zise Peabody cu încăpăţânare, şi e destul de mare. Dar apoi mi-a venit o idee.

– Ce fel de idee?

– Păi, vezi tu, rochia are un gen de dublură, aşa că am desfăcut un tiv lateral şi am pus un fel de buzunar, încropind un toc strâmt.

– Ai făcut un toc?

– E ca un gen de jartieră întărită, dar nu foarte drăguţă. N-am avut timp s-o fac să fie drăguţă. Am realizat-o noaptea trecută cu ce-am avut la îndemână, ca să-mi pot ascunde arma, aşa că nu trebuie decât să bag mâna în buzunăraş ca s-o scot.

– Ai făcut un toc, repetă Eve uimită şi impresionată totodată. Eşti o poliţistă îndemânatică.

– Poliţista îndemânatică, spuse Peabody şi se lumină la faţă la auzul complimentului. Aş putea crea o întreagă linie sub numele ăsta, începând o mică afacere cu accesorii pentru ofiţerii de poliţie. Am văzut schiţa rochiei tale. Unde pui arma?

– Într-un toc pe coapsă, perfect pentru poşetă. Nu l-am făcut eu, adăugă ea. Mi-ar fi prins bine un nenorocit de buzunar.

– Nu cred că aş fi putut face unul pentru rochia ta. Am văzut schiţa. I-ar fi stricat linia.

– Mda, de parcă-mi pasă mie de asta.

Important era că amândouă aveau acces rapid la arme, îşi zise Eve.

– Hai să repetăm.

– Pot să primesc mai întâi o cafea? Cred că, din moment ce suntem, practic, la datorie, vinul iese din calcul, ceea ce-i foarte rău, pentru că sunt încă puţin emoţionată în legătură cu toată chestia cu covorul roşu.

– Fă-ţi mai degrabă griji că e posibil să fii atacată de un fost fundaş semiprofesionist care te întrece în greutate cu patruzeci şi cinci de kilograme.

– Ăsta e celălalt motiv al emoţiilor.

Alimentate cu cafea, acoperiră fiecare centimetru al operaţiunii, trasară şi retrasară, şi apoi repetară. Era destul, se hotărî

Eve, iar câteva secunde mai târziu auzi râsul caracteristic al lui Mavis. Poate că Trina fusese prinsă în traficul nebunesc descris de Peabody. Poate era blocată în vreun ambuteiaj ce avea să dureze zile în şir. Poate... Apoi, lângă spiriduşul de Mavis, în roz şi auriu, apăru osânda.

– Bună! Sunteţi gata de petrecere? întrebă Mavis şi făcu două piruete rapide care o aduseră în apropierea ecranelor, a planurilor şi a desfăşurării operaţiunii de pe computer. Lucraţi? De ce lucraţi?

– Crima nu ia pauză, se aventură Eve.

– Nu-mi spuneţi că nu mergeţi, spuse Mavis şi arătă cu degetul spre Eve şi Peabody. Noaptea asta e magnifică. E filmul tău, iar eu şi cu Peabody ne facem debutul pe ecrane.

– Mergem, spuse Eve şi îşi mută cu precauţie privirea asupra Trinei, care stătea şi o studia. Mergem şi lucrăm.

– Şi petrecem, adăugă Peabody.

– O să arăţi bine în timp ce vei face tot ce ţi-ai propus, după ce termin cu tine.

Trina, cu părul adunat în bucle roşii şi aurii care o duceau pe Eve cu gândul la un turn în flăcări, îi dădu ocol. Apoi o lăsă pe Eve fără replică când o ciupi de obraz.

– Ai tenul OK, îngrijit.

– Bănuiesc că da.

Dădu peste mizeriile pe care Trina le împingea în faţa ei. Nu pentru că îi era teamă de Trina, nu prea mult, ci pentru că o făcea să se simtă bine.

– Dacă mă mai ciupeşti o dată, te fac una cu pământul.

– Relaxează-te. O să vă fac la amândouă un tratament de hidratare. O să vă dea o strălucire ca de rouă.

– N-am nevoie de...

– E rapid şi relaxant.

În felul ei netemător, Trina trecu peste obiecţiile lui Eve.

– Am făcut pregătirile. Haideţi să începem.

– Trebuie s-o informez pe Mavis în legătură cu ce se întâmplă în seara asta.

– Poţi s-o faci în timp ce pielea ta e hidratată. Mavis a trecut deja prin tratamentul de hidratare. Ne-am instalat în apartamentul principal.

– Deja?

– Te machiez ca pe o stricată? Te fac să arăţi urâtă şi palidă? vru să ştie Trina.

– Ai pictat tatuaje pe mine fără să ştiu şi fără să-ţi dau voie.

Trina îşi dezveli dinţii într-un zâmbet larg.

– Nu în seara asta.

– Poate aş putea eu să primesc unul. Rochia mea are nişte boboci la talie, explică Peabody. Ar fi drăguţ un mic tatuaj cu un boboc.

– O să vedem. Hai să mergem, insistă Trina. Ai schimbat programul, aşa că trebuie să ne încadrăm în el.

Eve îşi spuse că nu o putea contrazice. Era momentul să îndure.

– Unde-s ceilalţi? întrebă ea în timp ce intrau în dormitor.

– McNab şi Roarke discută unghiul de abordare a operaţiunii, îi spuse Peabody.

– Operaţiune? E o operaţiune?

Eve o bătu uşor pe Mavis pe umăr.

– O să-ţi explic. Unde-i Leonardo?

– E încă acasă cu Bella. Ne întâlnim cu el la sediul central pentru că ai zis că trebuie să plecăm de acolo. N-am vrut s-o lăsăm pe Bella cu dădaca aşa de devreme. Carly, dădaca, e magnifică... E super dulce, iar Bellamina o place tare, dar e mult timp de acum până după final.

– Se iubesc, interveni Trina. Belle stârneşte iubirea în toată lumea.

– Este un magnet de iubire, o aprobă Mavis. Dacă e o operaţiune, asta înseamnă că e şi un tip rău, iar tipii răi omoară oameni. Îl avem deja pe video, Dallas. Nu se poate să trecem peste?

– E un alt criminal şi un alt joc.

Eve se uită la cele două scaune portabile de salon din dormitorul ei şi îşi dori să se afle în alt loc.

– Tu şi Peabody mai întâi, îi spuse Trina. Aşa ne poţi spune ce dracului se întâmplă în timp ce te hidratezi. Mavis, tu ne poţi aduce nişte vin spumos din ăla de care ne-a zis Roarke.

– Sunt la datorie, spuse Eve.

– Şi eu, dar accept un vin spumos.

Trina deschise una dintre genţi. Şi aşa începu totul. O oră mai târziu – sau erau zile? – Eve avea faţa hidratată, tonifiată şi machiată. Faptul că îi prezentase lui Mavis lucrurile de bază o ajutase puţin, dar când Trina ajunse la părul ei, se crispă.

– Să nu faci nimic nebunesc.

– Defineşte nebunesc.

– Uită-te în oglindă.

– Ha-ha. O să-i dau puţină strălucire şi volum. Am fost de câteva ori pe platou, aşa că ştiu cum a fost coafată Marlo Durn pentru rol şi aşa o să-l fac pe-al tău. Nu vreau să mă îndepărtez prea mult de asta, dar o să-i dau puţină strălucire.

– Mie-mi place al meu!

Evident vrăjită, Peabody se întoarse cu faţa spre oglindă. Optase pentru un fel de adunătură săltăreaţă, şi un mic boboc îi înflorise pe ceafă.

– Mă duc să-mi pun rochia, ca să vedeţi tot.

– Nu uita arma! strigă Eve în timp ce Peabody ieşi dansând din încăpere.

– Chiar crezi că ticălosul ăsta o să încerce să te omoare la premieră?

– Nu numai că mă gândesc, îi răspunse Eve lui Mavis, ci sper. Suntem pregătiţi.

– Păi, dacă te omoară, o să fii un cadavru frumos.

Trina făcu un pas în spate, îi aruncă lui Eve o privire critică şi dădu din cap afirmativ.

– Eu am terminat.

Îi făcu lui Eve semn să se ridice şi o împinse în faţa oglinzii. Părul nu arăta chiar aşa de diferit, se gândi Eve. Era mai pretenţios şi părea să se îndrepte în mai multe direcţii, dar într-un mod deosebit. Probabil aşa cum se cădea. Era o mulţime de mizerie pe ochii ei şi o ştiuse pentru că o urmărise pe Trina în timp ce amestecase, combinase şi mânjise. Dar, în general, păreau mai mari şi puţin mai spectaculoşi. Probabil că, din nou, aşa se cădea. Şi nu erau tatuaje vizibile.

– Bine, merge.

– Arăţi sexy, decretă Mavis. Noi ne ducem să ne jucăm cu Peabod, cât timp te îmbraci, apoi Trina mă face pe mine. Ne adunăm la sediul central.

– Credeam că eşti deja gata.

Mavis râse şi îşi înfoie spre ea mopul de bucle blonde cu vârfuri roz.

– Asta e doar ceva obişnuit. Mergem mai departe.

Eve nu avea destulă imaginaţie ca să-şi închipuie care era definiţia lui Mavis pentru „mai departe". Răsuflă uşurată când rămase din nou singură în cameră. Cu operaţiune sau fără operaţiune, din punctul ei de vedere, partea cea mai rea trecuse. Când Roarke intră, ea era îmbrăcată, pe jumătate ghemuită şi cu o mână sub tivul scurtat al rochiei. Scoase arma rapid şi cu uşurinţă şi luă poziţia de poliţistă.

– Fă-o din nou. Mi-ar plăcea un mic spectacol privat.

– Nu-i aşa de ciudat cum am crezut, nu după ceva exerciţii.

– Bagă-l în toc şi fă o piruetă. Hai să vedem.

Ea îşi ridică rochia, îşi dădu ochii peste cap când el fredonă aprobator şi o netezi la loc. Oare ar fi putut vedea cum strălucea în contrast cu nuanţele închise şi bogate ale rochiei? El se îndoia. Pentru o femeie cu un înspăimântător simţ al observaţiei, pierdea multe din vedere în ceea ce-o privea pe Eve Dallas. Îi admiră trupul prelung şi zvelt, de la decolteul unde stătea diamantul în formă de lacrimă, pe care el i-l dăruise, până la talie.

– Trebuia să exersez să ajung la el în tocurile astea înalte.

Pantofii, de aceeaşi culoare închisă ca rochia, străluceau ca diamantul de la gâtul ei.

– Merge.

– Sunt un bărbat foarte norocos.

– E de la sine înţeles.

– Nu poate fi îndeajuns. Arăţi trăsnet. Poartă-i pe ăştia.

El scoase o cutie din buzunar, o deschise şi dezvălui o pereche de cercei lungi cu diamant şi rubin.

– Sunt noi?

Tonul ei acuzator îl făcu să râdă.

– Nu sunt, nu. I-am luat pentru că merg bine cu rochia. Am avut alt colier în minte, dar cred că Lacrima Gigantică este exact ceea ce trebuie, şi e de preferat din punct de vedere sentimental. Mă îmbrac într-un minut.

– E aiurea pentru că tu chiar o să fii minunat, iar mie mi-a luat o eternitate ca să arăt aşa.

– A meritat fiecare moment. Apropo, McNab şi cu mine... şi Feeney... suntem gata.

– Bine.

Se întoarse înapoi la oglindă şi îşi scoase iar arma. Şi ea era gata.

*

Avu de-a face cu „uau-uau" al lui Baxter, obrajii îmbujoraţi ai lui Trueheart şi sprâncenele ridicate ale lui Santiago, însă îi ignoră pe toţi, relaxată. Pentru că se gândi că avea să ajute la potolirea nervilor, o lăsă pe Peabody să facă nişte piruete, în urale şi fluierături. După ce se încheie toată acea prostie, revizui operaţiunea, poziţiile şi codurile.

– Dacă aveţi vreo întrebare, vreo problemă sau vreo îngrijorare, vreau să le aud acum.

– Putem trece floricelele pe lista de cheltuieli? vru Baxter să ştie.

– Nu, şi nu aveţi voie cu floricele. Nu vreau degete alunecoase. Aceia dintre voi care se ocupă de securitatea cinematografului sau de personal, plecaţi acum. Cei care merg ca invitaţi, în douăzeci de minute. Verificări la fiecare cincisprezece minute.

Se uită în jur prin încăpere.

– Hai să mergem la film.

Faptul că o avură pe Mavis alături în timpul drumului ajută la menţinerea unei atmosfere relaxate. Ideea ei de „mai departe" luase forma unei cascade de blond strălucitor intersectat cu o multitudine de şuviţe împletite, subţiri şi mov, care se asortau cu nuanţa rochiei. Câte o fundă verde-smarald, de culoarea pantofilor, era răsucită în fiecare şuviţă. Lângă ea, Leonardo purta verdele-smarald într-un smoching cu haină lungă, cămaşă mov şi cravată.

– Mi-aş dori să beţi şi voi din spumantul ăsta.

– După aceea, îi spuse Eve.

– Nici măcar nu ţi-e frică.

– Doar pentru că m-aş putea împiedica în blestemaţii ăştia de pantofi.

– Pantofii ăia sunt megadelicioşi, Dallas. Cu toţii arătăm megadelicioşi.

– S-ar putea să mi se facă rău, spuse Peabody şi îşi duse mâna la stomac.

Leonardo scoase o cutiuţă argintie şi o deschise.

– Bomboane de mentă. Ajută. Prima oară când am fost pe covorul roşu mi s-a făcut rău. Îţi aminteşti, Mavis?

– Sărăcuţul, murmură ea spre el. Abia a ajuns la toaletă înainte să dea afară.

– N-o să ţi se facă rău, zise McNab şi o frecă pe spate. O să te distrezi.

El era îmbrăcat cu ceea ce Eve presupunea că se putea numi smoching, doar că de fiecare dată când se mişca sau lumina cădea pe costum, acesta licărea în diverse culori. O tentă de roşu, o tentă de albastru, o tentă de auriu. O ameţea puţin. Se uită în altă parte şi făcu verificările cu echipa.

– Toată lumea e pe poziţie. Nici urmă de suspect. Reineke raportează că mulţimea e mai mare decât era de aşteptat.

Aproape am ajuns, îşi zise ea.

– Mavis, Leonardo, sunteţi de acord să ieşiţi primii?

– Nici o problemă, o asigură Mavis.

– Vreau să ieşiţi şi să staţi la distanţă.

– Nu-ţi face griji, spuse Leonardo şi o cuprinse pe Mavis cu braţul lui mare. O să am grijă de ea.

– O, ursuleţule.

– Fără pupături, că mai avem puţin şi parcăm. Vă amestecaţi printre invitaţi şi nu vreau să vă apropiaţi prea mult de mine până nu se termină totul.

– Noi suntem în regulă. Ai grijă de tine, o avertiză Mavis pe Eve şi o îmbrăţişă repede. Iar tu îmi poţi urma exemplul, îi spuse lui Peabody. Dallas e cu operaţiunea, eu, cu spectacolul. Îţi aminteşti?

– Să zâmbesc, un zâmbet firesc şi natural. Umerii drepţi, nu cocârjată. E în regulă să fac cu mâna. Dacă pozez, o, Doamne! mă sprijin pe piciorul din spate. Şi pozele în care mă uit peste umăr mă avantajează de obicei.

– Exact, zise Mavis şi o bătu uşor pe mână pe Peabody. Hai să mergem. Prindeţi-l repede pe ticălos, OK? Ca să ne putem distra.

Şoferul, unul din echipa privată de securitate, deschise uşa. Marea de sunete se revărsă înăuntru. Urlete, strigăte, blituri de

la aparate ieftine şi camere de filmat. Leonardo ieşi primul şi îi oferi mâna lui Mavis, iar când ea se strecură afară, marea de sunete se înteţi. În ciuda circumstanţelor, în ciuda încordării, Eve simţi un val de emoţie când auzi mulţimea strigând numele lui Mavis.

– Face senzaţie, observă Eve, apoi îşi schimbă starea. Ies din maşină acum, Peabody mă urmează.

La semnul ei, Roarke ieşi, oferindu-i mâna lui Eve. Încă un val de voci şi o galaxie ameţitoare de lumini o întâmpinară. Chipuri, şi blituri, şi râul de covor roşu-aprins. Chiar în timp ce ochii lui Eve îl căutau pe bărbat, mulţimea începu să strige numele ei şi al lui Roarke. Bărbaţi în smochinguri şi costume şic, femei în rochii strălucitoare şi cu bijuterii licărind pluteau deasupra covorului roşu. Zâmbeau, râdeau, pozau. Clinton Frye nu era printre ei. Încă.

– Locotenente Dallas, cum ţi se pare? comentă Roarke.

– E ciudat. Şi puţin înspăimântător. În mişcare, adăugă ea când înaintară pe covorul roşu.

Totul deveni şi mai ciudat odată cu întrebările strigate, microfoanele ce-i erau băgate în faţă, entuziasmul efervescent al presei şi oamenii cu energie nebunească, pe jumătate dezlănţuită, care se înghesuiau în bariere.

„Pentru ce?“ se întrebă ea. Mergea pe străzile acelea aproape în fiecare zi şi probabil, ţinând cont de şanse, dăduse peste cel puţin unul dintre cei care stăteau acolo şi strigau, aplaudau şi făceau cu mâna. Tot acel entuziasm nebunesc doar ca să vezi o poliţistă? O făcea să se simtă jenată pentru New York. Când îi şopti acest lucru lui Roarke, el râse. Doar râse, apoi îi completă jena cu un sărut, iar mulţimea se dezlănţui.

– Termină!

– M-aş putea abţine, zise el şi îi duse mâna la buze, dacă nu m-ai mai încânta atât.

– Mă străduiesc.

Era doar o parte a operaţiunii, îşi spuse ea în timp ce reporterii începură să dea năvală. Doar o parte din capcană. „O noapte minunată pe care o aşteptase cu nerăbdare“, bla-bla, da, „da, rochia e Leonardo“. Ai cui pantofi sunt? „Sunt ai mei“. Dintr-un anumit motiv, replica stârni râsul unei reportere de

modă. Se aventură în ceea ce i se părea a fi o provocare, vorbitul, zâmbetele, căutatul, cercetarea, ascultatul rapoartelor din ureche – nici un semn încă – şi menţinerea atât a lui Mavis, cât şi a lui Peabody în bătaia radarului. Apoi o văzu pe Nadine, într-o rochie argintie, cu aspect lichid, mulată, şi pe Mira, într-o rochie coral. Dennis părea derutat şi ameţit. Doamne, era aşa de drăguţ. Comandantul arăta ca un comandant alături de soţia lui cu înfăţişare regală şi uşor înspăimântătoare. Îşi auzi numele, se uită într-acolo şi o văzu pe Marlo, de mână cu Matthew, care se grăbea spre ea.

– Dallas! Eşti aici. Eram sigură că eşti pe undeva pe urmele vreunui criminal, în loc să ajungi aici. Mă bucur să vă văd pe amândoi. Abia aşteptam seara asta şi ziua de mâine.

– Şi noi la fel, zise Roarke şi întinse mâna. Mă bucur să te văd, Matthew.

– E bine să fiu din nou la New York.

Pentru că cererile pentru fotografii nu mai conteneau, Marlo îşi schimbă uşor poziţia şi o cuprinse pe Eve după talie. „Prea aproape", îşi zise Eve, apoi îşi ordonă să se relaxeze. Ţinând cont de părul blond, nimeni n-ar fi putut-o confunda pe Marlo cu ea.

– Trebuie să mergem înăuntru, murmură Marlo în urechea ei în timp ce poza. E răcoare.

– Sună bine.

Eve o văzu pe Peabody şi îi făcu semn. Sigur că acest lucru generă şi mai multe urale, fotografii şi o serie de complimente.

– Vă e frig, comentă Roarke şi, în felul lui relaxat şi de neoprit, le conduse pe toate în cinematograf.

Covorul roşu continua. Era mai puţină lume acolo, mai exclusivistă, iar zgomotul mai mic. În acel loc, se gândi ea, se afla Sterling Alexander, sorbind îngâmfat dintr-un cocktail în timp ce îl încolţise pe Mason Roundtree, regizorul. Ea îi văzu pe Biden şi pe Young-Sachs. Continuă să meargă.

Alva Moonie, cu menajera alături, stătea mai departe de grupul principal şi ţinea ambele mâini ale lui Whitestone. Pe chipul ei se citea compasiunea. În cealaltă parte a holului, Candida, într-o rochie albă, transparentă, se întreţinea cu un grup de reporteri.

– Mă întrebam dac-o să vină, murmură Eve spre Roarke. Whitestone, Newton şi logodnica lui.

Roarke îi urmări privirea.

– Le prinde bine. Se observă.

– De ce să vii aici, în toată nebunia şi tam-tamul ăsta?

– Când se simt trişti, unii au nevoie de oameni, de distrageri şi de zgomot. Alţii, de singurătate şi linişte, dar amândouă pot oferi consolare, zise el în timp ce se uita la Alva, care îl luă în braţe pe Whitestone.

– Cred că aşa e.

Eve îşi observă oamenii, care erau împrăştiaţi. Baxter, care arăta de parcă se născuse într-un smoching, vorbea cu Carmichael, care strălucea la rândul lui, dar observă privirile lor de copoi şi alerta trădată de poziţia corpurilor. Îl văzu pe Feeney, care se trăgea de nodul de la cravată. Încercă să se apropie de el, dar fu interceptată de Julian Cross. Acesta îi luă mâinile – o privi cu ochii nu la fel de albaştri şi de frumoşi ca ai lui Roarke –, apoi le duse la buze.

– Te aşteptam.

El imitase bine accentul irlandez al lui Roarke în cele câteva secvenţe pe care le văzuse, dar nu mai era nici o urmă de acesta în acel moment.

– Am vrut să-ţi mai mulţumesc o dată pentru că mi-ai salvat viaţa.

– Nadine ţi-a salvat viaţa.

– Aşa e. M-a ţinut departe de moarte. Iar tu te-ai prins că Joel a omorât-o pe KT, că a încercat să dea vina pe mine şi că m-ar fi omorât. Mai mult, prin faptul că ai făcut asta, m-ai încurajat să-mi schimb viaţa. Sunt curat şi am de gând să rămân curat.

– Bine. Mă bucur.

Se aplecă şi o sărută pe obraz, apoi se uită la Roarke.

– Eşti un bărbat norocos.

– Aşa îmi spun şi eu. Te prinde bine sobrietatea, Julian.

– Şi mă şi simt bine. Mulţumesc, zise el din nou. Amândurora. Trebuie să discut cu Connie, şi ştiu că i-ar plăcea să vă vadă pe amândoi înainte de... petrecerea de mâine, spuse cu un amestec de încântare şi sfială. Mason o să ţină un mic discurs înainte să intrăm, doar dacă nu cumva vă puteţi strecura înăuntru mai

înainte, ca să evitați discursul. Vom avea mai mult timp să vorbim după petrecere și mâine.

– Uneori faci mai mult decât să salvezi vieți, zise Roarke când Julian se îndepărtă. Le schimbi.

– S-a schimbat singur.

Nivelul de zgomot se ridică în timp ce erau turnate băuturile gratis. Râsetele răsunau și sărutările curgeau. Simți ceva, doar o furnicătură la baza șirei spinării și se întoarse ușor. Auzi raportul din ureche cu câteva secunde înainte să-l observe pe Frye. Intenționat, își lăsă privirea să treacă peste el și să se îndepărteze.

– Am auzit. Văd.

Roarke o atinse cu vârful degetelor pe braț.

– Poartă un ecuson de securitate, așa că s-ar putea să aibă acces la zonele acelea. Sunt prea mulți oameni aici. Înăuntru avem mai multe șanse să-l prindem în liniște și fără civili răniți. Mă duc acolo. El o să mă urmeze. Am oameni acolo, îi reaminti lui Roarke. Și sunt înarmată. Așa a fost planul.

– Am înțeles. Iar tu să știi că o să vin după el.

– Doar să nu te grăbești.

– Baxter, arestează-l pe Alexander... în liniște... imediat ce intru pe ușile cinematografului. McNab, trimite instrucțiunile federalilor. Începe curățenia.

Îi adresă un zâmbet lui Roarke și se îndreptă spre ușile cinematografului. Când cineva o striga pe nume, ea ignora sau făcea cu mâna. Îi simțea privirea ațintită asupra ei, urmărind-o. Trebuia să se apropie, și ea o știa. Nu mai putea risca să eșueze, așa cum făcuse înainte, așa că trebuia să se apropie. Un electroșoc, un cuțit. Poate amândouă.

Calculând, se strecură pe uși și intră în palatul aurit al cinematografului. Nu mai pusese niciodată pasul acolo, dar cunoștea fiecare centimetru, fiecare ieșire și fiecare colțișor. Își scoase arma când trecu de uși și o mută cu grijă în stânga. Trebuia să-l facă să intre până la capăt, să alunge orice șansă ca el să dispară din nou. Cât de curând posibil, doi dintre oamenii ei aveau să se așeze în dreptul ușilor, ca să le blocheze. Urmau să-l prindă în capcană.

Mai făcu câțiva pași și se întoarse intenționat cu spatele la uși. Alți ochi erau ațintiți asupra lui în acel moment, ochi în care ea avea încredere. Și avea să-l audă. Avea să-l simtă. Le făcu pe amândouă când ușa se deschise încet. „Mai aproape", își zise ea ascultând vocile din ureche și instinctul. Încă puțin. Se întoarse cu arma scoasă. Fața lui nu se schimbă, dar mâna care ținea aparatul de electroșocuri tresări.

– Poate c-o să tragi înaintea mea, dar crede-mă că dacă ratez, ceilalți patru polițai de aici n-o s-o facă. Lasă jos arma, Frye.

Observă privirea lui trecând de la stânga la dreapta și corpul, care se aplecă în față.

– N-ai unde să fugi, începu ea. S-a terminat.

Chiar în clipa în care vorbea, ușa se deschise.

– Eve Dallas!

Candida, evident beată, se împletici înăuntru.

– Am să-ți spun ceva, nenorocito!

Mâinile lui Frye erau la fel de rapide ca picioarele lui. O apucă pe Candida, o învârti, blocând eficace orice atac, apoi o azvârli spre Eve. Un pumn rătăcit o pocni în ochi în timp ce femeia care țipa ateriză pe ea.

– Nenorocito! țipă Candida lovind cu mâinile și cu picioarele. Mi-ai rupt rochia!

Înjurând, Eve o împinse pe Candida grămadă, apoi se ridică în picioare. Jeturile de electroșocuri izbucniră în timp ce Frye se lăsa în jos și încerca să iasă din cinematograf. Înjurând din nou, Eve își aruncă pantofii blestemați și fugi după el.

Era rapid, își zise ea, dar, la dracu', ea avea să fie și mai rapidă. Ochiul drept se umezise, îi încețoșa vederea și pulsa dureros ca un dinte stricat. El viră din dreptul ieșirii când ea sau unul dintre ceilalți trase pe lângă umărul lui. Trase la rândul lui, nebunește, și sări pe scenă ca un atacant care sare după o pasă lungă. Sări și ea imediat după el, ochi și trase. De data aceea îl nimeri fix în spate. El nu se împletici, doar se clătină, nu se cutremură, ci doar se mișcă puțin. Se întoarse, cu arma sus, iar pe chipul lui se citeau teama și furia.

– Aruncă arma! răsunară strigătele, iar ea li se alătură.

Dar ochii aceia nervoși nu se abătură de la fața ei. El nu avea cum să rateze la acea distanță, își spuse ea. La fel nici ea. Își zise:

„Ce dracu', pregăteşte-te să tragi". Roarke zbură pe scenă, ca o panteră. Îl lovi pe Frye jos, la genunchi, şi fură proiectaţi amândoi prin aer şi apoi pe jos.

– Cătuşe! ţipă Eve şi alergă spre Roarke.

Înainte să ajungă la el, acesta se dădu pe spate şi îl pocni cu pumnul în faţă pe Frye. De două ori.

– Bine, bine, bine. E gata. Suspectul e la pământ.

– Locotenente, zise Jenkinson aruncându-i cătuşele şi făcând o grimasă când urcă pe scenă.

– Eşti rănit? Eşti lovit?

– Nu, doar m-a ars puţin. Port echipament. Te zdruncină puţin.

– Ştiu. Stai jos, trage-ţi răsuflarea. Şi tu, îi zise lui Roarke, dar el stătea deja lângă Frye, care era ameţit.

Când Frye încercă să se ridice, Eve îi îndesă electroşocul în faţă.

– Eşti terminat, repetă ea. Culcat. Întoarce-te cu faţa în jos, cu mâinile la spate.

Când el întinse mâna spre buzunar, Roarke îl împunse, deloc uşor, într-o parte.

– Cauţi asta, băieţel?

Ridică un cuţit şi lăsă lumina să se reflecte în lamă.

– Ţi l-am scos din buzunar înainte să atingi pământul. Mai pune o dată mâna pe soţia mea, şi s-ar putea să intre în tine.

Tot ce putu face Eve fu să arunce o privire de avertizare şi să clatine din cap.

– Jenkinson, pune cuţitul în pungă. Voi, restul, ajutaţi-mă să-l rostogolesc pe ticălosul ăsta mare.

El se încordă şi dădu din picioare, ceea ce-i aminti lui Eve de puştiul răcit şi de toanele lui.

– Iisuse, eşti terminat!

Se văzu nevoită să lărgească puţin cătuşele ca să se potrivească şi fu pe deplin recunoscătoare că nu se confruntase direct cu el.

– Clinton Rosco Frye, eşti arestat pentru conspiraţie la crimă şi omorârea la comandă a Martei Dickenson, a lui Chaz Parzarri şi Jake Ingersol. Alte acuzaţii vor urma, nenorocitule, inclusiv atac intenţionat asupra unor ofiţeri de poliţie. De două ori.

Ridicaţi-l şi scoateţi-l de aici... pe uşa din spate. Arestaţi-l. Vin şi eu imediat.

Se lăsă pe călcâie şi se uită la Roarke în timp ce ei îl trăgeau pe Frye în picioare. Acesta nu scosese nici un sunet, dar avură nevoie de patru poliţişti ca să-l imobilizeze şi să-l convingă să iasă pe uşă. Roarke arătă cu capul spre faţa ei.

– Ticălosul afurisit a făcut asta?

– E urât?

Ea îşi duse degetele la obraz, la ochi, şi amândouă începură să pulseze nebuneşte.

– La dracu', la dracu'. Nu, nu el a făcut-o... nu direct. A aruncat-o pe idioata aia de Candida spre mine. Pumnul ei m-a lovit... cred că pumnul ei.

– Mai întâi un copil, acum o idioată beată.

– Păi, într-un fel, e constant.

Ea aruncă o privire peste umăr şi văzu oamenii care se înghesuiau în spatele cinematografului în timp ce Peabody, Baxter şi ceilalţi încercau să-i împingă înapoi. Îi adresă lui Roarke un zâmbet firav.

– Îmi pare rău, dar se pare că o să lipsesc de la premieră. Trebuie să mă ocup de asta.

– Noi o să lipsim. Vin cu tine.

– Nu trebuie să...

Se întrerupse şi ridică din umeri. Sigur că trebuia să meargă cu ea.

– Apropo, frumoasă placare.

– Mi-am petrecut ceva vreme pe teren când eram puşti.

– Aşa e, fotbal irlandez. Te pricepi.

– Am simţit în fiecare oscior, zise el şi îşi flexă degetele dureroase. Parcă am lovit un perete de beton... placarea şi pumnul.

Ea îi luă mâna şi îi studie degetele.

– Se pare că altcineva va avea nevoie de gheaţă.

– Mai degrabă într-un pahar, cu whisky.

– Cine te poate condamna? La naiba, cred că am avut parte de spectacol, până la urmă.

– Chiar aşa. O să ajungem la petrecerea de după, la un moment dat.

El se ridică, întinse mâna ca s-o ajute şi pe ea, apoi îi atinse obrazul rănit cu degetele dureroase. Zâmbiră unul spre altul.

– Dallas! strigă Peabody în timp ce alerga cu pantofii strălucitori ai lui Eve în mână. Au! Ai luat un pumn. Eşti bine? Amândoi sunteţi bine?

– Destul de bine. Mergem în spate. Mă duc să termin cu Frye.

– Merg cu tine.

– Am nevoie să rămâi aici, să te ocupi de situaţie, să calmezi lucrurile, să te asiguri că incredibil de proasta Candida nu e rănită.

– Dar...

– Mă descurc cu Frye, dar nu pot fi şi colo, şi colo. Am nevoie de tine aici. Tu eşti la comandă acum. Te contactez când am terminat. Venim la petrecere dacă putem, altfel totul poate aştepta până luni.

– În regulă.

– Alexander?

– Baxter şi Trueheart l-au arestat şi e nervos.

– Îmi pare rău c-am pierdut asta.

– Uau! Ce noapte, deja!

– Ce noapte! repetă Eve ca un ecou. Îl luă pe Roarke de mâna teafără şi se chinui să-şi pună pantofii. În cea mai mare parte totul a decurs conform planului, spuse ea şi râse, strângându-l apoi uşor de mână. În cea mai mare parte.

Ieşiră prin spate, lipiţi unul de altul.

Epilog

Eve se aşeză vizavi de Frye la interogatoriu. Îi puseseră cătuşe mai solide, ataşate de lanţuri prinse în podea. După spusele lui Reineke, se luptase ca un ticălos gigantic şi nebun pe tot parcursul drumului.

– Alexander a aruncat toată vina pe tine, îi spuse ea. A zis că ai acţionat de capul tău, că l-ai ameninţat, că l-ai forţat. Ce spui?

El nu răspunse nimic.

– Vrei ca el să scape?

Era un bluf, pentru că Alexander era terminat, după cum tocmai fusese informat atât el, cât şi cei patru avocaţi ai lui. Nu avea să mai iasă din închisoare pentru tot restul vieţii.

– Nu vrei să-mi spui şi versiunea ta?

Pentru că el nu răspunse, ea se rezemă de spătar.

– Bine, eu îţi spun ce ştiu, ce pot dovedi şi ce te va pune pe tine într-o cuşcă de beton pentru următoarele trei vieţi. Ai răpit-o pe Marta Dickenson cu ajutorul lui Milo Easton, la ordinele lui Sterling Alexander. Ai dus-o forţat într-un apartament gol, sub noile birouri ale celor de la WIN, ai interogat-o, ai lovit-o, ai terorizat-o şi apoi i-ai rupt gâtul. Acum, Alexander pretinde că asta a fost ideea ta, iar Easton susţine că nici n-a ştiut ce se întâmpla. Ce spui?

Nimic.

– Pot să fac la fel şi cu celelalte două crime, despre care Alexander spune că nu ştia nimic, iar Milo pretinde că n-a avut habar şi că ai acţionat pe cont propriu. Dacă nu-mi spui varianta ta, o să fii înfundat pentru tot, iar ei o să-şi ia o palmă pentru fraudă. Eşti chiar aşa de prost?

Furia răsări pe chipul lui.

– Nu mă face prost.

Acestea erau, își spuse ea, primele vorbe pe care le auzea de la el. Odată cu ele, Frye îi arătase punctul slab.

– Întreb dacă ești prost. Dacă ai de gând să te apleci și să-l lași pe Alexander să ți-o tragă. Știu că te-a angajat. Știu că te-a plătit. Știu că ți-a spus ce să faci. Arată-mi că nu ești prost. Arată-mi că n-o să stai acolo să-l lași să pună toate pe umerii tăi.

Ea se aplecă spre el.

– El nu are dreptul să te transforme într-un țap ispășitor. El crede că ești prost, dar știm amândoi cine a dat ordinele. Tu doar ți-ai făcut treaba.

– El a zis să iau ce are la ea și apoi să-i închid gura definitiv. Să scap de ea. Că eu hotărăsc ce să fac și cum.

– Bine, spuse ea cu fața impasibilă și se lăsă din nou pe spătar. Gândești singur, am înțeles asta. Cu cât te-a plătit ca s-o răpești, s-o interoghezi și s-o omori?

– Douăzeci și cinci de mii. Am zis că vreau bani gheață. El a încercat să scadă suma, a încercat să se calicească, la fel ca întotdeauna. Am zis că vreau banii în acel moment. Nu sunt prost.

– Așa-i.

„Imbecil."

– Ca întotdeauna? Te-a mai angajat să scapi și de alții înainte?

Pentru că el nu spuse nimic, ea îl îmboldi puțin.

– Așa e șablonul, înțeleg. Șablonul lui Alexander. Îi pune pe alții să facă treaba, încearcă să iasă ieftin și crede că e mult mai deștept decât ei.

– El mă plătește să-i sperii. Să îi bat, poate să le rup o mână.

– Atunci, cu Dickenson, a fost prima oară când Alexander te-a angajat să omori pe cineva.

– Costa mai mult. De două ori mai mult. I-am spus. Dup-aia i-am luat lucrurile, haina. O haină frumoasă. Deci e un jaf. Nu ți-ai fi dat seama că lucrurile stăteau altfel dacă nenorocitul de Milo nu ți-ar fi spus.

– Ai făcut să pară un jaf, și asta a fost bine. Au fost proști, Frye, că te-au pus s-o faci în locul ăla, un loc legat de Alexander. Nu e vina ta. Apoi, mai e Parzarri. Cum a fost aranjat totul?

– El...

– Cine?

– Alexander, cine crezi? „Contabilul trebuie să dispară", zice el. „A dat-o-n bară, e o... o verigă slabă". El zice: „Află dacă a vorbit, apoi scapă de el". Eu spun că asta costă mai mult. E bărbat și nu-i așa de ușor ca la o femeie, așa că e mai mult.

Ea dădu din cap afirmativ, ca și cum aprecia logica lui în afaceri.

– Tu faci treaba, tu stabilești prețul. Cât?

– Treizeci de mii. El nu vrea să plătească, dar ăsta-i prețul meu, așa că plătește. Iar eu mă gândesc cum să fac rost de ambulanță și restul. Așa că-i spun că trebuie să mi-l dea pe Milo, iar asta costă și mai mult. Dar el plătește. El n-a zis decât să fac asta, dar eu m-am gândit cum.

– La fel și cu Ingersol?

– El se poartă ca și cum aș fi un nimeni, ca și cum el e mai bun. Îmi spune Bubba. Pe mine nu mă cheamă Bubba.

Culoarea îi apăru în obrajii lați.

– Eu nu lucrez pentru el, dar el se poartă ca și când așa este, de parcă el îmi poate spune ce să fac. Alexander zice că și el e o verigă slabă și să scap de el. Îi iau treizeci, dar aș fi făcut-o pentru mai puțin. Îmi place s-o fac. El a făcut mișto de mine, m-a tratat ca pe un prost. Nu sunt prost.

– Sterling Alexander te-a angajat și ți-a dat douăzeci și cinci ca s-o omori pe Dickenson, treizeci ca să-l omori pe Parzarri și treizeci ca să-l omori pe Ingersol.

– Ți-am spus deja asta. A zis să scap de el, am zis să mă plătească atât.

– În regulă. De ce m-ai atacat pe mine și pe partenera mea?

– Lui Alexander nu-i place că ați venit pe-acolo și ați pus întrebări. A zis că erați două ticăloase curioase. Tu mai ales, pentru că te-ai măritat cu banii și acum crezi că ești egala lui. A zis să scap de amândouă și s-o fac repede. Am zis că pentru doi polițiști vreau șaizeci de mii. El zice două, te târguiești. El zice cincizeci. Cred că cincizeci e destul de bun. Tu n-ai căzut. Trebuia să cazi. Dar eu sunt rapid. Întotdeauna am fost rapid.

Ea nu aduse vorba de copil, n-avea rost în acel moment.

– Ai ratat.

– El vrea banii înapoi, dar eu zic că n-am terminat. Nu-mi place cum se uită la mine. Mă gândesc că poate trimite pe cineva

după mine. Sau poate cineva m-a observat și o să vii după mine. Trebuie să ajung în altă parte. Îmi place la mine acasă, dar trebuie să caut altceva. Și trebuie să termin. Începi ceva și termini. Asta e.

– Aveai de gând să mă omori, pe mine și pe partenera mea, în seara asta, Frye?

– Așa ar fi trebuit. E vina lui Milo. Ți-a spus prea multe.

– Nu neapărat. Mi-am dat eu seama. Sunt mai deșteaptă decât tine. Și nu sunt lașă. Ai prins în capcană o femeie neînarmată, ai asfixiat un bărbat, după ce l-ai legat, și ai omorât în bătaie un om, după ce l-ai amețit cu electroșocul. Ai încercat să mă ataci și pe mine cu electroșocul pe la spate. Ești un laș, un ucigaș și ești terminat.

El țâșni în sus și încercă s-o prindă, dar lanțurile îl ținură pe loc.

– Te omor. O să ies și o să te omor.

– N-o să faci nimic din toate astea, dar consolează-te cu gândul că Alexander o să-și petreacă toată viața în celulă împreună cu tine, iar cu Milo o să fiți trei. Și toți cei pe care i-a pus să facă fraude, să fure și să distrugă viețile oamenilor? Și ei o să stea vreme lungă acolo. N-o să fii singur.

Ea se ridică.

– Interogatoriu terminat, spuse și se îndreptă spre ușă. Duceți-l în spate.

Intrară patru ofițeri în uniformă solizi, iar ea plecă spre birou. Se opri, surprinsă să-l vadă pe Pope pe o bancă de pe hol. El se ridică în picioare.

– Locotenente. Eu...

– Ce căutați aici?

– Sterling. Mi s-a spus... Avocatul lui mi-a spus că nu vrea să mă vadă.

– De ce vreți să-l vedeți?

– E fratele meu. Orice-a făcut, e fratele meu.

– Știați, cel puțin o parte, nu-i așa?

– N-am știut despre crime. Vă jur. Am crezut, după Jake... M-am întrebat. Dar nu părea posibil. Dacă am știut... dacă m-am gândit, dacă am bănuit? Sincer, nu știu sigur. La el e posibil să mă fi așteptat la deturnare de fonduri. L-aș fi ajutat. Aș fi încercat. Întotdeauna m-a dat la o parte. Eu am încercat mereu să deschid

ușa, zise el și în ochi îi apărură lacrimi. Dar el m-a dat mereu la o parte.

– Nu-l puteți ajuta, domnule Pope. Compania dumneavoastră va avea nevoie de ajutor, și mult. Mama dumneavoastră a clădit acea companie. Poate că ceea ce puteți face este să aveți grijă de ea acum, să reparați ce e greșit.

– El nu avea nevoie de bani. Nu avea nevoie de ei. Nu avea nevoie de nimic din toate astea.

– Uneori nu e vorba de nevoie, ci de dorință. Îmi pare rău pentru necazul dumneavoastră, domnule Pope. Mergeți acasă. Mergeți acasă la familie. E tot ce puteți face acum.

– Da. Trebuie să mai vorbiți cu mine.

– Așa voi face, la fel și federalii, dar nu în noaptea asta.

– În regulă. În regulă, mă duc acasă. Dacă se răzgândește, dacă întreabă de mine...

– Vă anunțăm.

Eve îl urmări plecând, copleșit de supărare.

– E trist, zise Roarke care stătea lângă biroul ei. El e loial față de ceva ce nu există. Și o știe, dar nu poate să nu fie loial.

– Sper să treacă peste asta. Fratele lui bun de nimic, lacom și criminal, e plecat departe, departe și pentru mult timp.

– Ai obținut ce-ai vrut de la Frye?

– Tot, după ce s-a hotărât să vorbească. Este... puțin dus. Poate a luat prea multe lovituri pe teren sau poate e construit greșit. Fostul antrenor a zis că ajunsese să nu mai poată urmări meciurile, nu mai putea sau nu mai voia să-i asculte. L-au pus pe liber. Dar el știe ce e bine și ce e rău, știe ce-a făcut și e mândru că el a fost cel care s-a gândit cum să procedeze în fiecare caz și câți bani să ceară. Nu e nebun, nu e defect mental. E doar gol pe dinăuntru.

El se apropie de ea și o atinse ușor cu buzele pe ochiul rănit.

– Să punem niște gheață pe ăsta.

– Nu-i așa de rău.

– Hai să vedem, zise el și își scoase tableta, deschizând-o. Uite ceva ce face furori în presă și pe internet.

Întoarse tableta astfel încât ea se văzu pe ecran, cu ochiul deja învinețit, zâmbind spre Roarke în timp ce el zâmbea, la rândul lui, cu mâna pe obrazul ei și cu degetele rănite.

– La naiba! Au făcut poze? Făceau poze în timp ce noi târam afară un criminal?

– Mie-mi place.

Ea pufni şi se mai uită o dată.

– Ştii ce? Ai dreptate. Suntem noi. Pur şi simplu noi, şi îmi place şi mie. Vreau o copie. Vreau s-o înrămez pentru biroul meu.

– Deci acum vrei?

– Pentru biroul de-acasă, se corectă ea. Dar, da. Suntem noi. Aşa suntem noi, şi îmi place.

– Şi mie. Gheaţă pentru ochi.

– Şi pentru degete.

– Şi, admise el. O să ne îngrijim unul pe altul în maşină. Deci mergem acasă sau la petrecere?

Ea se gândi la ochiul vânăt şi la ora târzie. La poza cu ei doi. La cine erau.

– La naiba. Să petrecem!

În colecţia Romantic Suspense
au apărut:

Sandra Brown
Sub pretextul iubirii (*Trilogia Sudului*, I)

J.D. Robb
Dezvăluiri imposibile

Sandra Brown
Legile inimii (*Trilogia Sudului*, II)

Julie Garwood
Vorbe dulci

Mary Higgins Clark
Identitate furată

Sandra Brown
O ispită irezistibilă (*Trilogia Sudului*, III)

Jackie Collins
Păcate

Julie Garwood
Moştenire cu obligaţii

Sandra Brown
Dovada perfectă